

Dr. NAPOLEON SAVESCU

**NOI
NU SUNTEM
URMAȘII
ROMEI**

**NOI
NU SUNTEM
URMAȘII
ROMEI**

*Au fost întotdeauna și sunt încă și astăzi teribili specialiștii,
față de cei ce îndrăznesc să emită ipoteze,
care zdruncină valoarea operelor lor.*

*Ce sentiment de cruțare poate avea un învățat
față de cel care emite o ipoteză care, dacă s-ar adevăra,
ar însemna aruncarea la coș a tot ce a scris el
pe baza unei ipoteze contrarii?*

*Era cu atât mai ușor specialiștilor istorici să reducă la neant valoarea
operei lui N. Densușianu, cu cât ipoteza lui,
care aducea o clătinare credinței obștești că*

noi suntem urmașii Romei,

*apărea tuturor ca un act de impietate,
o micșorare a valorii titlului de noblețe.*

...N-a pierit nici o limbă a Dacilor,

*pentru că ei n-au avut o altă limbă proprie,
care să fie înlocuită prin limba Romanilor și n-au avut
o astfel de limbă pentru simplul motiv că Dacii vorbeau latinește.*

Limba Dacilor n-a pierit.

Ea a devenit în Italia întâi limba Romanilor

care era o formă literară a limbii Daciei, iar mai târziu limba italiană;

aceeași limbă a Dacilor, dusă în Franța a ajuns întâi

limba Galilor, iar cu timpul limba franceză;

în Spania ea a devenit întâi limba Iberilor, iar cu timpul limba

spaniolă, iar aici a devenit cu vremea limba noastră românească.

I. Al. Brătescu-Voinești (1942)

DR. NAPOLEON SĂVESCU

**NOI
NU SUNTEM
URMAȘII
ROMEI**

EDIȚIE REVĂZUTĂ ȘI ADĂUGITĂ

**EDITURA INTACT
BUCUREȘTI-ROMANIA
2002**

CUPRINS

S

În loc de „CUVÂNT INTRODUCATIV“	7
I. NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI	9
1. Începuturi	9
2. Istoria neștiută a românilor – Noi nu suntem urmașii Romei	23
3. Răspândirea pelasgilor (a traco-geto-dacilor)	33
4. Burebista	39
5. Podul de piatră de peste Dunăre	51
6. Decebal	53
7. Reședința lui Decebal	65
8. Cine a fost Traian?	73
9. Cel mai mare imperiu dacic al erei noastre	85
10. Ei, tracii, au fost daci	93
11. Mitologia la români – Țara zeului Șaue	103
– Aleșii lumii	107
– Divinitățile de mai târziu: <i>Marele Zeu Gebeleizis și Marea Zeiță Bendis</i>	111
– <i>Zamolxis-Samolses – Un Zeu Profet sau un Profet divinizat</i>	115
– Lăcașuri de cult	121
12. Strămoșii arieni	123
– Credința	128
13. Simbolistica la pelasgi	129
14. Simbolistica la pelasgii-arieni	143
15. Blestemul „Păsării Phoenix“ (Tezaurul de la Pietroasa)	149
16. „Cuiul dacic“ sau „Cuiul lui Pepelea“	161

II. EPOPEEA POPORULUI CARPATO-DANUBIAN	173
1. Origini și legende	173
2. Originea românilor	179
3. Cucerirea nord-vestului Europei	185
4. Cucerirea Indiei	197
5. Despre tracul Enea, Strălucitorul și Eneida	207
6. Cucerirea Peninsulei Italice	221
– Oltina-Altina-Latina-Latium	228
7. Cucerirea Anatoliei	231
8. Ga-Ramanii carpato-dunăreni, cuceritori ai Africii de Nord	241
9. Cucerirea Japoniei	247
10. Cucerirea Sumerului (Irakului)	257
III. ALESUL ZEILOR	267
1. Alexandros și Macedonia	267
2. Originea macedonenilor	273
3. A doua revoltă a grecilor din timpul jugului macedonean	285
4. Cucerirea lumii antice	289
– Cucerirea teritoriilor Siriei, Libanului, Israelului și Egiptului de azi	296
– Cucerirea zonei Irakului și Iranului	301
– Cucerirea zonei Pakistanului și Indiei 327-326 î.d.H.	305
5. Întoarcerea acasă (326-325 î.d.H.)	311
6. Din cuceriri... cuceritori	315

În loc de cuvânt introductiv

Gellu Dorian

Cine sunt dacii

Domnului Napoleon Săvescu

Când Herodot a scris cine sunt dacii,
Dacii trăiau de mult pe-acest pământ,
Erau cei mai viteji dintre toți tracii,
Vorbeau o limbă clară, în cuvânt.

La început a fost cuvântul dac
Ce-a pus pecete peste țara-n care
Cei ce se nășteau, ca frunza pe copac,
Se-nțelegeau în limba vorbitoare,

Se-nțelegeau ca apa cu țărâna
Când pui sămânța să se facă rod,
Ca bezna, când în ea cată lumina
Arc peste stele, peste timp un pod.

Peste petrecerea de timp și lume,
Sub cerul sprijinit de stâlpi cerești,
Dacii aveau de la Înalt un nume
Și-o limbă-n care și acum vorbești.

Pe Kogaion, în nopțile cu stele,
Dacii se-nțelegeau cu Dumnezeu,
În graiul lui vorbeau bune și rele,
Cum pe pământ e bine sau e greu.

De mii și mii de ani, nimeni nu știe
De când sunt dacii în câmpii și munți,
Cuvintele în care și-acum se scrie
Erau și-atunci vorbite de părinți.

Au năvălit barbarii peste daci,
Le-au ars cetățile și grâul
Dar n-au putut ascunde vorbele în saci
Pe care să-i înghită-n moarte râul.

Au re-nviat mereu după furtună
Ca pietrele sub apă au rămas,
Pecetluiți de vorba cea mai bună
Șoptită sau cântată într-un glas.

Războaiele-au trecut fără să schimbe
Vreun semn în curgerea unui cuvânt –
Legile dacilor nu erau strâmbe
Ca să le schimbe cineva pe-acest pământ.

Din cernerea pe care timpul o adună,
Sub lucrul omului trecut prin vremi,
Ne-au mai rămas cuvinte ce răsună
Și azi în graiu-n care vrei să chemi,

Să te-nțelegi cu cel plecat departe
Și revenit aici ca-ntr-un descânt,
La matca vieții lui fără de moarte,
Precum în cer, așa și pre pământ.

*

A da dreptate celor care
Au spus că dacii au murit de mult,
Iar noi suntem rătăcitori în zare,
E o minciună-n care au crezut

Doar cei ce-au vrut să ne ascundă-n vreme,
Uitați de cei ce vin din neam în neam,
Din azi în mâine, peste timp să cheme
Numele-n care singuri ne aveam

Mai puri decât romanii, roxalanii,
Mai înțelepți decât elinii la un loc,
Demni ca în Kosovo, dardanii
Stau ca înaltul cerului de foc
Pe-acest pământ ei, dacii!

ÎNCEPUTURI

Așa cum citim în cele mai populare surse științifice de domeniu, *Smithsonian Timelines of the Ancient World* ¹, acum 4.600.000.000 de ani, când s-a format Pământul, atmosfera conținea gaze vulcanice cu foarte puțin oxigen, fiind astfel ostilă oricărei forme de viață.

Cu 3.500.000.000 de ani în urmă, nivelul de oxigen începe să crească gradat datorită elementelor chimice care se combină și replică continuu, creând astfel condiții favorabile vieții. În această perioadă, predomină organisme simple, asemănătoare algelor.

Acum 500.000.000 de ani apar primele vertebrate iar acum 200.000.000 de ani apar dinozaurii care, însă, vor dispărea brusc acum 65.000.000 de ani. Există o teorie care sugerează apariția unui gigantic meteor ce a lovit Pământul, probabil în zona Golfului Mexic de astăzi. Acest meteor, la contactul cu Terra, a produs în aer o pâclă de praf de nerăspirat, care ar fi cauzat moartea acestor creaturi - dinozaurii - care, dacă ar fi continuat să existe, ar fi făcut poate imposibilă apariția și ulterior dezvoltarea rasei umane.

Tot cu 65.000.000 de ani în urmă, se termină formarea Munților Carpați și a Bazinului Transilvănean.

Acum 50.000.000 de ani apare o mare varietate de mamifere, incluzând strămoși ai unor animale moderne, cum ar fi: maimuțele, elefanții, felinele, caii.

Acum 40.000.000 de ani Marea Neagră se desparte de Marea Caspică și de Lacul Aral.

Acum 25.000.000 de ani în pădurile din estul Africii apare „proconsulul”, o formă timpurie de maimuță.

Fig.1. "Omul care strigă" este un vas de lut aparținând culturii Vincea, a cărui gură a fost considerat că arată ca un cap de om sprijinit în palme. Totul ar fi rămas neschimbat dacă eu nu m-aș fi jucat cu această poză pe computer încercând s-o privesc și din alte unghiuri. Răsturnat la 180 de grade ulciorul, care oricum nu avea un fund plat, devine un cap de schelet , cu o anatomie pregnantă. Cultura Vincea este aceeași care a dat naștere tăblițelor de la Tărtăria (prima formă de exprimare scrisă din istoria lumii, cu 1.000 de ani înaintea celei Sumeriene).

* *Descoperit la Parta. Muzeul de istorie al României, inv. 54748.*

O.Radu, E.Resch, C.Germann, *Plastica antropomorfă și zoomorfă de cultură Turdaș-Vincea de la Parta, în „Tibiscus”, 3;1974, p.65-69.*

Acum 4.000.000 de ani legătura dintre humanoizi și maimuțe se rupe.

Acum 2.000.000 de ani - în TERȚIAR - găsim o faună bogată, ca în zona Bugiulești. Săpăturile arheologice întreprinse în punctul „Valea lui Graunceanu”, sub conducerea regretatului C.S. Nicolăescu-Plopșor, între 1960-1969, și reluate în 1975, au descoperit aici cel mai bogat și mai variat depozit de resturi fosile. S-a găsit un mare număr de schelete de girafe, rinoceri ca și singurul ghiboscidian (acesta indicând un mediu deschis, bogat în ierburi), numeroase resturi de primate cercopithace. Prezența castorilor sugerează că zona nu era lipsită de arbuști și chiar arbori. Carnivorele, ca ursul erectus, erau și ele prezente alături de alte specii de mamifere. În plus s-a găsit și restul unei maimuțe catarrhiliene. Dardu Niculescu Plopșor a descoperit și o diafiză femurală și o tibie caracteristice hominizilor de tip Australopithecus. Descoperirile de la Bugiulești au pus pentru prima dată problema existenței unor hominizi, primii strămoși îndepărtați ai omului în această zonă.

Acum 1.700.000 de ani găsim în Africa HOMO ERECTUS, al cărui creier este și mai mare, fapt datorat probabil și alimentației mai bogate în proteine, crucial fiind faptul că era... carnivor. Fosile de Homo Erectus au fost descoperite și în Java, la Mojokerto, aceasta fiind o dovadă a expansiunii humanoizilor.

Acum 1.000.000 de ani a început perioada QUATERNARĂ (perioada în care ne aflăm și astăzi), din care fac parte: PALEOLITICUL, MEZOLITICUL și NEOLITICUL.

Să vedem ce surprize a adus fiecare din ele pe scara dezvoltării:

PALEOLITICUL (perioada pietrei cioplite) - împărțit în:

- INFERIOR (1.000.000 - 100.000 î.d.H.) - perioada în care apar uneltele de piatră;
- MIJLOCIU (100.000 - 40.000 î.d.H.) - perioada în care apare omul de NEANDERTHAL în spațiul Carpato-Dunărean;
- SUPERIOR (40.000 - 10.000 î.d.H.) - în această perioadă apare omul de CRO-MAGNON (HOMO SAPIENS) de la care ne-au rămas picturile rupestre de la Căciulați, Pescari (peștera Gura

Chindiei), asemănătoare cu cele din Spania și Franța, acestea fiind primele indicații arheologice privind universul religios al vânătorului paleolitic.

MEZOLITICUL (10.000 - 5.000 î.d.H.) - perioada în care vremea s-a încălzit, ghețarii s-au topit (apărând astfel povestirile despre „potop” și supraviețuitorii lui, cea mai veche istorie de acest fel aparținând culturii Vedice), Marea Britanie devine insulă, iar Marea Neagră capătă conturul ei actual.

În zona Porților de Fier s-au găsit urme ale culturii „Schela Cladovei”, cuptorul de piatră, vasul cu picior cu decor pictat etc. În cultura „Carcea” își face apariția pe o cupă de ceramică „spirala” carpato-dunărenilor, de culoare albă pe un fond roșu.

NEOLITICUL (începe cu 5.000 de ani î.d.H.). Pe teritoriul României s-au descoperit urmele a numeroase civilizații între 7.500 - 3.500 î.d.H.

Cultura Pre-Cucuteni este considerată de specialista americană Marija Gimbutas ca fiind cea mai veche cultură europeană, cu populația pre-indoeuropeană care cunoaște apogeul dezvoltării între 5.000 - 4.000 î.d.H. (Marija Gimbutas, *The Goddesses and Gods of Old Europe: Myths and Cult Images*, new and updated edition, Univ. of California Press, Berkeley, LA, 1996, p. 21).

Cultura Boian (4.000 - 3.800 î.d.H.) ne lasă primul sanctuar creat din lut, iar cultura Hamangia prima statueta lucrată în marmură din istoria lumii, cât și statuetele de lut antropomorfe „Gânditorul și femeia sa”.

Cultura Vădeasa conține ceramică decorată cu forme antropomorfe ce precede pe cea Troiană. Din cadrul culturii Vincea, Nicolae Vlăsa descoperă în 1961 la Tărtăria pe Mureș (Transilvania) niște tăblițe de lut datate 4.800 - 4.500 î.d.H. (5200 î.d.H. după aceeași Gimbutas)² și considerate ca fiind primul mesaj scris din istoria omenirii, cu mult înaintea tăblițelor sumeriene provenind și ele, posibil, tot de la Dunăre (vezi Paul Lazăr Tonciulescu).³

În cultura Cernavodă I (4.400 - 3.500 î.d.H.) triburile de păstori folosesc caii și arme perfecționate; purtătorii acestei culturi vor coborî

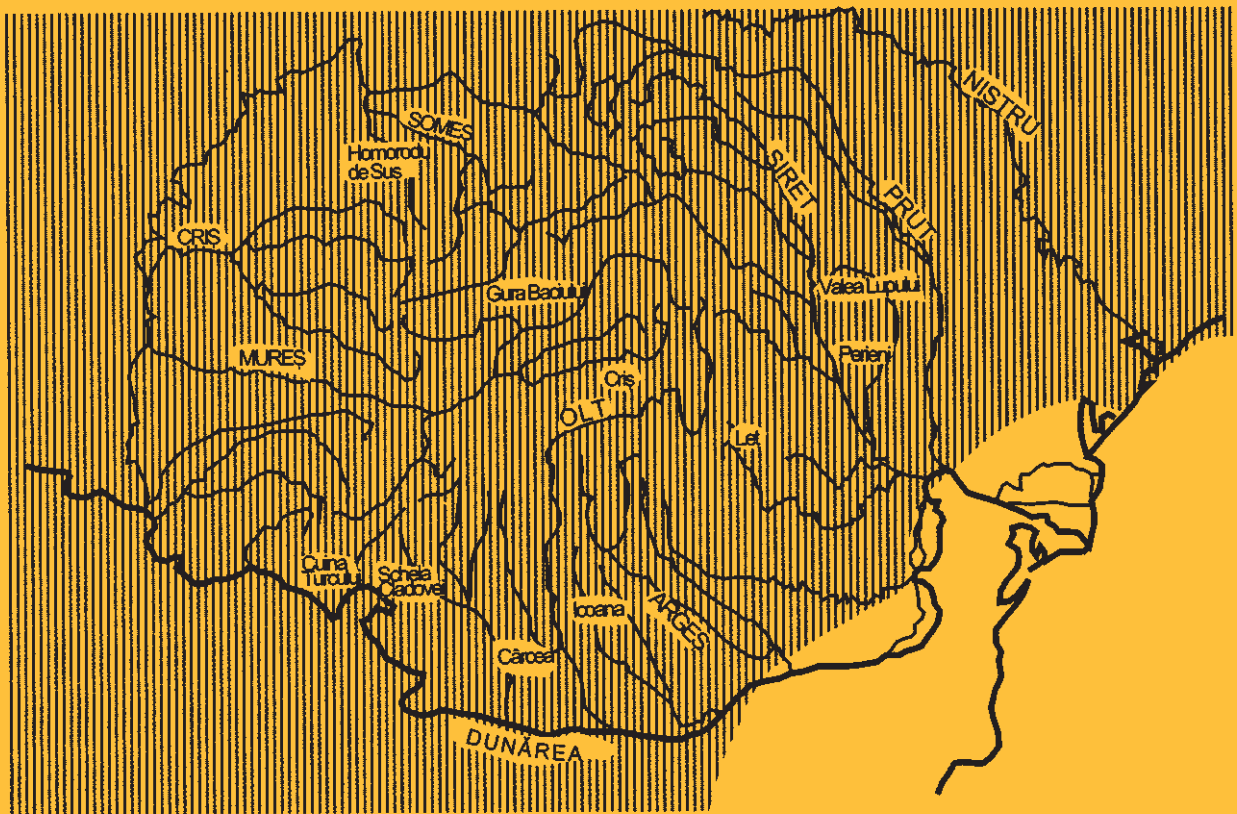

Fig. 2. Harta neoliticului timpuriu de pe teritoriul României.

În această perioadă, 6.400-2.500 î.d.H., poporul Carpato-Danubian (zeița Danu, la vechii vedici era mama ploii și a pajiștilor bogate), prezent în spațiu (sfânt, vedic) învățase să defrișeze pădurile și să destelenească pământul, locuind în general de-a lungul rețelelor hidrografice, extinzându-se treptat în toate zonele locuibile, dând astfel naștere poporului protoeuropean. Această populație ariană, euro-indiană, pelasgică, carpato-danubiană, ori cum vreți să o numiți, așezată pe aceste bogate meleaguri, constituie „Vechea Europă”. Cercetătoarea americană Marija Gimbutas consideră că apariția acestei culturi, aparținând neoliticului, formează vechea cultură europeană pe care o situează între 7.500-3.500 î.d.H. , cu o populație „pre-indo-europeană” și care cunoaște apogeul dezvoltării sale între 5.000-4.000 î.d.H.

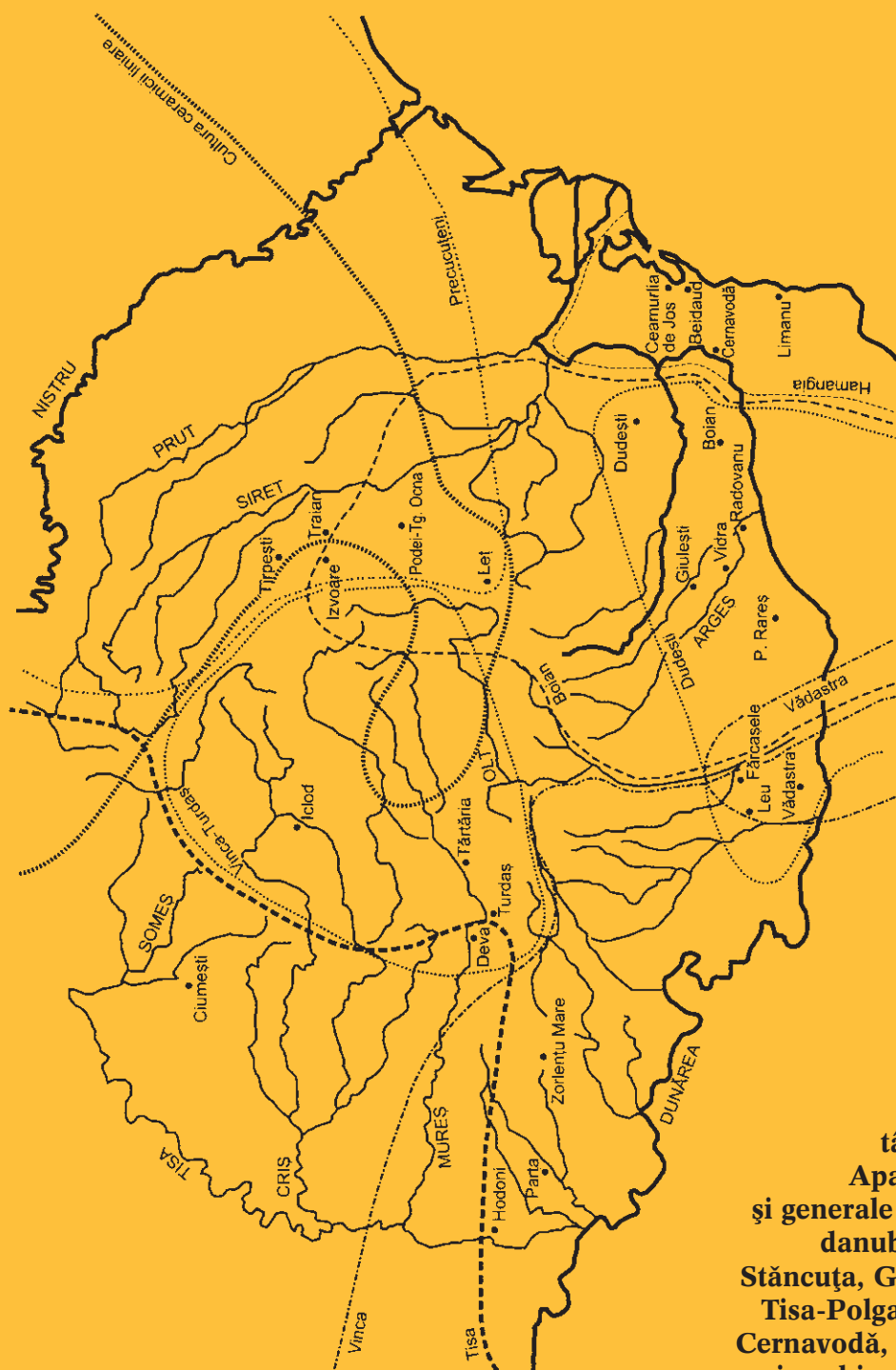

Fig. 3

Fig. 3-4. Harta neoliticului târziu pe teritoriul României .
Apar o serie de schimbări locale și generale ale acestei societăți carpatodanubiene. Descoperim culturi ca: Stăncuța, Gumelnița, Cucuteni, Petrești, Tisa-Polgar-Bodrogkeresztur, Vucedol, Cernavodă, cu schimbări manifestate de o ierarhie mai bine pusă la punct cât și cu noi manifestări spirituale .
 *Fig. 2,3,4,din „*Preistoria Daciei*”, Ion Miclea, Radu Florescu, Ed.Meridiane, 1980 , p. 38, 39.

Fig.4

Fig. 5. PRIMUL MESAJ SCRIS DIN ISTORIA OMENIRII

1,2,3. Täblițele de la Tărtăria (cca. 5.300-5.200 î.d.H.) a căror descoperire în anul 1961 de către Nicolae Vlasa, a revoluționat concepția privind apariția scrisului, fiind considerate primul mesaj scris în istoria omenirii. Așadar, inventatorii scrierii „sumeriene” au fost, oricât ar fi de paradoxal, nu sumerienii, ci locuitorii Transilvaniei, locuitorii spațiului Carpato-Dunărean și asta cu 1.000 de ani înaintea sumerienilor.

4,6. Strachina cu inscripții , Gradesnita, Bulgaria.

5. Fusaiola cu inscripții , Kosovska Nitrovița, Iugoslavia .

*Iosif Constantin Drăgan, *Istoria Românilor*, Ed. Europa Nova, București 1994 .

Fig. 6. Roțile care au făcut Europa să se extindă.

Prima roată care a făcut specia umană să se poată mișca mai repede a fost descoperită pe teritoriul Poloniei de azi, pe așa-numitul vas de la Bronocice. El a fost descoperit în anul 1974 pe el fiind desenate, zgâriate, căruțe cu patru roți între care se interpun linii cu aspect de copaci sau altele imitând apa. Acesta a fost făcut în anul 3.400 î.d.H., deci cu 200 de ani înaintea unui desen asemănător găsit pe teritoriul Irakului de azi. Acest vas aparținând culturii „ceramicii liniare”, aparținând poporului carpato-danubian, este prima dovadă a roții în lume.

**Early Europe: Mystery in stone. Time-Life Books, Alexandria, Virginia ,1995 ,p.52.*

Fig. 7. Primul căruț făcut din lut ars găsit în Europa, pe teritoriul Ungariei de azi, puțin mai la nord de Budapesta, datat 2.700-2.400 î.d.H. aparținând aceluiași popor carpato-dunărean (ungurii sosind pe aceste meleaguri după mai mult de 3.500 de ani). Marginile înalte ale căruțului sugerează faptul că ele erau folosite să transporte produse agricole.

**Early Europe: Mystery in stone. Time-Life Books, Alexandria, Virginia ,1995 ,p.53.*

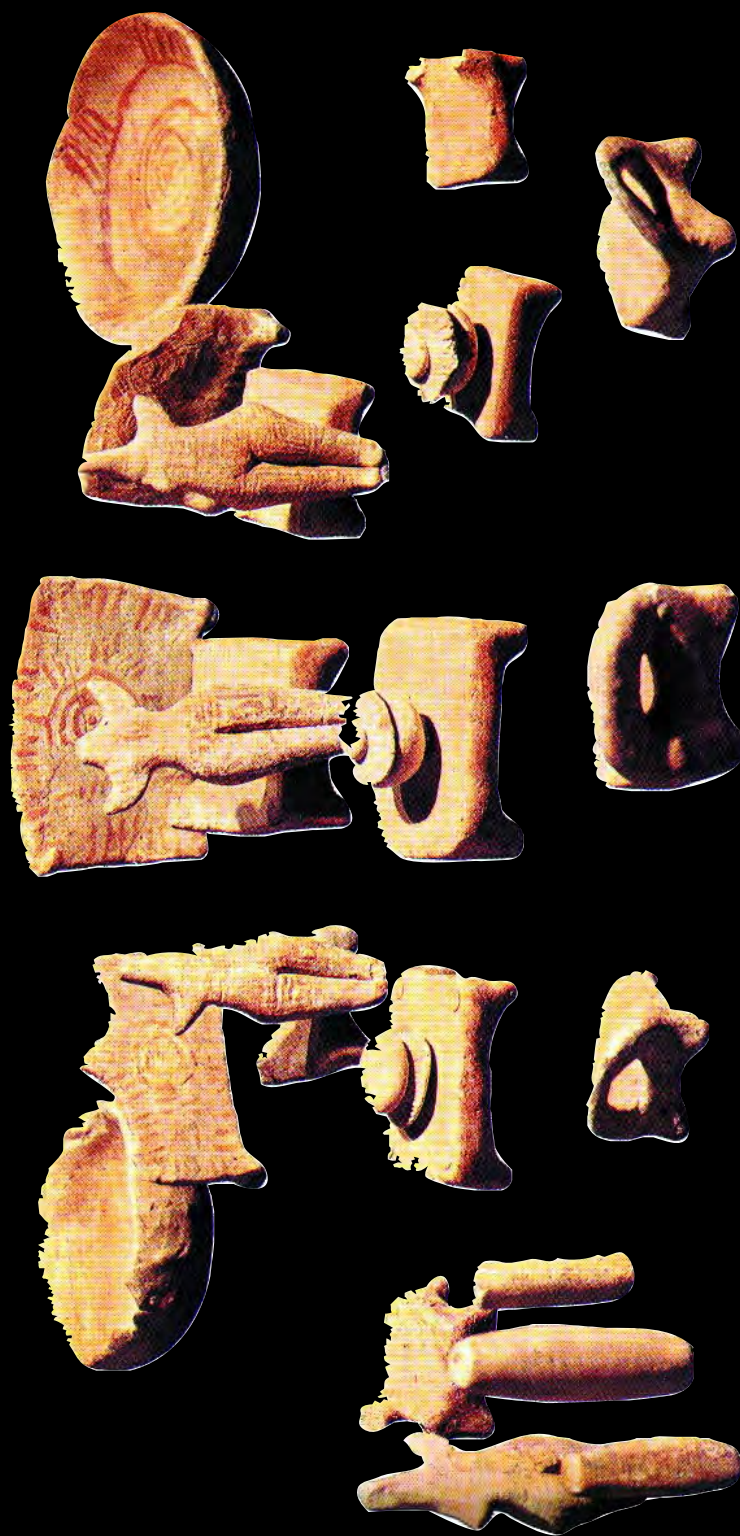

Fig. 8. Aceste figurine găsite la Târgoviște, Bulgaria în 1971 probabil că au folosit ca model de altar pentru agricultorii carpato-dunăreni .

Arheologii bazându-se pe stilurile diferite de obiecte din ceramică au trasat „emigrația” agricultorilor spațiului carpato-dunărean în două direcții principale (6.000-5.000 î.d.H.): vestică de-a lungul coastei Mării Mediterane, așa-numita „Cardial-ware Pottery”, și alta care se va răspândi spre centrul Europei „Linear Pottery” numită astfel datorită zig-zagurilor și curbelor cu care erau decorate obiectele de ceramică; acești coloniști vor stabili culturi uniforme din Ungaria și până în partea centrală nordică a Franței, din Alpi și până la Marea Nordului. Această ceramică liniară găsită pe teritoriul Cehoslovaciei la Blyany , Poloniei la Olszanica și Olandei la Elsloo, Sittard și Stein, nu face decât să puncteze expansiunea carpato-danubienilor în drumul lor de a explora și cucerii Europa.

*Early Europe: Mystery in stone. Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1995, p.55.

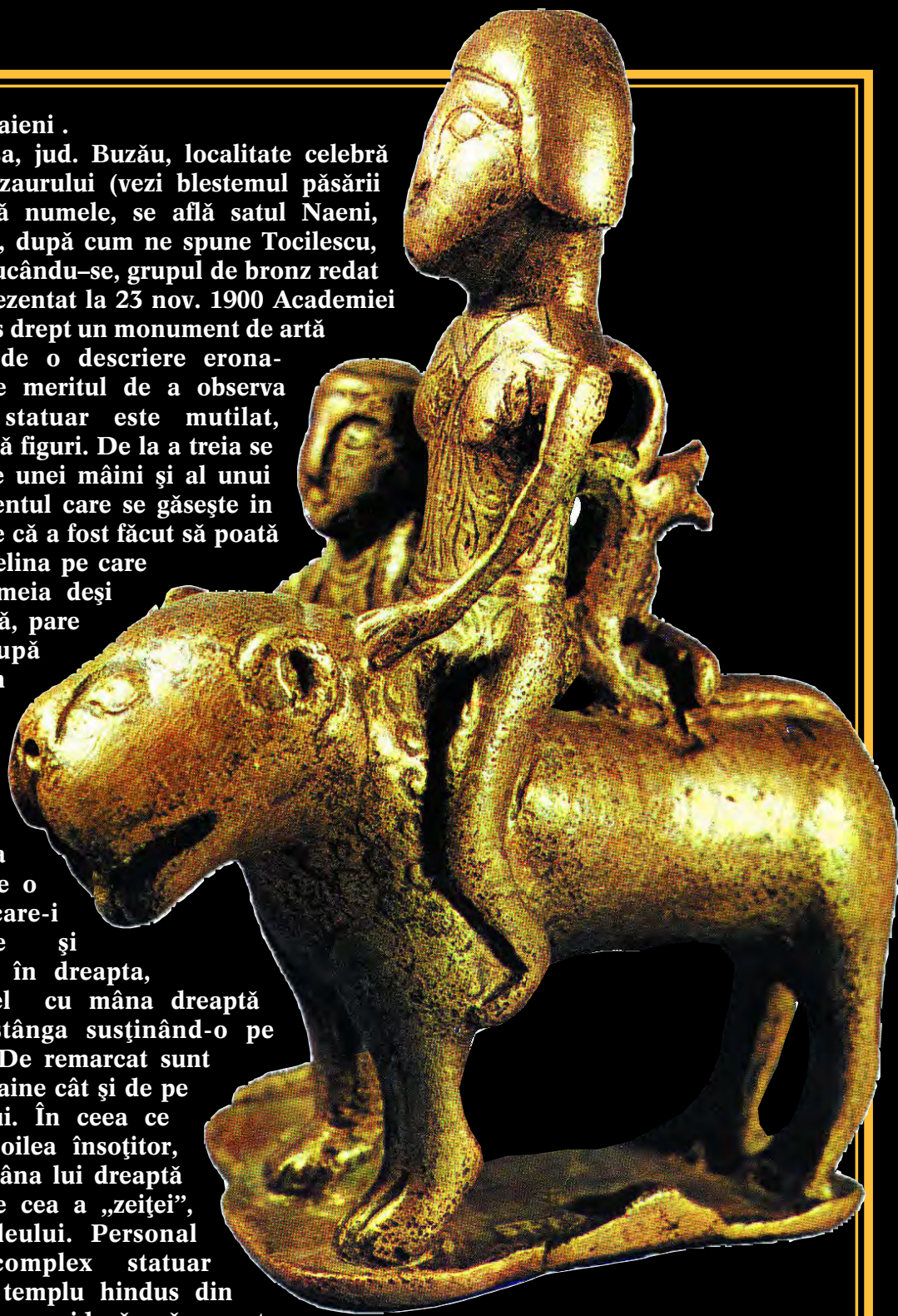
Fig. 9. Picior de fructieră descoperit la Hotărani (Muzeul Olteniei, Craiova), face parte din cultura Vădastra, care ocupă o arie restrânsă pe cursul inferior al Oltului, precum și în dreapta Dunării, în zona corespunzătoare gurilor Oltului. Se poate vedea clar „Spirala Pelasgică” a cărei semnificație religioasă va fi discutată în „Simbolistica la Pelasgi”.

**M.Nica, Evoluția culturii Vădastra pe baza descoperirilor de la Hotărani-Fărcașele (județul Olt), în „Historica” II; 1972, p. 13*

Fig. 10. Zeița de la Naieni .

La apus de Pietroasa, jud. Buzău, localitate celebră prin descoperirea tezaurului (vezi blestemul păsării Phoenix) ce-i poartă numele, se află satul Naeni, unde, prin anii 1900, după cum ne spune Tocilescu, niște copii au găsit, jucându-se, grupul de bronz redat aici. Tocilescu l-a prezentat la 23 nov. 1900 Academiei de Inscricții din Paris drept un monument de artă gotică, însoțindu-l de o descriere eronată. Vasile Pârvan are meritul de a observa faptul că grupul statuar este mutilat, cuprinzând doar două figuri. De la a treia se poate vedea resturile unei mâini și al unui picior. După ornamentul care se găsește în spatele femeii se pare că a fost făcut să poată fi atârnat de ceva. Felina pe care se găsește călare femeia deși seamănă cu o leoaică, pare a fi totuși, după indicarea coamei, un leu. Cu mâna stângă ea se ține de coama leului iar cu dreapta de coada acestuia care pare că se termină în gura de pește. Pe cap are o căciulă „frigiană” care-i acoperă tâmpile și urechile. Lângă ea, în dreapta, însoțitorul ține și el cu mâna dreaptă coama leului, cu stânga susținând-o pe femeie de la spate. De remarcat sunt ornamentele de pe haine cât și de pe harnașamentul leului. În ceea ce privește cel de-al doilea însoțitor, din stânga femeii, mâna lui dreaptă se găsește alături de cea a „zeiței”, undeva pe coada leului. Personal am văzut un complex statuar asemănător într-un templu hindus din insula Balli. Unii consideră că acest complex ar reprezenta-o pe Mama Mare avându-l lângă ea pe Caloianu. Cert este că-l găsim și la persani (urmași ai aceluiași arieni-carpato-danubieni)

* Vl. Dumitrescu, *Arta preistorică în România, București, 1974, fig. 482*

spre sud, spre Anatolia, puntea de pământ ce lega peninsula Balcanică de Asia Mică și care în 4.000 î.d.H. se va scufunda în Marea Mediterană, lăsând în locul ei o pușderie de insule și o nouă mare, Marea Tracică (cunoscută mai târziu drept Marea Egee).

Urmele culturii noastre carpato-dunărene se mai păstrează și astăzi pe unele din aceste insule (foste piscuri muntoase), uimind cercetătorii care nu-și pot închipui cum, culturi ca cele miceniene, au putut apărea pe niște insule izolate, ei „nevăzând pădurea din cauza unui copac”...

Aceasta, cultura Cernavodă I, a dat naștere la Troia I. Acei carpato-dunăreni („ARIENI” cum îi mai numesc alții) au dat naștere la cultura lumii, ea răspândindu-se nu numai peste întreaga Europă și spre nordul Egiptului și Mesopotamiei, ci până în îndepărtata Indie, unde cultura „Vedică” a „inspirat” (și mai inspiră și azi) vechile culturi - caldeeană, egipteană etc. Hinduismul și creștinismul nu au făcut altceva decât s-o copieze, adaptând-o la condițiile lor locale... Profesorul V. Gordon Childe⁴, în a sa lucrare: *The Aryans*, Barnes and Noble Books, New York, 1993, ne pune la dispoziție o hartă care ne schimbă cu totul istoria... vezi fig. 48... spațiul carpato-danubian-pontic devenind centrul de răspândire al „indo-europenilor”.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

ISTORIA NESTIUTĂ A ROMÂNILOR- NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

Înainte de toate vreau să fiu onest, declarându-vă că o chezășie a tuturor ipotezelor pe care le voi desfășura în fața dumneavoastră... nu există. Oricând o nouă descoperire, o nouă interpretare poate infirma una sau alta dintre ele. Eu nu pot să afirm decât că în tot ceea ce urmează nu am introdus nici o ipoteză de care personal să nu fiu convins. Vă spun aceasta din convingerea că cititorul nu trebuie înșelat, nu trebuie lăsat să creadă că știu mai mult decât știu în realitate. Cititorul nespecialist are dreptul să cunoască limitele actuale, reale ale cunoștințelor noastre despre trecutul țării în care ne-am născut și căreia îi vom aparține întotdeauna, indiferent pe ce meleaguri ne-a călăuzit destinul. Astfel, puteți să vă simțiți invitați în a vă folosi de „prezumția de nevinovăție” referitor la acest articol conducând la o „estompare a necredinței” alături de părerea dumneavoastră personală.

Cu ani de zile în urmă, pe vremea când eram elev în cursul elementar, în cartea noastră de *Limbă Română* ne era spus și de „puțina” influență latină în vocabularul român alături de cea „copleșitoare” slavă. A fost poate pentru prima oară când am simțit că... nu eram de acord cu ceea ce era „scris în carte”. Fusesem obligat, împreună cu toți ceilalți elevi, încă din clasa a patra elementară să „studiez” limba rusă, iar din clasa a cincea, limba franceză și astfel am descoperit multe cuvinte româno-franceze și nici unul româno-rus! Ghinionul „gânditorilor” de atunci erau și cântecele italiene care pătrundeau peste tot în România și ale căror cuvinte sunau atât de

Fig. 11. Expansiunea getică în Europa centrală și sud-vestică în anul 1.000 î.d.H. Uităndu-ne pe harta lui Vasile Pârvan, Ed. Meridiane 1982 din *Getica*, p.409, putem să ne imaginăm răspândirea nemului nostru în Europa într-o perioadă când ea abia se forma. „Neamurile daco-getice, cu așezările lor caracteristice numite dave, s-au întins încă din vremuri imemorabile spre nord, până în Silezia, în Posen, în Galiția și Podolia, iar spre sud, până în Rodopi și pe valea Mariței, trecând chiar dincolo de Hellespont în Asia Mică”. Așa ne spune același V. Pârvan, la vremea lui (1882-1927). Dar în acești 100 de ani care ne despart de el, cercetările românilor despre al lor trecut în loc să evolueze au involuat, transformându-ne istoria într-o monedă politică devalorizată. Curios este că românii nu se revoltă împotriva falsificatorilor istoriei noastre, împotriva paukeriștilor slavoniști ori latinofililor slugarnici incapabili să vadă pădurea din cauza copacului !

apropiate de ale noastre, încât teoria „slavonă“ a originii noastre apărea ridicolă chiar și pentru un copil din cursul elementar.

Cu trecerea anilor procesul de rusificare a românilor a mai scăzut în intensitate, iar eu ajunsesem în ultimii ani de liceu. De data aceasta lucrurile se întorseseră cu 180 de grade și acum învățam despre ocuparea Daciei de către romani și cum ne trăgeam „noi” din „ei”, ba dintr-unii, ba dintr-alții, ba chiar direct din cei „doi bărbați”: Decebal și așa-zisul nostru străbun, Traian. Nu știu care este părerea Dvs., dar eu personal nu am încredere în acești „lingviști” și „istorici” gata să ne transforme istoria noastră în funcție de interesele lor personale ori scopurile politice urmărite de „stăpânii” lor. Astăzi în Moldova de peste Prut, Bucovina și Ținutul Herței populației dacoromâne, încă majoritară (chiar și după deportările masive spre Siberia, făcute de ruși după cel de-al doilea război mondial) i se spune în permanență că vorbește o limbă diferită, „moldovenească”, de origine slavă, teorie pe care mulți... o și cred.

Dar să nu-i uităm pe prietenii noștri greci, care le spun fraților noștri aromâni că ei de fapt sunt greci, că Macedonia a fost, este și va fi Grecia iar Alexandru Macedon a fost... un grec! Părerea lor nu este criticată, deschis, de nici un politician sau istoric român. Surpriza am avut-o în luna mai 2002, când am fost invitat la cel de-al 37-lea Congres de studii medievale de la Kalamazoo, Michigan, S.U.A., unde am prezentat „A new Approach to the Origin of the Romanian People”; am avut plăcerea să cunosc opinia prof. John V. Fine Jr. asupra dacilor... „strămoșii românilor și vlahilor de azi”⁵.

În perioada în care am fost student la medicină am fost invitat să-mi petrec câteva săptămâni din vacanța de vară la Târgu-Mureș, la invitația unui coleg și prieten ungar, în casa căruia am găsit o carte scrisă în limba română, singura de altfel: *Dacia preistorică* a lui N. Densușianu, probabil cel mai documentat scriitor al istoriei dacoromânilor, ocazie cu care mi-am schimbat cu 180 de grade noțiunile de „istorie a românilor” acumulate în școală.

Revenind la istoria și limba română și la contradicțiile acestora cu logica... voi face uz de versurile unei poezii scrise de V. Băjenaru și care mi-a parvenit prin curtoazia unei persoane din New York:

*„Ce limbă vorbeau dacii, azi nimenea nu știe!...
Căci pe atunci săracii n-aveau creion, hârtie,
Iar vorbele nescrise, precum se știe... zboară,
Argumentând ne zise, cândva, o profesoară.
Lingviștii socotiră, mai cu luare aminte,
Și în final găsiră vreo 7-8 cuvinte
Ce par a face parte, chiar din limbajul trac!
Dar, deși-i scris în carte, cu asta nu mă-mpac.
Păi stai și ia aminte, de cumva e posibil,
Cu câteva cuvinte, să fii inteligibil?...”*

Întrebarea pe care ne-o punem astăzi este: ce limbă vorbeau geto-dacii (pelasgii = tracii)? Iar răspunsurile nu pot fi decât două, dintre care avem de ales unul: vorbeau o limbă diferită de cea a cuceritorilor și în consecință au fost nevoiți să-și însușească latina după ocuparea a 14% din teritoriul Daciei de către legiunile împăratului Traian în 106 d.H., ori limba populației autohtone a Daciei era asemănătoare cu latina, astfel încât nu a fost necesară învățarea altei limbi.

Revenind la poezia lui Băjenaru, oare să fie adevărat că tot ce ne-a rămas de la străbunii noștri geto-daci să fie numai 7-8 cuvinte?... Anii trec, lumea se schimbă iar astăzi avem așa-zisa „Arheologie Lingvistică“ și descoperim că lingvistica, istoria, nu au fost până acum nimic altceva decât defilee de erori (vezi și Shakespeare cu a sa *Comedia Erorilor*). De 200 de ani, de când un oarecare W. Jones (1786) a intuit și afirmat proveniența sanscritei, elinei și latinei dintr-o „limbă mamă“, numeroase minți „strălucite“ au încercat să reconstruiască această limbă „matcă“, generând două teorii care susțin două origini: limba indo-europeană pe de o parte și limba ariană pe de altă parte, localizată undeva în Europa Preistorică.⁶

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea din Los Angeles, California, spune: „România este vatra a ceea ce am numit „vechea Europă“, o entitate culturală cuprinsă între 6500-3500 î.d.H., axată pe o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă, care a precedat societățile Indo-Europenizate patriarhale, de luptători, din epocile Bronzului și Fierului. A devenit, de asemenea, evident că această străveche

civilizație europeană precede cu câteva milenii pe cea Sumeriană, făcând imposibilă ipoteza conform căreia civilizația războinică și violentă a sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob.”⁷

Spațiul Carpato-Dunărean este una din puținele zone ale Europei care nu a fost afectată direct nici de calota glaciară, nici de cea alpină, rămânând în cea mai mare parte zona cu condiții de viață atât pentru om cât și pentru animalele și plantele ce-i asigurau traiul, deși pe înălțimi s-au format ghețari în câteva masive muntoase: Rodna, Călimani, Bucegi, Făgăraș, Cindrel, Parâng, Retezat. Astfel, cercetări fără reproș de la Universitatea din Cambridge au stabilit că singurul „spațiu” care corespunde condițiilor din vechea literatură Vedică este cel Carpatic și sub titulatura „Ancient Indian”, plasează faza primară a culturii Vedice la noi. După învățații englezi (și nu români), cetatea Carpatică face parte din „habitatul primitiv al arienilor”.⁸

De la teoria dezvoltată de englezi să ne întoarcem la poezia lui V. Băjenaru:

*„Istorici de-asemeni la Roma au găsit
Legenda acelor gemeni ce Roma a uimit:
Pe Romulus și Remus lupoaica i-a crescut;
Din ei, spune legenda, românii s-au născut!...”*

Povestea idilică a celor doi gemeni găsiți pe apa Tibrului de o „lupoaică”, sigur că ne-a impresionat, în special când ni se spune că și „noi” am fi un fel de urmași ai lor. Dar chiar să fim mândri de aceasta? Să încercăm să vedem această istorioară cu alți ochi: Rhea Silvia, fiica lui „Numitorul” Rege de Alba Longa și totodată o vestală virgină din templul lui Marte (Zeul Războiului) a rămas gravidă „din senin” cu zeul Marte și a născut doi gemeni pe care unchiul ei Amulius (care pare a nu fi crezut minunea cu zeul) i-a renegat dând ordin servitorilor să-i arunce pe bastarzi în Tiber. Coșul cu copii este găsit de o lupoaică, termen folosit pe atunci pentru femeile de moravuri ușoare. Așa că apare mult mai plauzibil că o astfel de persoană i-a salvat pe gemeni, iar ciobanul Faustulus i-a crescut. Fanteziile cu Zeul Marte nu le-a crezut nici unchiul nefericitei, de ce ar trebui să le credem noi? Credeți că noi românii ar trebui să ne căutăm o astfel de ... origine trivială?...

*„Pe daci îi ocupară acei viteji romani
Și i-a-nvățat latina în cam 100 ani!
Că dacii învățară latina așa ușor,
Vezi, asta nu mă miră și zis-am: «Bravo lor!»
Dar că-și uitară limba, vocabular întreg
Vezi domnule, eu asta nu pot s-o înțeleg!
Că un popor își pierde treptat din obiceiuri,
Că își mai schimbă portul, ar fi niscai temeieri...
Dar că își uită limba, exemplu nu-i sub soare,
Dacât acele cazuri, când un popor... dispere!”*

Legiunile armate romane au ocupat numai 1/7 din teritoriul Daciei (14%) și pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de exact 165 de ani (106 d.H. - 271 d.H.). La ei acasă, în Peninsula Italică avem și astăzi dialecte ca cel toscan, lombard, calabrian ori sardinian care-i fac, și azi pe italieni, să nu se înțeleagă între ei. Mai mult, sutele de alte dialecte din Italia (se estimează că ar exista circa 1500) dovedesc că Peninsula Italică nu a fost „romanizată“ acasă la ea. Astfel cum se explică „romanizarea” noastră de către cuceritorii Daciei? Cum să ni-i închipuim pe țărani daci, locuind prin văi și munți, dealuri și păduri, rezezindu-se să învețe latina?... Și nu numai ei, cei din teritoriul ocupat de romani, dar și dacii liberi, din teritoriul de 86% al Daciei neocupată de romani. Cum vă închipuiți că țărani daci care nu aveau nici texte, dicționare, profesori, caiete sau creioane, au putut învăța atât de bine latinește încât au realizat cea mai unitară limbă latină cunoscută, pe care latinii înșiși nu au fost în stare s-o realizeze nici măcar la ei acasă, în Peninsula Italică (până azi când au la dispoziție un regiment de cărți de gramatică și materiale audio-video)?

Nu am dreptate să mă revolt împotriva profesorilor care se mulțumesc să se rezume la ceea ce au învățat sau n-au învățat în tinerețea lor, împotriva celor care din interese geo-politice încearcă să bage în capul generațiilor acestui secol că avem o altă limbă și o altă origine decât cea evidentă și reală? De ce să acceptăm transmiterea neștiinței prin știință?

O situație similară cu cea din „Italia-Mamă“ în privința numărului de dialecte populare se întâlnește și în alte țări ale Europei: Franța, Spania, Marea Britanie și Germania, în care locuitorii comunică între ei

prin intermediul limbii literare învățate în școală, cea vorbită acasă făcându-i de neînțeles pentru co-naționali lor situați în alte colțuri ale țării. Numai în România situația este fundamental diferită, toată populația țării este capabilă să comunice prin limba înșușită de mic copil în familie. Totodată limba deprinsă acasă nu este diferită de cea învățată la școală...

Vom încheia această dezbatere analizând o a doua întrebare fundamentală, la care se vrea un răspuns din partea oricărui așa-numit „istoric” și „lingvist” lipsit de credință sau bunăvoință în acceptarea Adevărului: cum vă explicați că romanii au reușit în aproximativ 100 de ani, aflați fiind la 1500 kilometri departe de Roma, performanțe pe care nu au fost în stare să le reproducă în propria lor casă?... Și asta fără ca picior de roman să fi călcat pe mai mult de 86% din teritoriul Daciei!

*„Ardealu'a stat sub Unguri aproape ani o mie
Și asupriți României, așa precum se știe,
Nu și-au uitat nici graiul, nici obicei, nici portul,
Cum de-n a zecea parte Daciei uitară totul?”*

Apariția și existența Ungariei s-au datorat conviețuirii hunilor cu populația primitoare geto-dacă și care i-a învățat agricultura, păstoritul, și care apoi a fost asuprită și sfârtecată în numele catolicismului. Mulți aristocrați români transilvăneni, pentru a-și salva viața și avutul, s-au convertit la catolicism, s-au maghiarizat, însă n-au uitat nici limba, nici tradițiile. De ce astăzi noi să credem că ce n-au putut face ungurii în o mie de ani au putut face romanii în o sută de ani ?... Cu alte cuvinte, cum putem crede că aceștia i-au determinat nu numai pe dacii ocupați, dar și pe cei din 86% din teritoriul Daciei neocupate să învețe „latina” și în același timp să-și uite propria limbă?...

*„Când sub Traian Romanii i-au biruit pe Daci,
La Sarmisegetuza n-a trebuit tălmăci!
Afirmă Densușianu și asta totul schimbă:
Deci Daciei și Romanii vorbeau aceeași limbă!
Cum e posibil asta? Îndată vă explic,
De n-ați pierdut răbdarea și m-ascultați un pic:
‘Nainte erei noastre, cât? Nu prea știu precis*

*La Nord și Sud de Istru (de Herodot e scris)
Trăia un popor harnic, pe plaiuri Carpatine
Ce cultiva pământul, vâna, creștea albine
Și după zona-n care acei oameni trăiau,
Ei Daci sau Geți sau Sciți sau Iliri se numeau.
Uniți sub Burebista și-apoi sub Decebal
Ei stăvileau barbarii, ce veneau val de val...
Dar secole 'nainte când nu erau regat,
O parte-acestor Traci spre vest au emigrat
De-a lungul Europei, pe-alocuri s-au oprit
Și-aproape în tot Sudul, treptat s-au stabilit
Iar bunele-obiceiuri și limba o păstrară,
Deși cu alte neamuri, în timp se-ncrucșară
Așa se-explică faptul de ce zisa Latină
Au înțeles-o Dacii și nu le-era străină!
Deci nu cu Roma 'ncepe al nost' bogat trecut,
Ci mult mai înainte căutați un început!"*

În conformitate cu afirmațiile lui Nicolae Densușianu despre migrația spre vest a pelasgilor în *Dacia Preistorică*⁹ și ale lui N. Iorga în *Istoria Românilor*, în mod special în capitolul intitulat „Strămoșii înainte de romani”¹⁰ a existat o „Românie Apuseană” din care s-au desfășurat națiunile franceză, italiană, spaniolă, portugheză și o „Românie Răsăriteană” unde urmele-i trăiesc încă...

Un aspect controversat cu privire la limbă, care mi se pare că a fost ignorat, ar fi: dacă „romanitatea Occidentală” a evoluat dezvoltându-se în mai multe limbi romanice (italiana, latina, spaniola, provensala, portugheza, franceza), de ce în cadrul „Românității Orientale” nu s-a ajuns la formarea unei limbi noi, ci s-a rămas numai la stadiul de dialecte: istro-român (pe teritoriul ocupat de iugoslavi), megleno-român (pe teritoriul ocupat de bulgari), aromân (pe teritoriul ocupat de greci), daco-român (România de astăzi, plus teritoriul ocupat de ruși, ucraineni și iugoslavi - Banatul Sârbesc)?

Unitatea lingvistică a acestor dialecte nu poate avea decât o explicație: cuceritorii romani au întâlnit o populație de aceeași limbă.
Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoștințele acumulate de

omenire sunt obținute în ultimii 50 de ani... să vedem cum istoria se poate, de asemenea, schimba. Când, nu de mult, s-a publicat teoria evoluției speciei umane în funcție de vechimea cromozomală, s-a ajuns la concluzia că „prima femeie” ar fi apărut în Sud-Estul Africii. Următorul pas uriaș ar fi fost Nordul Egiptului, iar de aici, Peninsula Balcanică, la... noi! Când cei de la Cambridge vorbeau de arienii din zona Carpato-Dunăreană, teoria cromozomală nu apăruse încă. Și din nou, de la noi, se desprind două mari grupuri, unul ce se va răspândi spre Est, Indo-Asia, iar celălalt spre estul Europei.

Dacă cineva ar căuta în arhivele romane ori cele de la Vatican, ar găsi manuscrisul lui Criton, doctorul lui Traian, care ne descria pe noi, geto-dacii, în lucrarea lui, „*Getica*“. Când poetul roman Ovidiu a fost deportat la Tomis (Constanța de astăzi, pe țărmul apusean al Mării Negre) a scris și poeme în limba localnicilor geți, limba tracilor dar în alfabet latin¹¹, limbă pe care a putut să o învețe cu ușurință datorită asemănării limbii latine cu ea. Din păcate, poemul este pierdut pe undeva prin arhivele Vaticanului și nimeni până în prezent nu s-a lăsat „convins” în a-l găsi. Despre limba latină aflăm de la Cesar Pruteanu¹² că era dialectată - la fel ca orice limbă vorbită în zilele noastre - în:

1. limba latină cultă (sau clasică)
2. limba latină vulgară (pe care o vorbea poporul)
3. limba latină priscă (bătrână) cum avem și noi limba din cronicile noastre. Aceasta a fost limba dacilor, aceasta a fost și prima limbă vorbită de carpato-dunărenii invadatori ai Peninsulei Italice, rămase în cărțile sfinte numite Saliare, aceasta a fost limba sanscrită-vedică.

Cum se face că o mulțime de cuvinte din limba noastră sunt aproape similare cu cele din sanscrita-vedică în timp ce ele nu există aproape în limba Latină? De exemplu: apa = apă (aqua în Latină), gata = gata, gușă - ghosa, iată = yatha, maiu = mayu, mascară = mascara, pită = pita, pricină = pracina, pleavă = plava, grămadă = gramata, iască = jaska, ismă = isma, limbă = lamba, mânia = manyu, muierea = muherea (mulier-mulieris în Latină), plută = pluta, potecă = path-ika.

Dar numărătoarea în sanscrita-vedică nu este mai apropiată de limba noastră decât Latina cultă? Iată cum numărau ei: una, duya,

treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata = suta (centum în latină). Mă întreb, prin ce minune limba noastră păstrează aceste forme de sanscrită-vedică? Explicația este una singură: spațiul carpato-dunărean este locul de unde Europa a început să existe și să se extindă. Iar noi, ne place sau nu ne place, suntem părinții popoarelor europene și... nu numai ai lor.

Odată stabilită problema limbii geto-dacilor, descoperim cu mândrie că noi nu suntem urmași nici ai slavilor, nici ai romanilor, ci ei sunt urmașii noștri.

După N. Iorga analizele chimice au arătat că parte din aurul faraonilor egipteni provine din Munții Apuseni¹³ și nimeni nu s-a decis de atunci să facă un studiu al acestei probleme pe măsura potențialului tehnic de astăzi. Știe oare cineva că Spartacus, acel gladiator care s-a autoeliberat și s-a pus în fruntea sutelor și miilor de sclavi romani, creând o armată care a speriat Roma, era un trac de-al nostru, din munții Rodopi?...¹⁴

RĂSPÂNDIREA PELASGILOR (A TRACO-GETO-DĂCILOR)

Herodot arăta că: „... după indieni, neamul tracilor este cel mai numeros dintre toate popoarele.”¹⁵ Să ne oprim puțin asupra acestui aspect: după localizarea lor geografică încep să se desprindă geto-dacii prin primul mileniu î.d.H. la nord de Istru (Dunăre), ilirii (zona Albaniei de astăzi), sciții (Dobrogea) etc. Ne răspândim treptat în toată Europa, cât și în toată Peninsula Balcanică, pe care o stăpânim pentru sute și sute de ani. În zona Mării Egee, a insulelor ei, cum este Creta, cât și a Asiei Minor (Turcia de astăzi), apar culturi ca cele mino-miceniene. Grecii „prieteni noștri heleni” de mai târziu, cum le place să-și spună, sosesc în Europa din zona estică a Mării Caspice în jurul anilor 1900-1400 î.d.H., fiind inițial o populație tribală nomadă. Sosesc în grupuri mici, „înalți, blonzi” cum îi descrie marele poet antic (orb!) Homer, urmași 300-400 de ani mai târziu de doriene care-i subjugă pe primii, iar apoi de triburile aeoliene și ionice. Toți aceștia își găsesc „casa ideală” la noi în Peninsula Balcanică, împingându-ne spre Nord-Vestul ei și numindu-ne mai târziu macedoni, iliri, geți, daci, sciți, după locurile în care trăiam, în ciuda limbii comune vorbite. Odată pătrunși în spațiul Balcanic, invadatorii greci, aflați la începutul stadiului de civilizație, se impun cu duritate asupra populației locale, distrug așezările egeene, pentru ca mai târziu să absoarbă majoritatea culturii locale. Ei împrumută mult din cultura egeenilor, a mino-miceniilor și a egiptenilor, întemeindu-și o cultură proprie, cea grecească, care se va răspândi în Europa. Nu numai cultura au împrumutat-o, dar și scrierea, alfabetul: dacă

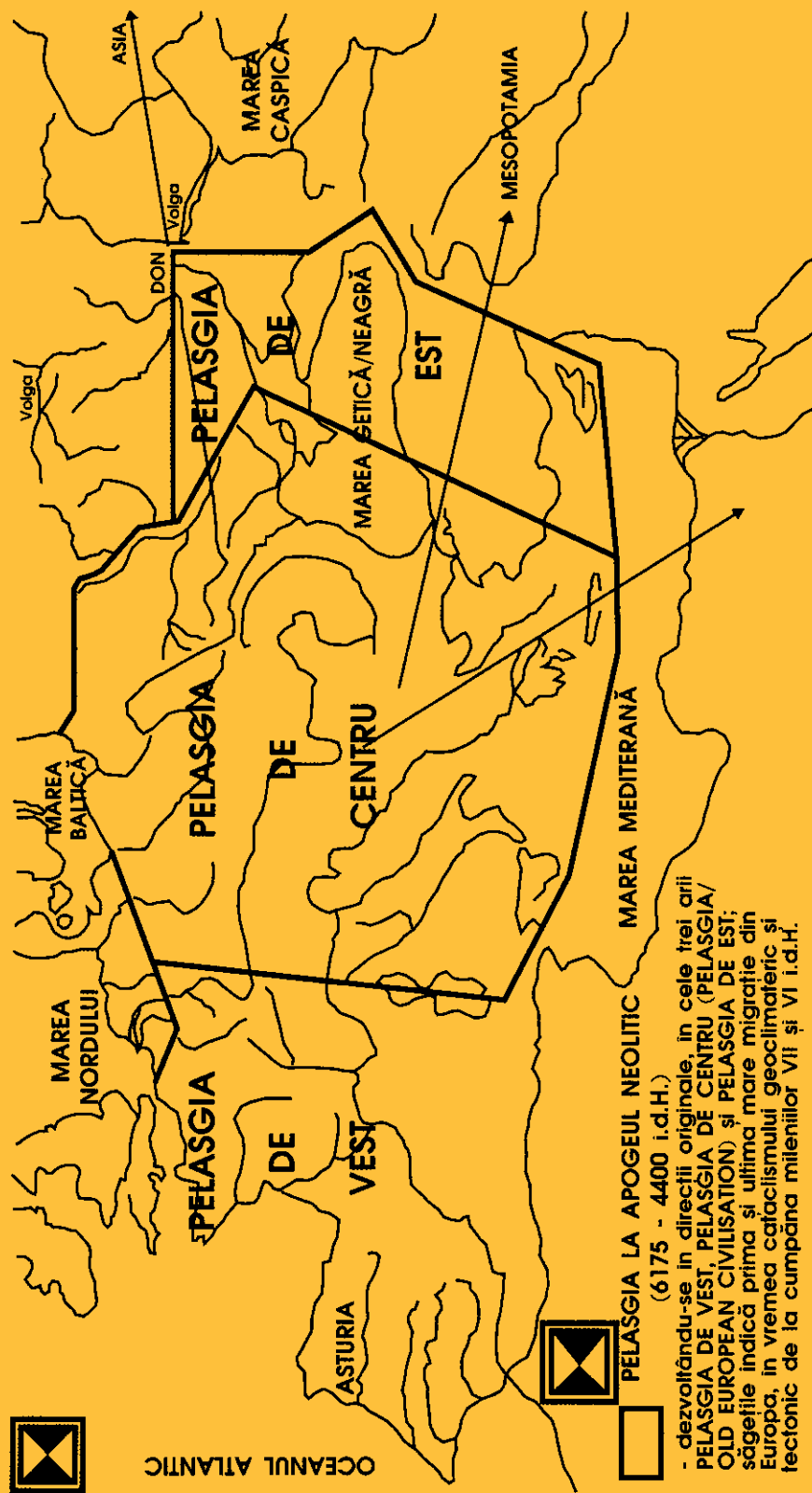

Fig. 13. Pelasgia la „apogeul neolitic”, între orizonturile anilor 8.175-4.400 î.d.H. Același domn Tatomirescu ne spune: „Andre Leroi-Gourhan a fost unul din primii preistoricieni ce au evidențiat extraordinara unitate a conținutului figurativ, permanența, persistența, continuitatea reprezentărilor în spațiu și timp, din Asturia până la Don, unitate culturală aparținând și unei unități demografice, din care s-au ivit în zorii istoriei Europenei/Pelasgii Arhaice (pelasgi=oamenii pământului/locului), unitate ce a antrenat prin milenii și O LIMBĂ COMUNĂ, pelasgica... diversificându-se geografic - lingvistic de la un mileniu la altul, evoluând - și reînflorind îndeosebi în vremea Imperiului Roman - în direcții originale ce se înfățișează azi drept familia limbilor romanice.”

*Catetele Daco-României, anul III nr. 9, 22 sept.-22 dec. 1998, Ed. Aethicus, Timișoara, România

„Linear Script A”, incomplet descifrat, încă mai păstrează caracterul hieroglific, „Linear Script B” reprezintă un dialect arhaic grec, pentru ca 700 de ani mai târziu să găsim cea mai timpurie scriere clasică „grecească“!... Astăzi nici un grec nu ar recunoaște meritul egiptenilor, cum de altfel mai târziu rușii, care, cu ajutorul celor doi greci cu nume slave, Chiril și Metodiu, vor transforma alfabetul elenic în chirilic.

Apariția romanilor a condus indirect la unificarea acestor pelasgi, traci, iliri, daci, geți, tibali și odrii în lupta lor împotriva cotropitorilor. Marea majoritate a popoarelor barbare care ne atacă sau ne traversează sunt în număr mic, fiind respinse ori absorbite fără a lăsa influențe deosebite până în secolul al VI-lea d.H. când sosesc slavii, popor barbar, crud și nemilos, care, după insuccesul de la Nordul Dunării, se așază în Sudul acesteia și în felul acesta ne vor despărți pentru totdeauna printr-un „coridor slav” de frații noștri de la sudul Dunării care se vor găsi ca într-un fel de sandwich între greci și slavi. Mai existăm și astăzi prin aceste locuri: istro-români (foarte puțini la număr) prin aria iugoslavo-croată, megleno-românii, sub bulgari și aromânii (încă în număr mare) sub greci. După încercări nereușite de asimilare forțată, și astăzi, după aproape 1500 de ani de ocupație, macedonenii nu și-au schimbat nici limba, nici portul, iar limba sau „dialectul” cum îl numesc ei înșiși, nu-l pot înțelege nici grecii, nici bulgarii ori iugoslavii, ci numai noi, românii. De ce?... Aproape toți avem prieteni ori cunoscuți macedoneni și dacă nu i-ați întrebat, o puteți face acum: întrebați-i de „dialect” și veți rămâne uimiți de similaritatea lui cu limba română. Limba lor este cea mai veche și mai bine păstrată, fiind de fapt limba pelasgică, tracică sau dacică, după cum vreți să o numiți și care este și... limba noastră. Și dacă ne mai amintim că în urmă cu 2000 de ani Alexandru I al Macedoniei era respins la Jocurile Olimpice pe motiv că nu era grec, declarațiile grecești din prezent precum că Macedonia este egal Grecia ne surprind. De ce oare

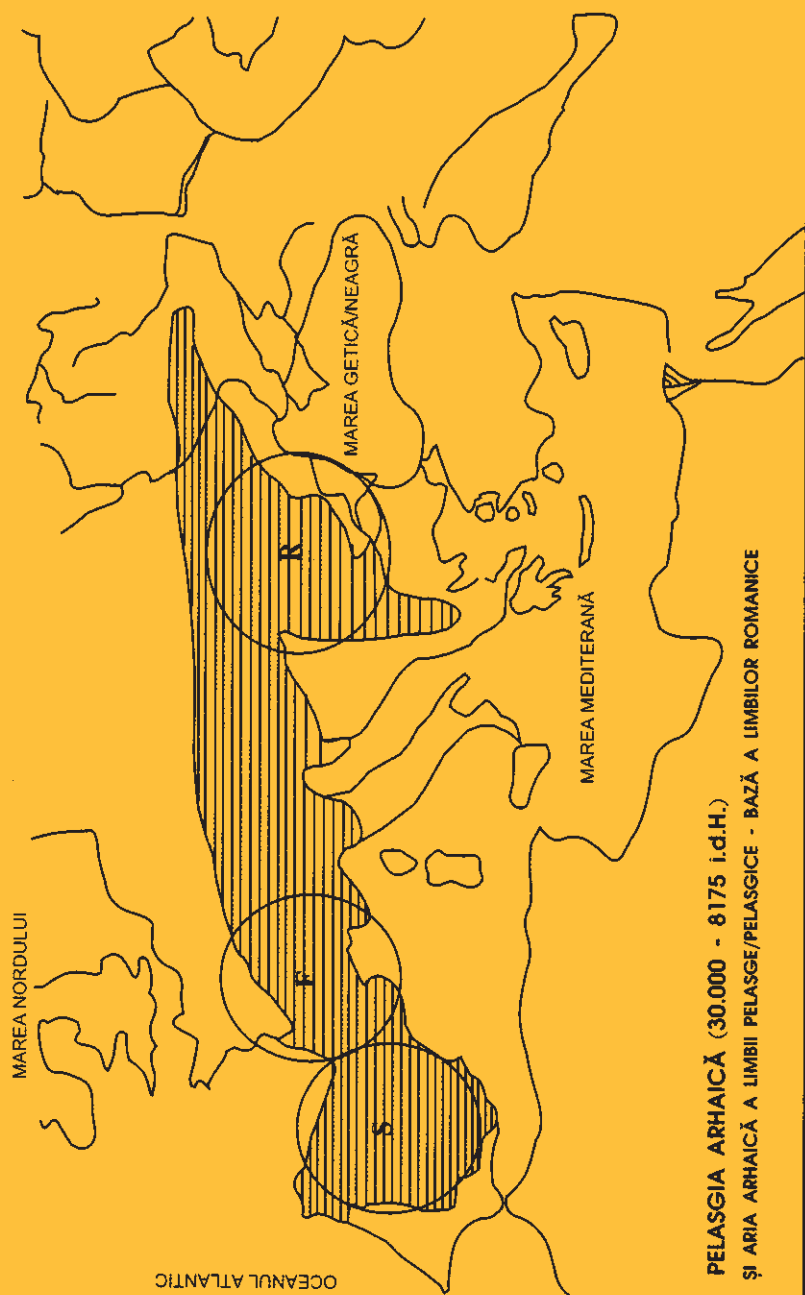
regele Filip al Macedoniei îi va aduce tânărului de 7 ani, Alexandru, pe Aristotel (care era grec după tată și macedon după mamă) ca să-l învețe limba civilizației de atunci, elena, dacă așa cum spun azi grecii, ei, macedonenii, sunt greci? De ce a trebuit să treacă 2000 de ani de la moartea lui Alexandru Macedon, ca acesta să fie recunoscut ca grec și pus în Pantheon?

Această părere asupra originii și locului macedonenilor și mai ales asupra adjudecării lor de către alte nații este împărtășită și de alți istorici. De exemplu Raymond Bonner, care în *The New York Times* publică un articol despre Macedonia, „pământ care nu poate avea un nume”, acesta fiind adjudecat de către bulgari, greci și sârbi. Bonner spunea despre Alexandru Macedon că orice ar fi fost, numai grec nu...¹⁶

Paradoxal, singurii care nu s-au implicat în adjudecarea Macedoniei au fost „frații” lor din nord, adică noi românii, care, în plus, aproape întotdeauna i-am neglijat și abandonat. Și totuși, în 1995, o delegație română care a vizitat Albania a decis de comun acord cu guvernul albanez să deschidă pentru populația macedoneană locală biserici române și școli cu predare în limba română.

Să nu uităm că în Grecia în perioada ante-belică, în Macedonia, existau biserici și școli românești care mai târziu au fost arse și distruse iar populația locală (aromânii - cum se numesc ei înșiși, valahi, cum grecii în numesc cu dispreț) a fost persecutată, chinuită, chiar omorâtă, unii reușind să scape fugind în România, alții chiar în America, unde-și povestesc și astăzi necazurile trecutului.

Să fim și noi oare, descendenți direcți ai poporului pelasgic, trac, un popor blestemat?... Și astăzi ucrainenii și rușii vor să ne facă să uităm cine suntem, acolo la noi acasă, în Bucovina, Țara Herței, Basarabia și Buceag, unde românilor li se spune că nu sunt „români”, ci o nație slavă, vorbind o limbă slavă, moldovenească!... Când oare ne vom dezdoi genunchii și vom sta în picioare, drepti, noi românii din România, Basarabia, Bucovina, Ținutul Herței, Banatul Sârbesc,

(S) SPANIA: EL CASTILLO; COVALANAS;
 HORUOS DE LA PENA; LA HAZA;
 EL PINOAL; AL PERA etc

(F) FRANȚA: NIAUX; LASCAUX; LA MOUTHE;
 PAIR-NON-PAIR; TROIS-FRERES;
 MARSOULAS; FONT-DE-GAUME etc.

(R) ROMÂNIA: RUNCU; POLOVRAGI; CIOARA;
 (BOROȘTENI-GORD); SOHODOI; PESCARI
 LIMANU-MANGALIA etc.

Pelasgia arhaică și aria limbii pelasge între orizonturile anilor 30.000 și 8175 î.d.H.

Fig. 12. Pelasgia arhaică și aria limbii pelasge între orizonturile anilor 30.000 și 8.175 î.d.H.
 „De la Atlantic și până la Don și Marea Getică (Marea Neagră) a existat o impresionantă arie culturală, o sublimă
 unitate de manifestare spirituală/lingvistică, de la „Dansul” bizonilor, din sanctuarul-peșteră de la Altamira (Spania),
 sau de la Front-de Gaume (Franța), la Felina de fildes de la Pavlov (Cehia), la Pantera, cai și „Cavaler ucis”, din
 sanctuarul-peșteră de la Cucuiat (1.500-1.200 î.e.n. din România) ori la Gaie-n atac, din sanctuarul peșterii Gaura
 Chindiei (10.000-8.000 î.e.n.-România)” așa ne spune în „Caietele Daco-României” Ion Pachia Tatomirescu.
 *Caietele Daco-României, Anul III, nr.6,23 dec. 1997-21 martie 1998, Editura Aethicus, Timișoara, România.

Buceag, Cadrilater, din Pocuția și Ungaria, din toată Macedonia, pentru a ne proteja drepturile?...

Să vedem cum arată limba macedoneană în comparație cu limba dacoromână. Pentru aceasta am ales un cântec vechi aromân, compus cu mult înainte ca Bolintineanu să publice „*Muma lui Ștefan cel Mare*”:

Dialect aromân-macedonean

Traducere în românește

*Cari-n'i bati, noaptea
La firida mea, moi?
Io huia, msata Marioara
Nu-n'i ti-aspirea, moi.*

*Cine-mi bate noaptea
La fereastra mea, măi?
Eu sunt, frumoasa Mărioara
Nu te speria, măi.*

.....
*Scoal'apronđ'i lampa
S-ti vedua fata ta,
Fata ta tea alb-arosi
Ca trandafila.*

.....
*Scoal'de-aprinde lampa
Să-ți văd fața ta
Fața ta cea albă-roșie
Ca de trandafir.*

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

BUREBISTA

După ce v-am purtat cu imaginația peste Europa preistorică, povestindu-vă despre strămoșii noștri îndepărtați, pelasgii (traci, geți, sciți, daci - numiți astfel, nu după limba vorbită, care era aceeași - pelasgica sau Latina priscă, ci după localizarea lor geografică, cum și azi, noi dacoromânii, mai suntem numiți: moldoveni, regățeni, vlahi, bănățeni, dobrogeni ori macedoneni), voi începe să vi-i descriu pe unii din aceia care au avut atunci un impact asupra viitorului nostru de azi: voi începe cu BUREBISTA, cel mai mare dintre Regii Traciei, care s-a născut cam pe la începutul secolului I î.d.H., la mai mult de 2000-3000 de ani de la prăbușirea Marelui Imperiu Pelasgic, atunci când lumea antică era dominată de Imperiul Roman.

- În 111 î.d.H., se naște la Argedava, ca fiu al regelui burilor, un tânăr care va readuce spațiul carpato-dunărean și locuitorii acestuia din nou în fruntea Europei pre-istorice, se naște Burebista.
- 84 î.d.H.: la vârsta de 27 de ani, pleacă în fruntea unei armate, primită de la tatăl său, și cucerește Costeștii, unde se instalează ca re-unificator al regatelor dacice. Cam tot atunci, la Roma, Sulla pune mâna pe putere.
- 80-70 î.d.H., Acornion, prietenul său, în vârstă de cca. 30 de ani este trimis în misiune diplomatică la Argedava, la tatăl lui Burebista (pe atunci în vârstă de 60-70 de ani).
- 7 iunie-9 august 48 î.d.H., Acornion îl va întâlni pe Pompei.
- 44 î.d.H., la vârsta de 67 de ani și după o domnie de 38-40 de ani Burebista va muri, se pare asasinat.

**Fig.14. Sanctuar dreptunghiular de 3 x 6 tambururi de granit (andezit) de la Sarmi-seget-usa
(Eu-mă grăbesc-să curg , sanskrită)**

De fapt la Sarmi-seget-usa s-au descoperit patru sanctuare dreptunghiulare:

- la nivelul inferior, un sanctuar de 4 x 13 tambururi, având incluse între ele, într-o poziție longitudinală și centrală, simetric în raport cu centrul sanctuarului încă 7 tambururi mai mari ca diametru și supraînălțate.
- la nivelul mediu, unde se află și sanctuarele circulare alături de discul de andezit al lui Aplo, sunt încă două sanctuare, unul de 3 x 5 și altul de 3 x 6.
- la nivelul superior găsim unul de 4 x 10 tambururi

**Fig.15. După
S. Bobancu ,
C. Samoilă, E. Poenaru,
1 tambur=1 an dacic
În felul acesta
sanctuarul de 4x13
tambururi este
purătorul unei
perioade de timp
tipice dacilor,
perioada
de 52 de ani.**

Pentru simpla dumneavoastră curiozitate voi face o paralelă între Burebista și Cezar.

- 100 î.d.H., se naște Iulius Cezar.
- 58-51 î.d.H., cucerește Galia și scrie „De Bello Gallica“.
- 48 î.d.H., îl învinge pe Pompei la Pharsalas (închipuiți-vă cum s-ar fi schimbat istoria dacă ar fi fost invers).
- 44 î.d.H., pregătește campania împotriva regelui Burebista, dar... este asasinat și moare la vârsta de 66 de ani.

Dar să revenim la magnificul nostru rege, uitat de istoricii noștri, scos din cărțile de istorie alternative, aruncat în groapa istoriei tocmai de aceia care ar fi trebuit să-i apere memoria, istoricii noștri.

Burebista își propune și realizează reunificarea populației tracice; în procesul de reunificare limba și religia au fost elemente fundamentale. Rolul limbii și religiei comune păgâne a constituit un mijloc puternic de neîntreruptă legătură a unității și frăției între toate pâlcurile neamului nostru, fărâmițat până la el; Burebista a unit neamurile într-o împărăție respectată aici în Centrul și Răsăritul Europei, întinzându-și hotarele de la lacul Constanța (Elveția de azi) până dincolo de Nipru. Numele adevărat al lui Burebista s-a pierdut undeva prin veacuri, dar inteligența, puterea și vitejia lui în luptă aveau să-i aducă meritatul nume de BU-ERE-BU-IST-AS (Care-era-care-este-nu), ceea ce înseamnă „Nemaipomenitul”, „Cum nu a mai fost și nu mai este”.¹⁷

Joannes Magnus¹⁸, considera că adevăratul nume al său a fost Boroista (vezi c.XVII) și vorbește despre el: „BOROISTA se numără printre regii străluciți ai Goților și, pe bună dreptate, a fost așezat la loc de cinste în timpul său, în vremea Regatului Gotic, pe vremea când Roma era sub conducerea lui Sulla, care domnea mai curând violent decât moderat (se referă la dictatorul Lucius Cornelius Sulla, 138-78 î.d.H., n.t.). Acela, născut în cetatea Romei și educat după obiceiurile cele mai barbare, le-a și exercitat apoi cu cruzimea care îi era proprie. Acest Get însă, BOROISTA, deși crescut pe târâmurii barbare, a demonstrat că și-a însușit cele mai umane obiceiuri. În timp ce Sulla

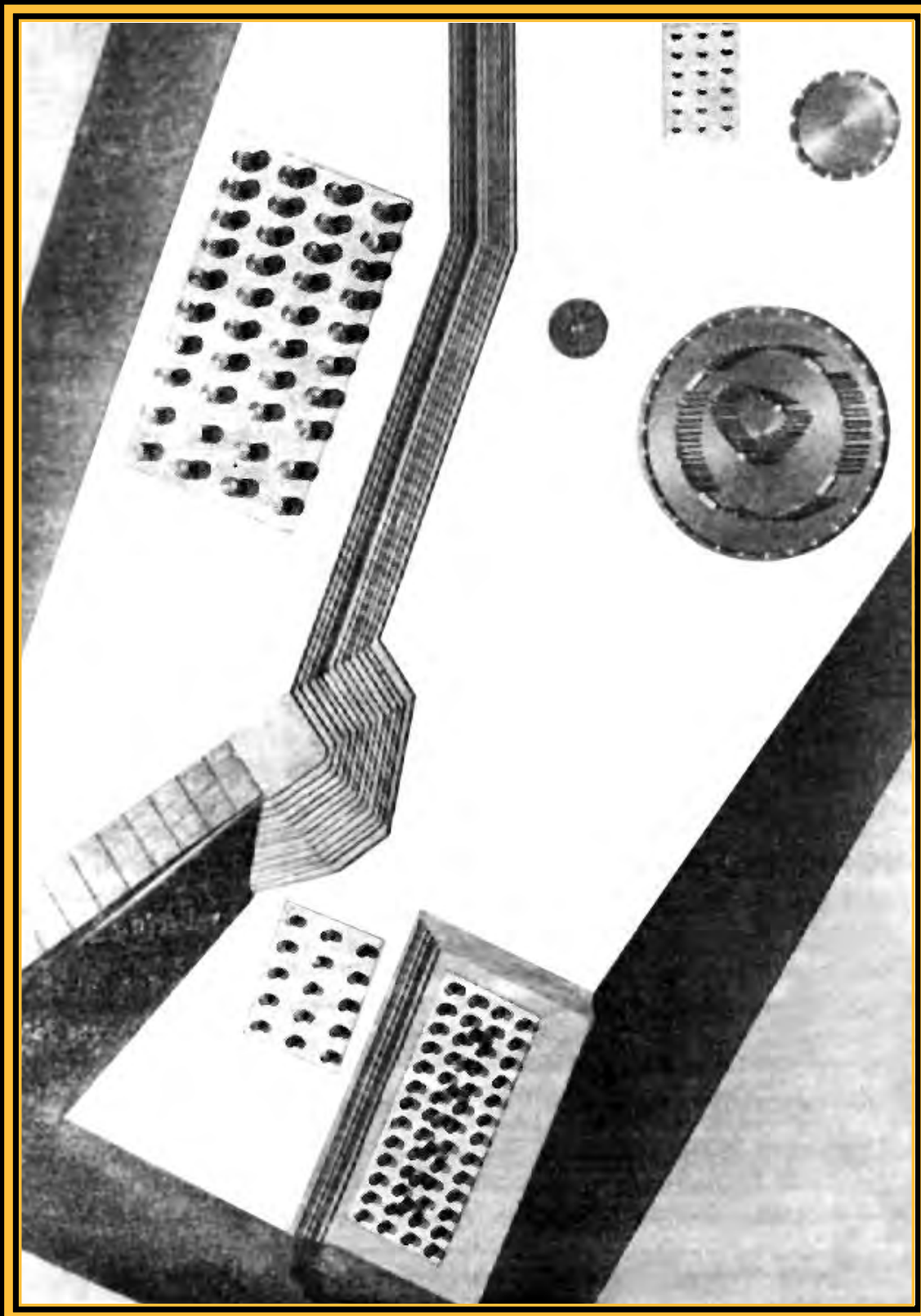

Fig.16. Vedere de ansamblu a sanctuarelor-calendar (reconstituire pe machetă la scară)
Sub aspect constructiv se pot vedea: Marele și micul sanctuar circular, discul solar cât și cele patru sanctuare dreptunghiulare. Enigma Sarmi-seget-usa-ei, a celui mai vechi calendar european, a moștenirii lăsate nouă de strămoșii carpato-danubieni se pare că nu mai este o enigmă.

**Calendarul de la Sarmizegetusa Regia, S.Bobancu, C. Samoilă, E. Poenaru. Ed. Academiei, Române, București, 1980.*

se comporta față de propriii lui cetățeni ca un asasin, Boroista era indulgent și cu dușmanii învinși și așa a rămas ca un șef de stat uman; Sulla acționa la voia întâmplării; Boroista, cu mare prudență; acela (Sulla) își exercita funcția de conducere prin violență, acesta prin consilii, virtuți și reglementări juridice. Apoi, dacă facem o comparație între cei doi conducători, în general, socot că este de ajuns să afirmăm că nu toți Geții sunt sau au fost umani, nici cel care este Roman că este străin obiceiurilor barbare. Sub acest Boroista a trăit și genialul și admirabilul profesor Deceneu, ițit din vechile școli filosofice eline sau, după alții, din cele egiptene, ajungând la cel mai înalt grad de înțelepciune filosofică a oamenilor și admirat ca atare de pătura elevată a societăților umane contemporane lui, ajuns în rangul de rege la Goți grație prieteniei lui cu regele Boroista. Acest rege cu totul prudent a atras atenția prin acel umanitarism de care a dat dovadă foarte limpede, căci judeca cu multă înțelepciune atât faptele umane, cât și cele divine și adunase în jurul lui profesori care știau să diferențieze, cântărind cu dreaptă înțelepciune, faptele trecătoare ale domniei de cele care țin de adevărata și veșnica înțelepciune; de la dascălii cei bătrâni a învățat Deceneu ce înseamnă cu adevărat prudența și la ce te poți aștepta de la omul onest și foarte citit; de aceea s-a bucurat de multă autoritate și în rândul oamenilor simpli, precum Zamolxe de care am vorbit mai sus; de aceea ei, când auzeau vocea regelui lor, socoteau că o aud pe cea a unui Dumnezeu. A educat oamenii, i-a instruit cu multă înțelepciune și i-a împodobit cu înțelepciunea și pietatea religioasă; a ales preoți, a ierarhizat pontifi capabili să interpreteze și legile, dar și faptele de religie. Pe ei îi consulta fără ocol cu privire la treburile statului.”

Monede descoperite din vremea lui, în Transilvania, ni-l înfățișează pe acest rege al regilor cu două capete, simbolizând trecutul și prezentul. Unele inscripții de pe monede sunt în limba tracică, „latina priscă“, și-l numesc pe Burebista SARMIS VASIL, Cel Mai Mare Rege. Alt nume al lui, cu înțelesul de stăpân absolut al tracilor este „PAVEL-TER”.

Fig. 17. Discul solar (al lui Aplo înconjurat de cei 10 ucenici ai săi ??).

*Fig. 18. Același disc de andezit de la SARMI-SEGET-USA
(în sanscrită – Eu mă grăbesc să curg)*

Numele soției lui, Zina, împărăteasa și marea preoteasă a tracilor, s-a găsit tot pe două monede din Transilvania.¹⁷

Sfătuitorul lui, Marele Preot Deceneu, i-a instruit pe traci să trăiască potrivit cu legile naturii cunoscute până azi ca „Legile Belagine”.¹⁹ Se pare că în timpul lui Burebista s-a decis ca anul I să fie anul când s-au născut cei doi Zamolxis, 713 î.d.H.; trebuie notat că anul reformelor politico-religioase 666 apare pe tot felul de inscripții de pe tot teritoriul pelasgic, ca „SSS” (6,6,6) sau „CCC” (C-grecesc) ori „VIVIVI” (6-latin).²⁰

Este interesant de observat cum această cifră apare în rugăciunea unei femei gete, Zamolxiene, găsită pe o placă de marmură la Tomis, conținând și un ... acrostih... dovedind încă o dată marele rafinament atins de geto-daci.

Fig. 19. Fragment de roată de piatră dințată în interior de la Sarmi-seget-usa Dacica.

AYRELIA	I STRĂLUCITOARE
BENERIA	I CURATĂ
SYM FORO	I MĂREȚĂ DOAMNĂ
SYN DIO	I SUNT CREDINCIOASĂ
SYN ZE SASE TRI	I SUNT CU TREI DE ȘASE
KAI TETHI GATRI	I DAR ATÂT TE ROG
AYRIS NONAM	I CÂNDVA SĂ MĂ AJUȚI
NIASCHARIAN	I SĂ RENASC

Citind doar primele litere în acrostih avem formația “ABT SSS KAN”: „Cu 666, de ani” acesta fiind semnul la care se închinau cei întorși la adevărata religie, semn ce se purta pe mâna dreaptă sau pe frunte.²¹

Reședința inițială a regelui, Sargedava este localizată pe undeva pe la Costești (dealurile Orăștiei). Principalul ajutor al regelui trac de atunci era DECENEU, marele preot care, după ce a fost pentru o perioadă de timp în Egipt, inițiindu-i pe preoții egipteni în tainele sacerdotale pelasgice, revine în Geția (Goția - după povestirea istoricului ostrogot Iordanes), devenind șeful suprem al spiritualității tracice, reușind împreună cu Burebista să-i unească pe traci atât militar, cât și spiritual. Burebista își îndeamnă supușii la „abstinență, sobrietate și ascultare de porunci”, noul mod de viață fiind propagat dintr-un centru spiritual, numit de Straborn „Muntele Sfânt”, legendarul KOGAION care, după Adrian Bucurescu, ar fi undeva în munții Bucegi, lângă „Sfinxul Românesc”, deoarece KOG-A-ION însemna și „Capul Magnificului”; cu toate astea, azi, mulți arheologi localizează legendarul Kogaion undeva pe Dealul Grădiștei (1200m altitudine) în Masivul Surianu (Surya = Zeul Soare la vechii vedici), la Sarmisegetusa Regia (Grădiștea Muncelului) aflându-se și unul din sanctuarele patrulatere. Să fie oare acesta lăcașul unde preoții lui Zamolxis, Zeul sub-pământean, ofereau credincioșilor acea nemurire completă, atât a sufletului, cât și a trupului, unde ucenicii („recruții”) cântau: „Sfânt e Domnul Noptii”?²²

La sudul Dunării proconsulul provinciei Macedonia, generalul Varro Lucullus, în cadrul celui de-al doilea „război Mithridatic” (74-72 î.d.H.), ocupă orașele grecești vest-pontice, de la Apollonia până la Delta Dunării, încheind un tratat între romani și alte cetăți vecine, cu avantaje și obligații pentru ambele părți. Această tutelă mascată îi nemulțumește pe locuitorii orașelor grecești, care trimit o solie la Burebista să-i ajute. Oastea proconsulului Macedoniei, a generalului Antonius Hybrida este învinsă lângă Histria; Burebista supune pe cale pașnică orașele: Tomis (Constanța de azi), Calatis (Mangalia), Dionysopolis (Balcic) și Apollonia. Pe calea războiului sunt integrate cetățile: Aliobrix (Cartal, sudul Basarabiei, ocupat azi de ruși, sub numele de Orlovka), Tyras, Odessas (Odesa, azi oraș ucrainean ce are în centrul lui cel mai romantic cartier, cartierul... „Moldoveanca”!).²³

Burebista își începe organizarea puterii monarhice cu caracter militar prin activități administrative cum ar fi: recrutarea de oameni însărcinați cu administrarea agriculturii, strângerea dărilor, supravegherea muncilor obștești obligatorii, făcând posibilă realizarea sistemului de fortificații în Dacia (nucleul din Munții Surianu întins pe o suprafață de 200 km pătrați). Incinta militară din centrul religios are o suprafață de 3 hectare, cu ziduri de piatră ecarisată (blocuri de calcar fasonate) care fac din Sarmisegetusa dacică un unicat în Europa; Zidul Dacic (Murus Dacicus) este format din cetăți construite din blocuri de calcar; a construit și cetăți de piatră nefasonate, legate cu lut, ca cele de la Piatra Neamț (Piscul Bâta Doamnei și colina Cozla), Cetățeni (Jud. Argeș), Covasna-Valea Zânelor sau Sighișoara. Armata lui număra, la vreme de război, mai mult de 200.000 de oameni, făcându-l de temut.

La cel de al II-lea Congres Internațional de Dacologie am avut plăcerea să o ascult pe prof. Gianina Georgescu din New York vorbindu-ne de Dacii din Spania: „Noi dacoromânii, direcți descendenți ai acestora ne mândrim mai puțin cu strămoșii daci considerându-i niște barbari. În schimb ne mândrim din ce în ce mai mult cu obârșia

fraților noștri romani care ne-au omorât, jefuit și umilit. În schimb, spaniolii se mândresc și astăzi cu simbolurile getice, săgețile și jugul, care stau pe stema noului stat al Spaniei, noblețea și dreptul la suveranitate. De asemenea, geticismul și genealogia getică devin standard pentru noblețea nobilimii spaniole, atât cât și ideea nemuririi Zamolxiene, disprețul față de moarte.

Foarte interesant este faptul că nu găsim aproape nimic scris în Spania despre cucerirea Daciei de către Traian (care era născut în Spania). În schimb, găsim o tradiție inversă, o tradiție dacică a Spaniei. Spaniolii sunt descendenți din geți sau daci, iar Spania a fost fondată - la a IV-a ei întemeiere, cea definitivă, în secolul al V-lea - de poporul de la Dunăre. Cei care în Tracia erau numiți Geți au fost numiți pe vremea lui Procopius Goți și în vremuri mai vechi fuseseră numiți Sciți. Legile lor au fost alcătuite de Samolse, așa cum precizează foarte clar Messenius. Respectul pentru biserică îi împiedică pe autorii spanioli să-l numească pe Zamolxis fondator de religie și de aceea ei îl folosesc pe Deceneu. Deceneu nu se cuvenea să fie păgân. De aceea el apare ca un fel de creștin care-i învață pe goți teologia și pune preoți și episcopi. El inițiază în rânduiala celor douăsprezece semne, în astrologie și astronomie.

Fiți mândri de daci, reînviați amintirea lor, și rescrieți istoria noastră.”

Burebista ducea și o politică externă activă, intervenind chiar și în cadrul conflictului deschis dintre cei doi rivali ai Romei (respectiv Cezar și Pompei) în anul 48 î.d.H. În legătură cu aceasta, o inscripție recent descoperită la Balcic (anticul Dionysopolis) citează numele lui Acronion, un mesager personal trimis de Burebista la generalul Pompei pentru a-i sugera ipoteza unei alianțe cu ultimul. Vor mai trece cam 3-4 ani până când Cezar, după ce-l va învinge decisiv pe Pompei lângă Pharsalla, pentru a se răzbuna pe fostul aliat al inamicului său va trimite numeroase legiuni cu „misiuni de pedepsire” către granițele regelui geto-dacilor. Oricum, la scurt timp înainte de a începe lupta decisivă cu regele trac, pe 15 martie 44 î.d.H., Cezar a

fost asasinat în senat de noii săi adversari politici secreți și la scurt timp și Burebista va muri în circumstanțe asemănătoare. Doi dintre cei mai străluciți militari ai lumii antice au dispărut astfel, aproape simultan, istoria conferindu-le destine similare.

Marele preot Deceneu a fost ulterior numit succesor al regelui defunct. Azi e dificil să apreciem în întregime cunoștințele sale științifice extrem de vaste. Numeroase inscripții în piatră sugerează noțiuni de matematică cum ar fi triunghiul lui Pitagora, așa-numitul „număr perfect” 6 sau „numărul cosmic” 36; informații de astronomie despre „pentagonul planetar” (acesta fiind: Saturn, Jupiter, Marte, Venus și Mercur); poziția soarelui la echinocții și solstiții; poziția lunii la cele patru faze ale sale și calendarul dacic (unde un an de 360 de zile alterna cu unul de 365 de zile). Ultimul este confirmat de scena pictată pe o cupă de fructe descoperită la Bâta Doamnei, ca și pe o lampă de lut ars găsită pe lângă Bărboși-Galați. O tabletă descoperită la Dumbrava (județul Iași) confirmă înțelegerea de către Marele Preot a celor 4 anotimpuri și 12 semne zodiacale într-o manieră ce amintește de zodiacele vechi chinezești sau maiase.

Autori, istorici, arheologi, ba chiar și juriști nordici, toți străluciți erudiți, printre care și Carolus Lundius²⁴, subliniază un adevăr de netăgăduit și anume că elinii și latinii se fac vinovați de stâlcirea unor nume de popoare, de regi, de cetăți, de ape etc., acesta fiind și cazul lui DROMGETHIS, OSTROGETA, BOROISTA, DECIBALUS, DICENEU...

În contextul celor prezentate, cum putem crede că așa o societate evoluată și puternică și-ar fi putut uita limba națională, costumele tradiționale și obiceiurile adânc înrădăcinate în mai puțin de două secole de asuprire romană, așa cum unii „istorici” (sunt ei oare ai noștri?) caută să ne învețe?! Cum este posibil ca, în timp ce doar 14% din teritoriul dacic fiind cucerit și ocupat de nesătutul imperiu Roman, adică de trupe de mercenari analfabeți, care de-abia puteau închea două vorbe în latină, aceștia să ne învețe pe noi o limbă pe care ei înșiși nu o vorbeau cum trebuie? Oricum, se

argumentează că ei ne-au învățat latina și mai mult, ne-au făcut să ne uităm limba noastră maternă până la limita la care doar vreo 7-8 cuvinte au mai rămas în limba noastră română contemporană!

Tracii ar fi putut fi, în ceea ce ne privește, oameni inteligenți, dar este absurd să gândim că strămoșii noștri, trăind liberi și fericiți pe restul de 86% din teritoriile trace, să înceapă subit un maraton prin văi și defilee, păduri și mlaștini către teritoriile (mult mai mici) dominate de opresori, hotărâți să învețe o limbă mai la modă! Însuși gândul este absurd.

PODUL DE PIATRĂ DE PESTE DUNĂRE

Podul de piatră de peste Dunăre a fost una din minunile antichității; romanii ni-l prezintă ca fiind o realizare a lui Apolodor din Damasc, idee preluată și de unii dintre „istoricii noștri”. Există unii care nu i-au crezut, cum a fost domnul C. Iordache.²⁵

Este illogic ca o armată care posedă teritoriul doar de pe un mal al fluviului Dunărea (Istrul) să reușească construirea unui pod de piatră, al cărui al doilea capăt se afla pe teritoriul inamic. Astăzi, cu toată tehnica modernă de care dispunem, se consideră că un pod de piatră peste Dunăre se poate construi într-o perioadă de aproximativ 5-7 ani... ori „istoricii” susțin că Traian l-a construit la începutul celui de al doilea război cu dacii în doi ani?!... Socotim imposibilă construirea într-o perioadă atât de scurtă, de numai doi ani, a unui pod de piatră peste Dunăre, în special când Traian se găsea în plină campanie militară, contraatacurile lui Decebal provocând mari pierderi invadatorilor romani. Este ciudat că nici un itinerariu antic și nici un text epigrafic nu ne vorbește de „podul lui Traian” și nu a fost găsit niciodată vreun text care să vorbească de tehnica folosită în construirea lui.

Deoarece comentariile „De Bello Dacico” ale lui Traian sunt pierdute, astăzi avem la dispoziție numai Columna lui Traian, unde se vede clar că în anul 101 d.H., romanii treceau Dunărea pe un pod de vase. De ce oare, mândrul arhitect Apolodor din Damasc, căruia i se atribuie construcția podului și a Columnei lui Traian, a uitat să immortalizeze pe Columnă o asemenea mare realizare - un pod de piatră peste Dunăre care era chiar opera sa?!

Oare nu este mult mai verosimil ca podul de peste Dunăre să fi fost construit de poporul care stăpânea ambele maluri ale fluviului, popor condus de cel despre care Strabon scria: „Burebista stăpânește tot teritoriul de pe ambele maluri ale Dunării, este temut de romani, ataca, trecea fluviul când voia prin Macedonia”. Luat prin surprindere de invazia romanilor, Decebal, un mare strateg, încearcă să oprească înaintarea romanilor, demolând partea de lemn carosabilă a podului, restul fiind incendiat, după cum arată bârnele arse de la fața locului. Din acest motiv Traian și-a trecut trupele în Dacia nu pe un pod de piatră ci pe unul de vase, după cum chiar Apolodor din Damasc arată pe Columna lui Traian. Mai târziu armata romană a refăcut vechiul pod de piatră al lui Burebista pentru a transporta prada luată de la populația dacică, dar cărămizile cu ștampila legiunilor romane găsite pe acest loc nu dovedesc că ei au și construit podul!

În secolul al IV-lea d.H., Constantin cel Mare, dac de origine născut la Niș, reconstruiește podul de la Drobeta, adaugă un castru cu patru turnuri și un edificiu cu numeroase încăperi.

Menționăm că într-o baladă aromână, „Puntea din artă“, se vorbește de trei meșteri iscusiți care au construit un pod peste Dunăre și care au lucrat la el 6 ani.

DIURÁPNEUS, SUPRANUMIT ȘI ...DECEBAL

Motto: *„Din Zei de-am fi scoborâtori,
C-o moarte tot suntem datori;
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i totuna Leu să mori,
Ori Câine-nlănțuit”.*

(George COȘBUC: „Decebal către popor”)

In perioada secolului I d.H. spațiul Carpato-Dunărean-Pontic ne apare ca o mare zonă de hărțuire a populației autohtone tracice, care este continuu prădată, furată, împinsă, lovită, izbită și jefuită de popoarele nou sosite care reușesc să se așeze și... să-și creeze propria „istorie” și „cultură“, furând-o de la noi. Grecii sosiți în patru valuri din zona Estică a Mării Caspice (1900-1400 î.d.H.) s-au așezat liniștiți și sunt și ei acum cuceriți de... Romani... și vor sta sub jugul acestora 500 de ani, mai mult ca noi, dacii,... dar „minune”, ei nu-și vor „schimba” limba, ci, numai noi, și nu în 500 de ani, ci în 100 și ceva! Să fie aceasta adevărat, ori adevărat e că limba dacilor a fost așa-zisa „latină prisca” după cum ne spunea Nicolae Densușianu, și, în felul acesta, ei, dacii, nu a mai trebuit să învețe „o nouă limbă“, și s-o uite pe a lor ?

În această perioadă, în vara anului 87 d.H., împăratul roman Domitian trimite, sub comanda lui Cornelius Fuscus, trupe romane să ocupe Dacia de la nordul Dunării. Acesta trece pe un pod de vase Dunărea, la Tapae (Porțile de Fier) dar este atacat de daci, prin surprindere, și... învins. Legiunea romană a V-a Alaude este complet nimicită iar generalul ei Cornelius Fuscus, ucis în luptă. Dar cine a fost conducătorul armatei dacice?... Numele lui, numele dacului învingător, a fost consemnat numai de Tacitus (din opera căruia se va inspira Orasius în secolul V d.H. și Iordanus, sec. VI d.H.)... numele lui

era... DIURAPNEUS „Cel Orfan”, un tarabostes din Sud-Vestul Daciei, care a fost apoi divinizat, ca un semizeu, de populația dacică, supranumindu-l DE-CEBALUS, „Neam de Cal” ori „Pe Cal”, „Cavaler”, ori „I NOROGUL” (Ducipalul) și căruia, regele dac de atunci, DURAS, printr-un gest nobil și inteligent, îi va ceda tronul. Pe vasul funerar descoperit la Grădiștea de Munte - Sarmi-seget-usa (eu mă grăbesc să curg - sanscrită) - apar două ștampile cu inscripția: DE CE BALUS PERS CORILO, ce se poate traduce „*Decebalus a plătit înălțarea la cer*”... iar dacă îl citim în oglindă „*Oliroc Srep Sula Beced: Viteazul Cal s-a sinucis*”.

Dar inscripția se mai poate citi și: „DE CEBALUS PERSCO RILO”: „De neamul calului va pieri dușmanul” (Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1998, p. 183). Se pare că acest blestem a circulat printre daci până la dispariția imperiului Roman.

Goții care se credeau urmașii Geților au avut un rege cu nume predestinat, ALARIC, Inorogul, născut în... Dacia, care purta în sufletul lui acest blestem, astfel că la începutul secolului V d.H., vizigoții, conduși de Inorog, au părăsit Hemus - Peninsula Balcanică și au pătruns în Italia. Alaric cucerește Roma la 24 August 410 d.H., distrugând-o până în temelii, trecând-o prin foc și sabie... Să se fi îndeplinit astfel blestemul lui De-Cebalus ?

Dacii s-au luptat sub stindardul lupului, stindard tradițional al tracilor: capul de lup cu corpul de dragon; Romanii au avut capitala, Roma, întemeiată și ea „sub semnul lupului”... și după vechile legende, de un raman, Enea-Strălucitorul, plecat din zona Oltinei (Oltina-Latina).

Dar și numele de Roma încă nu-și are rezolvată originea, proveniența. Anul înființării Romei nu este sigur. Nici numele ei nu este de la Romulus, cum afirmă legenda păstrată de la istoricul Titus Livius: “CONDITA URBES, CONDITORIS NOMINE APPELLATA” - ci de la situația orașului, așezat lângă o apă, „RÂU” sau „RUMON” (cuvânt trac ori etrusc echivalent pentru *râu*). Romulus nu a putut fi întemeietorul ei, ci doar fiu al orașului de pe „RÂU” sau „RUMON”, fiul Romei.

Întreaga legendă cu Romulus, pare a fi fost împrumutată, spune Titus Livius, mai degrabă, din vechile legende ale poporului pelasgic (tracic), din care și ei se trăgeau. Așa că ei, dacii și romanii, vorbeau aceeași limbă și dacă vrem să lăsăm la o parte anii... nu este o ironie a istoriei că azi ei, Romanii, se numesc italieni, iar noi tracii-pelasgi, Români?

Dar să revenim la viteazul Diurapneus-Decebal; ca rege, reface unitatea statală a Daciei, întărește armata și stabilește legături de

alianță cu popoarele vecine formând noua Confederație Dacică, Dacia încadrându-se între granițele naturale precizate ulterior de Ptolemeu, din Carpați și până la Nistru (Tyros) și de acolo la Dunăre. Neamurile getice împrăștiate în răsăritul Moldovei până dincolo de Bug, iazygii și roxalanii, se vor alătura și ei Confederației opusă Romei.

Din timpul lui Decebal datează construcțiile grandioase de la Sarmisegetuza, dacă nu chiar înainte de el, incinta sacră, discul solar de andezit, sanctuarele patrulater, cât și atelierele metalurgice de la Grădiștea Muncelului, capabile să producă un fier cu o puritate de 99,97%²⁶. În același timp la Roma Domitianus nemulțumește pe contemporanii săi prin „politica de grandoare” ce o duce: secătuirea finanțelor, propagarea despotismului, reprimarea cruntă a creștinismului.

La 18 Septembrie 96 d.H. Domitianus este asasinat de un libert iar în ziua următoare armata și conspiratorii îl vor proclama împărat pe bătrânul senator MARCUS COCCEIUS NERVA, care îl va adopta ca fiu și asociat pe MARCUS ULPIUS TRAIANUS la 29 Octombrie 97 d.H.

Traian, după învingerea Germanilor, supărat pe „disprețul pe care-l aveau dacii față de romani” (Pliniu cel Tânăr), hotărăște mărirea efectivelor militare din Moesia inferioară, construiește castrul de la Bărboși-Galați, consolidează fortificațiile din orașele pontice până la Tyros (Nistru), dispune terminarea șoselei de la malul sudic al Dunării la Cazane (inscripția Tabula Traiana confirmă aceasta). Dar adevărata cauză a reizbucnirii războiului cu Dacia o constituie aurul pe care Dacia îl stăpânea, reprezentând pentru Roma un „El Dorado”, o „Californie” a antichității.

Traian adăuga celor nouă legiuni de la Dunărea mijlocie și inferioară, încă alte patru, aduse din provinciile germane și alte două create special cu prilejul primului război dacic. La 25 Martie 101 Împăratul Traian părăsește Roma așezându-se în fruntea a 150.000 de soldați, ca să cucerească... ce?... o țară de analfabeți, fără limbă și cultură?... o țară cu foarte puțină populație (cum le place ungușorilor să spună de noi)? O țară de agricultori fără o forță armată? Dacă eram așa de puțini de ce îi trebuiau lui Traian 150.000 de soldați?!... Dacă eram așa de săraci de ce veneau la noi?!...

În vara anului 101 legiunile romane conduse de Traian debarcau la Lederata (Rama) și se îndreptau spre Acidava (Vărădița). Decebal îi lăsa să pătrundă până în Banat, concentrându-și oastea în zona de la Tapae-Bucova, unde Traian obține o modestă victorie. Totuși

Fig.20.
Așa arăta, EL,
Decebal.
Portret al
marelui rege
dac, de pe
Columna
lui Traian.
*Decebal
și Traian,
Ion Miclea,
Radu Florescu,
ED. Meridiane
1980.

Fig.21. Nobil dac - Tarabostes - statuie decorând aticul arcului de triumf al lui Constantin cel Mare de la Roma, el însuși dac de la sudul Dunării, satul Niș. Figura dacului a fost tratată cu respect, aerul lui bărbătesc, vigoarea trupului, atitudinea calmă, impun și nu lasă impresia unui speriat, umil captiv, ci mai degrabă a unui stăpân care știe rosturile lumii. Dar ce mi se pare misterios sunt cei trei SSS (666 ori CCC). În anul 666 de la Zalmoxis, împăratul Burebista și marele preot Decaineus au hotărât să restaureze „adevăratul cult”, dezvăluindu-le geților misterele sacre. Atunci s-a decis ca anul I al calendarului să fie anul nașterii Celor Doi Zalmoxis. Astfel anul reformei religioase a fost 666, adepții lui considerând acest număr benefic (norocos), pe când adversarii l-au considerat număr malefic. Complexul de sanctuare de la Sarmisegetusa constituind probabil apogeul și centrul sacerdotic al misterele sacre. Acest

număr apare pe foarte multe inscripții dacice sub forma de CCC ori 666 (vezi opaițul de la Drobeta, placa de marmură de la Tomis, ori cea de la Tetovo (Macedonia). Cum de a ajuns 666 să simbolizeze „numărul fiarei” în „Apocalipsa” Sfântului Ioan Teologul, este un alt mister!
-Vezi „Teribilul număr 666”, Adrian Bucurescu, Dacia Secreta, ARHETIP R.S., București 1997.

această victorie deschide romanilor drumul spre Țara Hațegului situată în apropierea nucleului dacic din Munții Surianului (Surya - zeul soarelui la vechii vedici). Datorită diversiunii făcute de Decebal, care se aliază cu burii, bastornii și roxalanii trecând Dunărea și atacând așezările romane acum așezate între Dunăre și Pontul Euxin (Constanța), Traian este silit să-și retragă o parte din legiunile din Dacia, pentru a-i respinge pe daci și pe aliații lor din sudul Dobrogei, unde mai târziu, în 109, va ridica Monumentul de la Adamclisi și Tropaeum Traiani. Alți istorici spun că acesta a fost ridicat de daci.

În primăvara anului 102 Traian preia ofensiva, străbate Muntenia prin pasul Bran, învingându-l pe Decebal. În urma păcii încheiate, Decebal pierde Banatul, Țara Hațegului, Oltenia, Sudul Munteniei și al Moldovei. În decembrie 102, la Roma, Traian primește numele de DACICUS (învingător al dacilor).

Traian întărește linia Dunării cu efective militare.

Între 103-105, cu ajutorul lui Apolodor din Damasc (Siria), reconstruiește podul de piatră de peste Dunăre la Drobeta-Turnu Severin (adevăratul constructor al podului fiind Burebista). Apolodor din Damasc era cel mai vestit arhitect al timpului său; lui i s-a încredințat mai târziu construcția Columnei lui Traian (ciudat că pe columnă a uitat să-și prezinte podul!). A scris și o carte despre construcția, ori mai corect spus reconstrucția podului, care însă s-a pierdut; cuprinsul ei pare să-l fi cunoscut DIO CASSIUS, care dă în istoria sa o descriere amănunțită și exactă a podului. Marile construcții de poduri au întotdeauna ceva simbolic, aproape eroic, semnificând tot atâtea mărturii curajoase despre perpetua silință umană de a înlătura piedicile pe care natura le așterne adeseori în calea noastră; menirea lor este înlesnirea legăturilor de comunicație sigure între un țărm și altul... cât despre reconstrucția podului de către Apolodor, aceasta a însemnat înlesnirea jefuirii țării noastre, a subjugării și sclaviei poporului dac, a cotropirii în proporție de 14% a teritoriului Daciei, cum încă mai spun unii dintre „istoricii noștri”, în scop „civilizator”! Constantin cel Mare, dac născut în satul Niș de la Sudul Dunării, va reconstrui și el acest pod la aproape 200 de ani după retragerea trupelor romane din Dacia. De ce îl va fi reconstruit el dacă după retragerea romanilor locurile au rămas pustii, goale, așa cum susțin unii istorici?

Și dacă înrobirea, înjosirea, jefuirea o numesc dâșii proces civilizator, de ce să nu le spunem și rușilor tot... „civilizatori” pentru

că și ei ne-au „civilizat” mai bine de 50 de ani, de am rămas săraci după atâta „civilizație”... ori „bunului prieten Hitler” și germanilor săi care văzând că nu vrem să intrăm în război alături de ei ne-au „civilizat” împărțind cu generozitate trupul țării: Transilvania la unguri, Bucovina la ruși, Cadrilaterul la bulgari.

Al doilea război al lui Traian împotriva lui Decebal, începe în vara anului 105, când Traian sosește la Drobeta-Turnu Severin. (Reamintim că între timp a avut loc o tentativă de asasinat împotriva lui Traian care însă a eșuat. Ar fi schimbat oare reușita atentatului soarta noastră de azi ?... Am fi arătat diferit ?... Am fi vorbit o altă limbă?... Iată întrebări ce rămân fără răspuns.) Să revenim deci la armatele romane, care, dori-toare nu de faimă ci de aurul și averile dacilor, înaintează în trei coloane:

- prima coloană înaintează pe Valea Cernei (prin locurile unde legendele tracice povesteau că venea tocmai din Nordul Egiptului, să moară, pasărea PHOENIX; ea ținea în cioc cel mai vechi însemn pelasgic, iar în gheare „smirna”; din cenușa ei, undeva în munții Cernei, pasărea Phoenix renăște). Așadar prima coloană romană înaintează prin Valea Cernei, Țara Hațegului, ajunge la cetățile Costești, Blidaru și Piatra Roșie, pe care le distruge.

- a doua coloană urcă pe Valea Jiului, pe la Castrul de la Bumbesti, pătrunzând în Masivul Surianul pe la Banița.

- a treia coloană, condusă de Traian, se deplasează de la Drobeta la Sucidava și Romula, străbate Valea Oltului până la Castra Traiana (Sâmbotin-Vâlcea), ajunge la Tilișca, apoi la Căpâlna.

Restul coloanelor romane pornite din Moesia inferioară, trec pe la Bran, Bratocea, Oituz. Bătălia pentru Sarmisegetuza Regia se dă la începutul verii anului 106 d.H., cu participarea legiunilor a II-a ADRIUTIX, a IV-a FLAVIA FELIX și a unui detașament (vexillatio) din Legiunea a VI-a FERRATA. Dacii resping primul atac, dar sunt distruse conductele de apă care aprovizionau capitala Daciei. Cetatea este incendiată, sunt retezați toți stâlpii sanctuarelor în incinta sacră, se distruge întreaga fortificație. Războiul, însă, continuă. Prin trădarea lui Bacilis (confident al regelui dac), romanii găsesc în albia râului Sargesia, tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur și 331.000 kg de argint; vezi Marcela Nica, *Istoria Românilor*, Ed. Mondan, București, 1994, p. 26)²⁷. Ultima luptă cu oastea regelui dac are loc la Porolissum (Moigrad).

Fig.22. Femeie dacă cu copil.

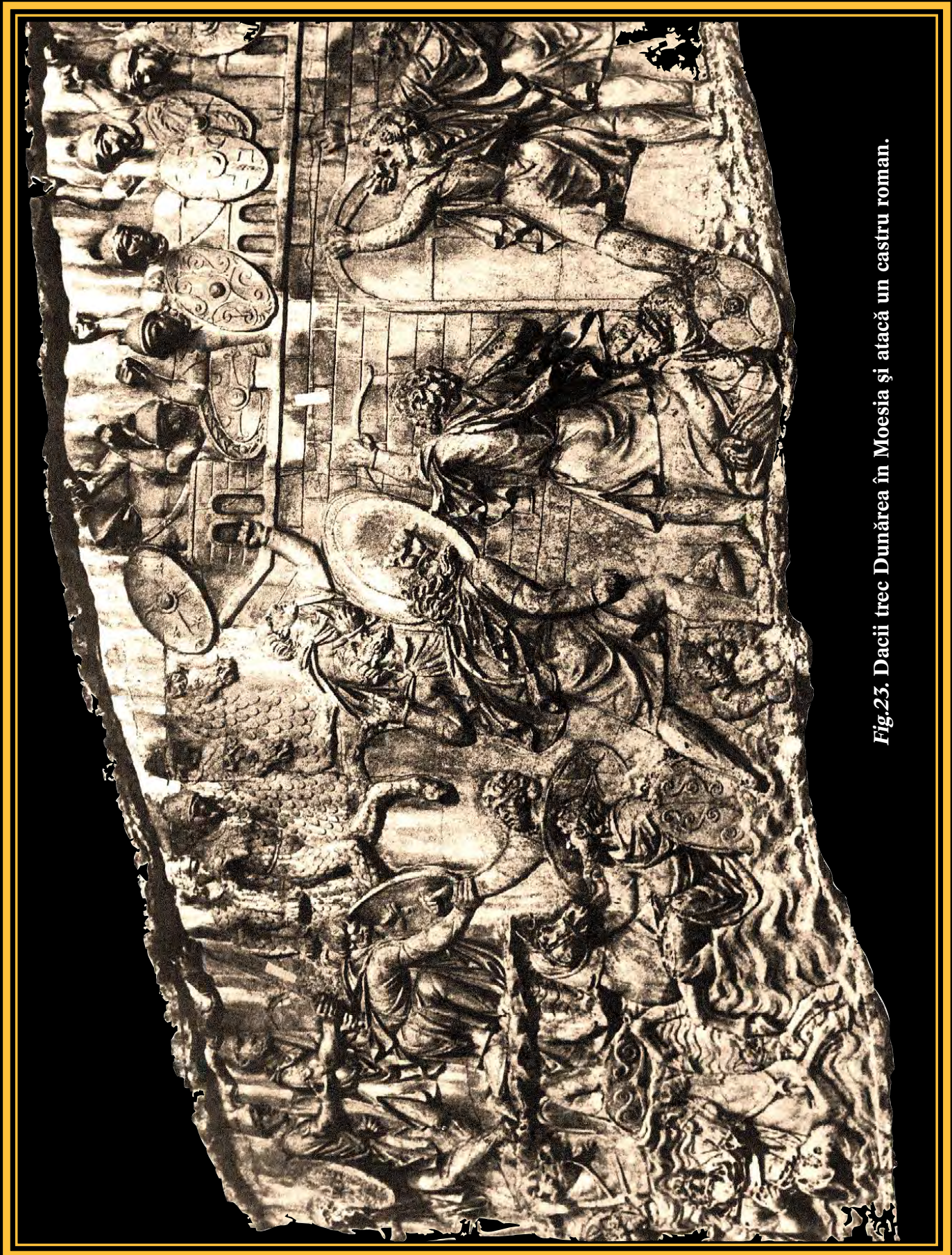

Fig.23. Dacii trec Dunărea în Moesia și atacă un castru roman.

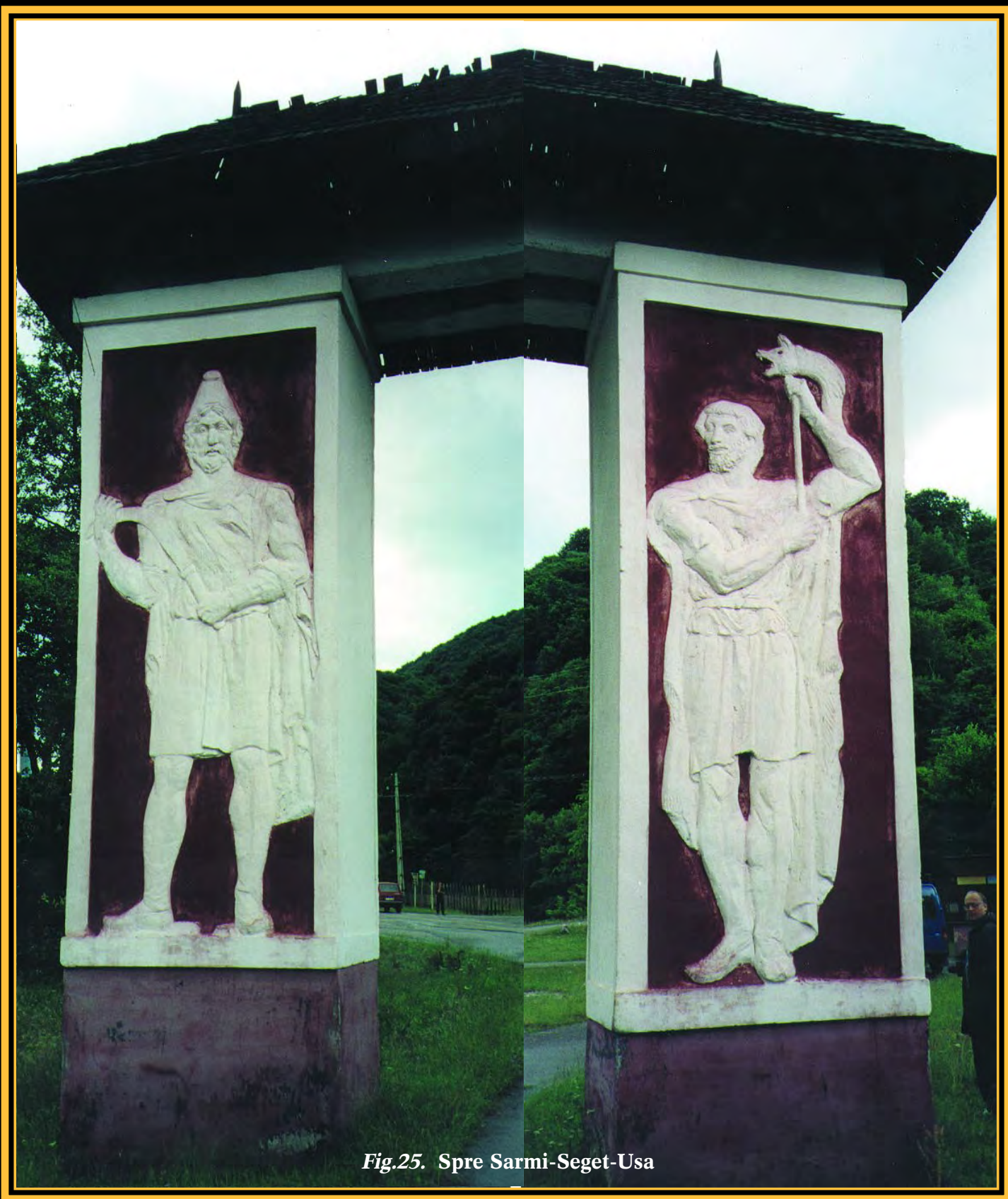

Fig.25. Spre Sarmi-Seget-Usa

Era adânc înrădăcinat în firea tracilor obiceiul de a nu se teme de moarte. De aceea se spunea despre ei că plecau la luptă mai veseli decât în oricare altă călătorie. În retragerea spre munți, Decebal este urmărit de cavaleria romană condusă de decurionul Tiberius Claudius Maximus. Religia dacică a lui Zamolxes admitea sinuciderea ca o ultimă ușurare pentru cei prea greu loviți de nenorocire, ba chiar o înalță și preamărește cu făgăduințe supranaturale. Dacii care au ascultat ultima cuvântare a lui Decebal, se împrăștie și se sinucid. Numai nesupusul rege, mai mare decât zeul său, nu-și caută uitarea în moarte, ci încearcă să se sustragă dinaintea romanilor, în speranța măreață că va mai putea găsi încă, în străfundurile munților sau în codrii neumblați, mijlocul de a pregăti reînceperea luptei și răzbunarea. Dar cavaleria romană îl urmărește fără răgaz, este gata să pună mâna pe el, și atunci marele Decebal își împlinește destinul punându-și capăt zilelor. Scena măreață a morții sale poate fi regăsită pe Columna lui Traian.

Am fost și eu la Sarmi-seget-usa, la Grădiștea Muncelului și ceea ce mi s-a părut ciudat a fost lipsa de rămășițe arheologice ca: săgeți, săbii, vârfuri de lănci etc. pe care ne-am fi așteptat să fi rămas sub pământul colinelor călcate de „vitezele” legiuni romane. Am găsit o liniște desăvârșită nu numai din punctul de vedere al dezinteresului arheologic dar și din punctul de vedere al lipsei fie și a unui vârf de săgeată romană care să dovedească că s-au dat lupte în acea zonă.

M-am așteptat ca istoricii noștri să scrie „ceva” mai mult despre Decebal, fiica lui Dachia (?), fratele lui Diegis, sora lui Sarmis, marele preot Vezina... dar ei scriu și scriu numai despre „vitejii” de romani care, de fapt, au pustiit, tâlhărit, pârjolit, robit, satele și cătunele noastre dacice impunându-și „pacea romană”.

Până acuma, despre războiul daco-roman avem doar patru surse: Herodot, Iordanes, Dio Cassius și Dion din Prusa, zis și Dio Chrisostomus. Acesta din urmă, din cauza lui Domitian, suferă și el, ca și Ovidiu, pedeapsa surghiunului.

Aruncat afară din Imperiul Roman, el rătăcește și prin țările de la Dunăre, prin anul 87 d.H., fiind martor ocular al celor mai importante evenimente, pregătirea războiului daco-roman. Se pare că a trecut și pe la Sarmisegetusa și chiar că l-a întâlnit pe Decebal. Însemnările lui „Orationes” - cuvântări, par însemnări de reporter. Din păcate au ajuns până la noi doar câteva fragmente. Chrisostomus²⁸ a „făcut o călătorie lungă pe malul Istrului și în Țara geților...” El este mirat de comportamentul deosebit de civilizată al dacilor: „cum de mă rabdă, când m-au

văzut, cum nu știam să călăresc, nici arcaș priceput, nici ostaș cu arme grele, nici aruncător de lănci sau pietre nu eram“. Țara dacilor i se pare lui Chrisostomus o tabără ostășească: acolo puteai vedea pretutindeni săbii, platoșe, lănci, toate pline de cai, arme și oameni înarmați²⁹. Cu o reală admirație pentru daci, el, Dio Chrisostomus, continuă: „În mijlocul atâtor oameni deosebiți, eu singur arătam grozav de nepăsător, un spectator foarte pașnic al războiului“. Păcat că cei interesați nu încearcă să-i găsească opera completă a acestui om deosebit, contemporan cu Decebal. Sunt convins că undeva el trebuie să-i descrie pe daci, să le descrie obiceiurile, limba. Nu vă surprinde că atât Ovidiu cât și Dio Chrisostomus se simt confortabil printre acești străini? Ei nu sunt deranjați de diferențele de limbă. Gândiți-vă că dumneavoastră sunteți surghiunit în China, o țară a cărei limbă, obiceiuri vă sunt complet străine... Dar aceștia doi, Ovidiu (care a scris și versuri în limba geților, și asta în numai 4-5 ani de conviețuire cu aceștia) și Dio Chrisostomus se plimbă ca la ei acasă, fără să aibă aparent nici o barieră de comunicare cu dacii. Să nu-l uităm pe Pușkin, care fiind exilat în Moldova/Basarabia a scris, cu patimă poezia (în limba rusă) „Blestemat oraș Chișinău“, poate tocmai din cauză că nu putea comunica cu localnicii și se vedea din toate punctele izolat.

Dar cum eu am reușit să găsesc până acum cărți uitate, autori ignorați, care vorbeau acum 400-500 de ani despre noi (geto-dacii) și istoria noastră (mă refer la Joannes Magnus-1554, Bonaventura Vulcanius-1597³⁰, Carolus Lundius-1687), cărți pe care unele le-am cumpărat, altele le-am copiat, reușind să găsesc traducători pentru ele, mă întreb de ce cei care sunt plătiți de poporul dacoromân nu au făcut și nu fac această muncă?

Am fost zdrobiți, învinși dar... nu nimiciți!

Ne putem mândri cu Decebal! Dar cu Traian ?... Ce a avut el comun cu noi ?!... Vom vedea!

REȘEDINȚA LUI DECEBAL

Motto: „*Oricine tânjește după un STĂPÎN,
SERVITOR se va numi*”

Istoria lumii pare uneori extrem de ciudată și controversată. În jurul anului 1574 un călugăr spaniol numit Alphonso CIACCONE prezintă în premieră basorelieful lui Apolodor din Damasc sculptat pe Columna lui Traian în Roma, basorelief care înfățișa, spune el, scene din cele două campanii militare în cucerirea Daciei ale sus-numitului împărat (101-102 d.H și 105-106 d.H.).

Arată, într-adevăr, ciudat că, exact ei, romanii, nu au lăsat nici o mărturie scrisă despre Columna de Piatră, o adevărată piatră de hotar a culturii antice, chiar ei, care obișnuiau să scrie atât de mult despre orice, oriunde. Și va fi același spaniol care va fi primul să stabilească faptul că toate basoreliefurile columnei se referă la aceste două dramatice războaie dintre Roma Imperială și strămoșii poporului Român³¹. Redăm aici descrierea exactă făcută de părintele Ciaccone (călugăr bine pus la punct cu aspectele majore ale realității italiene ale sec. XVI) primei scene a Columnei lui Traian: „Reședința lui Decebal era un palat magnific, decorat cu colonne și portrete, probabil situat pe țărmul nordic al Dunării, pe care împăratul Traian îl va ocupa ulterior, dând ordine să se păstreze toată mobila regală. Momentul culminant este în timpul «Tratatului de Pace» temporar încheiat în 102 d.H. între Traian și Decebal. De-a lungul esplanadelor de sus ale palatului se putea vedea o presupusă statuie a însuși regelui

Fig.24. Palatul lui Decebal.

Se pot vedea cei trei leri, fețe tipice dacice și chiar în partea stângă sus, dragonul, capul de lup dacic. În dreapta jos, un vas roman ce se apropie de țarm.

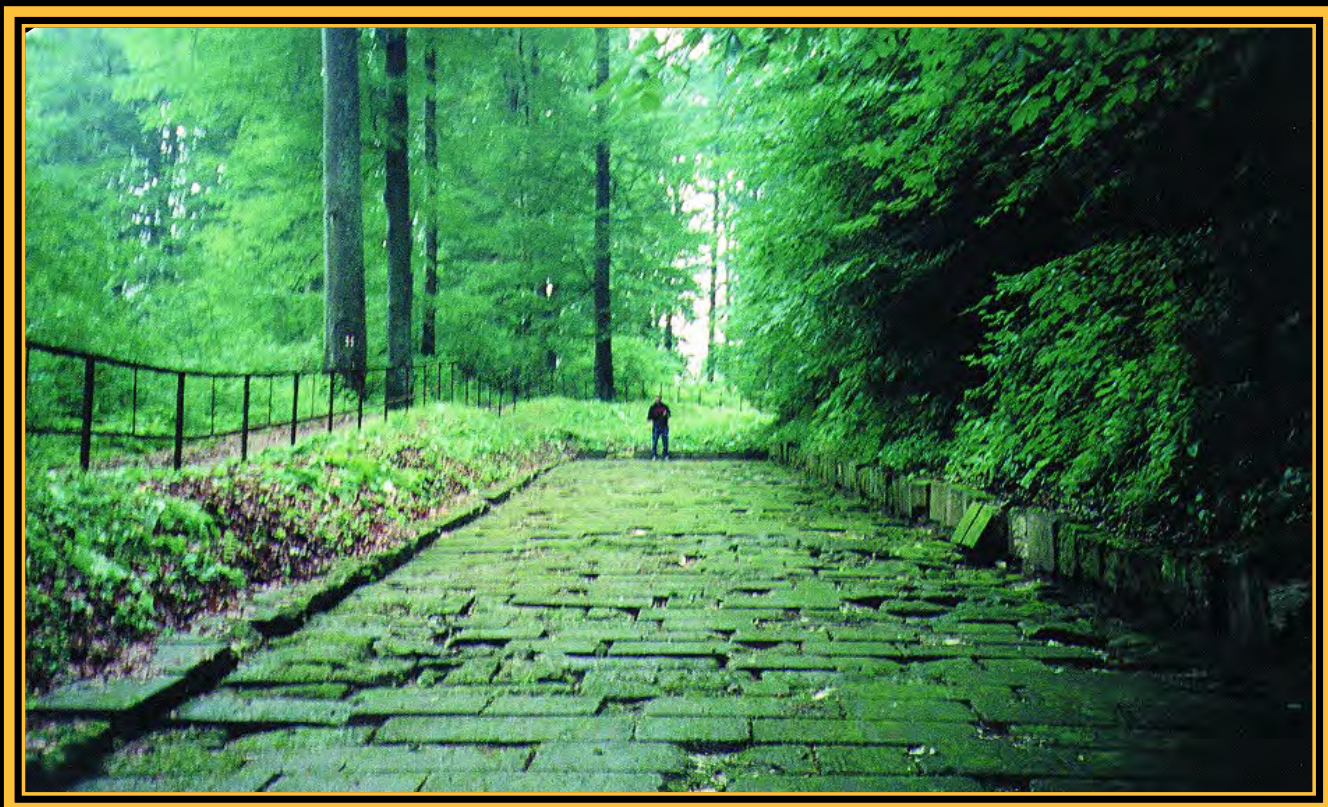

Fig.26. În Țara Zeilor, Daksha, pe Drumul Zeilor, terase construite de daci cu peste 2.000 de ani în urmă, dacă nu și mai mult. O societate de „țărani” capabilă să taie stânci, să construiască ziduri care după mii de ani nu s-au surpat încă, terase din blocuri de andezit pe care trebuiau să le care peste munți și văi de la mari distanțe (70 km. dacă nu și mai mult), temple ale căror ruine încă mai stăpânesc munții, un adevărat Machu Pichu, aici în munții Transilvaniei, aici la Grădiștea Muncelului și nu numai aici.

Fig.27. Casă dacică la construcția căreia nu s-a folosit nici un cui

Decebal, sculptura putând reprezenta în același timp unul din marii săi predecesori, îmbrăcat în costumul național dacic. Poarta principală a palatului se vede că era îndreptată spre Dunăre. Frontul ei înfățișa trei tineri complet dezbrăcați, fiecare ținând câte o torță. Cel din mijloc avea arătătorul și brațul drept ridicat, cărând torța cu mâna stângă, având două crucifixuri în mâna dreaptă. Aceste ultime două sculpturi pot fi considerate ca imagini ale așa-numiților «LARS», adică acele divinități care indicau în cadrul vechii mitologii dacice cine avea grijă de casă și cine o păzea. Aparent, nimic înăuntrul unei case nu putea fi ascuns de acești mici «Zei de casă» deoarece se credea că ei dețin focul și lumina, fiind extrem de credincioși locatarilor casei lor“.

Această nouă descriere contravine, bineînțeles, cu ceea ce am fost învățați decenii de-a rândul în școlile comuniste. Mulți dintre noi au crezut mereu că vechii daci ar fi fost un fel de sălbatici și țărani primitivi, locuind în bordeie sub pământ, în timp ce aveau mari și

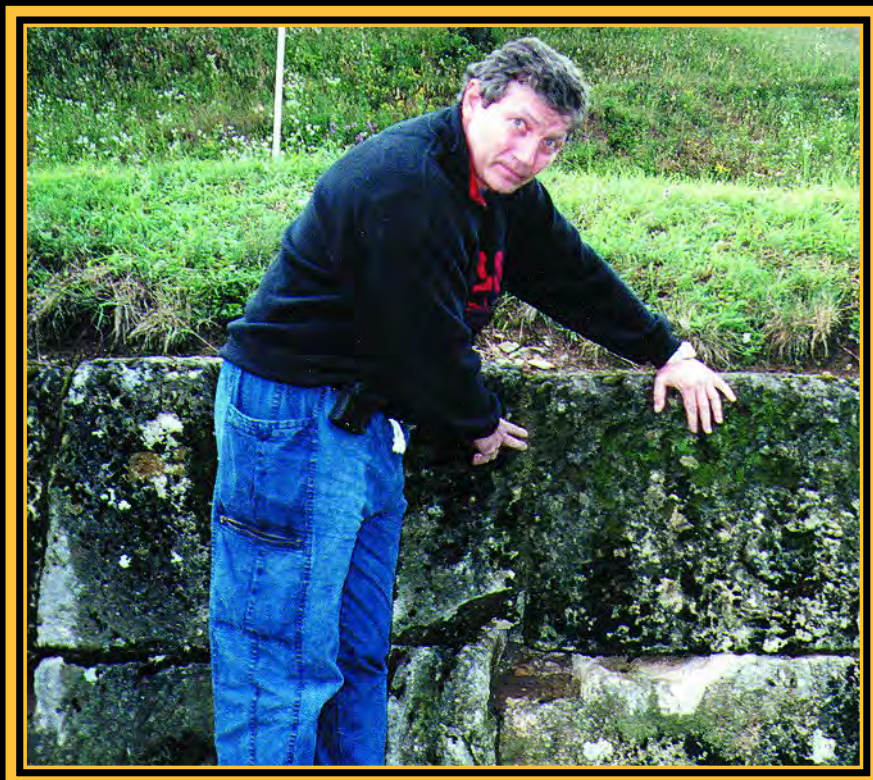

Fig.28. Ziduri dacice, contemporane cu cele ale cetății Troiei și care după mii de ani, fără să se fi folosit vreun beton, nu lasă între pietrele lor să pătrundă nici o lamă de ras!

numeroase mine de aur împrejur; și care, așa cum susțin aceiași istorici, au trebuit să aștepte venirea „romanilor civilizatori” conduși de „strămoșul nostru” Traian însuși, pentru a putea ajunge la „societățile de elită” ale lumii antice. „Civilizatorii” au fost în realitate trupe mercenare romane care pe durata primului an de ședere pe bucățile de teritoriu cucerite, aveau să devină „faimoase” nu numai pentru că au furat tezaurul regelui Decebal (după ce l-au forțat pe viteazul rege să se sinucidă) dar și prin ulterioara lor considerare de către un val de istorici iresponsabili ca fiind promotori ai progresului social. El, împăratul Traian, avea să ia credit postum pentru „civilizarea” noastră într-un mod similar în care, secole mai târziu, l-au aplicat conducătorii fanarioți străini de neamul nostru, fasciștii sau rușii. Fiecare dintre aceștia și-a dat osteneala să ne „civilizeze” mai bine decât predecesorii săi, nelăsând în urmă decât numai sărăcie și suferință nefericitei populații autohtone daco-române.

Să fi devenit acești așa-numiți „creatori de istorie” orbi, și să nu vadă frumoasa și totodată reala interpretare de mai sus a primelor scene ale Columnei lui Traian? Bineînțeles, foarte posibil ca ipotezele călugărului spaniol să se dovedească greșite dar totuși, pentru a înlătura orice presupunere greșită, se cere întâi încercat să se facă cunoscută, ca apoi, efectiv să se dovedească că este eronată. Respectiva imagine despre Columna lui Traian de care vorbim este înregistrată la numărul 231 în albumul lui Ciaccone, în timp ce ea apare la 357 conform elaboratei analize a basoreliefului făcută de cuplul de istorici Miclea-Florescu. Acești doi istorici, reputați profesioniști, susțin cu tărie că scena descrie prima campanie a împăratului Traian, îmbarcarea la portul Ancona în drumul său către Dacia, alături de el fiind sora sa Maria și soția Plotina (fapt puțin verosimil deoarece este puțin probabil ca împăratul Traian să-și fi reprezentat pe columnă mama și sora dezbrăcate; părerea noastră este că cele trei figuri reprezintă pe cei trei Lars, zeitățile dacice ale casei).

Au existat mai multe ipoteze privind semnificația scenelor columnei și multe altele vor apărea în viitor, dar un singur lucru

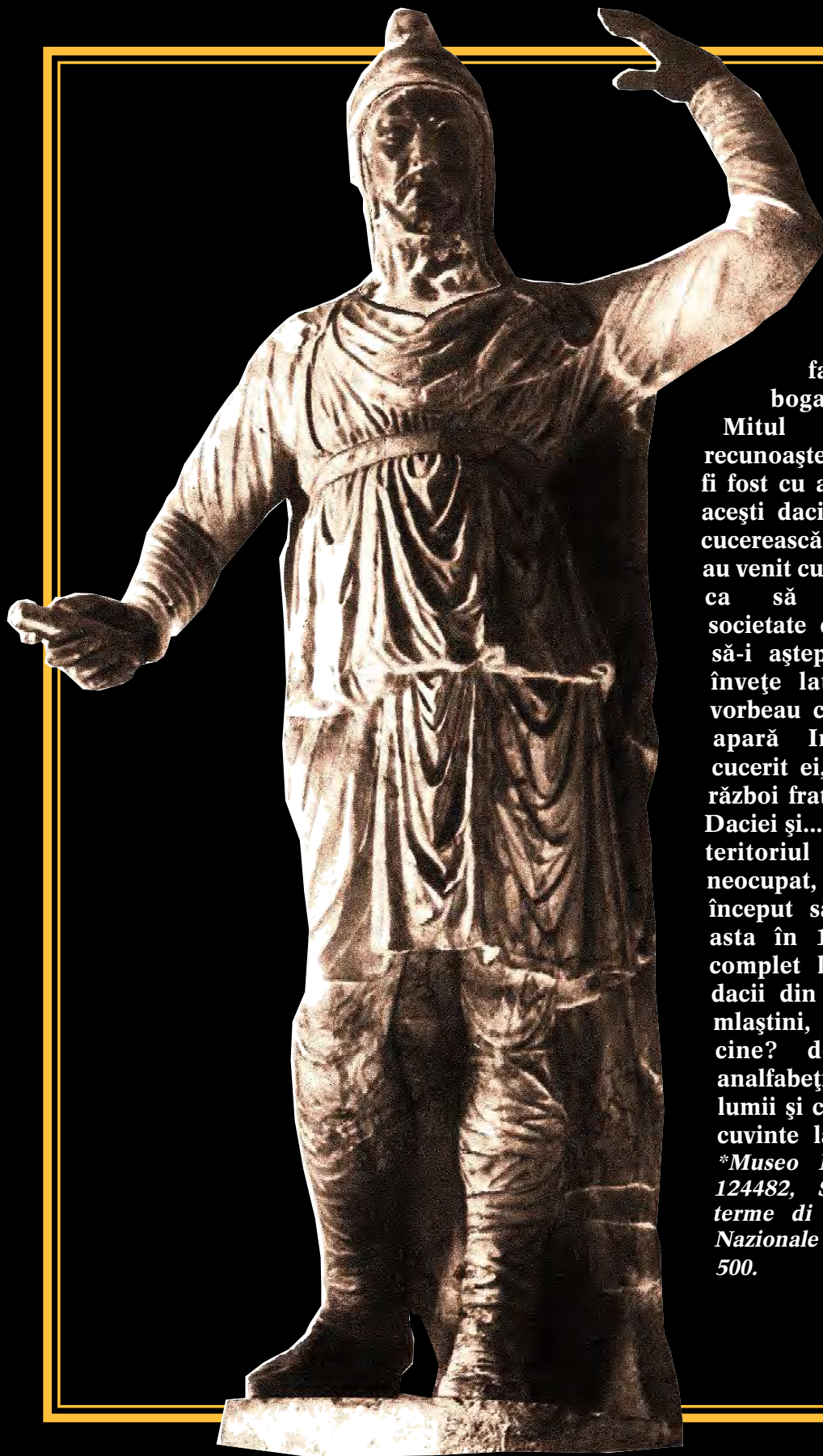

Fig.29. Statuia unui Tarabostes, din marmură și porfir de la Roma, din Museo Nazionale Roman. Și această monumentală figură, de dimensiuni colosale, face parte din aceeași bogată plastică prezentând Mitul Dacic. Trebuie să recunoaștem că romanii trebuie să fi fost cu adevărat impresionați de acești daci, pentru care , ca să le cucerească câțiva kilometri de țară, au venit cu zecile și sutele de mii..... ca să cucerească ce? o societate de țărani care a trebuit să-i aștepte pe ei, romanii, să-i învețe latina (limba pe care o vorbeau cu mii de ani înainte să apară Imperiul Roman). Au cucerit ei, romanii, în urma unui război fratricid, 14% din teritoriul Daciei și... minune , TOȚI dacii din teritoriul ocupat dar și din cel neocupat, 86%, așa peste noapte au început să vorbească... latina, și asta în 165 de ani, uitându-și complet limba? Au învățat-o ei dacii din munți și văi, păduri și mlaștini, așa de plăcere; și de la cine? de la niște legionari analfabeți veniți din toate colțurile lumii și care abia bâlbâiau câteva cuvinte latine!

**Museo Nazionale Romano, inv. 124482, Salvatore Aurigemma, e terme di Diocleziano e il Museo Nazionale Romano, Roma, 1963, nr. 500.*

Fig.30. Prinderea copiilor lui Decebal. Cavaleriștii romani îi prind pe doi adolescenți, aparent copiii lui Decebal. Dintre luptătorii din escortă un tarabostes zace la pământ mort; un comatus a fost prins, iar copiii sunt luați de doi soldați romani pentru a fi duși lui Traian.

**Fig.20,21,22,23,24,29,30, „Decebal și Traian” Ion Miclea și Radu Florescu, Ed. Meridiane, București, Romania, 1980.*

poartă semnificația sa eternă de piatră: înăuntrul granițelor unei super-bogate țări, în mod special prin terenurile aurifere, pare foarte plauzibil ca cei mai de seamă conducători locali să se fi bucurat de viață și palate capabile să-i facă invidioși chiar și pe „civilizații” regi și împărați ai Europei de mai târziu!

MERGI LA SECȚIUNEA URMĂTOARE

CINE A FOST TRAIAN?

Suntem învățați nu numai o istorie care nu ne aparține, dar trebuie să ne și mândrim cu ceea ce nu ne aparține; peste tot ni se spune că „ne tragem” din doi bărbați, dintr-un DECEBAL, un adevărat erou național și dintr-un... TRAIAN. Câți dintre noi știu însă cine a fost acest TRAIAN și ce a făcut el pentru noi?

Să începem cu ce „a făcut” pentru noi:

- Ne-a zdrobit și cucerit 14 % din Dacia;
- Ne-a furat tezaurul (așa cum mai târziu o vor face și alții).

Prin trădarea acelei „cozi de topor” Bacilis, confident al regelui dac, romanii descoperă în albia râului Sargesia tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur și 331.000 kg de argint; pentru acea vreme un tezaur fabulos, în fața căruia până și faraonul Egiptului apărea sărac. Și aceasta, într-o țară „sălbatică” și „necultivată”! ...Într-o țară care nu știa să vorbească și să socotească... Într-o țară care a fost fericită să dea totul romanilor ca să învețe... „LATINA”, limba pe care ei, dacii, o vorbeau de mii de ani! Și după cucerirea sângeroasă a mai puțin de un sfert din teritoriul Daciei, tot el, Traian, a continuat să stoarcă tot ce se mai putea de la noi (la fel ca alții, aproape două milenii mai târziu).

Cine a fost Traian?

Marcus Ulpius Traianus este fiul unui comandant de legiune (de origine mai puțin romană) care va ajunge mai târziu guvernatorul Siriei și Asiei.

În urma victoriilor militare ale lui Traian împotriva germanilor, împăratul Nerva îl va adopta ca fiu la 27 octombrie 97, proclamându-l asociat la putere. El, Traian, nu ne-a iubit niciodată, ci dimpotrivă...

*Fig.31. Traian „strămoșul”. Chiar acest pederast să fie „strămoșul” neamului nostru domnilor istorici ?” Moneda de la Traian”, din bronz , bătută în anul 114 d.H. Pe aceasta scrie : ”Împăratului Caesar Nerva Traianus Augustus Germanicus Dacicus, cel mai mare preot , cu putere Tribuniciană și consul a șasea oară, părinte al patriei”.
*Kunsthistorisches Museum , Viena, RIC, pp. 286-289.**

**Fig.32. Și din nou
capul „strămoșului”.
Descoperit la Ostia, M.I.R.S.R.**

Ce ar avea el în comun cu noi? Ceea ce au avut în comun cu noi și alții mai târziu când ne-au cucerit, ne-au jefuit tezaurul, și nu numai o dată... după primul și după al II-lea război mondial, care ne-au dat marele seism civilizator... MARXISMUL!

Triumful lui Traian a însemnat pentru noi înfrângere: în toamna anului 106, în loc ca țărani daci să-și strângă recoltele, erau mânați la Roma pentru a fi sacrificați în circuri în cinstea triumfului lui Traian. După înfrângerea lui Decebal, Traian și-a amânat intrarea „triumfală” în Roma până la sosirea mamei sale „iberice” din Spania, ținând s-o aibă lângă el în acele momente mari de bucurie, când întreaga Dacie plângea și-și jelea morții ale căror suflete se ridicau spre ținuturile din cer ale zeului Ghebeleizis sau spre ținuturile subpământene ale lui Zamolxe... Și noi ne mândrim astăzi cu... Traian! O treime de an (123 de zile) au ținut petrecerile și serbările populare la Roma. Din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii veneau solii, trimise anume să ia parte la aceste serbări; și toate cheltuielile au fost suportate de acel El Dorado... acea

California a antichității, jefuită de romani în frunte cu „marele nostru strămoș” - TRAIAN!

În cea mai frumoasă piață a Romei s-a înălțat în amintirea acestei biruințe, cu banii noștri, un monument de marmură ce se cheamă COLUMNA LUI TRAIAN, construită de marele Apolodor din Damasc...

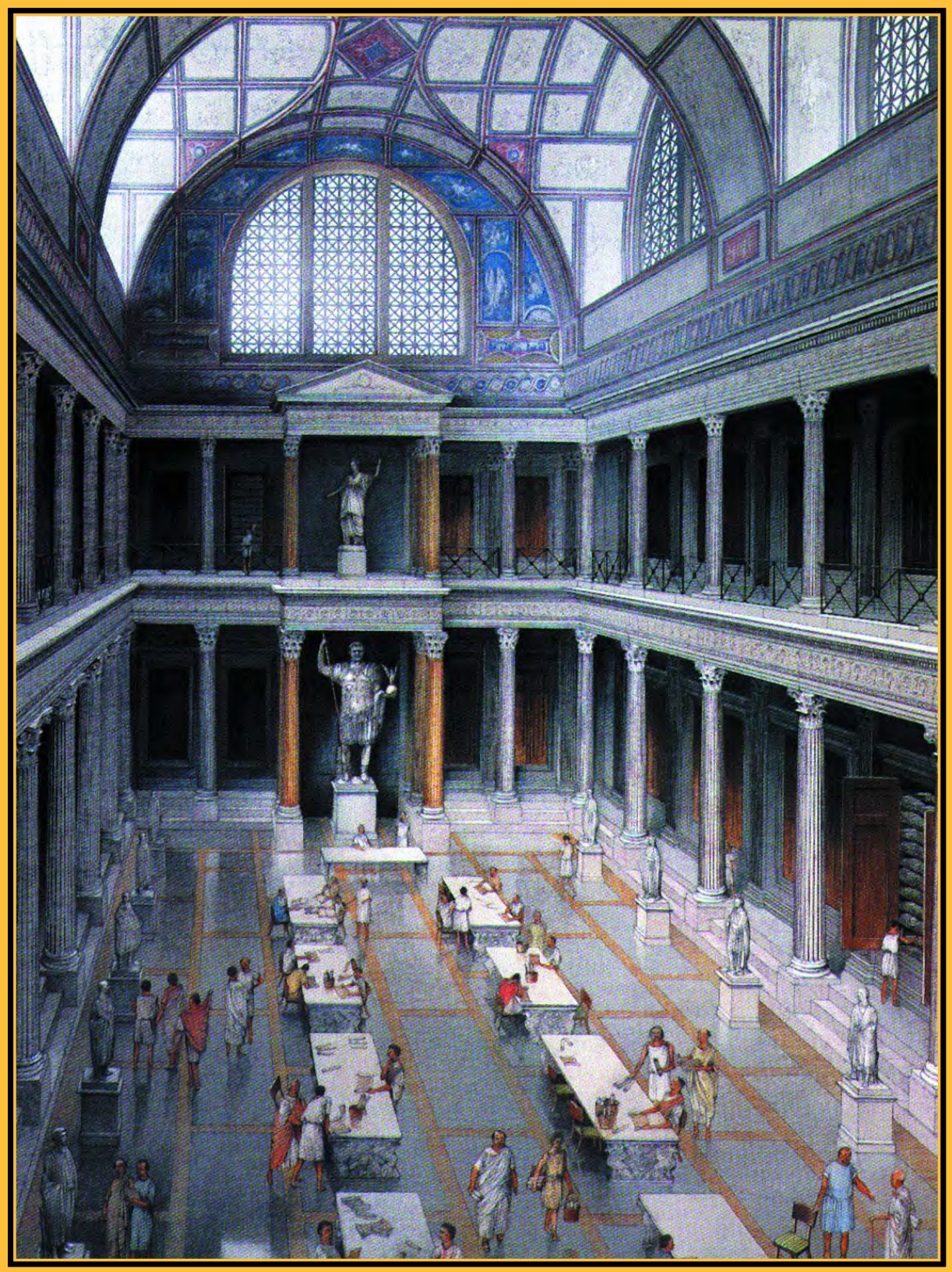
Un învățat german, Theodor Mommsen, scrie despre Columna aceasta că este „o carte de tablouri săpate în piatră”³². Având 124 de tablouri cu 2000 de figuri în relief, ea înfățișează momente însemnate din luptele romanilor cu dacii.

Setea de „glorie ostășească” și de expansiune politică l-au cam ținut pe Traian departe de soția sa, împărăteasa Plotina - mult lăudată pentru virtuțile ei - și mult mai aproape de tinerii soldați. Dorința lui

Fig.33. Tabula Traiana comemorând REPARAREA și ÎNTĂRIREA drumului de la Cazane de către împăratul Traian. Au mai reparat la acest drum tăiat în piatra Cazanelor și alți împărați romani înainte de Traian: Tiberius, Claudius și Domițian, dar cine i-a fost constructorul nu este clar. Dacii erau adevărați artiști în tăiatul celor mai tari granituri, așa cum este andezitul și de asemenea în metalurgia fierului îi întreceau cu mult pe romani. În plus Dacia era un fel de El Dorado al antichității în ceea ce privește aurul și în general bogățiile ei. Așa că apare mai plauzibil ca drumul de la Cazane să fi fost construit de către daci la fel cum tot ei au construit și podul de piatră de peste Dunăre (re-construit mai târziu de Traian și din nou de dacul Constantin cel Mare) la peste 100 de ani de la retragerea armatelor romane, atunci când vecinii unguri ne spun că locurile erau pustii și îi așteptau pe ei să sosească și să le populeze - 800 de ani mai târziu. De ce oare Constantin cel Mare a vrut să cheltuiască o mulțime de bani, timp și brațe de muncă, ca să reconstruiască un pod peste Dunăre, ce-l lega de o zona depopulată? Chiar așa să fi fost el de „risipitor”?

Fig. 31-32-33 - după „STRĂMOȘII ROMÂNILOR, vestigii milenare de artă și cultură. Decebal și Traian“. I. Miclea și R. Florescu, Ed. Meridiane, 1980.

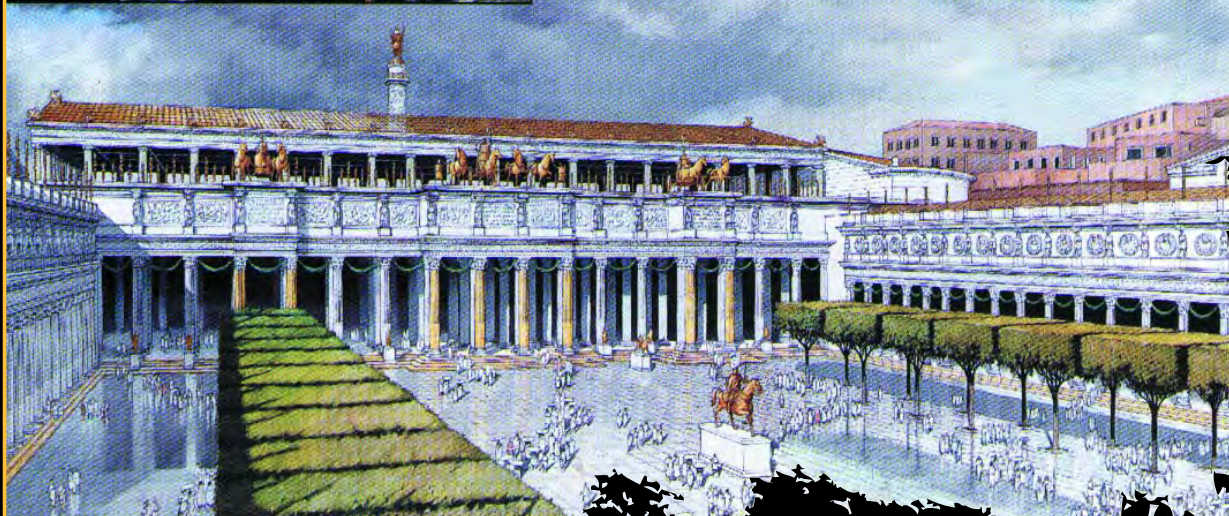
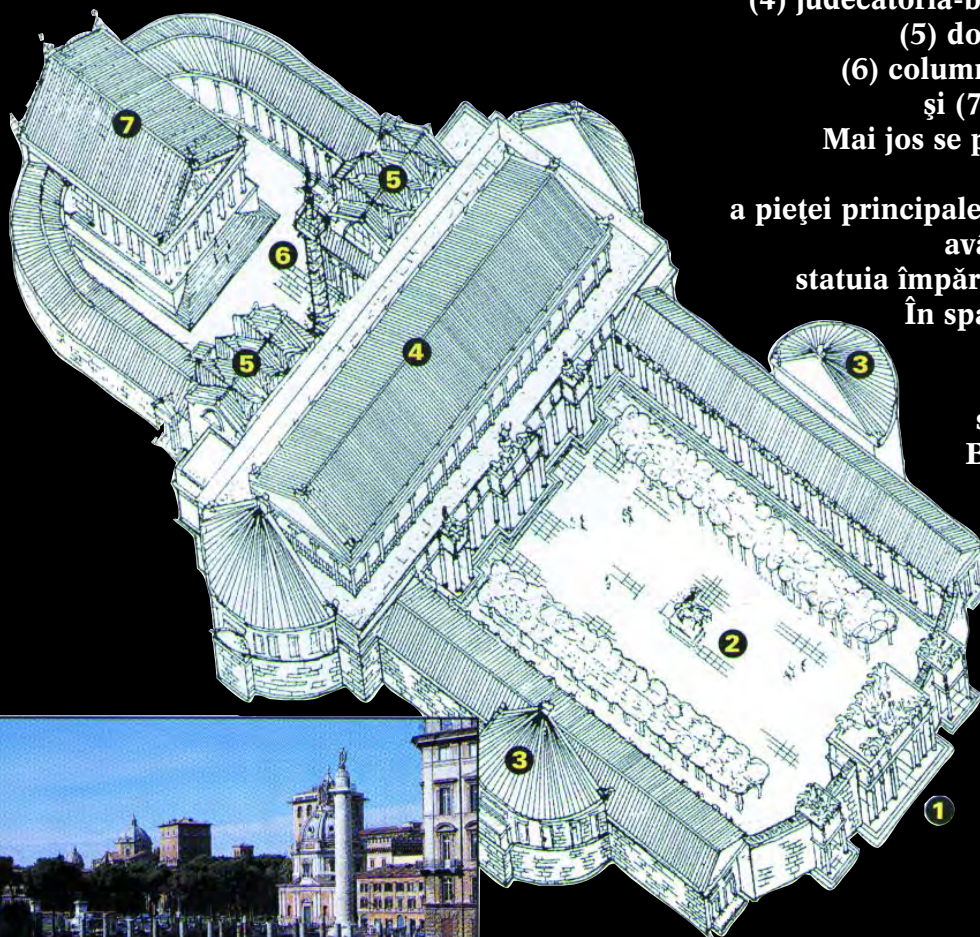

*Fig.34. Putem vedea una dintre cele două biblioteci din forumul lui Traian, în care încăpeau 22.000 de manuscrise. La mese îi putem vedea pe cei ce le studiau. Această construcție, ca de altfel întregul forum, s-a construit cu aurul adus din Dacia, de la noi, pe care James E. Packer, în Arheology Magazin, feb. 1998, o descrie ca „Un regat barbar foarte bine organizat”
Vezi și fig.35,36 din același Jurnal de Arheologie*

Fig.35. Reconstrucția planului „Forumul lui Traian”:

- (1) arcul de triumf de la intrare,
- (2) statuia împăratului călare,
- (3) bastioane semicirculare,
- (4) judecătoria-basilica Ulpia,
- (5) două biblioteci,
- (6) columna lui Traian,
- și (7) templul lui.

Mai jos se poate vedea o reconstrucție a pieței principale a forumului, având în centru statuia împăratului călare. În spatele acestuia se află intrarea spre tribunal, Basilica-Ulpia cu Columna lui Traian în spate. Și toate acestea au fost ridicate în cinstea cuceririi a 14% din teritoriul Daciei!

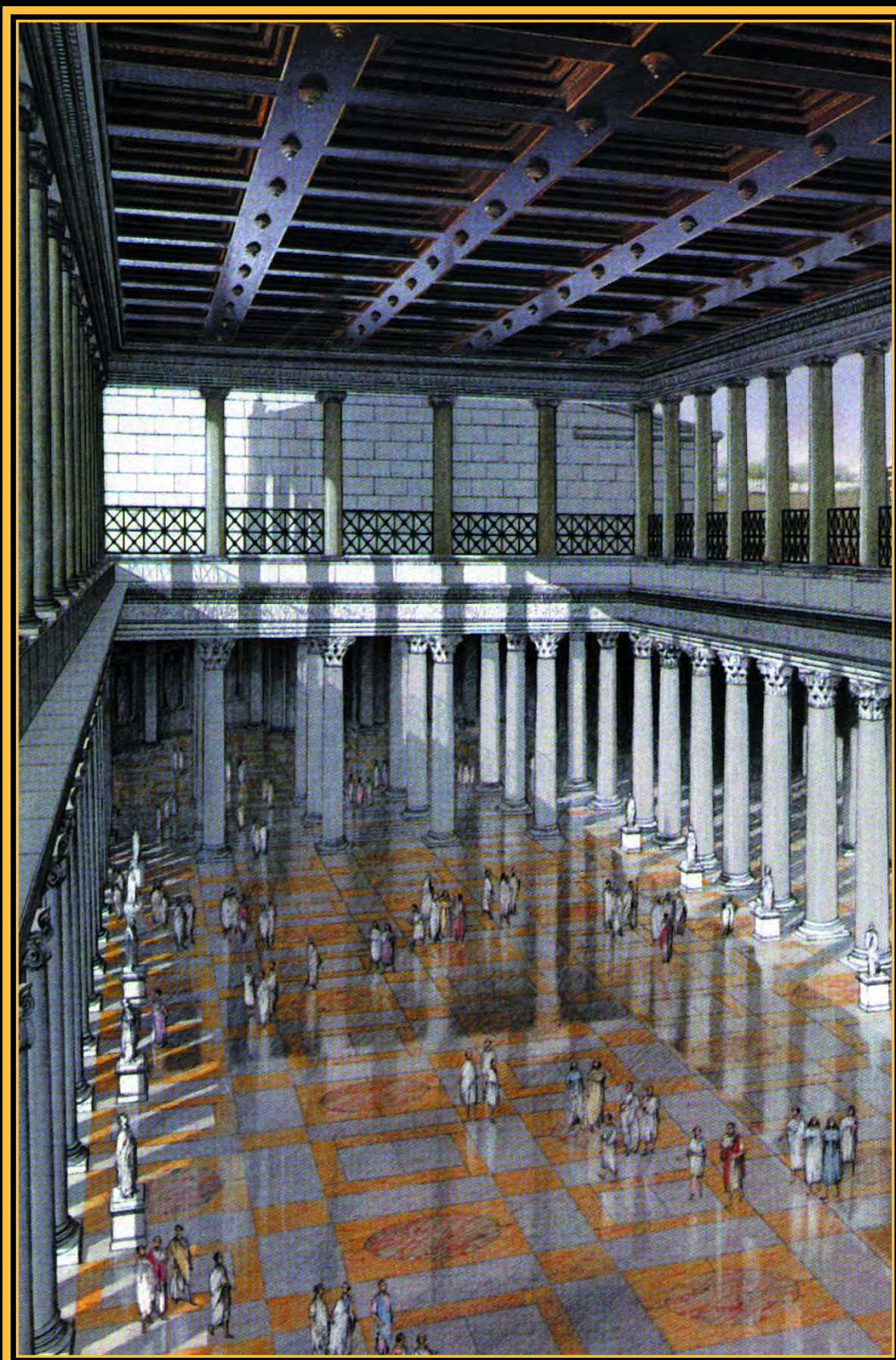

Fig.36. Basilica Ulpia are aspectul unui tribunal. Construită în marmură, „material de import” foarte scump în acea vreme, aducea o strălucire și o eleganță liniștitoare acestui loc. Columnele care sprijineau zidurile aveau în fața lor statui colosale ale... prizonierilor daci (!) pe atica Basilicei Ulpia unde marmura turcească albă cu vene violete, numită „pavonazetto” îi făcea pe aceștia să pară mai impunători decât împăratul însuși. Treptele care conduceau la structurile din forum erau din marmură galbenă cu vinișoare violete „giallo antico”, dând un aspect elegant centrului pavat și el în marmură albă de culoare neutră. Noi azi nu vrem să știm prea mult despre strămoșii daci, dar ei romanii au fost așa de fericiți de victorie încât au sărbătorit-o nu numai prin construcția acestui forum dar și prin „cea mai lungă sărbătoare din lume,..” În Roma antică victoria asupra noastră s-a sărbătorit oficial 123 de zile!

**Fig.34,35,36,37*

Archaeology magazin, jan-feb. 1998

„Archaeological Institute of America, New York, U.S.A.

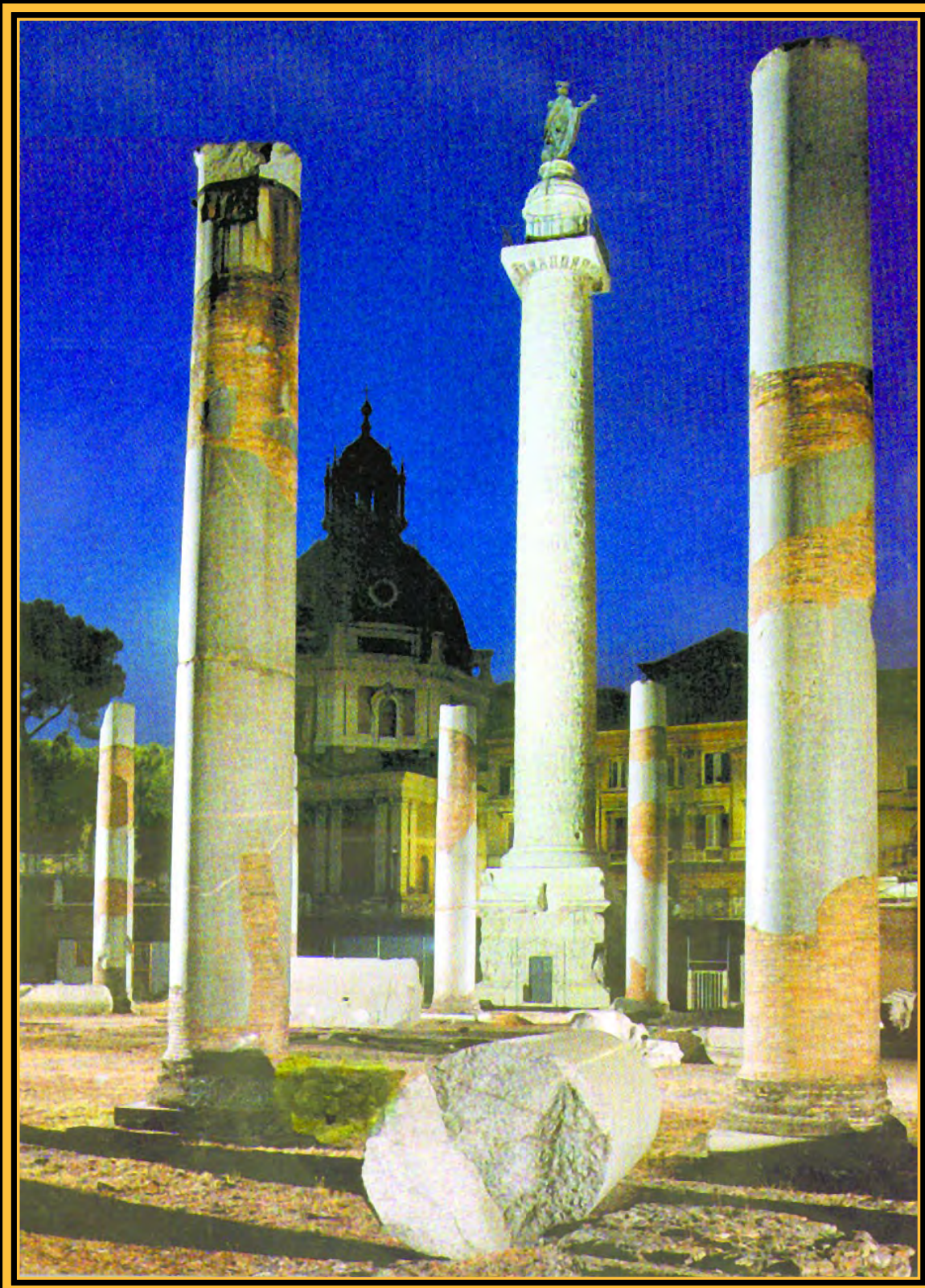

Fig.37. Aceasta este tot ce a mai rămas azi de la „viteazul străbun”: ruine, ruine și iar ruine în mijlocul cărora se-nalță-n piatră Nemuritoarea Istorie a Nemuritorilor Daci, adevărații noștri străbuni.

În vârful Columnei nu se mai găsește „STRĂMOȘUL“ ci Sf. Petru, plantat acolo de creștinii noștri în secolul XVI în concordanță cu dispozițiile bisericii de atunci.

Fig.38. Această cupă tracică terminată cu un cap de sfinx, are o vechime de peste 2.300 de ani. Bogăția tracilor era nemăsurată. În cartea a 10-a a Iliadei, Homer spunea despre regele trac Rhesos: "Carul lui de luptă era o operă de artă fiind lucrat în aur și argint, iar armura lui făcută din aur masiv îl făcea să arate ca un nemuritor."

**Time magazin, p. 62-63, aprilie 27, 1998.*

Traian era să-l ajungă pe Alexandru Macedon, așa că, pornind la luptă contra PARTILOR, cotropind Armenia (în 114), Mesopotamia (în 115) și Assyria, un fel de boală îl atinge pe câmpul de luptă din Cilicia și astfel moare marele nostru „strămoș”.

Italienii l-au cam uitat, dar noi...nu! Noi îl „iubim”...Nu este el „strămoșul” nostru!? Grecii se mândresc cu tracul nostru Alexandru Macedon care i-a îngenunchiat și cucerit, uitându-și adevărații eroi... Noi, tot așa ne mândrim cu ce nu e al nostru, cu Traian! Ba într-un timp și cu Stalin... ce apărea pe prima pagină din abecedarele românești, ani la rând; și mai era și ctitor de oraș românesc, Brașovul devenind, ce ironie a sorții, orașul Stalin...

Citindu-l pe d-l Ramino N. Georgescu din New York (vezi Danubius, „**Prin Cenușa Imperiului**” Anul 1, nr.3), nu poți să nu-i apreciezi intuiția, patriotismul și umorul atunci când se referă la felul în care istoria ne este re-interpretată și predată în școli și universități.

Au trecut aproape 2000 de ani de la „vizita” de pomină a împăratului roman Nerva Traianus în Dacia, ne spune sus-numitul autor. O vizită nedorită, nesolicitată, nenorocită. În urma ei un popor mândru, dârz, viteaz și-a pierdut, prin grija istoricilor prezenți, Patria, Identitatea.

De atunci multe s-au schimbat în lumea aceasta. Imperiul Roman însuși s-a dus, praf și pulbere, în jos, pe Apa Sâmbetei/Tibrului. Lovitura de grație i-a dat-o un oarecare „barbar”, Alaric, care, din toată cultura Romei, nu s-a învrednicit să învețe decât două cuvinte: Vae Victis !

Răscolind prin „Cenușa Imperiului” R.N. Georgescu face o istorie comparată, între cea a dacilor și cea a evreilor, iar paralelele sunt uluitoare:

- Până la venirea romanilor ambele țări și popoare aveau un trecut impresionant, luptaseră dârz, eroic împotriva reichului roman aproape în aceeași perioadă de timp, secolele I și II d.H.

- Ambele țări au fost desființate ca state independente, ambele au plătit tribut greu „păcii romane”.

- Ambelor popoare li s-au sfărâmat și li s-au ras de pe fața pământului străvechile și mândrele lor capitale; în schimb s-au procopsit cu capitale noi, de data asta ...de fabricație romană... Dacii s-au trezit cu Ulpia Traiana Dacica Sarmisegetusa iar evreii cu... Aelia Capitolina...

- În semn de înalt respect și considerație pentru rezistența lor eroică dar mai ales pentru a se putea spune „vedeți pe cine am bătut noi?”, ambelor popoare li s-a rezervat câte o pagină de onoare în letopisețul în piatră al Romei. Nouă, dacilor, o columnă de marmură închinată lui Traian; evreilor, arcul de triumf, din travertin, al lui Titus.

Gândiți-vă acum că fără acești daci de pe Columna lui Traian, de pe Arcul de triumf al lui Constantin cel Mare, din „Piața Poporului“, din „Piața Sfântul Petru” etc... (sunt peste 187 de statui de daci la Roma), Roma ar rămâne pustie.

Dar să vedem ce s-a întâmplat cu aceste două popoare, de daci și evrei, după 2000 de ani.

Evreii au rămas evrei și își zic la fel și azi, evrei; statul lor se numește la fel, Israel, religia lor este aceeași, mozaică.

Dar dacii? Ei bine, dacii au ajuns „români”; în imaginația lor pervertită ei se vor și se cred, prin „bunavoința” istoricilor lor, bastarzii propriilor lor călăi(!)....

Țara lor, Dacia, una dintre cele mai vechi și mai temute țări ale continentului, a dispărut pur și simplu de pe harta lumii, a ajuns „România”, o colonie romană benevolă(!), un pașalâc postum al Imperiului Roman, o țară inventată, o țară de operetă, o țară a surâsului jenant, penibil, o țară cu nume de furat, cu ADN falsificat.

Nici romanii, dușmanii de moarte ai dacilor, care i-au supt sângele, aurul și bogățiile Daciei, nu au cutezat să se atingă de numele ei sfânt, DACIA. Dar vin politicieni bonjuriști, bufonii neamului, și îndrăznesc a scrijeli slove strâmbe și străine pe fruntea de granit a Patriei Dacia și-i schimbă numele. Trebuie județ mare și pedeapsă și mai mare pentru aceste crime de înaltă tradare.

Li se atribuie evreilor multe slăbiciuni; dar nimeni nu poate să le conteste îndârjirea, disperarea, fanatismul cu care își apără identitatea, îndeplinind în acest fel una din poruncile fundamentale ale Universului... fii și rămâi tu însuși ! Cine face asta merită toată considerația și tot respectul.

Poporul evreu a plâns vreme de 2000 de ani dar astazi el s-a regăsit din nou în aceeași patrie, sub aceeași religie, în aceeași limbă, sub același nume.

Iar noi, dacii, cotropiți și jefuiți ca și evreii sau poate încă și mai rău decât ei, noi ne hlizim, noi cântăm osanale postume cotropitorilor, celor care au ucis tot ce aveam noi mai scump, Patria. Ascultați numai aceste versuri din „Pui de Lei” și n-o să vă vină să credeți urechilor: „Și unu-i Decebal cel Falnic/ Iar celălalt Traian cel Drept...”

Ce putem spune despre o astfel de istorie?

Cui să-i mulțumim pentru ea ?

CEL MAI MARE IMPERIU DĂCIC AL EREI NOĂSTRE

În momentul de față când toate popoarele moderne își caută cu strășnicie „acte de identitate istorică“, ar fi o crimă din partea noastră, a dacilor, să fim nepăsători la ceea ce ne aparține.

Dacă am auzit de Burebista, Deceneu și Decebal ca despre cei ce au contribuit la formarea și menținerea regatului Dac, iar despre Traian ca cel care a căutat să distrugă civilizația dacă cucerind 14% din teritoriile ei, furându-i tezaurul și transportându-l la Roma unde a fost topit (parte din monedele turnate din el fiind date cadou celor ce au luat parte la jefuirea, așa-zisa „cucerire” a Daciei), să vedem ce s-a mai întâmplat cu marele neam al tracilor (pelasgilor).

În jurul anului 300 după Hristos, marele neam al tracilor având nucleul dacic ca element conducător, ajunge din nou în fruntea tuturor neamurilor europene și... ale lumii. Împăratul Galerius cel Bătrân, fiul Romulei (femeie dacă din cetatea Recidava), pe numele lui adevărat Văcarul (Armentarius), după ce primește de la Senatul roman titlul de împărat roman, se declară dușmanul numelui de roman considerându-l impropriu, schimbând numele din Imperiul Roman în acela de Imperiul Dacic,³³ deoarece majoritatea populației acestui imperiu era formată din daci-traci, ca de altfel și armata.

Limba dacică este cunoscută în istorie sub numele de „latina vulgară“, fiind de fapt limba imperiului. Scriitorul roman Lactantius în „Romanos Dominarentur”³⁴ se plânge că dacii nord-dunăreni au ajuns stăpânii romanilor, iar toată suita lui Galerius cel Bătrân provenea din dacii de la nordul Dunării.

Fig.39. În Țara Dacilor având sub picioare ziduri de cetăți și temple, încă parțial sigilate sub pământ. De la stânga: colonelul Nicolae Mereuță, fostul comandant al corpului de pază al președintelui Moldovei Snegur, Eu și Andrei Vartic, după un drum de munte de peste 18 Km. Natura ne-a răsplătit efortul. De ce oare își construiau Ei dacii cetățile în creier de munți și în mijlocul țării ? Au fost acestea cu adevărat cetăți ori după cum spune Andrei au fost nimic alceva decât puncte de observație astronomice, geodezice ori.... De ce dacii le înconjurau cu ziduri „nemuritoare” iar în mijlocul acestora nici măcar nu nivelau ori terasau terenul ?

*Fig.40. În mijlocul Tesalonicii găsim și azi Arcul de Triumf al lui Galerius (Ler Împărat), realizat din marmură albă, cu sculpturi și decorații în relief, reprezentând victoria împotriva perșilor (290-297 d.H.). Niels Hannestad afirmă că monumentul este „cel mai important dintre monumentele tetrahice păstrate”, consemnând pentru eternitate *triumful dacilor în întreaga lume antică, orientală și occidentală*. Figurile comandanților daci sunt peste tot. De ce oare grecii nu se întrebă azi de ce s-a construit acest*

Arc de Triumf pe „teritoriul lor” și de ce suntem noi pe el ? De fapt el nu reprezintă nimic istoric pentru grecii care își adjudecă, incorect, acest teritoriu. Acest Arc de Triumf al strămoșilor daci, avea la început patru picioare... doar două mai există azi. Cui să-i pese? În anul 311 d.H., Ler Împărat, înainte de moarte (din cauza unei infecții), va da decretul de *Liberă practică a cultului creștin*. Îi vor urma la tron cei doi nepoți : *Galer cel Tânăr* și ceva mai târziu *Constantin cel Mare*. Acesta din urmă va reconstrui și *Podul de Piatră* de peste Dunăre, făcut inițial de străbunul său *Burebista*. De ce oare a reconstruit acel pod când se știe că romanii se retrăseseră din nordul Dunării de aproape 200 de ani iar „locurile erau pustii” (îi așteptau pe unguri, goale, încă 800 de ani, ca să sosească și să și le adjudece). În depărtare se vede și *Rotunda*.

Fig.41. O altă vedere al *Arcului de Triumf* al lui *Ler Împărat*, unde putem vedea relația lui cu *Rotunda*. *Galer cel Bătrân* era copil din flori al *Romulei*, femeie dacă din cetatea *Recidava*, slujitoare a cultului *Zalmoxian*. El va schimba numele *Imperiului Roman* în *Dacia Mare* în anul 305 d.H. *Ler Împărat*, ca ginere al lui *Dioclețian*, a avut un nume rău printre creștini, dar a fost un general de geniu, fiind asemuit de către *Niels Hannestad*, cu *Alexandru Macedon* (alt trac). Reînființarea *Imperiului Daciei Mari* i-a făcut pe daci să devină din nou stăpânii lumii. Cântecul și colindele noastre îl omagiază și azi pe El, *Ler Împărat*.

Scriitorul *Eusebiu* spune că tot el, *Galerius*, a dat armatelor sale, încă de la început, vechiul drapel al dacilor, *Șarpele Gnostic* (lucrat din aramă, piele sau chiar stofă). El s-a declarat cel mai mare dușman al numelui de roman (*Fontes*, II, 6-7) și a mutat capitala statului *Dacia Mare*, acasă, pe teritoriul nostru, la *Tesalonic*. *Lactanius*, un cronicar roman, nota în 325 d.H. că *Galer cel Bătrân* este „o fiară cu totul străină de sângele de roman” (*Fontes*, II, 7).

Fig.42. Rotunda din Salonic, o construcție solidă, cu pereți groși, a fost construită de Galerius ca un adaos enormului palat unde acesta își avea locuința. Rotunda era legată de palat printr-un bulevard mărginit de coloane frumoase și care, în final, trecea pe sub Arcul lui Galerius. De ce el, *Ler Împăratul*, a construit această Rotundă, nu se știe. Se presupune că ea ar fi trebuit să-i servească drept Mausoleu. Alții consideră că trebuia să servească drept sală de recepții. În timpul lui Teodosius ea a fost transformată în biserică, interiorul fiindu-i vandalizat, apoi decorat cu scene religioase creștine. Norocul nu-i surâde nici cu creștinii, așa că în 1590 a devenit moschee.

Același *Constantin cel Mare* va muta capitala imperiului la Constantinopol, iar prin *edictul de la Milano*, din 313 d.H., va face creștinismul să fie obligator, pe teritoriul imperiului. El va ridica la Roma un arc de triumf pe care dacii sunt reprezentați prin opt statui, fiecare de peste trei metri înălțime.

Astfel că *din cuceritori, dacii au devenit cuceritori, schimbând numele imperiului roman în imperiul dacic*, aceasta fiind concluzia celui mai mare dușman al dacilor de atunci, Lactantius, în 325 d.H.

Galerius cel Tânăr, fiu al sorei lui Galerius cel Bătrân, a fost numit, înainte de a ajunge împărat, cu numele dacic cel adevărat, Dara³⁵. Acești doi mari conducători ai Imperiului Dacic, ridică la Salonic un Arc de Triumf în cinstea apogeului ascensiunii dacice.

Tot nouă, dacilor, ne datorează creștinii libertatea cultului lor. Galerius cel Tânăr, împăratul Daciei în anul 311 d.H., elaborează o lege de toleranță prin care se acordă credincioșilor creștini libertatea cultului, cu condiția să se roage lui Dumnezeu pentru el și pentru stat³⁶. După preotul D. Bălașa³⁷, în timpul celor doi împărați Galerius, statul imperial al Daciei se reorganizează în provincii conduse de un voievod („voievod” fiind un cuvânt dac cu sens de luptător, războinic, el corespunzând cuvântului slav „cneaz”). El s-a păstrat de-a lungul secolelor nu numai în istoria noastră, dar și prin locurile unde am fost și mai suntem... ca de exemplu, ținutul Voivodinei inclus azi în Iugoslavia, unde românii locali se luptă pentru eliberarea lui de sub sârbi.

Tot D. Bălașa, în lucrarea citată, menționează că între daco-romani, cel dintâi voievod, necunoscut până în prezent, a fost Vlahernus (nume provenind de la cuvântul Vlah, cum de altfel încă îi numesc pe macedoneni, grecii și azi cu dispreț).

Ca și cum doi împărați daci în fruntea imperiului nu ar fi fost de ajuns, lui Galerius cel Tânăr îi urmează la conducerea noului Imperiu Dac, un altul, născut în satul dac Niș de la sudul Dunării, Constantin cel Mare, cel ce ridică Arcul de Triumf de la Roma, pe care apar o parte din figurile comandanților daci. Tot el și-a mutat reședința la SIRMIIUM, iar la scurt timp după aceea la SERDICA, în DACIA MEDITERRANEA, despre care va face declarația semnificativă: „ROMA mea este SERDICA”. Tot el reconstruiește podul de piatră de peste Dunăre (*construit de străbunul său Burebista și nu de... Traian*), adăugându-i un castru cu patru turnuri și un edificiu cu numeroase încăperi.

De ce oare cineva ar fi avut interesul să cheltuiască sume mari de bani, atunci în antichitate, ca să reconstruiască un pod acolo, departe

peste Dunăre, când „romanii se retrăseseră deja... iar locurile erau pustii...” cum le place unor istorici vecini să susțină ...?

Citind cartea d-lui profesor Augustin Deac³⁸, „Istoria adevărului istoric” te vezi purtat de la tăblițele de la Tărtăria la istoricul român de naționalitate turcă Ali Ekrem, care vorbește de „Oguznam”, cea mai veche cronică turcă, tradusă în limbile germană, franceză și rusă, încă din secolul al XVII-lea, dar de care „marii” noștri istorici nu au aflat încă; în ea se menționează că în anul 839 exista o Țară a Românilor... dar unde era ea pe harta Europei?

Nu am auzit niciodată vorbindu-se de atlasul german din 1826 care arăta popoarele Europei anului 900 unde „Walahii” se întindeau din Panonia pâna la Nipru, menționându-se și cinci voevodate vlahice.

Ce pot spune de descoperirea scrisorii unui conducător cazar, referitoare la sec. al VIII-lea în care se vorbește de Țara Ardil cu 100 de ani înainte de sosirea ungarilor (deci numele Ardeal nu vine din ungurescul Erdely).

În anul 1937 la cel de-al II-lea Congres Episcopal romano-catolic din Ungaria s-a vorbit despre lucrarea preotului și arheologului romano-catolic Lukacs Karoly, care a păstorit 10 ani în zona lacului Balaton (fostul Hercuniates de pe vremea dacilor) și unde a găsit urme arheologice de: palate, biserici și conace românești din secolul al X-lea.

În cronică împăratului Friederich al II-lea Barbarossa, de prin anul 1189, se atesta existența unei țări „Walahia” între Dunăre și munții Carpați, descriindu-se cu lux de amănunte granițele.

Descifrarea de către aromânul Stefanovschi a inscripției de pe inelul de aur de la Celei (Sucidava) din județul Gorj, precum și a inscripției de pe inelul de la Ezereva, Bulgaria de azi.

Răspândirea credinței lui Hristos s-a făcut în limba dacă, de către sfântul Andrei, fratele lui sf. Petru la nordul Dunării, și de către sf. Pavel, la sudul Dunării, vezi Biblia lui Wilfila (scrisă în limba carpato-dunăreană la începutul secolului IV).

Ce mai putem spune de lucrarea cărturarului daco-român din sec. al IV-lea, Aeticus Dunăreanu, intitulată „Cosmosgraphia”, scrisă

în limba română-dunăreană cu alfabet geto-dac, limba vorbită de cele 3-5 milioane de locuitori de pe vremea lui Burebista.

Noi am vorbit aceeași limbă dacă în fața romanilor, goților, gepizilor, hunilor și slavilor și continuăm să o vorbim cu schimbările care survin în orice limbă în decursul mileniilor.

În raportul diplomatului bizantin Panites Priscus, aflat în anul 448 la curtea neîmblânzitului Atila, se menționează câteva cuvinte clare daco-române ca: meu, mied, colibă; iar la masa dată de Atila în cinstea diplomaților s-a vorbit și în limba „Ausonica” carpato-dunăreană, dacică.

Ce este cu stema regatului geto-dac, cei doi lei afrontați, pe care o găsim până în 1921 pe stema României Mari?

Și, în sfârșit, ce este cu acel Codex Rohonczy, cronică dacă din secolele XI-XIII, însumând 448 de pagini, scrise în limba carpato-dunăreană, latina dunăreană arhaică, cu alfabet geto-dac, pe care dacoromânii îl mai foloseau încă pe vremea lui Vlad Țepeș (vezi Hașdeu). Ea conține îndemnuri la luptă ale domnitorului Vlad - ca și ale altora - împotriva migratorilor pecenegi (din răsărit) și a ungarilor (din apus). Se descriu 54 de bătălii victorioase, patria noastră arătându-se ca o țară bine organizată.

Când oare se va învăța în școlile române despre așa ceva?

EI, TRACII, AU FOST DACI..

Arborele tracic număra peste 200 de triburi, cele mai cunoscute fiind cele ale dacilor, geților, ramanilor, bessilor (metalgugiști), latinilor etc.

O interesantă afirmație despre daci o găsim la istoricul Dio Casius care a spus: „Și iarăși să nu uităm că Traian - Troian a fost trac veritabil. Luptele dintre Traian și Decebal au fost războaie fratricide, iar tracii au fost daci”.³⁹

După Mircea Eliade, numărul ramurilor gigantului arbore uman al tracilor se ridică la cca. 200.⁴⁰ Pr. Dumitru Bălașa a alcătuit un tabel al acestora numărând nu mai puțin de 150 de ramuri tracic.

Herodot (425 î.d.H.) considera că „Neamul tracilor este cel mai numeros din lume; tracii au multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleași la toți”.

După victoria grecilor de la Maraton asupra perșilor, regele Xerxes (486-465 î.d.H.) își construiește o mare armată în care se menționează de către Herodot și prezența tracilor bithini, din nord-vestul Asiei Mici; aceștia sunt descriși astfel: „Tracii însoțeau expediția purtând pe cap căciuli din blană de vulpe, îmbrăcați cu hitoane, peste care se înfășurau cu mantale viu colorate. În picioare și peste pulpe aveau o încălțăminte din piele de căprioară. Ca arme au sulițe, scuturi ușoare și pumnale mici”.⁴¹

Ovidiu în *Tristele* îi surprinde pe tracii geto-daci astfel: „Îi vezi călări, venind și ducându-se prin mijlocul drumurilor. Între ei nu-i nici unul care să nu poarte tolbă, arc și săgeți îngălbenite de veninul viperei. Au glas aspru, chip sălbatic și sunt cea mai adevărată întruchipare a lui Marte. Părul și barba lor n-au fost tunse niciodată. Mâna lor dreaptă e totdeauna gata să înfigă cuțitul pe care îl are legat la șold orice bărbat”.⁴²

În anul 547 î.d.H. perșii lui Cyrus au înfrânt Regatul Lydiei Tracice din Asia Mică, extinzându-și stăpânirea spre nord-vest până la țărmul sudic al Mării Marmara.

Fig.43. Conducta dacică, veche de peste 2.000 de ani care perforează muntele aducând apa sătenilor din M-ții Orăștiei, Fetele Albe. Conducta a fost descoperită în luna mai 1998 de către Prietenul Dacilor, Andrei Vartic, ajutat de o călăuză.

Regele persan Darius I (522-486 î.d.H.) a întreprins o expediție la nord de Dunăre, iar după același Herodot, singurii traci care s-au luptat cu el au fost geții din Scythia Minor (Dobrogea) nelăsându-l pe acesta să se stabilească acolo. L-au atacat tracii din Munții Pangaion cât și tracii odomanți, stabiliți mai la nord, păstrându-și astfel independența.

Peninsula tracică a Chersonesului (cher-sones = fiii cerului, cei doi Zamolxis), în decursul agitației istoriei va trece de la perși la greci.⁴³

Confederația tribală a tracilor-odrisi care avusese o evoluție strălucitoare va fi desființată în urma unui război fratricid de regele macedonean Filip al II-lea. Acesta va întreprinde o expediție în ținuturile Dunării de Jos (339 î.d.H.), unde regele get Kothelas i-a dat-o pe fiica sa Meda de soție. Aceiași traci-macedoneni după ce i-au învins pe sciți, încărcăți de prizonieri și vite, întorcându-se acasă traversând Munții Haemus (Balcani) au fost atacați de tracii tribali care le-au luat toată prada rănindu-l grav la picior pe însuși Filip al II-lea.

Patru ani mai târziu, un tânăr trac-macedonean, fiul lui Filip al II-lea, Alexandru Macedon (336-326 î.d.H.) va face și el o incursiune în regiunile de la nord de Balcani, în „Țara Zeilor” - Dacia și, precum tatăl său, va da lupte grele împotriva fraților geto-daci al căror rege Syrmos („din Soare”) se baricadase pe un ostrov al Dunării cunoscut azi ca „Păcuiul lui Soare” pe care personal l-am colindat prin anii 1973-74 și l-am găsit izolat și straniu.

O echipă de arheologi lucra cu seriozitate și-mi explica cu plăcere și mândrie, mie și prietenului meu ing. agronom Mihai Păpușoi, despre misterele locului. Eram pe atunci un tânăr doctor al comunei Roseți, jud. Călărași, așteptând să mai treacă un an pentru a-mi începe stagiatura în chirurgie la București, la prof. Juvara. Îl citisem deja, de câteva ori, pe Nicolae Densușianu, așa că discuțiile noastre au fost aprinse, dar politicoase.

Despre regele Syrmos nu auzisem și nici despre înfrângerea lui de mai târziu, dar originea geto-dacă a numelui lui Alexandru, ei nu o știau. Să ne oprim puțin să-i vedem proveniența: Alexan-Dros, „Cel Jertfit Cerbului”, precum Cerbul (lui Orfeu i s-a mai zis și Dros, „Cerbul”, și în amintirea sacrificiului său s-a construit teribila tradiție getică a trimiterii unui Sol Curat la ceruri).⁴⁴

Deci Alexandru este un foarte vechi nume pelasgic, carpato-dunărean. El era mesagerul care o dată la 4 ani era zvârlit între sulite și prin moartea lui ducea Zeului Suprem mesajul poporului său.

Carpato-dunărenii, în evoluția lor s-au răspândit în jurul nucleului cetății naturale a Munților Carpați, munți greu de trecut, unde aurul, argintul și sarea se găseau din belșug.

Ei, carpato-dunărenii, s-au răspândit peste toată Europa Centrală, de la Alpii Austrieci și din Câmpia Bavariei până în Podișurile Galiției Orientale și până în Stepă Dobrogei, iar de acolo până peste toată așa-zisa Rusie Meridională de la Nistru și până în Kuban (vezi tracii cimmerici), în Asia Mică, în Insulele Mării Tracice (Egee) care au fost la început populate de ei, pelasgo-traco-arienii carpato-danubieni ajungând până în Nordul Africii (vezi garamanii).⁴⁵

Dar dacă istoria a fost așa de generoasă cu neamul nostru tragic, nu același lucru se întâmplă și cu istoricii contemporani.

Bulgarii, aparent un popor slav, sosit de departe, din Asia, se redescoperă azi, nemaiconsiderându-se invadatorii sosiți în secolul al VI-lea d.H. ci, nici mai mult nici mai puțin decât urmașii tracilor!

Ei nu vor să mai aibă nimic în comun cu neamul slav (ori vulgar: bulgar-mongoloid de la Volga).

Citindu-i pe acad. V. Georgiev, prof. A. Fol și pe prof. G.I. Georgiev, descoperi că nici nu au existat traci la Nord de Dunăre iar ei bulgarii au devenit traci prin 1964-1967, extinzându-și istoria cu câteva mii de ani. Și când te gândești că până ce fiica fostului lor președinte Jivkov a devenit istoriografă, ei bulgarii, credeau că sunt slavi la origine!

După cum vedem, nu numai „academicienii profesori de istorie” schimbă istoria, ci și fetele președinților comuniști... și pentru ce, pentru niște interese geo-politice. Nu ar fi fost mult mai simplu să se mândrească cu faptul că ne-au crotropit în secolul al VI-lea d.H., ne-au subjugat și decimat, lăsând în urmă doar un număr mic de supraviețuitori „megleno-românii”? Când vorbești o limbă slavonă (apărută foarte târziu în istoria lumii) cum poți spune că ești trac?! Se știe că de-a lungul râului Marița trăiau tracii odrisi, numele lor fiind menționat până în secolul III î.d.H.

De asemenea, de-a lungul râului Struma trăiau medii - trib din care se trăgea și strămoșul nostru Spartacus, trac ce a clătinat și

însăpăimântat Roma. Născut în jurul anului 113 î.d.H., absorbit în armata romană, și-a permis un „mic concediu” pe cont propriu, a fost prins și transformat în sclav-gladiator. Fiind la școala din Capua, excelent pregătit și cu suflet trac, nu a acceptat ideea de a muri pe arenă pentru satisfacția „stăpânilor”, așa că a evadat împreună cu alți 70 de camarazi, alcătuindu-și o mică armată cu care a reușit să clatine Imperiul Roman de atunci.

Spaima i-a obligat pe romani, învinși de câteva ori de armata tracului Spartacus, să trimită împotriva acestuia pe Marcus Licinius Crassus și pe Pompei (adus special din Spania).⁴⁶ Înving de o armată enormă, Spartacus moare vitejește, în anul 71 î.d.H. lângă Silar, râzând fericit în clipa morții, ca toți dacii. Istoria schimbă câteodată înțelesul unor simboluri, așa că numele eroului nostru trac este preluat de germanii socialiști care înființează, după primul război mondial, „Liga lui Spartacus” (Spartakusbund). Aceștia, în frunte cu Rosa Luxemburg și Carol Liebknecht, vor transforma la 30 Decembrie 1918 „Liga lui Spartacus” în Partidul Comunist German. Ce ironie a soartei! Dar tot ei germanii, la numai câțiva ani vor avea o nouă idee, aceea de a fura simbolul vieții veșnice, zvastica pelasgică, transformând-o într-un simbol al intoleranței și cruzimii, manifestat în cel mai extremist sens, creând martiri în proporție de masă.

Astfel, vechi simboluri preluate și folosite necorespunzător, își pierd aparent valoarea, cum s-a întâmplat și cu vechiul semn hitit carpato-danubian al vulturului cu două capete, adoptat de Bizanț, apoi de huni la formarea Imperiului Austro-Ungar, etc., etc., pentru ca în zilele noastre să redevină actual, preluat de noul stat rus...

În acest context trebuie să nu-i uităm pe odrisi, trib tracic din zona Munților Rodopi, care s-au răsculat împotriva Imperiului Roman, în anul 26 d.H.

Lăsându-i la o parte pe bulgarii tracizați peste noapte de fiica președintelui Jivkov și de alți istorici de-ai lor, să mergem ceva mai la sudul teritoriului tracic. Cu privire la numele acestui teritoriu, Herodot spunea: „Elada (Grecia, n.a.) era un ținut care mai înainte vreme se numea Pelasgia”.⁴⁷

Ei, grecii, sosiți între anii 1900-1400 î.d.H. în patru valuri: aheii, ionienii, dorienii, eolienii, ne-au găsit acasă, pe noi pelasgii carpato-danubieni, care ne numeam traci (nume prima oară menționat de

același Herodot). Ei ne-au învins de mai multe ori, reușind să ocupe partea sudică a Peninsulei Balcanice.

De la noi au luat apoi Asia Mică (vezi războiul împotriva tracilor-ramani locuitori ai Troiei) după cum și insulele din Marea Tracică (grecii schimbându-i numele în Marea Egee; vezi războiul dus de greci sub conducerea lui Temistocle împotriva tracilor-sinthioni).

Revanșa împotriva grecilor ne-a fost adusă de tracul-pelasg Alexandru Macedon (336-323 î.d.H.) care cucerește Grecia și conform tradițiilor timpului îi angajează pe învinși în trupele sale.

Acesta reconstruiește într-o perioadă foarte scurtă Marele Imperiu Pelasgic, recucerește Egiptul, Mesopotamia, Persia, India, capitala acestui Mare Imperiu Pelasgic, reînviat, fiind la Pela.

Vremea a trecut și după 2000 de ani, de astă dată „istoricii greci” îl redescoperă pe macedonul Alexandru ca fiind „grec” și îl pun în Panthenon (după 2000 de ani !!!). Dar nici bulgarii nu se lasă, și-l adjudecă și ei pe „strămoșul” Alexandru, considerându-l unul din cei mai mari generali bulgari ai antichității.

Singurii care nu și l-au revendicat pe Alexandru ca fiindu-le neam și strămoș ... sunt românii.

Între timp pelasgii au devenit și ei greci, precum și tracii (o fi greșit Herodot când îi considera pe traci ca fiind alt neam decât grecii)!

Despre teritoriile locuite de pelasgo-traci același Herodot spunea: „De la Pădurea Hercinică, limita vestică a spațiului pelasgo-tracic trece prin Alpii Răsăriteni, ocolind Noricum, provincie cu populații predominant dacice și celto-germanice, și apoi coborând la Aquileea (azi Terzo d’Aquileia - Italia), în golful veneților. De aici, limita vestică, sud-vestică a spațiului pelasgo-tracic urmărea țărmul Mării Adriatice, întreg țărmul de vest al Peninsulei Balcanice, până în Creta”.⁴⁸

Populațiile, neamurile pelasgo-tracice de la Marea Adriatică, din „ținuturile ilirice”, atingeau, potrivit informațiilor lui Strabon, Istrul și Alpii dintre Italia și Germania: „populațiile pelasgo-traco-ilirice încep de la acel lac (este vorba de lacul Constanța dintre Elveția și Germania de azi, n.a.) alături de care locuiesc vindelicii, retii și helvetii... Amintitul teritoriu (alpino-panonico-iliric), dacii l-au prefăcut într-un pustiu, în urma războiului în care i-au biruit pe boi și pe taurisci - seminții celtice de sub stăpânirea lui Critasiros. Dacii pretind că ținutul acesta ar fi al lor, cu toate că este despărțit de ei prin râul Parisos

(Paar de azi în Germania, n.a.) care vine din munți și se varsă în Istru (Dunăre)...”⁴⁹

Originea acestui popor tracic, căruia geografia și condițiile climatice i-au hărăzit culoarea albă a pielii, menținută cu toate invaziile, încrucișările și suprapunerile orientale, se confundă cu cea a arienilor carpato-danubieni, a vechilor pelasgi, întemeietori ai Europei moderne de azi. În ultima vreme, tot mai mulți cercetători sunt de părere că leagănul vechii Europe este spațiul carpato-dunărean (Marija Gimbutas), în timp ce consideră că spațiul din care au pornit popoarele europene este situat pe teritoriul dintre Valea Dunării, Marea Egee (Marea Tracilor) și Marea Neagră (Marea Getică).⁵⁰

Istoricilor și arheologilor li s-au alăturat și unii lingviști, printre care trebuie amintit Vladimir Georgiev. Importanța tracilor în istorie și a spațiului tracic a fost subliniată științific prima oară de către Vasile Pârvan.

Născut la 28 Sept. 1882, în cătunul Perchiu din Comuna Huruiești, Jud. Tecuci, fiu al unui învățător rural, Vasile Pârvan a fost un alt îndrăgostit de preistoria poporului român. El ajunge la 27 de ani membru al Academiei Române, Profesor de istorie antică la Universitatea din București, Director al Muzeului Național de Antichități. El este autorul sintezei istorico-arheologice despre protoistoria Daciei, pe care a intitulat-o *Getica*. În această lucrare V. Pârvan a pus în evidență, documentat și convingător, măreția poporului geto-dac. El va muri timpuriu, înainte de a atinge vârsta de 45 de ani, lăsându-ne un tezaur de neprețuit, opera lui științifică.

Din punct de vedere lingvistic, mulți cercetători susțin existența unei limbi ariene, carpato-danubiene (pelasgice) care a stat la originea limbii tracice, cu diferite variante locale. Având în vedere legăturile între limba hitită și limbile ariene, se poate afirma că mișcări de popoare au avut loc de la apus spre răsărit, adică din Europa spre Asia și nu invers. Forma veche a cuvintelor hitite constituie o dovadă că hitiții s-au desprins din trunchiul carpato-danubian, european, pătrunzând în Asia Mică. Sunt suficiente dovezi de natură arheologică și antropologică pentru a îngădui afirmația că, încă din epoca neolitică în spațiul tracic și într-o arie limitrofă acestuia, exista o populație autohtonă, din care își trag rădăcinile popoarele istorice europene, iar această populație poate fi considerată din punct de vedere lingvistic ca preariană.⁵¹ Ținând seamă de faptul că istoricii și

arheologii au neglijat, necuvenit, mitologia noastră traco-dacică, precum și alte mitologii cu scrieri epice precum sunt Vedele și Upanișadele sanscrite, consider că introducerea lor în circuitul cercetărilor ar fi în avantajul nostru, al românilor și în special în avantajul iluminării trecutului îndepărtat al continentului european.

Simpozionul internațional de tracologie care a avut loc în Bulgaria (15-18 Mai, 1998) cu teme de mai jos scoate în evidență cele afirmate de noi mai înainte:

1. Cel mai vechi simbol pre-tracic găsit în lume - zvastica - 6.000 î.d.H.
2. Primele ornamente și măști de aur (tracice) găsite în lume - 3.800 î.d.H. (Karanovo V-VI).
3. 1600 de tezaure ale regilor traci - cele mai frumoase din lume.
4. Noi splendori tracice.

În *Iliada* Homer spunea despre traci că „armatele lor străluceau de scuturi de aur și tezaurele lor erau așa de prețioase că regele Priam (rege al Troiei tracice) a putut să ia înapoi, de la greci, capul fiului său mort, numai după ce le-a dat acea faimoasă cupă tracică de aur”.⁵²

Toate marile civilizații au înflorit pe văile unor mari fluvii și în special la gurile de vărsare ale acestora: cea egipteană pe Nil, cea mesopotamiană, între Tigru și Eufrat, cea indiană, pe Ind și Gange, cea chineză, pe Fluviul Galben, iar cea europeană, cu voia sau fără voia „marilor profesori de istorie și arheologie”, pe valea Dunării (Istrului, Danubiului) și în special în zona deltei acesteia. Acesta este leagănul adevărat al civilizației proto-europene, în străvechea vatră tracică a Carpaților, a Dunării carpatice. Aici veneau grecii în antichitate să-și caute Lâna de Aur și bogățiile agricole dunărene. Aici s-a dezvoltat faimoasa Epocă de Aur, cu Cimitirul Eroilor de la Gurile Dunării și Lăcașul Zeilor din Cetatea Koga-Ion-ului.

Uitați-vă pe hartă și veți vedea ce fantastic arată acest spațiu, unde din trupul munților țâșnesc izvoare ce se prefac în râuri care se desfășoară ca un evantai spre Dunăre, străbătând văi calme și dealuri molcome, prielnice agriculturii și păstoritului. De sus, din avion această rețea hidrografică, cu forma de elipsă, seamănă cu un Ou al Genezei. Munți de sare, fără de care e greu de conceput viața omului și creșterea vitelor, reprezentau în antichitate o bogăție mai mare ca aurul, poate cea mai de seamă bogăție pentru oamenii vechimii, bogăția vieții, fără de care viața nu poate exista.

Bogățiile solului și subsolului au făcut ca spațiul tracic să fie râvnit de triburile și popoarele învecinate - spre acel El Dorado al antichității își orientau dorințele jefuitoare vecinii. Invadatorii europeni au venit și încă mai vin de la răsărit, mișcările dinspre sud spre nord fiind determinate nu atât de cauze economice, cât de modificări ale climatului, de schimbarea florei și faunei. Precum orice pom ce dă roade și semințe, caută să le răspândească în preajmă, așa și neamul nostru al daco-tracilor, prin triburi prolifică, a rodit și s-a răspândit fie la marginea teritoriului său de viețuire, fie deplasându-se la distanțe mai mari până în Asia ori trecând strămtorile Bosforului și ale Dardanelelor până în Anatolia; așa au ajuns ramano-dardanii să ridice orașul cetate Troia, iar brigii să alcătuiască o „filială“ care a luat numele de Frigia; mysii nu erau altceva decât o fărâmă a moesilor din sudul Dunării; mesapii, iapygii și veneții din Italia de răsărit erau surplusuri ale traco-ilirilor din Dalmația și din Panonia (unde a existat statul Rama până la venirea ungarilor, după cum atestă o serie de surse toponimice).⁵³

Extinderea neamului carpato-danubian se poate asemăna cu o explozie atomică, avându-și epicentrul acolo, acasă, în Țara Soarelui, în Daksha pre-sanscrită, ariană. Îi vom găsi pe strămoși pe râul Hipanis (Bug) și Borystene (Nipru). Cimmerienii vor fi împinși de către sciți spre sud, dar și ei sciții se vor topi în marea populație tracică, tracizându-se, lăsând în urma lor doar... un nume. Ei tracii care se întindeau spre apus până la Oceanul Atlantic, au pătruns și pe Valea Vistulei întemeind cetăți ca Getidava; alte ramuri ca etruscii și veneții se vor îndrepta spre Valea Padului. Peninsula Italică au cucerit-o de cel puțin patru ori, ultima dată sub conducerea strălucitorului raman Enea - plecat din zona Oltinei (Dobrogei de azi) ori, după Homer și Vergilius, de la Troia. Când Demostene și Ificrate socoteau ca o cinste faptul că mamele lor fuseseră trace, când grecii „ne împrumutau” zeii schimbându-le doar numele, înfruptându-se din plin din miturile și credințele geto-dacilor, cum să nu ridicăm vocea azi, noi urmașii acelor daco-traci și să spunem lumii adevărul? De ce să tăcem, umiliți și furați de al nostru trecut glorios din dorința „inteligentă“ de a nu ne supăra „vecinii”? Cine au fost și cine sunt ei vecinii?!

Niciodată un popor umil și fricos nu a fost respectat, niciodată un iepure nu va sta alături de un lup! Este timpul să ne trezim, să ne

scoatem ochelarii de miopi, primiți de la vecini și să ne uităm cu mândrie, acolo, departe în trecut, redescoperindu-ne și mândrindu-ne cu noi înșine. Nu este nimeni în toată Europa, care să aibă o istorie mai veche, mai frumoasă și mai fantastică decât a noastră.

Noi nu trebuie să uităm că suntem aici, pe acest pământ european primii, înaintea grecilor, italienilor, francezilor, germanilor or turcilor, înaintea englezilor or slavilor.

Ei toți, noii veniți, doresc ca noi să nu fi existat; astfel ca ei să aibă drepturi! Ei spun că Transilvania a fost lipsită de populație, iar ei au venit și au locuit-o. Ei ne încurajează în naivitatea noastră să credem că de fapt noi am apărut după 106 d.H., prin unirea dintre „doi bărbați” Traian și Decebal, Traian - cuceritor a 14% din teritoriul Daciei, în urma unui război fratricid.

E timpul să realizăm că noi avem istoria noastră, cu mii și mii de ani înaintea sosirii romanilor pe câțiva kilometri din teritoriul Daciei; istoria noastră a început atunci, de mult, când noi am început să făurim Europa, să cucerim Asia: China, India și Japonia, Anatolia, Sumerul și Asia Mică, Palestina și Mesopotamia, Nordul Africii.

Aceasta este istoria noastră, a carpato-danubiienilor, pelasgilor, tracilor, daco-românilor. Noi daco-românii reprezentăm coloana vertebrală a istoriei lumii contemporane.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MITOLOGIA LA ROMÂNI

ȚARA ZEULUI ȘAUE

În anul 1961, cercetătorul clujean N. Vlăsa, săpând cam la 20 de km de comuna Tărtăria, la o colină numită Turdaș, găsește în stratul cel mai de jos al acesteia o groapă umplută cu cenușă. Pe fundalul ei au fost găsite statuetele unor idoli străvechi, o brățară de scoici marine și trei tăblițe de lut, acoperite cu un scris pictografic, alături de corpul ars și dezmembrat al unui om matur. Descifrarea tăblițelor ne aduce în fața unei scrieri presumeriene și a unei enigme „mortul copt”. La vechii sumerieni, în cinstea marelui zeu Șaue, preotul principal, la împlinirea anilor de slujit, era ars.⁵⁴ Aruncând o privire rapidă pe harta României, în zona Tărtăriei vom descoperi nume ciudate, fără nici un înțeles pentru o persoană neinițiată, vom găsi țara zeului Șaue.

D-l P.L. Tonciulescu, în cartea *De la Tărtăria la Țara Luanei*, publica și o hartă intitulată „Urmele zeului Șaue”,⁵⁵ din care citez localități și râuri cu o rezonanță care amintește de acest zeu străvechi, local: satul Șăulești pe valea Mureșului, la sud de Turdaș, lângă Tărtăria; puțin mai la nord, tot pe malul stâng al Mureșului, satul Șeusa; ceva mai la nord întâlnim Șeulia de Mureș; undeva mai sus de pâraul Șaulia, afluent al râului Luduș, la confluența celor de mai sus avem comuna Șeulia și satul Șaulita; în județul Bihor, comuna Nojorid, avem satul Șauaeu.

Și dacă continuăm călătoria pe harta României, pe Someșul Mare, pe apele Zalăului, găsim zeci de localități și ape cu nume

Urmele zeului Şaue

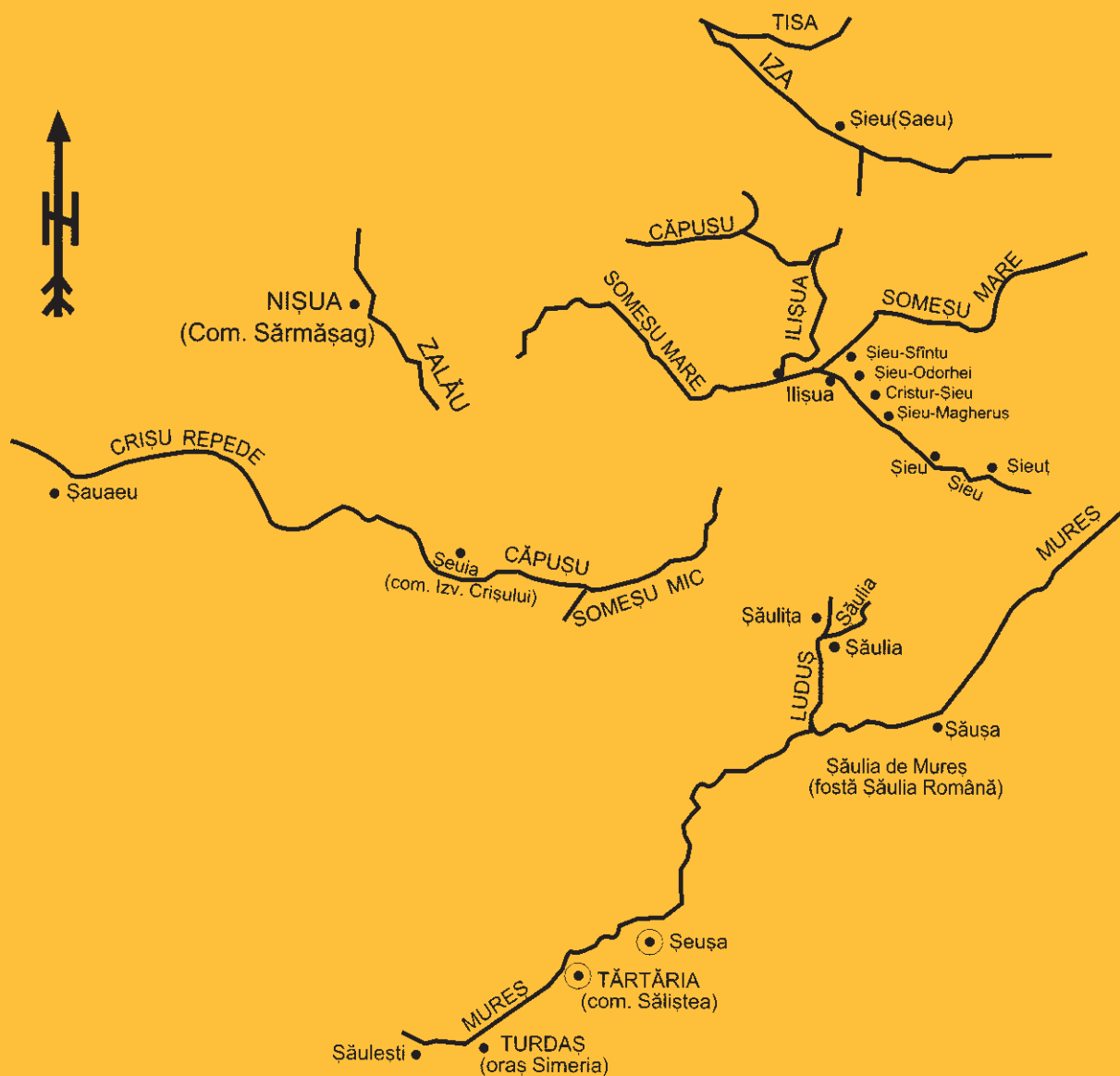

Fig.44. Zeul Şaue, identic cu zeul sumerian Usmu, un zeu pierdut în vidul istoriei poporului nostru. Vom fi în stare să-l repunem în ale lui drepturi istorice? Carpato-dunărenii sosiţi în două etape în Sumer, şi suprapunându-se populaţiei negroide locale îi vor numi pe aceştia „capete negre” (sag-gic). Populaţia locală negroidă o va adora pe zeiţa tămăduitoare Gula.

* P.L.Tonciulescu, „De la Tărtăria la Ţara Luanei”, p.22, Ed.Miracol, Bucureşti, 1996.

Fig.45. Negas reprezenta la vechii vedici (carpato-danubieni, pelasgi), spiritele rele, un fel de semi-zei, dragoni, el rămânând păstrat în cuvinte ca Nehoi, Negesina, etc., precum și ca stindard de luptă la daci: capul de dragon. Descrierea acestui dragon corespunde cu șarpele dragon descoperit la Tomis, statuie de marmură, imagine tridimensională a enigmaticului semi-zeu, înaltă de 66 cm. În depozitul descoperit în urmă cu mai mult de 30 de ani, el Nagas se afla împreună cu Cavalerul Trac !

**M.I.N.A. Constanța, inv.2003.
Strămoșii Romanilor,
Daco-Romanii, Ion Miclea
și Radu Florescu,
Ed. Meridiane,
1980, România.*

derivate din ale marelui zeu: satul Ili-Șua, râul Șieu, com. Șiușet, Șieu Măgheruș, Christur-Șieu, Șieu Odorhei, până și Șieu-Sfânt.

De acum 7.000 de ani cam atâta ne-a rămas. Oare, în străfundul acestor așezări, dacă arheologii ar săpa, ar mai căuta, nu s-ar mai descoperi nimic? Oare singurele vestigii lăsate de strămoșii iubitori ai zeului Șaue să fie numai cele de la Tărtăria?

Citind „*The living Goddesses*”⁵⁶, a lui Marija Gimbutas, suntem surprinși de ce aflăm; cercetătoarea Zsofia Torma (din Oraștie, n.t.) în 1874 a descoperit la Turdaș, lângă Cluj, în Transilvania (nord-vestul României) tăblițe de lut asemănătoare celor descoperite de clujeanul N. Vlasa pe care le-a prezentat la un congres internațional, la Berlin, organizat de... Heinrich Schliemann, descoperitorul Troiei pelasgice. Dar cine a auzit de această Z.Torma până acum? De ce trebuie să o găsim în cărțile istoricilor americani și nu în cele românești? Cine ne blochează aceste informații prețioase pentru mai mult de 100 de ani și cu ce scop ?

De la aceiași americani aflăm că Miloje Vasic, 1908-1926, a dezgropat figurine și vase cu inscripții asemănătoare la Vinca, lângă Belgrad (zone care au aparținut până târziu strămoșilor noștri, respectiv până în sec.VI d.H.). În opinia lui Vasic inscripții asemănătoare se regăseau pe vase de lut din insula Lesbos.

În 1961-1963 Jovan Todorovic descoperea, tot lângă Belgrad, vase și obiecte de cult cu sute de inscripții aparținând aceleiași culturi Vinca.

Strachina cu inscripții de la Gradesnița, Bulgaria de azi, scoate și ea la iveală aceeași scriere pre-sumeriană.

Dar meritul decisiv îi revine lui Nicolae Vlasa care în anul 1963 își impune descoperirea scrisului pre-sumerian.

În sfârșit, tot de la M. Gimbutas aflăm despre „Madona de la Rast”, vestul României, Banat, 5.000 î.d.H., descoperită de prof. dr. Gheorghe Lazarovici, acoperită cu inscripții. (Vezi și „Epopoea poporului carpato-danubian/cucerirea Sumerului”.)

ALEȘII LUMII

Spațiul carpato-dunărean a fost leagănul civilizației ariene, care va da lumii cea mai bogată și variată societate de zei și concepție religioasă, preluată aproape de toate religiile lumii. Nicolae Miulescu, în *Dacia - Țara Zeilor*, descrie o lume mitologică, necunoscută nouă.⁵⁷

În cea mai veche poveste a genezei lumii, cea vedică, se spune: Când zeului suprem i-a plăcut Pământul, el a dat naștere prin a sa respirație la șapte zei ai genezei lumii. Conducătorul acestui grup a fost Daksha. Acesta, după ce s-a uitat peste tot pământul, a găsit cel mai frumos loc pe care-l va popula în timpul nopții cu primii 10.000 de fii ai săi, fiii lui iubiți, fiii lui aleși, aleșii lumii. În timpul zilei, el împreună cu ceilalți zei au creat animalele, păsările etc. Dar El, Daksha, va realiza că a uitat să-și înmulțească fiii, așa că va crea Femeia. După multe încercări, el va găsi felul cum să-i înmulțească. El, Daksha, este considerat ca marele zeu al genezei lumii, dar și zeu al sexului. Fiii lui, dacii, vor trăi pentru un timp în țara zeilor - Dacia, dar o parte din ei o vor părăsi, pentru a popula lumea.⁵⁸ Ei nu o vor uita și se vor întoarce din când în când pe drumul zeilor, drumul BYK-ului (vezi râul Bîcului - Chișinău și „drumul Bîcului, Bîcului haiducului” - Dimitrie Cantemir), descris de Upanishada Kanshitaki - în pelerinaj în țara Dacia, țara zeilor.⁵⁹ Ce ne-a rămas de la ei, veți întreba? Ne-au rămas localități, munți, văi și ape cu numele vechilor zei vedici:

1. OM - expresie monosilabică, exprimând suprema invocare a zeului suprem. În nici un templu vedic nu se începe slujba înainte de a se pronunța această silabă „OM”. La noi acasă, în Dacia, noi ne chemăm oameni, avem chiar și un munte „OM-ul”. Aparent muntele păstrează numele OM potrivit credinței vedice, care afirma că acolo s-ar fi găsit marele sanctuar vedic.

2. NAGAS - reprezintă spiritele rele, un fel de semizei, dragoni. Rămâne păstrat în Nehoi, Negesina etc. Descrierea acestor dragoni se potrivește cu șarpele-dragon descoperit la Tomis.

3. KUCEA-CUCEA - zeități lunare; vezi sate, nume și localități: Cucea, Cuceu, Cucerdea etc.

Fig.46. Marea Zeiță Bendis.

***Medalion din teracotă, Muzeul de istorie al Transilvaniei, Cluj-Napoca, inv. A1/941.**

C. Daicoviciu și colaboratorii, Șantierul arheologic de la Grădiștea Muncelului.

Geto-Dacii, I. Miclea și R. Florescu, Editura Meridiane, 1980, România.

4. ARKA - numele zeului Soarelui la începuturile religiei vedice (mai târziu înlocuit de Mitra, apoi de Surya).

5. MITRA - zeul Soarelui este unul dintre cei mai vedici zei. A fost preluat de creștini. Sf. Demetrie cât și Mitro sunt patronii lunii Septembrie. Lângă Oltenița, la Mitreni, au fost descoperite ruinele unui templu „păgân” închinat zeului Soarelui.

6. SURYA - numele zeului Soarelui în lumea vedică de mai târziu. Păstrat în numele muntelui Surianu din vatra dacică. Pe harta României se găsește în mijlocul fiilor săi daci în zona Orăștiei. Surya a fost numită mai târziu și una din fiicele zeului Solar.

7. TAMAȘA - zeul întunericului, al cețurilor dese de pe pământ; păstrat în Tamaș, lângă București, Tamași-dava, Tamașifava, Tamașfalău (lângă Brașov).

8. TAMASNA - numele celui de al patrulea Manu, unul dintre „domni”; vezi localitatea Tamașa, Tamasașa (lângă Făgăraș).

9. MOCSA - „Împărăția lui Mo, principiul dezintegrării; păstrat în numele comunei Mocșa. Zal-mocșa Zalmoxis - să fie derivat tot din acesta?

10. GURU - nume dat măștrilor, profesorilor, învățătorilor care fac cunoscute scrierile vedice; vezi comuna Guruieni, Gurustan sau „guruetii”, piramidele de pământ de la Șona, Făgăraș; vezi și Șona împăratul, tatăl SITREI (SITROAIEI) cu care s-a căsătorit ramanul RAMA.

11. DHRAMA - zeu al justiției și al principiului dreptății; vezi localitățile Dărmănești, Darmanesti etc.

12. CAMA - zeul iubirii; vezi Comănești, Comar, Comana, Comarzana etc.

13. BHARATA (Bhara-ta) este numele eroului carpato-danubian care a condus masele de păstori, cucerind valea mijlocie a Indusului. Numele acestuia este păstrat ca Bărătău, cel mai înalt vârf din munții Baraolt; avem, de asemenea, localitățile Bara, Bărau, Bărăști etc.

14. BHUTA - spirit rău; vezi Buta, Butoni, Butanu.

15. AGNI - zeul focului, și/ori al arderilor, numit și Pavaka, Pria; vezi așezările Agni-ta, Pava, Pria.

16. APA (Apaci) - zeița apelor binefăcătoare; vezi localitățile Apa, Apalina, Apața.

17. DANU - mama ploilor și a pajiștilor bogate; vezi Danubiu, apa sfântă a vedicilor carpato-danubieni.

18. ARA (Arya) - numele ținutului notat al poporului „Arian” carpato-danubian. Numele zonei din jurul masivului Rarău, de unde izvorăște râul Arara numit Siret. În locul unde a fost ARA acum este un loc numit ARA-MA.⁶⁰

Această moștenire a vechilor vedici, carpato-danubieni, arieni, reprezintă cadrul sacru, spațiul carpatic care și după aproape 7.000 de ani continuă să păstreze nume misterioase pentru văi, munți și sate, păstrate din moși strămoși și al căror înțeles s-a pierdut în negura timpului. Este oare posibil ca o arie geografică determinată, care poartă nume vedice de zei și urmele acestor zei, să nu trezească nici un interes pentru istoricii și arheologii noștri? Oare asta să fie pentru totdeauna soarta poporului nostru: nepăsarea, ștergerea trecutului, uitarea adevăratei lui istorii?

Istoricul grec Herodot spunea despre traci: „...după indieni, neamul tracilor este cel mai mare dintre toate popoarele lumii. Dacă ar avea o singură conducere și ar fi uniți în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt și de departe cei mai puternici dintre toate semințiile pământului. Tracii poartă multe nume, fiecare după ținutul în care locuiește, dar toți au în toate, obiceiuri asemănătoare”.⁶¹ Dacă Herodot cunoștea 19 triburi tracice, Strabon a vorbit de 22.⁶² Evident, între o atât de mare varietate de triburi, trebuie că au existat și unele deosebiri religioase, care nu mai pot fi știute astăzi.

Neamul tracilor a fost măreț în antichitate și vestit atât prin rezistența fizică a bărbaților, cât și prin priceperea poporului în general în leacuri ancestrale. Drept dovadă, filozoful Socrate mărturisea că el a învățat de la un ucenic al lui Zamolxis un descântec dintre acelea „care-i fac pe oameni nemuritori”. Mai târziu, peste secole, Clement Alexandrinul reproșa grecilor că nu sunt originali în civilizația lor și că aceștia au învățat de la traci formulele descântecelor pentru însănătoșire: „sanas incantationes a thracibus accepisti”.⁶³

DIVINITĂȚILE DE MAI TÂRZIU: *Marele Zeu Gebeleizis și Marea Zeiță Bendis*

Gebeleizis sau Nebeleizis era divinitatea supremă a tracilor, fulgerul fiind una dintre armele pe care acesta le folosea. El era reprezentat ca un bărbat chipeș, uneori cu barbă. Gebeleizis provoca tunetele și fulgerele. În unele reprezentări acesta apare așezat pe tron, iar în altele, în chip de călăreț, având în mâna stângă un arc; un șarpe coboară spre capul calului. Mai este însoțit și de un vultur cu corn. Vulturul ține în cioc un pește atunci când simbolizează singur divinitatea amintită, iar în gheare are un iepure. Acest zeu este stăpânul cerului și al pământului, patronul aristocrației militare; el ar putea avea însă atribute uraniene, solare. Zeul cel mare, Gebeleizis, mai este cunoscut și sub numele de cavalerul trac Derzelas sau Derzis (alții consideră cavalerul trac ca o apariție mai târzie, un erou și nu un zeu). Alteori zeul apare în ipostază de călăreț luptător, însoțit de un câine; el poartă o lance pe care o aruncă asupra unui porc mistreț din fuga calului. Când nu este în ipostaza de luptător ori vânător el are trăsăturile unui călăreț pașnic purtând în mână o torță ori un corn al abundenței; uneori este reprezentat având trei capete (tricefal), asemenea câinelui însoțitor, alteori ca un zeu binecuvântător, având primele trei degete ale mâinii drepte înălțate sau desfăcute, iar celelalte strânse către podul palmei.⁶⁴ Apare în mărturiile epigrafice și numismatice de la Histria și Odesos (Varna) iar la Limanu (jud. Constanța) Derzelas apare călare, ca de altfel și în ceramica de la Răcătău și Zimnicea, tezaurele de la București-Herăstrău și Surcea (jud. Constanța).

Îl vom întâlni mai târziu în lumea antică la macedoneni „călărețul macedonean”, iar în mitologia greacă sub numele de Zeus. Din Tracia, cultul lui Gebeleizis avea să pătrundă în Asia Mică prin secolul VII î.d.H., unde a fost asimilat de către armeni, devenind divinitatea națională a acestora, Vahagn sau zeul războiului, vestit pentru curajul cu care omora dragonii. Vahagn era asociat cu trăsnetele și fulgerele, fiind reprezentat ca un bărbat cu părul și barba din flăcări, iar „ochii lui erau ca doi sori”. În sfârșit,

Fig.47. Cavalerul Trac. Acesta face parte din tezaurul de la Surcea (sat, comuna Zăbala , județul Covasna). El a fost descoperit întâmplător în 1934. El se compunea din două talere de argint cu desen figurat, patru tălpi de cupă cu picior, șase nicovale de argint și mai

multe bucăți de argint brut. După cum putem vedea, talerul mare, oval, cu chenar în relief, decorat cu dinți de lup, are înăuntrul lui un călăreț trac, tipic, cu părul pieptănat în plete și cu un costum lipit de trup. Are spadă la brâu iar deasupra lui zboară un corb, vechiul Corb Pelasgic, descris de unii „binevoitori” drept vultur.

Acest corb pelasgic va ajunge într-un târziu, ca simbol, chiar pe emblema Țării Românești purtând în cioc vechea cruce pelasgă; timpul și „istoria” îl vor transforma într-un „vultur” purtând în plisc crucea creștină.

* 42,43,44, după volumul menționat înainte.

Gebeleizis, sau cavalerul trac care se regăsește în mitologia altor popoare ca Zeus sau Vanagh, a fost asimilat de către creștini drept... Sfântul Gheorghe!

Carolus Lundius (c.VII, paragraf 1.), președintele Academiei de științe din Suedia, la 1687 ni-l citează pe Herodot (lib.IV, c.XCIV) - „Nemuritorii (așa cum se socoteau geto-dacii a fi fost, n.t.) acționează în felul următor: ei nu credeau despre ei că mor, ci că cel decedat se duce la Zamolxis pe care oamenii acestui neam îl socoteau a fi același cu Gebeleizis”. El era considerat dătător de odihnă, iar o dată ajuns la el, ei, morții, vor trăi la egalitate cu Zeul, în tihnă și liniște, fiind departe de tulburările celor invidioși.

Și dacă lucrurile stau așa, se întreabă același Carolus Lundius, nu pot înțelege cum de s-a ajuns la ideea că trebuie citit nu Gebeleizis, ci Geblietzen, aceasta desemnând pe Jupiter tunătorul (vezi și Joannes Magnus, Hist., lib.I, c.12; Ol. Magn.,R.S., III, c.7, Lit. geogr. Stiern, Ad D. Locc. Locc. Antiquit Sueo-Gth., lib. I, c.1, p.m. 7; Hom., II. A., p.m. 26, v.36, II., 2, p.66, v. 8, p. 82, v. 16, p. 746, v. 30 și urm.; Cic., De Divinat., lib. II, p.m. 117; Plin., N.H., lib.II, c.7).

Divinitatea supremă bărbătească a geto-dacilor, Gebeleizis, cunoscut mai târziu la tracii sub-dunăreni sub numele, probabil grecizat, de Zbelsurdos, are o replică feminină, și anume pe Marea Zeiță Bendis.⁶⁵ Reprezentările vechi, descoperite în ultima vreme, ne-o înfățișează sub chipul unei femei cu fața rotundă, buclată, cu pomeți proeminenți și cu părul împletit în două cosițe, ori împărțit în două mari bucle ce-i încadrează fața. Să fie oare zeița Bendis, cu cele două cosițe blonde lăsate pe spate, precursora Ilenei Cosânzene din basmele de mai târziu ale românilor? În anumite situații zeița apare încadrată de două animale sacre cervidee sau de un cerb și un șarpe. Marea zeiță Bendis era adorată de femeile trace, fiind zeița lunii, pădurilor și... farmecelor. La Costești a fost descoperit un cap al zeiței, iar la Sarmi-seget-usa săpăturile au scos la iveală un medalion de lut ars (10 cm. în diametru și 1,5 cm. în grosime), având un bust al zeiței cu tolba de săgeți pe umăr; de asemenea, la Piatra Roșie s-a descoperit bustul ei din bronz, înalt de 14,7 cm. și lat de 13 cm.

În afară de marele zeu Gebeleizis și marea zeiță Bendis, tracii au mai avut și o zeităte a focului și vetrei, păzitoare a casei, respectiv zeița Vesta (Hestia, Histia), în cinstea căreia casele tracilor se construiau

dreptunghiulare, cu pereții din piatră sau de lemn, podeaua din pământ bătătorit și acoperișul „în două ape”, făcut din țigle roșii (ceramice). Nu departe de Tărtăria, în zona Crișurilor, au fost scoase la lumină și urmele primelor locuințe de suprafață datând din mileniul V î.d.H., deci cu o vechime de 7000 de ani! Aceste tipuri de locuințe, care se vor răspândi apoi în toată lumea, erau, se pare, rezultatul unui cult închinat acestei zeițe, pereții având la început rolul de a proteja spațiul sacru în mijlocul căruia se întreținea focul aprins în vatră.

Mileniul IV î.d.H. nu a fost chiar unul norocos pentru noi, ne spun specialiștii, referindu-se la prăbușirea punții continentale ce lega Europa de Asia Mică, aceasta prăbușindu-se sub apele Mediteranei, făcând loc unei mări noi, Marea Tracică (Egee), generând și o mulțime de insule mai mari sau mai mici. Datorită existenței acestei punți terestre de legătură, atât istoricii greci, cât și alții moderni au admis posibilitatea deplasării populației trace din zona pontico-dunăreană spre sudul Peninsulei Balcanice și de acolo, în Asia Mică, chiar în unele regiuni din jurul Mediteranei Răsăritene: Bytina, Misia, Frigia, Troada, Lidia, etc. Citeam, nu de mult, în „National Geographic”,⁶⁶ despre oamenii din Balcani care, cu mii de ani înainte ca Moise să fi pășit pe Pământul Sfânt, în vârful Peninsulei Sinai, începeau mineritul cuprului, producând topoare etc. După cum se știe, soarta acestor populații a fost diferită: unele s-au „rătăcit” printre alte seminții și s-au „pierdut” cu totul în marea groapă a istoriei care se cheamă „uitarea” - hitiții, de exemplu. Alții au dispărut la mari distanțe, cum este cazul troienilor, supraviețuitori despre care o legendă spune că Eneas trarul i-a călăuzit după „Apocalipsul” cetății Troia până pe valea îngustă a Tibrului, unde aveau să preia în stăpânire cele șapte coline „eterne”, dându-le apoi nume tracice, „latine”. Și tot o legendă spune că, între timp, prin spațiul carpatic a apărut un cioban înțelept, Zamolxis, care urma să prelua de la zeița Hestia (sau Vesta) așa-numitele „legi frumoase” - Codul Beleaginilor.⁶⁷

ZAMOLXIS – SAMOLSES: *Un Zeu Profet sau un Profet divinizat*

După Joannes Magnus Gothus, în *Historia de Omnibus Gothorum Sueonumque Regibus*, Roma, 1554, adevăratul lui nume era Samolses și „el și-a educat neamul, pe geți, ca prin virtuți să ducă o viață cinstită, dar că este necesar să învețe câte ceva și din disciplina militară, pentru că omul nu trebuie să se gândească numai la sine, el fiind născut mai ales pentru patrie”- c.XV, și „de reținut acest adevăr unic și anume că Geții și Goții au fost unul și același neam și că s-au mai chemat și cu numele de Sciți” c.IV.

Bonaventura Vulcanius, 43 de ani mai târziu, în „*De literis et lingua Getarum sive Gotharum*”, Lyon 1597, nu uita nici el să-l ridice în slăvi.

Persoana care l-a studiat cel mai atent și competent pe Samolses rămâne, fără nici o îndoială, Carolus Lundius, președintele Academiei de Științe a Suediei, care-i dedică cartea „*Zamolxis Primus Getarum Legislator*” 1687, din care aflăm că primele legi scrise din istoria omenirii le datorăm lui Zamolxis, care aparținea Geților. Noi cunoșteam scrisul cu mult înaintea grecilor, care l-au luat de la noi. Același om de știință suedez ne spune: „Grecul a luat de la Get punct cu punct, elementul esențial din legislația ateniană, de vreme ce și cuvintele și totodată și faptele vorbesc despre acesta” c.I.

Și pentru că tot vorbim despre Goți vs. Geți, cred că este bine să-l reamintim pe Dio Chrysostomus care în „*Getica*” vorbea despre Goți ca despre triburi de Geți războinici, încă nesedentarizați, de la gurile Niprului.

Concluzia lui Carolus Lundius, în c.V.: „Nu încape nici o îndoială că pe vremea lui Zamolxis au existat legi scrise”.

Dintr-o dată din niște sălbatici doritori să mai aștepte vreo 500 de ani venirea armatelor romane civilizatoare ne redescoperim nici mai mult nici mai puțin nucleul civilizației lumii! Dar să vedem ce spun grecii despre noi.

Iată mărturiile lui Herodot despre Zamolxis: „Așa cum am aflat eu de la *elinii* care locuiesc pe țărmurile Helespontului și ale Pontului Euxin, Zamolxis despre care vorbesc, fiind doar un muritor, a fost în Samos robul lui Phyttagoras, care era fiul lui Menesarcos. După aceea, ajungând liber, strânse bogății mari și după ce se îmbogăți se întoarse

în patria lui; aici a clădit o casă pentru adunările bărbaților, în care se spune că îi primea și îi pune pe frunții țării să benchetuiască, învățându-i că nici unul din urmașii acestora nu va muri, ci va merge într-un loc anume unde va trăi pururi și va avea parte de toate bunătățile. În vreme ce săvârșea cele amintite și spunea lucruri de felul acesta, el a poruncit să i se construiască o locuință subpământeană. Când a fost gata, Zamolxis a dispărut din mijlocul tracilor și, coborând în locuința lui de sub pământ, a trăit acolo vreme de trei ani. Tracii doreau mult să-l aibă, jelindu-l ca pe un mort. În al patrulea an el le-a apărut și astfel, Zamolxis făcu vrednice de credință învățăturile lui. În privința lui Zamolxis și a locuinței sale subpământene, nici eu nu resping cele spuse, dar nici nu le dau crezare prea mult; *mi se pare însă, că el a trăit cu mulți ani înainte de Phytagoras*. Fie Zamolxis om, ori vreun demon de-al geților, să-i fie de bine”.⁶⁸

Cicero (*De claris orationibus, qui dicitur Brutus*, p.m. 266) însuși afirma că au existat asemenea poeți, ba chiar înaintea lui Homer, care l-au cântat pe Zamolxis în poeziile lor festine.

Tot de la C. Lundius aflăm ca Zamolxis mai era socotit Cronos - vezi și Herodot -, după alții Saturn sau Attis cel cu un singur ochi, fiul regelui Sangarius din Frigia căruia i s-a atribuit cultul lui Hercules. Zamolxis a mai fost numit și Bal, Ballur, Aballur și Apollo. Cu ideea că el a fost Hyperborean sunt de acord și scriitorii antici greci. Citindu-i pe acești istorici nici nu te mai miră când aproape 400 de ani mai târziu le găsești ideile lor la Nicolae Densușianu. De fapt de multe ori m-am întrebat oare N. Densușianu chiar nu i-a citit pe aceștia?

După cum vedem, naiva identificare a zeului Zamolxis cu un sclav al lui Phytagoras devenit liber și bogat o contesta chiar Herodot. Și atunci de ce să o credem noi?... Relatări asemănătoare sunt făcute și de Hellanicos din Mitilene, de către Platon, de Mnasea (acesta îl considera pe Zamolxis chiar un Cronos!), de către Diodor din Sicilia, de Strabon mai ales, de Apulleius, de Lucian din Samosata, de Origen, de către Porphyrius (232-304), Iulian Apostolatul, Enea din Gaza, Hesychios din Alexandria. Toți aceștia au auzit și vorbit de Zamolxis care a rămas în amintirea oamenilor ca un Zeu al împărăției subpământene, cum de altfel și Eminescu îl descrie în poezia „Strigoii”.

„Pe un jilț tăiat în stâncă sta țeapăn, palid, drept,/ Cu cârja lui în mână, preotul păgân și drept...”

Pe Zamolxis lituanienii îl preiau ca Zemeulcs, acest nume însemnând pământ, țară. El este zeul din adâncurile pământului, vegetației, rodniciei, zeul plugarilor și păstorilor. Dacă Gebeleizis le făgăduia nemurirea sufletului (ritul incinerării morților aparținându-i), Zamolxis le promitea adeptilor săi nemurirea completă, atât a sufletului, cât și a trupului (ritul înmormântării fiind înhumarea), sufletele credincioșilor continuând să trăiască în regatul zeului subpământean (precum Arald, copilul rege, alături de Maria, regina dunăreană din poezia „Strigoii”).

Ideea nemuririi zamolxiene constituia etica tinerilor războinici, „lupii daci” care se bucurau la moarte și râdeau în fața acesteia tocmai pentru a-și arăta nepăsarea față de ea și a ajunge în plaiurile subpământene ale zeului. Aceștia luptau și mureau veseli sub stindardul „capului de lup”, pe care-l vom întâlni și la macedoneni, ca de altfel și mai târziu, la legiunile „romane”, formate din tracii din zonele ocupate de romani.

Sacrificiile umane în scopuri religioase au fost unice în Europa, fiind întâlnite numai la tracii. Din acest punct de vedere, interesantă pare asemănarea cu riturile religioase ale civilizației aztece, despre a cărei populație Edgar Cayce afirma că ar fi descendentă directă a atlantizilor (locuitorii fostului continent Atlantis, a cărui ultimă porțiune de uscat s-a scufundat în mijlocul Oceanului Atlantic în urmă cu 12.600 de ani).

O dată la cinci ani, i se trimitea lui Zamolxis un „sol” Alexandros, care să-i comunice acestuia dorințele populației. Acesta era aruncat în sulțile ascuțite ale tovarășilor săi. Dacă avea ghinionul să nu moară imediat, acesta era insultat, batjocorit și un alt „sol” era „trimis” imediat pentru a duce mesajul zeului subpământean.

În timp ce Zamolxis era un zeu subpământean, Gebeleizis era zeul ceresc. Descoperirile din munții Orăștiei, cât și descoperirea marelui sanctuar rotund de la Sarmisegetusa, cu așezarea ritmică a stâlpilor săi, presupun efectuarea unor observații celeste. Săpăturile arheologice făcute sub conducerea clujanului Constantin Daicoviciu au scos la iveală în zona Grădiștea Muncelului (Munții Orăștiei) nu numai un complex de sanctuare, dar și un original calendar dacic, precum și urmele unei scări care probabil conducea la un loc subpământean de cult religios.

De la un înțelept ca Socrate citat de un altul ca Platon, aflăm că Zamolxis a fost, pe lângă medic psiho-terapeut, și mag: o persoană

căreia strămoșii noștri îi datorează statutul spiritual, ca cea mai dreaptă și umană orânduire socială pe care a avut-o lumea antică. Am fost un „stat spiritual”, creație a celor inițiați de Zamolxis, de către marii preoți de pe muntele sfânt Kogaion, motiv pentru care hotarele noastre au rămas mereu aceleași, chiar dacă de-a lungul timpului au apărut unele suprapuneri de populație ori împărțiri teritoriale artificiale. Cum a spus domnul Alexandru Strachină în „*Pe urmele strămoșilor uitați*”: „Apa trece, iar noi... rămânem”⁶⁹. Este de-a dreptul ciudat cum istoricii noștri își pot justifica nepăsarea față de toate acestea.

Pentru conturarea unui cult solar la traco-geto-daci, Dr. Mariana Marcu, în „*Repere lingvistice arhaice românești*”⁷⁰, menționează „călărețul trac” Heros, pomenit și în Egipt în unele documente epigrafice (ca Herou, fiul Soarelui), iar unii cercetători au susținut că această divinitate n-ar fi decât o nouă ipostază a lui Horus... Mitul cavalerului trac este greu de înțeles. Uneori el are în jurul capului un nimb solar, o rozetă cu patru foi. El a fost asimilat de către populația greacă, odată cu sosirea acesteia în Peninsula Balcanică, între 1900 - 1400 î.d.H., ca divinitate supremă, Zeus, cunoscut și sub alte nume ca Nefelegeretes (de fapt numele grecizat al lui Nebeleizis) - „Cel care adună norii“, Ombrios „Zeul ploii”, Keraunos - „Cel care fulgeră” și altele.

Mitul cavalerului trac constituie în tradiția daco-română, aromână, macedoneană un scenariu aproape canonic al colindelor vechi de iarnă, creștine. C. Cihodaru remarcă cu surprindere că tracii aveau în aprilie „serbările păgâne” ținute în cinstea eroului trac.⁷¹

Odată cu consolidarea creștinismului în spațiul traco-dac, această sărbătoare a fost înlocuită cu cea a Sfântului Gheorghe, sfânt a cărui iconografie a fost inspirată de cea a cavalerului trac. În unele colinde numele Sfântului Gheorghe se schimbă cu cel al lui Iisus, apărând în felul acesta o totală contradicție între versurile colindului și momentul în care acesta se cântă, respectiv anotimpul iernii:

*„Pe luncile Soarelui,
Flori vinețitoare de măr.
Grădina cu florile lerui Doamne,
Flori dalbe, flori de măr,
Ler de măr, florile-s dalbe”*

Sau:

„ . . Căluțul lui negru pintenog
Luciu ca un corb
Pă chivara lui tăiată în săgeată,
Pe ochi cam plecată
Ba sulița lui
Duratul de vară,
Fulgerul de seară... ”⁷²

Oricine poate vedea că în această colindă nu se pomenește nimic care ar putea sugera anotimpul iernii, ci dimpotrivă, se amintește clar despre cel al verii și, în plus, de „fulgerul de seară“, care era simbolul Zeului trac Gebeleizis.

Și în alte cicluri de colinde de Crăciun, alături de Soarele personificat apare și sora cea mare a Soarelui, Salomina. De asemenea, pe mireasa eroului întors de la vânătoare o chema Ileana Daliana sau Lina Melina. Zeul solar la traco-daci era sărbătorit primăvara, așa cum, de fapt, se precizează și în colindele de Crăciun, la vremea renașterii naturii și a înfloririi „florilor dalbe de măr”.⁷³ Să nu uităm și povestea lui MARIAN, mama Florilor de Măr care i-a născut pe 24 Decembrie pe cei doi Zamolxis.

Sub influența scriitorilor antici care susțin că scrierea a apărut mai întâi la Geți, Iordanes recomanda cu toată convingerea legile scrise ale lui Zamolxis și Deceneu, Legile Bellagine, vezi și expunerea lui Bonaventura Vulcanius.

Tot de la Carolus Lundius, capitolul IX, aflăm cele 5 Principii:

1. Primul a fost Dumnezeu, căci el s-a născut înaintea tuturor. El a fost făuritor al cerului și al pământului și semănător al tuturor lucrurilor.
2. Dumnezeu domnește peste toate cele pe care le-a creat, inclusiv peste cugetători.
3. Dumnezeu este acela care hotărăște cu dreptate în această viață răsplățile și pedepsele oamenilor.
4. Ideea Dreptății Divine nu poate fi înțeleasă de mintea umană.
5. După plecarea din această viață, pe toți ne așteaptă răsplăți și pedepse.

Iar dacă în acest mozaic mitologic pelasgian, trac, geto-dac, cum vrem să-l numim, ne-am redescoperit împreună credința uitată în

Marele Zeu Gebeleizis, Marea Zeiță Bendis, Zeița focului și a vetrei, Histia, tot nu v-am spus încă nimic dacă nu-l menționăm aici și pe Marele Zeu al Războiului, Ares. Ovidius (43 î.d.H. - 17 d.H.) amintește pe „getul” care se închina lui Ares, Marte, Zeu al Războiului, iar Vergiliu afirma nici mai mult, nici mai puțin, că “Marte s-a născut în țara tracilor”. Și dacă-l mai ascultăm și pe Iordanes, acesta declara că „geții l-au adorat întotdeauna printr-un cult foarte sălbatic pe Marte și jertfele lui erau prizonierii uciși”.⁷⁴ Și ne mai mirăm că Vlad Tepeș, “Dracula”, cum le place americanilor să-l numească, „trăgea în țeapă” de vii mii de turci într-o zi!... Pe de altă parte, pe Columna lui Traian este prezentat probabil cel mai vechi Zeu al Războiului, crunt și feroce, care-și cerea sângeroase sacrificii umane. Aici apare scena torturării prizonierilor romani de către... femeile dace!

În sudul Dunării, populația tracică mai sărbătorea și pe Zeul Viței-de-Vie, patronul băuturii amețitoare, preluat în fugă din nou de greci, care, de astă dată, amintesc cu puțin înainte de reîntoarcerea lui Dionysus acasă, în Tracia, că el s-a inițiat în misterele frigiene, la insistențele bunicii sale! Nu numai vița-de-vie era planta favorită a Zeului, ci și iedera. Frunzele acestei plante, mestecate de adoratori, produceau în aceștia beția, ba chiar o stare temporară de nebunie. Astfel nu e de mirare faptul că cea mai populară sărbătoare a tracilor era dedicată Zeului Viței-de-Vie, toamna, la culesul viilor și la storsul strugurilor. Ea avea loc în fiecare an (unii cercetători susțin că ea ar fi avut loc la trei ani). Când vinul fierbea, noaptea avea loc petrecerea propriu-zisă, la lumina torțelor, cu multă risipă din această băătură, petrecere care ținea până în zorii zilei. Poate de aceea tracii erau poligami. Herodot descrie că fiecare dintre ei ținea mai multe neveste; când unul dintre ei murea, apărea o mare problemă pentru femeile lui, respectiv trebuia găsită cea care a fost cea mai iubită de defunct și apoi sugrumată de cea mai apropiată rudă și îngropată împreună cu bărbatul ei. Celelalte femei încercau o mare durere și rușine să nu fie ele alese.⁷⁵

Opus cultului dezvățat al Zeului Viței-de-Vie, este cultul preotului trac, simbolul vieții viitoare și frumoase, dedicat binelui oamenilor și viețuitoarelor. Sfinxul de pe platoul Bucegilor reprezenta pentru geți „Domnul Noptii”, preluat de către greci sub numele de Orfeus. Autorii antici scriau că Misterele Orfeice se celebrău noaptea. Grație esoterismului ei, religia geto-tracilor nu era cunoscută profund

decât de preoți și câțiva inițiați. De aceea, scriitorii greci și romani nu ne-au lăsat prea multe știri în această privință.

Dar să revenim la cultul „Domnului Noptii”, un cult civilizator, un cult al muzicii, care împlânzea nu numai oamenii, dar și animalele, potolindu-le pornirile violente, instinctele răufăcătoare. Strabon cunoștea și alte amănunte despre preoții sau „profeții” pelasgi, anume că aceștia erau oameni atotștiutori, pricepuți la interpretarea viselor și a oracolelor, a semnelor Divine și că locuiau în sălașuri subterane (Katagoion sau Kagoion).⁷⁶

Despre Orfeus legendele elene și romane spuneau că era trac, prințul kycon-ilor, etnonim apropiat de kogoian. Cetatea natală a lui Orfeus era Dion. El venea din legendarul Kogaion, lăcaș al lui Zamolxis.

LĂCAȘURI DE CULT

Legendarul Pangaion sau Pangeul, era muntele sacru al tracilor sud-dunăreni unde se aflau o mulțime de sanctuare, mai ales că acesta conținea filoane de aur și de argint; se presupune că era situat pe masivul Dragoion din Rodopii Orientali (unde s-a născut și Spartacus, pelasgul-gliator ce a zguduit imperiul roman); alte sanctuare s-au descoperit la Kilicite. Trebuie să fi existat și sanctuare trace în cinstea Marii Zeițe Bendis; dacă la Atena tracii aveau pentru Zeița lor un Bendideion, legendarul Pangaion, lăcașul principal de cult era închinat, se pare, lui Gebeleizis, ai cărui preoți solari, uranieni, așa-ziii „umblători prin nori”, susțineau că trupul nu era nimic altceva decât „o închisoare pentru suflet”, eliberarea de trup fiind singura salvare a sufletului.⁷⁷

Legendarul Kogaion, după Adrian Bucurescu, era reprezentat de muntele ce adăpostea peștera unde se retrăgea marele preot al geților.⁷⁸ În *Geografia* (VII, 3, 5), Strabon scrie: „Tot așa și acest munte a fost recunoscut drept sacru și astfel îl numesc geții: numele lui, Kogaion, era la fel cu numele râului ce curgea alături; KOG-A-ION însemna „Capul Magnificului”, fiind și denumirea Bucegilor, unde se află marele cap sculptat, acoperit cu tiara sacră, cunoscut sub numele de „Sfinxul Românesc”.⁷⁹ Râul care

curge prin apropiere, despre care scria Strabon, nu poate fi decât Ialomița, căreia geții îi spuneau și Naparis sau „cerescul, divinul”. Singura inscripție getică unde apare numele Kogaion este un text orfic în versuri pe o cărămidă descoperită la Romula (Resca, Dobrosloveni, jud. Olt): „Mare e Zeul, întotdeauna și pretutindeni! Așa să spună vitejii când privesc spre Kogaion! Ucenicii (recruții) să cânte: sfânt este Domnul Noptii!”.⁸⁰

Când Strabon amintea că preoții daci locuiau în sălașuri subterane, el vorbea despre preoții lui Zamolxis; Zeul subpământean care de acolo, din Kogaion, le oferea credințioșilor săi o nemurire completă, cuprinzând atât corpul, cât și sufletul. Și dacă Sfinxul din Bucegi reprezenta pentru geți capul lui Orfeus sculptat de om ori modelat de natură, el a fost și va rămâne mereu acolo, în țara legendarului Kogaion, creând mistere și răspândind tăcere.

Iată, pe scurt, un panteon mitologic al strămoșilor noștri pelasgi, traci sau geto-daci. „Traianisme”, „latinisme”, „slavonisme”, nu ne aparțin, ci ne-au fost adăugate ulterior de către:

- cei care au dorit să creeze o impresie falsă și să minimalizeze rolul populației din zona Carpato-Dunăreană în dezvoltarea civilizației europene, sugerând că zona care corespunde actualmente geografic României nu a fost nicidecum punctul de pornire, leagănul acestei civilizații, ci o provincie obscură a Imperiului Roman;

- cei care dintotdeauna au avut pretenții teritoriale asupra diverselor provincii ale României, pretenții care trebuiau cumva justificate, singurele argumente capabile să câștige încrederea neștiutorilor și naivilor fiind cele legate de „origine”, „limbă”, „religie” și „istorie”, ultima, cel mai ușor de mistificat;

- cei afiliați anumitor cercuri implicate în împărțirea geopolitică a lumii și, în consecință, interesați în a submina influența și importanța pe care civilizația și cultura milenară a poporului daco-român le au în marea familie a popoarelor de pe întregul mapamond.

Există însă un DESTIN AL ADEVĂRULUI, iar acestuia îi trebuie numai două grupuri de oameni ca să iasă la iveală: unii care să-l ROSTEASCĂ și... alții care să-l AUDĂ... !

STRĂMOȘII ARIENI

„Nici o Religie sau Lege mai presus ca adevărul“

In anul 2000 î.d.H. triburi de origine europeană, autonomindu-se Arieni (în sanscrită Arya - nobil), invadează partea nord-vestică a Indiei. Originea acestor triburi europene este încă discutată: dacă unii istorici le consideră de origine greacă, germană, celtă, cei mai mulți cred că erau de origine „latină“- datorită înrudirii multor cuvinte sanscrite cu cele „latine”. Cercetări fără reproș au stabilit, după îndelungate căutări, că singurul SPAȚIU care răspunde condițiilor din vechea literatură vedică, este cel carpatic, în care învățații de la Universitatea din Cambridge plasează, sub titulatura „Ancient India”, faza primară a Culturii Vedice.⁸¹ Aceeași idee este accentuată de arheologul și istoricul de prestigiu mondial V. Gordon Childe, care într-una din cărțile sale recente prezintă o hartă (fig. 48) a distribuției arienilor în timpul primei lor apariții, din care reiese clar amplasarea acestora în spațiul carpato-dunărean, între Carpați și Nistru, precum și între Carpați și Peninsula Balcanică. Acești invadatori arieni aveau o organizare tribală, având în fruntea fiecărui trib un rege - Raman a cărui funcție era ereditară. Viața de familie era dominată de:

- TATA (Pitar în sanscrită ... cel care aduce pita în casă) care în latină este PATER, iar în germană este VATER.
- MAMA (MATAR în sanscrită, MATER în latină, MITIR în greacă, MUTTER în germană) se bucură de o oarecare libertate, având autoritate asupra copiilor și servitorilor.⁸²

Această populație ariană - albă, se suprapune populației locale negroide, fără însă a se amesteca cu aceasta, divizând societatea indiană-hindusă în patru clase sociale, primele trei de albi, ultima a populației negroide locale, numite CASTE:

1. Casta preoților, ramanilor, cunoscuți mai târziu ca brahmani.
2. Casta domnitorilor și războinicilor, apărătorii CASEI - Ksa-triya.
3. Casta negustorilor și țăranilor, Vaisyas.

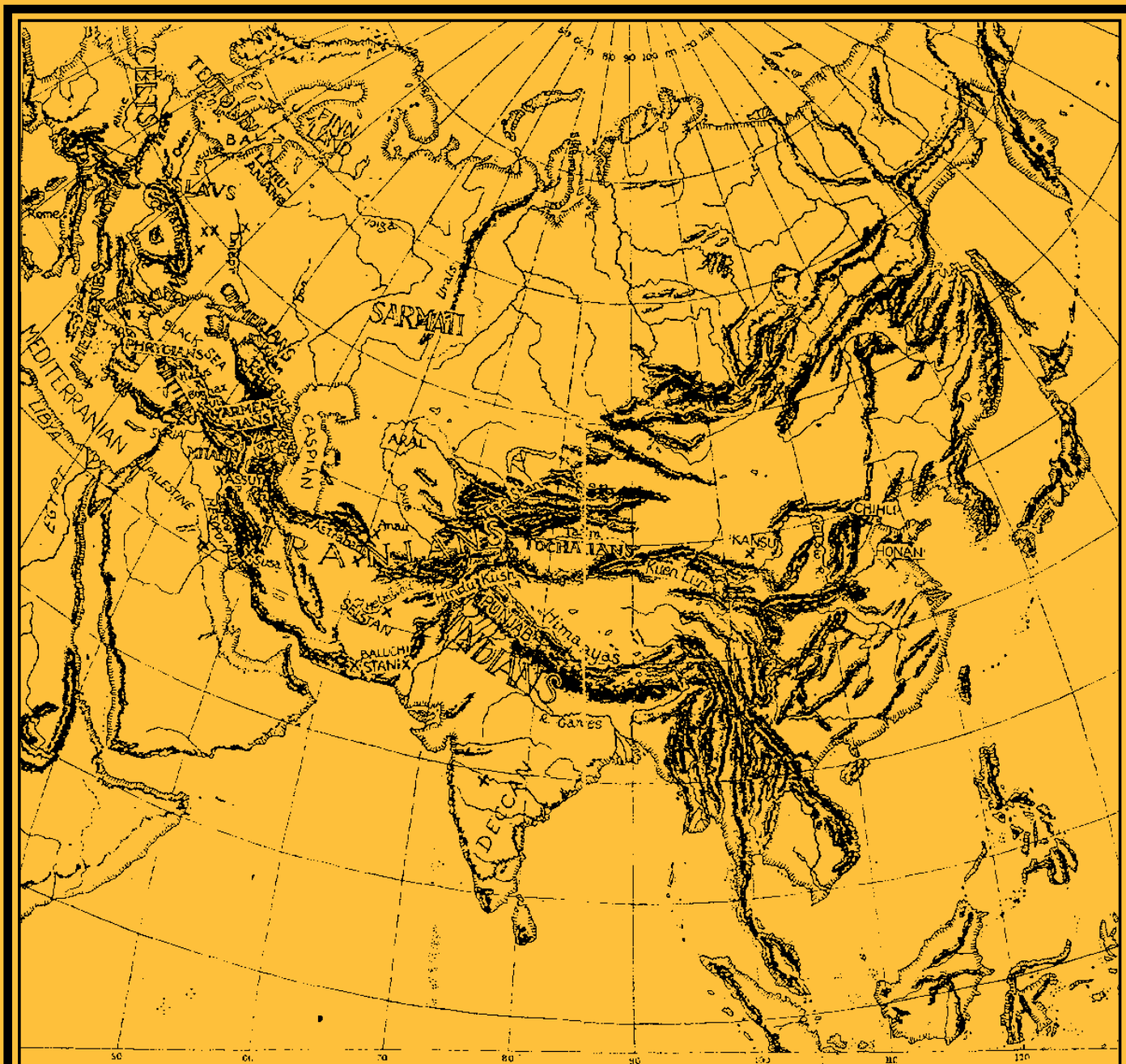

Fig.48. Hartă arătând distribuția arienilor în timpul primei lor apariții. Pe teritoriul dintre Nistru, Carpați și toată Peninsula Balcanică sunt șapte „x”-uri marcate, care corespund numai cu unul în Turcia, Iran, Irak, India, sudul Chinei și Japonia. Concluziile vă las pe d-voastră să le trageți.

* *The Aryans*, V. Gordon Childe, *The History of civilization*, Barnes&Noble, Inc., 1993, U.S.A.,

4. Casta servitorilor, a populației negroide locale - Sudras, care „asudau” muncind pentru primii.

Casta cea mai importantă era cea a ramanilor (brahmanilor), a celor „născuți de două ori”, a doua naștere fiind considerată inițierea în știința vedică.

Literatura sacră a arienilor se împarte în două mari grupuri:

1) VEDA, știință sacră numită și Șruti - (auzită, știută) vorbită, deci nescrisă, considerată a fi emanată de absolut (Raman - brahman) la începutul lumii. Ea reprezintă Cuvântul Sacru, reflectând concepțiile religioase ale carpato-danubienilor, arieni, cuceritori ai lumii antice și în special ai subcontinentului indian, cât și pe acelea profesate de aceștia de-a lungul veacurilor.

2) Scrisă - smrti - în sanscrită.

Textele din literatura „Shruti” (știută) se bucură de cea mai mare autoritate, ele fiind considerate ca transmise oamenilor de către zei. Din această grupare fac parte: RIG VEDA, SAMA VEDA, ATHARUA VEDA, BRAHMANAS, ARANYAKAS și UPANISADELE. Cuvântul „vede” or „vâd”, în sanscrită, înseamnă „a cunoaște”, „a vedea” (ușor de notat asemănarea cu limba română). Primele patru colecții conțin imnuri dedicate unor zeități, în timp ce UPANISADELE conțin gândiri speculative, filozofice, în căutarea permanentă a realității absolute. Competitive cu scrierile oricărui mare filozof contemporan, ele conțin instrucțiuni rituale, ceremonii, reguli de comportament. Sunt în număr de 108, dar mai cunoscute sunt numai 10 dintre ele. Spre edificarea dumneavoastră, să vedem cum începe fiecare, chiar traduse în engleză. O alegem pe prima (din cartea *The Upanishads*)⁸³:

„OM (KATHA)...

May Brahman protect us, May He guide us,

OM- PEACE, PEACE, PEACE...”

Singurul cuvânt care nu a putut fi „tradus” din sanscrită în engleză, a fost „OM” - cuvânt „de neînțeles” în „toată lumea”... Să fie chiar așa?! Iar în prefața lucrării editorul ni-l explică: „OM” - „symbol of Brahman or God - is to hindus Divine... and has a solemn resonance, indefinitely prolonged.” Cuvântul OM simbolizează legătura dintre ființa supremă și materie, este cuvântul pronunțat în templele hinduse cu respect, cei ce-l rostesc stând în picioare.

Dar cuvântul DEVA ori DAVA (zeu) nu cumva îl aveau și strămoșii noștri? Iată, de pildă, SUCIDAVA (orașul zeului SUCI)... MOLDAVA (ținutul zeului MOL). Cuvinte înainte fără nici un înțeles,

încep să-și capete o explicație. Să fie oare și alte cuvinte „asemănătoare”? Cuvântul „IAMA” nu este cunoscut în limba română curentă... dar figurează într-o expresie proverbială, foarte frecventă: „a da Iama-n vite” (cu sensul de a răspândi moarte-n vite). „IAMA” este domnul și judecătorul morților în religia vedică.

Religia și cultura vedică, scrie Gabriel Gheorghe, au reprezentat cea mai veche manifestare culturală în spațiul carpato-danubian.⁸⁴ Deși cultura vedică a dispărut ca realitate nominală cu foarte mult timp în urmă, trăirile oamenilor vedici, foarte apropiate de cele ale creștinilor, au continuat să fie practicate de populația românească, de-a lungul mileniilor, ca obiceiuri transmise din tată în fiu. Este un început de probă că românii care nu cunosc „creștinarea formală” administrativă în istoria lor, erau pregătiți pentru îmbrățișarea religiei creștine după înființarea acesteia.

Să mai luăm un cuvânt „pelasgic” și să vedem cum îl tratează arheologia lingvistică: „BAN” este unul din cele mai vechi din relicvele lingvistice, cotate ca datând de cel puțin 4500 de ani. A participat și el la „roirea” populației ariene din spațiul carpato-danubian... ajungând până în Asia Centrală, în scrierea sanscrită, având sens principal de „Stăpân”. Polonezii îl vor prelua ca BAN - PAN, iar în grecește el ajunge să însemne mare, celebru, puternic - Pan. Panonia este provincia Panilor (Banilor); în România este întâlnit peste tot: BANAT, drumul banului, BĂNEASA etc.

Acești arieni ai spațiului carpatic s-au răspândit nu numai spre Asia. Ei au „roii” peste tot în lume, determinând explozii de civilizații ca în Mesopotamia, Egipt, Creta - reprezentând de fapt apogeul preistoriei, apogeul culturii carpatice. Dr. P. Giles definește leagănul arienilor ca fiind pământul carpatic, având la sud Balcanii, și Alpii la vest. El numește această primă cultură ariană Danubian I, caracteristic acestei perioade fiind „Spirala dacică” de mai târziu. Vasele de lut din această perioadă având „mâzgălite” spirale „fără sens” (!) apar peste tot. Să fi fost ele chiar fără sens...?? Vom vedea mai târziu în capitoul „Simbolistica la pelasgi”. Acești danubieni, arieni, spune mai departe Dr. Giles, se răspândesc peste tot prin Europa, ocupând o parte considerabilă a Poloniei, sudul Germaniei, întâlnindu-se cu bărbații înalți ai rasei nordice (probabil deja păstori) și asimilându-i. Răspândiți în Balcani - în special în Tesalia nescăpându-le nimic - cuceresc nu atât prin forță, cât prin pregătirea spirituală... din Troia spre Anatolia, cu toporul ca armă de luptă.⁸⁵

Cultul, ritul înmormântării prin ardere - cremația aparținându-le, îl răspândesc peste tot. Ritualul incinerării îl vom păstra până târziu, de atunci din mileniul al III-lea î.d.H. până când Zamolxis îl va înlocui pe Gebeleizis. Hindu- „sancritii”, chaldeenii, egiptenii, evreii (iudaismul), creștinii (creștinismul) nu sunt altceva decât transmițători ai vechii culturi pelasgice, ai culturii vedice.

Cu cât înaintăm în timp, cunoștințele noastre despre trecut se schimbă și ele: dacă acum 100 de ani limba sanscrită era declarată un dialect grec de către Lempriere, azi ni se pare o glumă sau ignoranță crasă.⁸⁶

Studiul religiilor și culturilor antice este o aventură fascinantă. Te aventurezi în aceste domenii și te descoperi purtat din Asia în Europa și de acolo în Africa, de niște simple concepții despre lume al căror simbolism nu trebuie ignorat. Una din aceste concepții descrie lumea ca existând în cicluri de câte șapte:

- primele două rase umane sunt considerate ca fiind nemateriale; a treia este sexuată - cea a Lemurienilor - populație negroidă ce ar fi trăit pe fâșia de pământ ce lega Australia de Africa; a patra, cea a Atlantizilor; a cincea rasă umană - suntem noi... ne găsim în mijlocul acestei perioade; a șasea și a șaptea vor fi din nou imateriale și cu ele se încheie ciclul.

Vechii arhitecți ai lumii vorbeau despre șapte planete: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn și Uranus (Neptun și Pluto nu fuseseră descoperite) - cu toate că unii dintre ei vorbeau despre sistemul nostru solar ca având 12 planete!!? Ei numesc pe cei din prima și a doua rasă DEVA ori DAVA... un fel de zei pe care limba sanscrită îi divinizează... cuvânt pe care invadatorii arieni l-au adus hindușilor cu înțeles de „Zeu”.

Și dacă sărim din îndepărtata Indie la traci... descoperim Sucidava ca oraș al zeului Suci, Moldava ca ținut al zeului Mol și dintr-o dată cuvinte dacice „fără sens” încep să aibă un nou înțeles. Ba mai avem și un oraș DEVA. Descoperim că orașe, așezări, ținuturi ale vechii Tracii, ale vechii lumi pelasgice, aparțineau unor „zei” din prima sau a doua rasă a lumii. Și când aceiași tibetani, elevi ai acelor arieni-„sancritii” își încep rugăciunile cu cuvântul „OM” - același cuvânt pe care-l găsim peste tot în scrierile vedice - nici un Upanișad nu începe fără el, OM, omul vedic ce leagă ființa supremă, imaterială, de cea materială.

La întrebarea dacă mai sunt și alte cuvinte sanscrite asemănătoare cu ale noastre, răspunsul este afirmativ. Exemplu „PARA”, în sens de monedă de schimb, cuvântul „BAN”, domn, stăpân dar și monedă de schimb, APA-Apă (aqua în Latină), gata-gata, gusa-ghosa, iata-yatha, miu-mayu, nitica-nadika, pleava-plava, pricina-prăcina, geamănă-

jamana, iasca-jaska, limba-lamba, muerea-muherea (mulier-mulieris în Latină), nimica-nimilica, pluta-pluta, și ele continuă. Dar să vedem cum numărau ei vedicii în sanscrită: una, duya, treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata-suta (centum în Latină).

Toate aceste asemănări sunt prea multe pentru a fi simple coincidențe. De aceea un nou efort de a le studia, bazat și pe cercetare interdisciplinară, este tot mai necesar.

CREDINȚA

Când teosofii se leagă de credința noastră creștină considerându-ne ocultști și dogmatici poate că au și ei punctul lor de vedere. Dacă împăratul roman Traian ne-a cucerit 14% din Dacia transformând-o într-o provincie romană, nu înainte de a fura tezaurul lui Decebal, ne-a dat în schimb Creștinismul cu Dogma (crede și nu cerceta) a Imaculatei Concepții (referitor la Fecioara Maria) cu Magia, Profeția și Magii, cu care începe Nativitatea (nașterea Domnului Isus). Din punctul acesta de vedere ne redescoperim pe noi, creștinii, ca dogmatici, ocultști, crezând în magi și magie, profeți și profeție, întorcându-ne de fapt la perioada pelasgică. Cum adevărul nu poate fi niciodată distrus, consider și eu, azi, ca acei esoterici, că „nu există religie și nici lege mai presus ca adevărul”!

Creștinismul a devenit azi parte a tradiției poporului nostru, creștinismul ortodox, care ne-a făcut să luptăm și... să murim pentru el... Nu înseamnă că nu voi comenta, însă, Adevărul, așa cum este el.

Pentru aceste religii au murit și mor mii și milioane de oameni; dacă în perioada medievală a creștinismului și islamismului s-au vărsat tone de sânge, s-au adunat prozești din vârful săbiilor și s-au construit biserici și moschei pe hecatombe de victime umane, aceasta a continuat și continuă... Evreii măcelăriți în mod bestial de hitleriști și prozeștii lor... În numele cui și pentru ce?! Irlandezii din nordul și sudul țării, creștini catolici și protestanți, frați, omorându-se... pentru ce?! Iugoslavii, trei frați din aceeași mamă și tată, vorbind aceeași limbă, își aleg trei religii și... se măcelăresc. Nu pot aștepta ziua aceea când Isus, Mahomed, Moise, Budha... Gebeleizis ori ZAMOLXIS se vor coborî pe Pământ să vadă ce se întâmplă aici, în numele lor... când de fapt esența tuturor religiilor este cea a bunului simț și a adevărului, ca lege universală... „NICI O RELIGIE SAU LEGE MAI PRESUS CA ADEVĂRUL!”.

SIMBOLISTICA LA PELASGI

*„Pe când nu era moarte, nimic nemuritor,
Nici sâmburul luminii de viață dătător,
Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci unul erau toate și totul era una,
Pe când pământul, cerul, văzduhul, lumea toată
Erau din rândul celor ce n-au fost niciodată,
Pe-atunci erai Tu, singur, Doamne, Tu ZAMOLXIS,
încât mă-ntreb în sine-mi:
Au-u-u-u... cine-i zeul cărui azi plecăm a noastre inemi??!!“*

„Rugăciunea unui dac“, M. Eminescu (puțin modificată de N. Săvescu)

Dacă după Nicolae Densușianu pelasgii au construit cel mai mare și mai puternic imperiu în Europa preistorică, întinzându-se din pustiurile Saharei până în munții Norvegiei,⁸⁷ din păcate nu au lăsat nimic scris care să le dovedească trecutul măreț în afară de pietre și ruine cu „zmângălituri” ciudate, despre care nimeni nu s-a gândit că ar putea reprezenta ceva.

Alergând pe întinsurile Europei, răspândindu-și cultura și limba, arienii, pelasgii, tracia carpato-danubieni au generat „cultura latină” a lumii. Întotdeauna în spatele unei culturi mari se găsește o alta, neobservată, uitată, ignorată... Și care a fost cultura, civilizația în spatele celei grecești, latine?

Departate în lume, foarte departe, pe întinsurile Asiei, tocmai în India, în urmă cu 4-5000 de ani o civilizație ariană i-a „invadat” pe locuitorii aceluia spațiu, provocând o adevărată “explozie”, nu numai culturală, dar și socială. Indienii își amintesc și azi de acei arieni, populație albă, care s-a suprapus populației locale negroide și care,

Fig.49. Mircea cel Bătrân , voievodul Valahiei. Fresca de la Mănăstirea Cozia (1387-1391). Dacă pe costumul acestuia simbolurile sunt destul de evidente, nu același lucru se poate spune și despre giulgiul voievodului Negru-Vodă acoperit de „cruci pelasgice”, zvastici, pe care nu l-am putut găsi, fotografiat, desenat, pictat în nici una din cărțile studiate. Mormântul acestuia a fost deschis la 31 iulie 1920 cu prilejul unor lucrări de restaurare a Bisericii Domnești de la Curtea de Argeș. El Negru-Vodă este primul domnitor, menționat în scris, al Vlahiei dinspre regatul Ungariei, al Ungro-Vlahiei, 1290. Prin acest nume, Țara Românească, Muntenia, căutând să se deosebească de celelalte regiuni locuite de vlahi, ca Ruso-Vlahia (nume vechi al Moldovei însemnând Țara Vlahilor din vecinătatea rușilor), ori cele de la sud de Dunăre. Dar să vedem cum era îmbrăcat acest adevărat strămoș al nostru, domnitor al Vlahiei Negre (titlu păstrat și astăzi de mitropolia Munteniei), în acele vremuri uitate de istorie: „În momentul când piatra a fost ridicată de pe sarcofag, a apărut, într-o scurtă vedenie, imaginea nealterată a Marelui Domn și Preot din veacul XIII-lea. La gât, peste tunica de mătase purpurie, se răsfrângea un guler de dantelă în mătase și aur. Un șir de aproximativ 30 de nasturi de aur încheia tunica, împodobită la gât, la piept și la manșete cu șiraguri de mărgăritare. (.....) Peste șolduri avea petrecută o centură brodată cu fir de aur și mărgăritare, care se încheia cu o superbă paftă de aur. (.....) Giulgiul voievodului era acoperit cu zvastici, simbolul sacru.....”

După A. Bucurescu, Dacia Secreta, p.250-251. Ed. Arhetip, București, 1998.

din dorința „rasistă“ de a nu se amesteca fizic cu populația locală, a creat „castele”.

Cultura vedică, considerată până azi cea mai veche din lume, din care își trag originea cea caldeeană, egipteană, iudaică și creștină, care stă la baza întregii civilizații a lumii, este considerată ca pornind din spațiul carpato-dunărean... (și nu de către români, ci de cei de la Cambridge, Anglia, precum și de către americani, și asta nu de cinci sau zece ani, ci de mai mult de o sută de ani!).⁸⁸ Când ni s-a spus nouă în istoria „noastră“ de posibilitatea originii culturii vedice de la noi... câți dintre români au auzit despre ea?!

De multe ori trebuie să ne uităm la istorie „privind ca în oglinda retrovizoare a automobilului” (privind în ea, în spate, ne ajută de fapt să mergem înainte!), observând efectele unei civilizații asupra altora și descompunând-o cu privirea! Este foarte greu de imaginat căutarea urmelor acelei imense civilizații pelasgo-carpato-danubiene în... centrul Asiei, într-o perioadă preistorică fără literatură scrisă (cel puțin negăsită încă), fără anale și cronici, ci numai cu ce a rămas în „literatura vorbită“ ... vedică.

Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) în celebra sa sinteză,⁸⁹ amintește despre acei „pur arieni”, ale căror urme se găsesc peste tot în Europa, urme pe care Dr. Schliemann le scoate la iveală din ruinele Troiei, semne și simboluri gravate pe pietre, vase și obiecte, de neînțeles și ignorate ca atare ori considerate simple ornamente, dar cărora strămoșii noștri le dădeau înțelesuri mistice pe care le mai găsim încă în culturi izolate, uitate în lume.

Când în vara anului 1995 călătoream în Orient, m-am oprit și în insula Bali din Arhipelagul Indoneziei, a cărei populație hindusă trăia într-o epocă uitată de sute de ani, închinându-se la zei și zeițe luate dintr-o lume de povești, construind „în disperare” temple ciudat ornamentate și colorate, cu zvastici desenate pe pietre de hotare și care, cu superstiții necunoscute nouă, trăiește într-o lume spirituală amintindu-mi de cea a noastră, dacică, unde un simplu cerc desenat sau săpat în lemn avea o anumită însemnătate, iar dacă-i adăugau un punct, o linie ori o cruce în mijloc își schimba cu totul înțelesul.

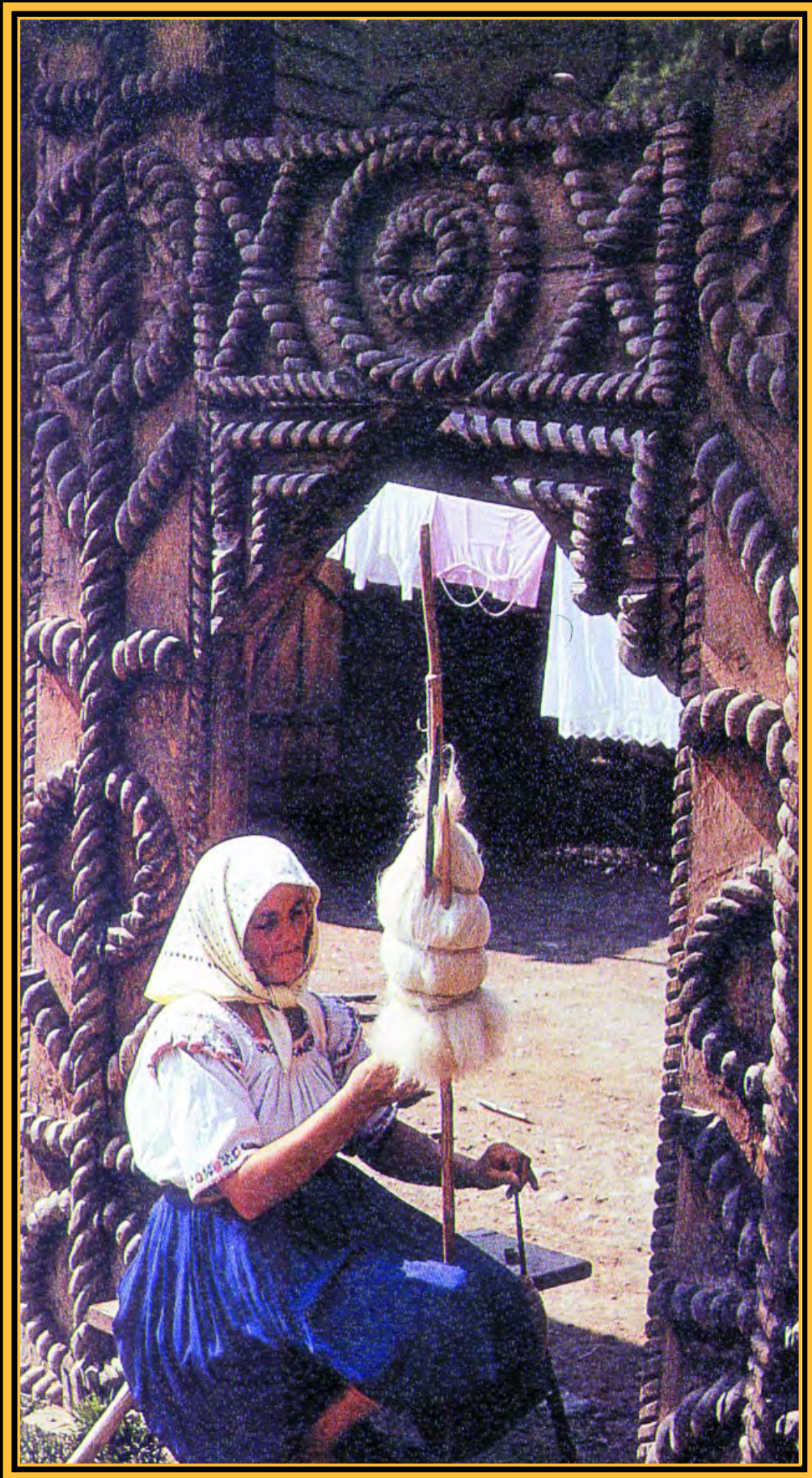
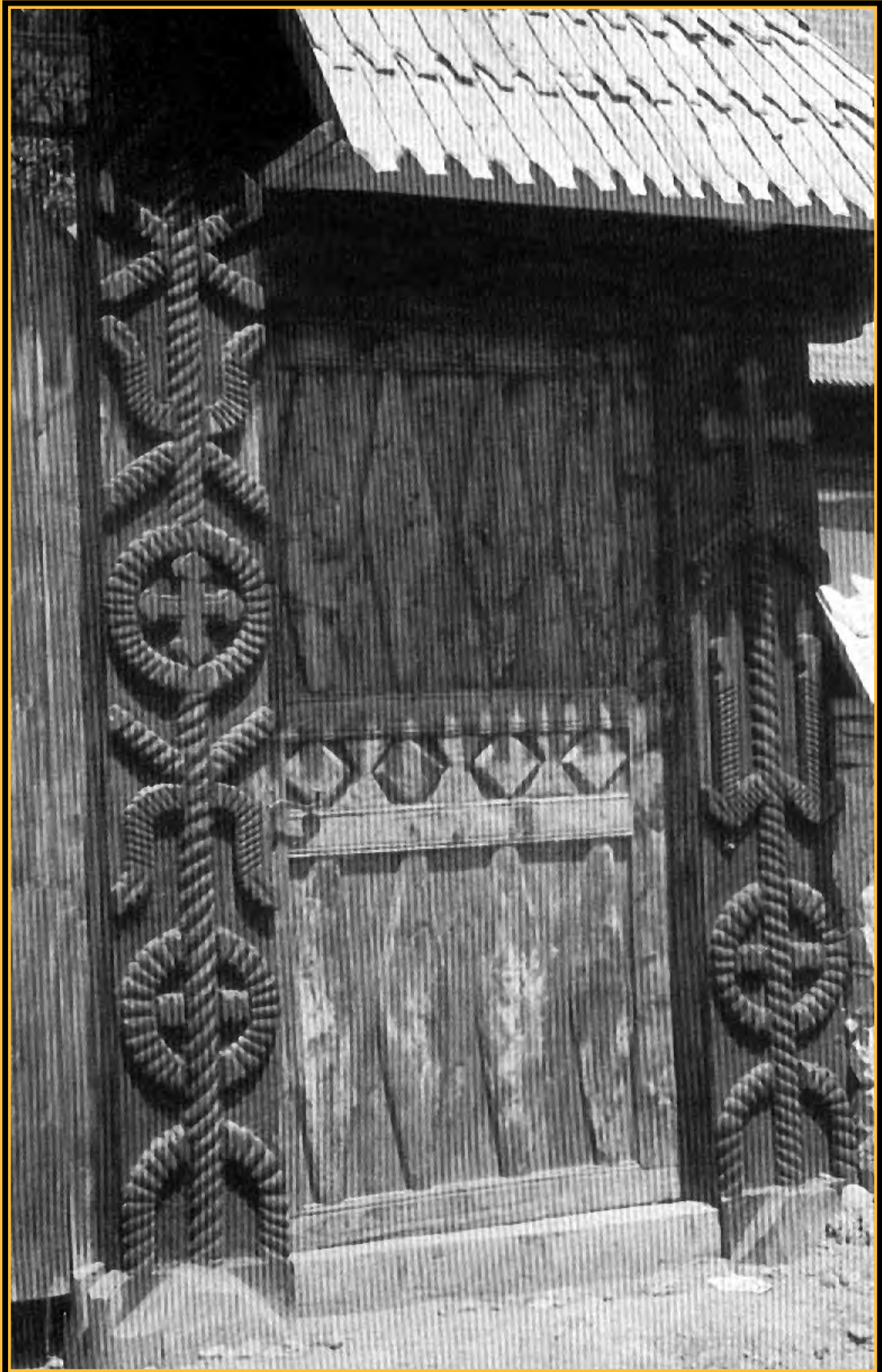

Fig.50. Vă las pe d-voastră să ghiciți simbolistica transmisă de generații și generații, pe care țărani români continuă s-o reprezinte pe porticuri: un simplu cerc cu un punct în centru sau o linie, o cruce tangentă la cerc sau ieșită din el... Vă doresc noroc!

Fig.51. Și o altă poartă cioplită, de astă dată având nu numai crucea în afara cercului dar și înăuntrul lui. Cercul cu o cruce în interiorul lui era un simbol al începerii vieții oamenilor; simbolizând și Purul Panteism, doctrina care consideră Zeul Suprem nimic altceva decât forțele și legile Universului, fiind mai degrabă o „credință ateistă” din acest punct de vedere. Astăzi, aceste simboluri, uitate, reprezintă numai „motive folclorice”, aduse de undeva din străfundurile, nepăsătoare, ale istoriei noastre multimilenare. Cât timp vom continua să le neglijăm, să le considerăm simple „decorații naive țărănești”? Când ne vom pleca atenția la inteligența multimilenară a acestor țărani, daco-români, păstrători ai unor simboluri eterne?

**Fig.52. Se pare că nimeni
nu-i curios să știe ce se ascunde
sub cornișa acestei case!
Simboluri uitate ne pot readuce
o istorie uitată! Mai bine să le lăsăm acolo,
sub umbra acoperișului, și a nepăsării.
*Fig. 50,51,52, România, Munții Carpați,
Ed. Thausib S.R.L., Sibiu, 1995, România.**

Fig.53. O femeie nobilă dacă, ne privește supărată, prin negura mileniilor. Părul ei în bucle este stilizat prin spirale. Pe frunte are o diademă complexă, construită din trei registre, al căror simbol ne este necunoscut. Pe gât are un colier de care atârnă mărgelă în formă de amfore. Pe gât se pot observa două perforații care au ajutat, probabil, la fixarea acestui cap pe un suport rigid.

Fig.54. Cine o fi supărat-o pe această femeie dacă? Observăm cum panglica de pe frunte leagă părul, trecând pe sub bucle pentru a se lega, (închide), la spate.

Fig.55,56,57. Aplice stilizate în forma crucii pelasgice, unele terminate în capete de cal, altele în capete de grifon. Sensul crucii pelasgice se schimbă și el, fie de la dreapta spre stânga, simbolizând, probabil, reîntoarcerea la viață, fie de la stânga spre dreapta, simbolizând viața veșnică. Spirala pelasgică nu lipsește de asemenea. Mai avem și o formă stilizată a crucii în trei puncte, probabil tot cu sens de spirală. Și toate aceste forme simbolice gravitează în jurul simbolului primordial, în jurul unui cerc cu un punct în mijloc. Dacă cercul simplu reprezenta o unitate divină, de unde totul pornea ca să se reîntoarcă, reprezentând de fapt Universul fără limită, circumferința cercului era uneori interpretată ca liniștea mentală a ființei umane. Nu același lucru se putea spune atunci când cercul avea un punct în mijloc, ca în cazul aplicelor de mai sus. În acest caz el reprezintă prima

diferențiere a manifestărilor periodice și eterne din natură, asexuate și infinite. Tot el poate să reprezinte uneori și reдеșteptarea naturii, Trezirea Universului. Ei bine, în jurul acestui simbol primordial celelalte pot gravita, așa cum de altfel sunt și reprezentate mai sus. Fig. 53,54,55,56,57,58, Tezaurul de la Peretu, jud.Teleorman, descoperit în noiembrie 1970, într-un tumul funerar, cuprinzând un mormânt de înhumație cu car, cai, câini și ofrande alimentare, precum și cu piese de inventar din argint și bronz.

**Fig. 53,54,55,56,57,58, Geto-dacii, I. Miclea și R. Florescu, Ed. Meridiane, 1980, România.*

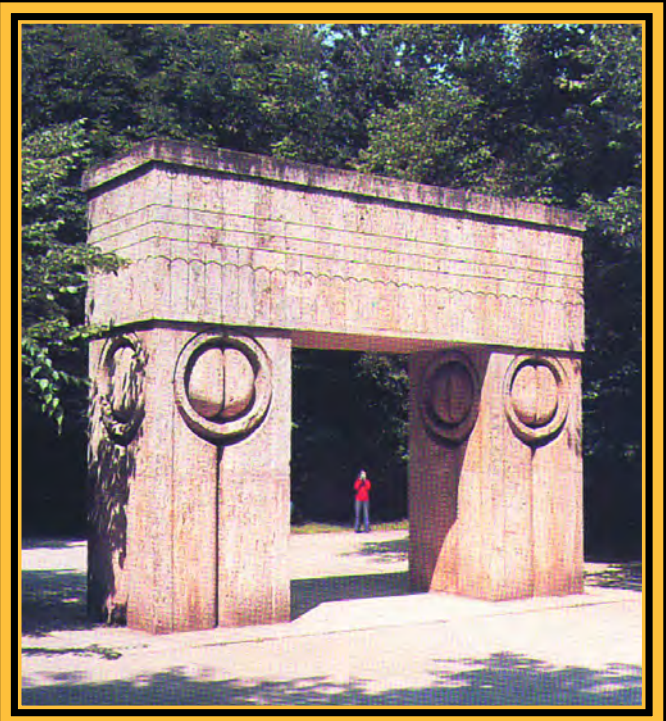

Fig.58. Pe acest coif, simbolurile abundă. Astfel, ochii de pe coif ar fi însemnat a deschide ochii spre cer, ori a te renaște în Paradisul Zeilor. În credința geto-dacilor, după moarte, sufletul părăsea trupul și dacă ai fost curat în viață, ori ai murit cu cinste în război, te înălțai la ceruri. Călătoria începea pe „Podul de Foc”, pe Curcubeu (Arco-Da-Bara) și continua pe „Drumul Strălucitor ca Laptele”, „Calea Lactee” numită și „Drumul Iezilor”

(Drom-I-Chaites). Dacă ne reamintim, unul din regii macedoneni, Lisimachos, ajungând în mâna lui Dromichete, regele tracilor, va fi iertat de acesta, îi va reda libertatea, câștigându-și astfel un prieten de nădejde. Aceiași ochi îi vom întâlni și pe coiful descoperit la Coțofenești cât și în Etruria (Italia) unde ochii stranii continuă să privească cerul. Tot pe același coif putem vedea „Corbul Pelasgic” care uneori îl reprezintă pe Aplo, Zalmoxis, care are în gheare un porc (Pytha-Goras, fiara-grasă) iar în plisc un pește, simbolizându-l pe Cel-din-Apă, de fapt dușmanii lui.

Fig.59. În vara anului 1998 am găsit în templul subteran de la Șinca-Veche nu numai basorelieful unui personaj straniu, astral, dar și semnul sacru al celui de-al 7-lea Constructor al Universului de mai jos, al Universului Fizic. Este un simbol al celor 7 zei ai genezei, punctul central reprezentându-l pe Daksha, părinte al celor 10.000 de fii iubiți, de aleși ai lumii, părinte al Dacilor. În stânga este sculptată o figură ciudată.

*Fig.60. "Poarta sărutului" a marelui sculptor Brâncuși, de la Târgu Jiu, România. De fapt la vechii arieni, carpato-dunăreni, simboliza separarea sexelor. Era și un semn feminin, căci omul își cunoaște mai bine mama decât tatăl. *Touristic reiseland Romania", Von Petre Baron , Casa editorială pentru turism și cultură, "Abeona", București, p.223.*

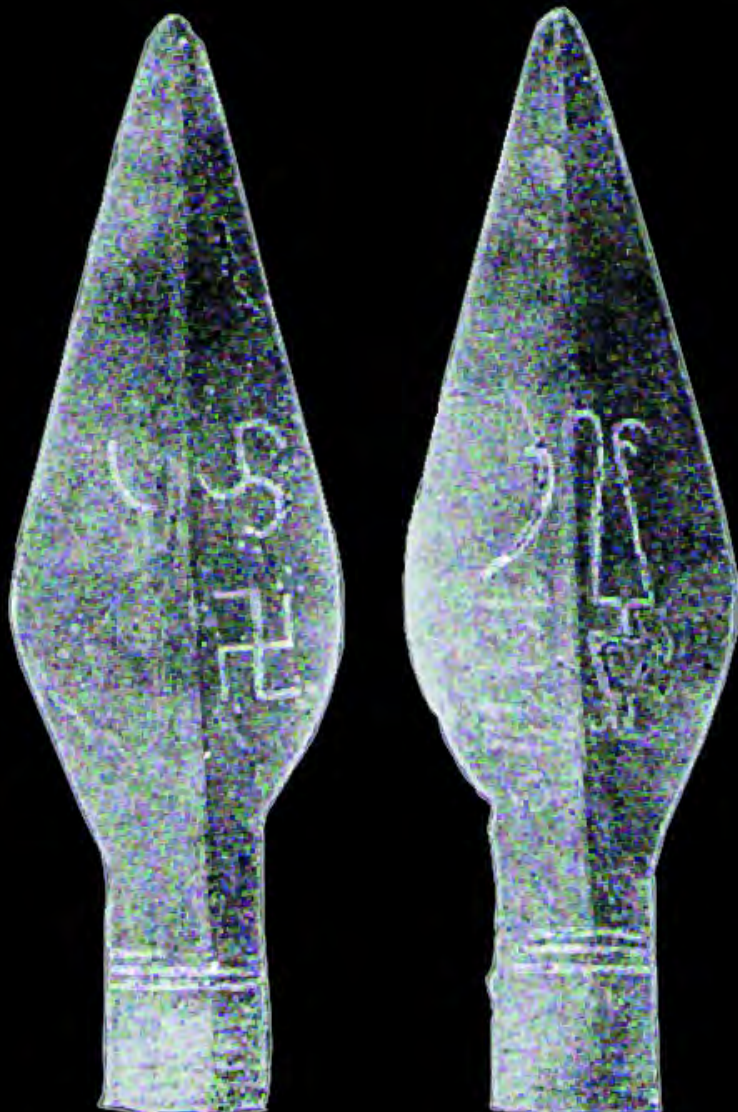

Fig.61 Vârf de lance, material de fier, ce a fost descoperit la Munchenberg, în marchionatul Brandenburg, rămas pe acele locuri, în urma cuceririlor de către pelasgii- carpato-danubieni. Dovada provenienței ei din spațiul carpato-danubian este și descoperirea celei mai vechi „cruci pelasgice” pe teritoriul Bulgariei de azi, ea fiind datată 7.000 de ani vechime, și care în luna mai a anului 1998 a fost prezentată la congresul de tracologie din țara sus-amintită.

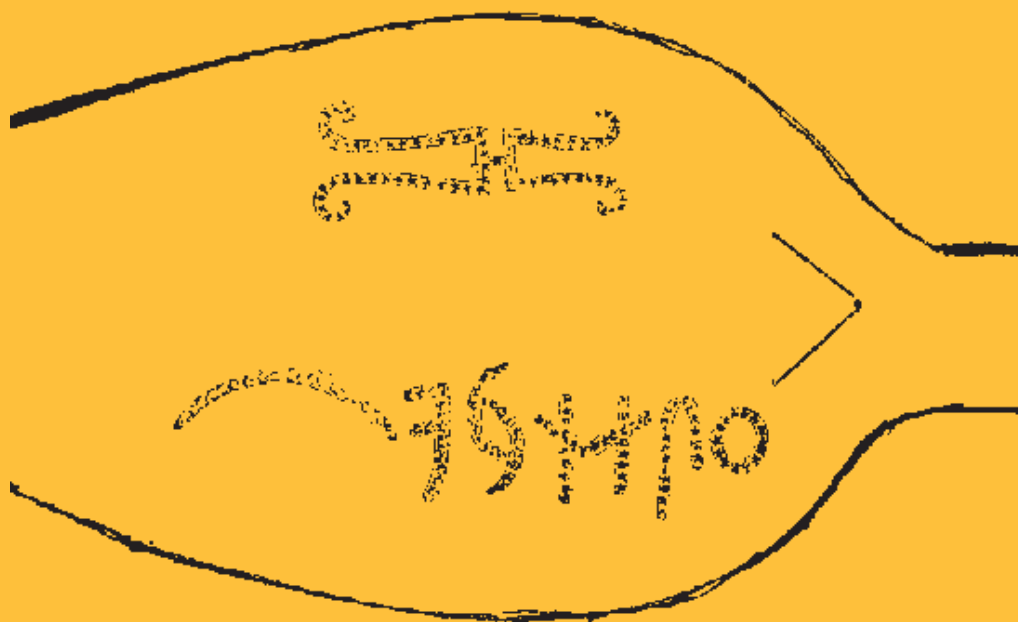
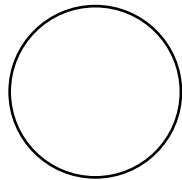

Fig.62. Inscripție după vârful de lance de la Torcela, lângă Veneția. Literele sunt formate din stelute și din cercuri mici, stampate pe linii gravate. Arheologii au considerat această inscripție ca etruscă. Și în continuare, același Nicolae Densușianu, ne spune prin anii 1885, (când micuțul Adolf Schicklgruber nici nu se născuse, 22 aprilie 1889, și mai trebuiau să treacă încă ani ca să-și schimbe numele de familie în Hitler, după mama sa, și să devină cel mai odios criminal al secolului nostru și mare consumator de droguri) că amândouă aceste vârfuluri de lănci poartă decorații simbolice, o zvastică și un triquetru. În continuare, același autor ne spune: „Zvastica, sub cele două forme ale sale, reprezenta, în timpurile arhaice, soarele de primavară și soarele de toamnă. Aceste semne hieratice ne apar în diferite părți ale lumii vechi, pe unde se extinsese odată rasa pelasgică, în Europa, Asia și Africa de Nord. Cultul zvasticii exista în țările Daciei și în epoca romană. Un monument votiv descoperit la Turda și dedicat Dianei (sora lui Apollo) poartă deasupra semnul sus-amintit. Exilații daci duseseră cu sine în Britannia acest simbol al credințelor lor religioase. Pe o inscripție a Cohortei I Aelia Dacorum din Amboglanna, lângă valul lui Hadrian, aflăm semnul crucii înconjurat de un cerc și semnul zvasticii cu brațele spre răsărit. Ca un simbol tradițional, amândouă aceste forme ale zvasticii mai sunt și astăzi întrebuințate la poporul român, pe crucile de la morminte - vezi comuna Gârla Mare, jud. Mehedinți, ea figurând pe pietrele cioplite, din care e construită monumentală biserică Trisfetitele din Iași. Ele se află reproduse de Tocilescu în Revista pentru Istorie, 1883, pagina 242, și pe cusăturile femeilor din Transilvania. Crucea pelasgică ne mai apare și pe hrisoavele și diplomele domnești din Țara Românească în sec. al XVI-lea și al XVII-lea, desigur pe baza unor tradiții, pe care astăzi le-am uitat. Astfel o putem găsi pe hrisovul de la Radul Șerban din a. 7115 (1607) și altul de la Radul, fiul lui Mihnea, din a. 7120 (1612), ambele în biblioteca Academiei Române.

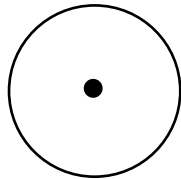
În acest univers difuz de religii uitate, pierdute sau actuale, în care lumea preistorică ne invadează prezentul prin simboluri ciudate, în care-i descoperim pe străbunii noștri, pelasgii carpato-dunăreni arieni răspândindu-se spre vestul Europei, dând naștere la italieni, spanioli, portughezi și francezi - ori răspândindu-se în Asia, împrăștiind cultura vedică ce renaște acolo departe, ori cutreierând drumurile Asiei Mici, trecând peste Egipt până în Caldeea, creând sacrul și ocultul în Babilon... uneori ai impresia unui chibrit aprins într-o magazie de praf de pușcă, veche și uitată, dar care încă poate exploda. Cine au fost acești arieni, pelasgi, daci... în ce colțuri uitate ale lumii ori... ale țării noastre vor descoperi arheologii într-o zi trecutul lor simbolistic-spiritual pe care azi îl vedem doar ca reflecții ale unor imagini din oglinzile istorice ale altor popoare, cu care au venit în contact?

SIMBOLISTICA LA PELASGII-ARIENI

Cercul simplu pe care-l găsim și azi sculptat pe poarta de la intrarea ogrăzii țaranului român ori pe sub cornișele caselor, desenat și multiplicat... ce o fi însemnând? Ce însemnătate avea el acum cinci, șase milenii?

Cercul, în general, simbolizează unitatea divină, de unde totul pornește și se reîntoarce. Este universul fără limite, este energia emanată de zeul suprem, Gebeleizis; circumferința lui este uneori interpretată ca liniștea mentală a ființei umane. Când fața discului este albă, fundul negru ar reprezenta marea respirație, mișcarea continuă a Universului în sens nelimitat.

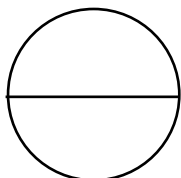

Cercul cu un punct în mijloc - în credința arienilor din Rig-Veda - reprezintă prima diferențiere a manifestărilor periodice și eterne în natură, asexuale și... infinite.

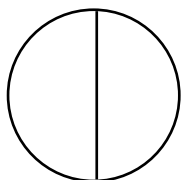
Așa îl considerau strămoșii noștri acum mai bine de cinci milenii.⁹⁰

Ce ușor le-a fost „filozofilor” greci ai antichității să „transfere” această cultură și s-o traducă în... grecește! Cercul cu punctul în mijloc mai reprezintă în cultura arienilor și spațiul potențial în contact cu spațiul abstract.

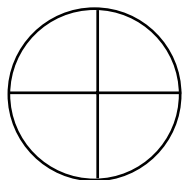
Tot el înseamnă și redeșteptarea naturii, trezirea Universului, fiind un semn universal pe care-l găsim și în KABALA.

Cercul în care punctul central se transformă extinzându-se într-un diametru simbolizează, se pare, DIVINA IMACULATA, MAMA NATURA. Este considerat uneori ca o umbră, o aluzie la procreație.⁹¹

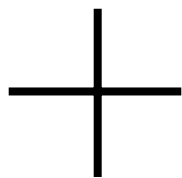

Când linia este verticală, cercul simbolizează separarea sexelor (a se vedea această semnificație în lucrările lui Brâncuși).

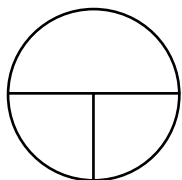

Lucrurile încep să se complice când punctul central se extinde în patru puncte cardinale dând naștere la așa-numita și controversata CRUCE A LUMII - MUNDANE CROSS.

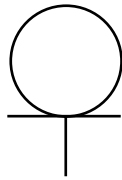
Ea simbolizează purul panteism, doctrina care consideră Zeul Suprem nimic altceva decât forțele și legile Universului acestuia, fiind mai mult o „credință“ ateistă. Avem oare de a face aici cu o simbolistică veche de milenii? Nici nu ne vine a crede! Și azi bunicile noastre la țară desenează acest simbol pe colaci și cozonaci, având însă un înțeles schimbat; la creștinii mistici el este simbolul „unirii dintre spini și cruce”, coroana din spini de trandafiri uscați pusă pe capul Domnului Iisus Hristos: “*The Union of the Rose and Cross*” ori “*Rosi Cruciat*” (“Rose Cross”).

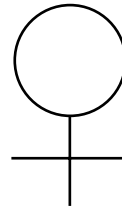
Când cercul dispăre, simbolul își schimbă și el sensul; unii, tilutenii, consideră acest tip de cerc un simbol al apariției celei de-a patra rase... Dar crucea, necircumscrisă, devine uneori simbol „phallic”. Târziu în istorie când va apărea creștinismul, ea va deveni un simbol reprezentativ al acestuia.⁹²

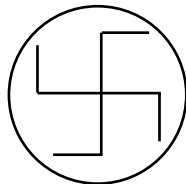
Dar, surpriză, punctul central uneori se răspândește numai în trei puncte cardinale, întruchipând astfel litera „TAU”. Când Biblia ne povestește de Noe și de potop uneori ne vine greu să credem că se va descoperi aceeași istorie la Caldeeni, de această dată cu câteva sute de ani înaintea iudaismului, avându-l ca erou pe XISUTHRUS... Dar iată că și ei, caldeenii, au luat această poveste de la arieni; în alegoria lui Vaiva Swata Manu se vorbește despre potop și de aventurile eroului principal. Cum să nu-i credem acum pe fenicieni, care-i acuzau pe caldeeni, pe egipteni și pe israeliți, că-și construiau cultura pe cea a misterioșilor pelasgi?⁹³

Când TAU coboară ajungând tangent la polul sudic al cercului regăsim Emblema Vieții, cum de altfel o vom găsi mai târziu la vechii egipteni.

Crucea Lumii, Mundane Cross, coborând parțial în afara cercului o va simboliza pe Venus (Isis) la vechii greci.

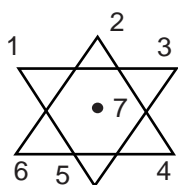

Ciocanul lui Thor sau Crucea Jaina sau simplu, Zvastica într-un cerc, ne dă ceea ce se numește Crucea Hermetica. Când este separată de cerc are și un înțeles „phallic”: ea reprezintă cea mai filozofică știință a simbolurilor, fiind cea mai complexă formă a muncii de creație și evoluție, a renașterii, fiind ascunsă în religiile oricărei vechi civilizații.⁹⁴

La caldeeni în *Cartea Numerelor* cât și în *Cartea Misterelor Ascunse* se vorbește despre ciocanul lui Thor ca despre o armă magică folosită de pitici în lupta împotriva gigantilor ori împotriva forțelor titanice pre-cosmice ale naturii. Ciocanul Creației, cu cele patru brațe îndoite în unghiuri drepte, sugerează mișcarea continuă, revoluția Cosmosului invizibil și a forțelor lui; cele două linii din mijloc reprezintă spiritul și materia, în timp ce brațele îndoite (unul în sus - reprezentând Cosmosul, iar altul în jos - Pământul) sunt legate între ele prin spirit și materie. Semnul zvasticii, născut în concepția mistică a arienilor timpurii (pelasgilor), după Blavatsky, și considerat de ei ca semn al Eternității, îl găsim pe capul lui Ananta, este Alpha și Omega al forțelor creative ale Universului, de la forța pură spirituală la cea materială, este cheia ciclului Științific, Divin și Uman.⁹⁵ Semnul va fi reluat și de Marii Maeștri ai Lojilor Masonice.

Când Schliemann, săpând în ruinele vechii Troia, a scos la lumină obiecte cu ornamente ciudate și “fără sens”, el de fapt scotea la lumină, reînviind tradiția pelasgică carpato-dunăreană a celor mai vechi arieni, simboluri vechi de peste 50 de secole, despre care și

Nicolae Densușianu amintește în 1884 în a sa *Dacia Preistorică*. În legătură cu semnul zvasticii, Densușianu vorbește despre Pasărea Phoenix care venea din nordul Egiptului să moară în Munții Cernei, pentru a renaște din propria-i cenușă. Ea purta în cioc acest semn al vieții veșnice și al eternității. Cea mai veche zvastică a fost găsită la noi acasă, la sud de Dunăre (6000 î.d.H.) și a fost prezentată la Conferința de Tracologie, 15 - 17 Mai, 1998, Bulgaria.

Întretăierea triunghiului este un semn sacru care în preistorie simboliza pe al 7-lea Constructor al „Universului de mai jos”, al „Universului fizic”.⁹⁶

El îi reprezintă pe cei șapte constructori ai lumii avându-l în centru pe conducătorul lor, pe Daksha, reprezentând și cele 7 perioade ale creației. Și nu ne miră când autorul lui Qabbalah remarcă, cu sute de ani înaintea creștinismului, că lumea era dominată de religia NOASTRĂ, RELIGIA ÎNȚELEPCIUNII, religie pe care ei, vedicii, carpato-dunărenii, au purtat-o prin Asia Centrală, Persia, India și Mesopotamia, de la Ur și Haran până în Palestina.

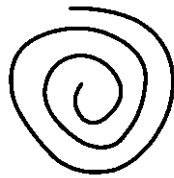
Fiii ALEȘI ai marelui zeu DAKSHA, dacii carpato-dunăreni și-au revărsat cultura nu numai asupra Egiptului, dar și a Chinei și în special a Indiei. Când cu multe mii de ani mai târziu se năștea creștinismul, el Iisus Hristos, în cei 17 ani ai dispariției lui, nu a făcut altceva decât să călătorească pe urmele noastre, ale vedicilor, și ca un bun elev să învețe această religie a înțelepciunii, și ca un adevărat vedic, născut de două ori, să se întoarcă și să o propovăduiască.⁹⁷

Unul dintre cele mai vechi simboluri este cel ce era tatuat pe capul marelui zeu al creației, al genezei lumii, al celui ce și-a așezat pe primii 10.000 de fii - „pe poporul ales”- pe cele mai frumoase plaiuri ale lumii. Acest semn se găsește pe capul zeului „DACIA” (DAKSHA) - fiind și un simbol al apei, al potopului și al materiei. Îl găsim și astăzi pe tot cuprinsul vechii Dacii - țara pe care el, marele zeu al genezei lumii, a iubit-o așa de mult -, „Țara Zeilor”.⁹⁸

Dar nu numai la noi, ci și peste tot în lume, îl vom găsi mai târziu, ca în vechiul alfabet hieroglific egiptean, având înțeles de apă.

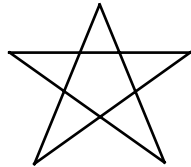
El apare persistent pe portalurile caselor țăranilor daci, ori pe covoare, ori pe fote și țesături, arătând că respectivii sunt aleșii fii ai lui DAKSHA, ai lui Dacia - pe care chiar dacă aparent ei l-au uitat, el încă continuă să-i protejeze pe ei, pe noi, fiii lui iubiți, primii fii ai genezei lumii.

Spirala dacică este poate cel mai caracteristic, dar și cel mai ermetic simbol al poporului nostru:

- simplă, dublă și în special triplă, ea probabil reprezintă viața veșnică ce ne-a hărăzit-o el, DAKSHA, zeul suprem și zămislitor - creator al poporului DAC.

Este semnul nemuririi nației noastre, al răspândirii noastre în spirală, spre infinit, fără a ne uita niciodată originea dacă, este semn al poporului ales de el, DAKSHA, zeu al genezei care să-l reprezinte aici pe pământ, este semnul nemuririi fiilor lui; spirala are și sens de blestem, pentru cei ce-și uită limba, neamul.⁹⁹

Pentagrama magică, dacică după Pr. Dumitru Bălașa, face parte din tezaurul de cultură dacică fiind identificată în Peștera de la Chindia, din jud. Mehedinți, de Vasile Boroneanț, fiind prezentată și în revista *Arhitectura*, de Silvia Păun, ca un însemn dacic vechi cu

mii de ani înainte de Pitagora; acesta o va studia mai târziu împreună cu alți ucenici greci în universitatea zamolxiană, ducând acest semn până în Atena și făcându-l cunoscut sub numele de „Diagrama lui Pitagora”. Această pentagramă magică, găsită și pe o cărămidă la biserica fostei mănăstiri Stănești de lângă Drăgășani, este numită de arhitectul Andrei Pănoiu „semn de mare meșter”.¹⁰⁰ Pentagrama, după credința daco-geților era așezată în fața templului zamolxian pentru a împiedica intrarea strigoiului sau a oricărui duh malefic. Ea se va transforma în decursul timpului într-un simbol esoteric, cel al lui Kali Yugo, steaua în cinci puncte inversată; este un semn magic de folosire a puterii primită de la un spirit rău, în bine. Când cele două picioare de sus sunt îndreptate spre rai - este și un semn ocult folosit de multe ori în ceremonii magice.

Majoritatea simbolurilor descrise aici sunt întâlnite astăzi peste tot în România, sculptate pe porțile caselor, așezate cumiși și tăcute sub cornișele caselor, pe vase și pe covoare, înțelesul lor fiindu-ne de cele mai multe ori necunoscut. Vor rămâne ele în continuare niște taine?... Sau noi le vom căuta și interpreta acum?! Ele nu trebuie să rămână “floricele ornamentale”, câtă vreme sunt simboluri ale culturii noastre spirituale de peste 50 de secole. Să le căutăm... Să le înțelegem... Să le respectăm...

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

BLESTEMUL „PĂSĂRII PHOENIX”

(Tezaurul de la Pietroasa)

Tndeva, departe, în inima Europei Centrale, tocmai prin ținuturile unde legendele spun că „Baba Dochia” (Mama Mare, Cybele ori Doamna Neaga, cum îi mai zic localnicii) obișnuia a călări pe un leu feroce, avându-l la dreapta ei pe falnicul Caloian (Attis, fiul lui Calaus), exact în zona unde Arcul Carpatic tinde a se recurba către mieznoapte, se înalță mândru și enigmatic, Muntele Istrița (din Județul Buzău), în timp ce pe un mic platou aflat la poalele sale, un ochi atent va descoperi comuna Pietroasele. Din vremuri străvechi această poziție a Muntelui Istrița, prezentând evident avantaj strategic, avea să fie folosită drept punct de observație de către întreaga populație carpato-dunăreană (fie ea vedică, pelasgică, tracică sau dacică, în speță înaintașii aceleiași națiuni, ai poporului botezat „Român” în „modernitate”). Reputatul istoric și cercetător în sfera timpurie a devenirii neamului nostru, profesorul Nicolae Densușianu, arată, printre altele, că prin anul 1847 încă se mai putea zări pe cel mai înalt și semeț pisc al amintitului masiv muntos un soi de val circular având diametrul de 6,32 m și care purta straniul nume „Șura de Aur”. Totodată, o altă stâncă aflată pe același munte prezintă simbolica formă a unui armăsar, făcându-i pe localnici a denumi locul „Piscul Calului Alb”. Fie sculptată de mâini omenești ori rezultat al eroziunilor naturale, stânca respectivă este considerată de prof. Densușianu drept un monument votiv consacrat vechii Divinități supreme Solare, Uraniene.¹⁰¹ În fapt, cercetând mitologia

Fig.63. Așa arată așa zisa „Cloșcă”, „Fibula mare” de aur, cu granate și alte pietre semiprețioase. Să vedem cum este descrisă această „cloșcă” în cartea domnilor I. Miclea și R. Florescu, „Daco-Romanii”, Ed. Meridiane, 1980, p. 211: ”pe un schelet constituit tot dintr-o fibulă de tip cu ”capete de ceapă” este așezat un scut cu partea superioară rotundă și cea inferioară evazată, pe care a fost sudat un tub tronconic ajutat, terminat în cap de pasăre de pradă (ciudat cap de cloșcă !). Pe scut, un plas-tron central, mărginit de două fâșii rombice, arcuite, încearcă să redea penajul: o rețea de celule paralele și circulare, dispuse simetric, încadrează un mare caboson din cristal de stâncă și mai multe cabosoane mai mici, circulare și pătrate, din granate și turcoaze. Patru fâșii triunghiulare, acoperite cu motivul „ochiului de păun”, redau aripile și picioarele vulturului (să fi uitat autorul că este vorba de cloșcă?). Iar două fâșii triunghiulare cu vârful în jos, împărțite în mai multe celule în formă de pară, încrustate cu granate, încadrează două șiruri verticale de cabosoane din cristal de stâncă, granate și turcoaze și un șir orizontal care formează limitele plastronului. Aceste fâșii figurează coada în evantai a vulturului. De marginea de jos atârnavă patru pandantive din aur ajurat și cristal de stâncă. Gâtul vulturului este încadrat cu granate în formă de inimă cu vârful în jos.” Vedem din nou cum o greșală spusă de două ori devine un adevăr istoric! Uitați-vă și dumneavoastră pe gâtul așa-zisei cloști și vedeți unde este situat vârful inimii, în sus ori în jos! Dacă săracul Odobescu a descris greșit direcția vârfului inimii, nici acum după mai bine de un secol lumea nu vrea să vadă ce putem cu toții să vedem. Și cum am spus-o de multe ori: „o minciună repetată devine un adevăr și un adevăr neglijat trece în spațiul ocult!” Așa este și cu așa-zisa noastră istorie, unde dogma joacă un rol esențial: crede și nu cerceta! Ce ne-au spus vechi cronicari, din mănăstirile evului mediu, este un adevăr de necontestat; când „școala ardeleană a decis că noi suntem urmașii Romei, chiar dacă Bogdan P. Hașdeu a declarat-o greșală istorică, noi continuăm să-i credem pe ei și să refuzăm să vedem adevărul, așa cum cei ce descriu și redescrivu „inimioarele”, de pe gâtul Păsării Phoenix refuză să le vadă că sunt cu vârful în sus și continuă ...din greșală în greșală spre victoria finală.

Fig.64. Patera din tezaurul de la Pietroasa, având un diametru de 25,7 cm, formată din două foi de aur, cea inferioară mai groasă și unitară, cea superioară decorată prin ciocănire cu motive figurate, grupate de la margine spre interior, după cum urmează: registrul limitat de profile, care formează chenarul, este decorat cu un vrej de viță de vie cu frunze și struguri, depășind uneori marginea inferioară; apoi un amplu registru circular, cuprinzând șaisprezece figuri, identificate după imaginația fiecăruia. Dacă Odobescu, care am remarcat cum vedea lucrurile pe dos, le considera personaje ale panteonului gotic, Cezar Bolliac, inițiatorul studiilor arheologice în România, exprima următoarea opinie, în „Trompeta Carpaților”, an. 1870, nr. 876, p. 3.:” zică cine orice va zice, zvârcolească-se oricât vor putea arheologii noștri, vasele de la Petroasa sunt vase dacice, cu stil dacic, pe un cult din Dacia”.

antică daco-românească, este vorba aici despre o nouă dovadă a cultului zeului solar trac, Gebeleizis, sau poate al vreunei și mai vechi divinități vedice. În plus, alte două stânci prezente pe Muntele Istrița, înfruntând veacurile, poartă denumirea de „Piatra Șoimului”, și nu departe de acestea se înalță, semeț, piscul botezat „Cuibul Corbului”, din care țâșnește apa limpede precum cleștarul a unui izvor zis „Fântâna Vulturului”. Apele sale se adună într-o imediată apropiere formând, la rândul lor, „Lacul Vulturului”.

După cum se vede, nici unul din reperele acestor locuri „bântuite” de legendă nu poartă vreo banală denumire de... găină, pui sau cloșcă (deși îndepărtatul Maramureș, din nordul Transilvaniei, se mândrește cu al său Munte Găina, locul unde se desfășoară, anual, „Sâmbra Oilor”, populara sărbătoare a ciobanilor din regiune). Și totuși aici, în anul de grație 1837, doi țărani din comuna Pietroasele, Ion Lemnaru și socrul acestuia, Stan Avram, aveau a face o descoperire senzațională și totodată de un interes arheologic primordial. Lucrând pe coastele amintitului Munte Istrița, spre a extrage pietrele necesare construcției unui pod, aceștia descoperă, sub un bolovan aflat la mică adâncime, o impresionantă colecție de podoabe din aur, însumând nu mai puțin de 22 de obiecte, vase și ornamente. Firi simple, „pragmatice”, țăranii s-au grăbit să ascundă însă tezaurul ivit la lumină din negurile istoriei noastre pentru a plănui ulterioara și pripita sa comercializare, pe un preț „de nimic”, unui albanez numit Anastase Verussi. Negustorul respectiv se va dovedi și mai „inventiv” decât descoperitorii comorii, apucându-se să spargă o mare parte din neprețuitele obiecte cu dalta și ciocanul, sperând întru evitarea hoțească, în acest fel, a intrării tezaurului sub jurisdicția legilor specifice ale Țării. Și-a trebuit să mai treacă, astfel, un an întreg până când, în 1838, guvernul Țării Românești să capete ceva informații despre existența acestei comori (la propriu și la figurat) și să încerce a salva ceea ce mai putea fi salvat. Ca urmare, pe la sfârșitul anului 1842 sunt depuse la Muzeul Național din București un număr de 12 piese aparținând tezaurului de la Pietroasa, urmând a fi ulterior cunoscute sub numele impropriu de *Cloșca cu puii de aur*.¹⁰²

În realitate, antichitatea nu a produs nici o valoare artistică (statuie, tablou, bijuterie etc.) care să nu reprezinte, în același timp, și-un simbol metafizic, iar dacă unele voci autorizate consideră azi că păsările de aur ar reprezenta, în fapt, simboluri ale vechilor divinități tracice ori geto-dacice (cărora li se mai spunea și „Bukolion”, sau „Vukalan”), poate că nu se înșală defel. Comoara despre care vorbim a fost găsită în vecinătatea aceluia ansamblu natural ce include „Piatra Șoimului”, „Cuibul Corbului”, „Fântâna” și „Lacul Vulturului”. Se naște întrebarea: de unde, oare, se va fi născut ideea acordării denumirii de „Cloșcă“?!

Aplecându-ne asupra străvechilor legende și tradiții, vom constata că suprema și totodată cea mai nobilă și fenomenală zburătoare menționată în cadrul acestora a fost așa-numita „Pasăre Phoenix”. Conform teologiei antice, aceasta ar fi fost un unicat pe întregul mapamond (cu alte cuvinte singura „Semper Avis”). Ea constituia o zeităte solară consacrată astrului zilei, care trăia perpetuu în cicluri vitale estimate, după unii, la 700 de ani, iar după alții la „doar” 509. Periodic, la apropierea sfârșitului unui ciclu al lungii sale vieți, aceasta își construia un fel de cuib din ramuri alese și plante frumos miroitoare, în care își încheia astfel existența. Ulterior, „cuibul” se metamorfoza într-un ou, simbol al Genezei primordiale, conținând cenușa Păsării Phoenix, din care aceasta avea a renaște de-a pururi.

Dar să comparăm acum descrierile „Păsării” în viziunea anticilor cu aspectul așa-numitei „Cloști” din Tezaurul de la Pietroasa. Vom începe cu rândurile ce i le-a dedicat celebrul istoric grec Herodot: „Este o pasăre cu unele pene de culoare aurie și altele roșii, iar după formă și mărime asemănătoare cu acvila. Ea pleacă din Arabia, transportând în gheare un ou din smirnă, pentru a se duce în Templul Soarelui și a renaște”.¹⁰³ După Pliniu cel Bătrân, „...cea mai nobilă pasăre o reprezintă Phoenixul originar din Arabia, având mărimea unei acvile și gâtul ca aurul, parte a corpului roșie iar coada albastră, însă și aceasta întrețesută cu pene roșii. Phoenixul își transportă cuibul din Arabia până în apropiere de Panchea, în orașul Soarelui”.¹⁰⁴

Fig.65. Mult mai pragmatic , N. Densușianu, descrie un segment din patera de la Pietroasa astfel: „Apollo (Aplo la daci, după unii sinonim cu Zalmoxis N. A.) zeul luminii, al păstoriei și armoniei, asistă la sărbătoarea hiperboreilor în onoarea divinității Terra Mater. Lângă zeu se vede figurat Ianus, regele hiperboreilor, având pe cap ornamente arimaspice, în mâna dreaptă o diademă, ca însemne ale demnității, în stânga un arc cu coada înfășurată și jos ca atribut un delfin, emblema puterii sale peste mări. Lângă Ianus un prunc, personificația Anului Nou, aduce ca dar un coș cu un spic mare de grâu, iar în mâna stângă ține o palmă, simbol al tuturor succeselor fericite.”

Fig.66, 67. Această figură centrală, în jurul căreia se pare că tot universul mitologic dacic se învâрте, m-a intrigat cel mai mult. Poate și datorită faptului că mărand-o la maximum pe computer, nu i-am putut vedea fața, așa cum o descria N. Densușianu, deoarece fotografia este făcută, de sus, perpendicular pe această pateră. Așa că vă rog să vă uitați și la figura 64, pentru a o observa mai bine. Ea o reprezintă pe Gaea, sau Terra Mater, Mama Pământului. Ea se ridică în mijlocul acestei patere cam 7,5 cm și este înfățișată șezând pe un tambur circular, decorat cu un vrej de viță de vie, cu frunze și struguri. Ea poartă o tunică lungă, fără mâneci, e încinsă peste mijloc și ține cu amândouă mâinile, lângă piept, un pahar de formă conică. Zeița se distinge printr-o figură nobilă, majestuoasă și plină de siguranță.

Tipul ei nu este nici grecesc și nici gotic. Trăsăturile ei fiind caracteristice pentru o fizionomie din zona Dunării de Jos, o fizionomie dacică. Părul îl are strâns într-un coc, ridicat în sus, la spate. Înăuntrul acestui prim cerc, și deci în jurul zeiței primordiale, la picioarele ei se odihnește un păstor, având la picioare un câine, prietenul său cel mai bun. Îi urmează un leu, doi măgari și o leoaică. De fapt leul și leoaica o flanchează pe Mama Pământului, în dreapta și respectiv stânga. În cerc, în jurul lor se găsesc 16 figuri de zei și zeițe, formând un cerc solemn, aducându-și omagiile lor Zeiței Mame.

Și, conform cercetărilor geografului Mela, „Panchea” se afla tocmai în apropierea Munților Ceraunici, adică Munții “Cernei” de astăzi. Textele marelui poet roman exilat Ovidiu considerau că Phoenixul ar fi viețuit pe o colină aparținând celor mai frumoase meleaguri ale Elizeului, de fapt una și aceeași regiune geografică a timpurilor preistorice cu Valea Jaleșului din România modernă, care începe din sus de Arcani.¹⁰⁵ Ar rezulta, așadar, că cea mai faimoasă înaripată a religiei pre-creștine poate fi localizată concret într-o legendară regiune a emisferei nordice, aflată sub orizontul cel pur și senin al Istrului (fluviu numit ulterior „Dunăre”), din apropierea sus-numiților Munți Ceraunici.

Iată, prin comparație, cum se prezintă „Cloșca” noastră de la Pietroasa: fibula reprezintă imaginea unei păsări sacre, cam de mărimea unui șoim; întreaga suprafață a acestei zburătoare, modelată în aur masiv, fusese inițial decorată cu felurite pietre prețioase ori semiprețioase roșii, verzi, albastre și galbene. Deasupra, în creștet, „Cloșca” prezenta un imens granat roșu, tot din pietre roșii fiindu-i și ochii, în timp ce coada i se termina în nenumărate lăntișoare suspendate, din aurul cel mai fin.

Scriitorul român Alexandru Odobescu, cel care avea a-și însuma anii dedicați studierii pasionate a respectivului tezaur într-o monumentală lucrare publicată la Paris, *Le Trésor de Petrosa*, „uita” însă a o mai numi „Cloșca” pentru a se referi, în schimb, la „gâtul Vulturului”, care îi apărea încadrat cu granate având forma unor inimioare cu vârful în jos¹⁰⁶ (în fotografii, eu le-am văzut totuși cu vârful în sus!).¹⁰⁷ Și tot el, Odobescu, vorbește în detaliu despre „ciocul și ceafa Vulturului”, de asemenea ornate cu granate de o mărime apreciabilă. Și întrucât la străvechiul popor carpato-dunărean, cu deosebire în cadrul cultului religios, toate își aveau formele și canoanele lor tipice, se poate sintetiza, afirmând în consecință, că avem de-a face cu figura celebrei Păsări, căreia un artist anonim îi va fi dat „viață” după un model strict tradițional! De altfel, atunci când, în anul 1885, prof. N. Densușianu lucra la a sa *Dacie Preistorică*, el nu uita să menționeze *Octoihul Slavonesc* tipărit la 1575, în care Pasărea

Phoenix este descrisă printr-un detaliu suplimentar, acela că ține în cioc o cruce încârligată de forma vechii zvastici pelasgice, un foarte vechi simbol al Soarelui „renăscut” odată cu apariția primăverii.¹⁰⁸ Și tot astfel apare ea și în *Psaltirea Slavo-Românească* din 1577.¹⁰⁹

Mai târziu vom găsi Phoenixul ca pasăre heraldică în emblemele Țării Românești, fiind reprezentată exact în momentul depunerii cuibului deasupra unor flăcări regeneratoare, având deasupra-i Soarele, Luna și Ursa Mare (constelația „Carul Mare” de azi, compusă din 7 stele), deci în total 9 aștri “vegheți” ai eternității sale, iar în cioc ținând acum tradiționala cruce creștină ce avea a înlocui primordiala zvastică (vezi *Pravila* tipărită la Govora în 1640)¹¹⁰. Dar și „istoricii” ceva mai nechemăți în domeniu au un drept al opiniei personale; iar aceștia, fără a cerceta prea mult covârșitoarea semnificație din substratul acestei descoperiri, s-au grăbit în a cataloga prima reprezentare mondială autentică a legendarei Păsări Phoenix drept o „amărâtă” de „Cloșcă cu pui”! Când, de fapt, „puii” sugerează simbolic tocmai eterna renaștere a Phoenixului din propria-i cenușă, ca mici duplicate menite a reface, iarăși și iarăși, divinitatea originară! Dar așa-zișii „istorici” ai noștri de ieri și de azi nu se opresc aici. Foarte recent vede lumina tiparului la București volumul *Heraldica României*¹¹¹ scrisă și redactată de Maria Dogaru; cartea mi-a plăcut pe ansamblu dar, văzând cum sunt, deliberat, omise ori trecute „pe linie moartă” nenumărate informații și raționamente considerate, probabil, „neconfortabile politic”... cum este crucea pelasgică, sigur că m-am simțit jenat pentru nerespectarea adevărului.

Dar, așa cum comorile Faraonilor egipteni și-au dovedit malefica influență asupra tuturor descoperitorilor lacomi, cât și a profitorilor ce le-au râvnit ulterior, putem spune și dezvolta, în ce constau manifestările unui similar blestem învăluind Tezaurul descoperit la Pietroasa, blestem menit a-i afecta letal, la propriu și la figurat, pe toți acei ce i-au încercat sau îi vor încerca înstrăinarea de urmașii vechilor pelasgi, carpato-danubieni, stăpânitorii săi eterni de fapt și de drept. Straniu este că nu doar Lemnaru, Avram și Verussi

*Inscripția de pe veriga de la Pietroasa, astfel cum a fost publicată de Micali în *Monumenti inediti* (Firenze, 1844, Tav. 53) și reprodusă de Fabretti în *Corpus inscr. ital.* (1867), nr.62*

*Inscripția de pe veriga de la Pietroasa, după reproducerea galvano-plastică, făcută pentru Muzeul din Berlin în a. 1855-56. După Henning, *Die deutschen Runendankmäler*, 1889, Taf. II.3*

Inscripția de pe veriga de la Pietroasa, reprodusă de C. Bolliac în „Trompeta Carpaților“, nr. 939, din 1871

Fig.68. Diferite reproduceri ale verigii de la Pietroasa, așa cum le prezintă N. Densușianu în *Dacia Preistorică*, Ed. Meridiane, București, p. 428, 1986.

aveau să moară la scurt timp după ilegalitățile comise asupra tezaurului dat la lumină, dar și tăinuitorii obiectelor ce n-au mai putut fi recuperate de Guvern urmau a o sfârși la fel de repede și straniu, de obicei în mod violent.

În iarna anului 1875, comoara este furată din muzeu, pe o noapte cu viscol grozav, de către un fost seminarist pe nume Pantazescu. Iute prins și închis, acesta va fi împușcat într-o impulsivă încercare de evadare. Însuși scriitorul Alexandru Odobescu, autorul celebrului *Pseudo-Kynegheticos (Fals Tratat de Vânătoare)* se sinucide în mod bizar, la scurt timp după ce „îndrăznește” a publica *Le Trésor de Petrosa* tocmai la Paris, deci nu în România, țara sa de origine. La începutul veacului nostru, „inteligentul” guvern român din timpul primului război mondial face o greșală istorică: evacuează tezaurul țării, inclusiv „Cloșca cu puii de aur”, la Moscova spre a-l salva de armatele Puterilor Centrale, „uitând”, probabil, vechea zicală după care... „ce ia muscalul, e bun luat”! Însă, de îndată ce Phoenixul pelasgic „se trezește” reținut abuziv la Kremlin, pe cuprinsul uriașei Rusii încep să se petreacă uriașe nenorociri (vezi și *Dacia Secretă* de Adrian Bucurescu): are loc o lovitură de Stat bolșevică ce instaurează un sistem social negând existența oricărei divinități, întreaga familie imperială a țarului Nicolae al II-lea Romanov, autoritate supremă în momentul acelei „preluări” a tezaurului, o sfârșește violent - fiind executată și izbucnește războiul civil; mai târziu, milioane de ruși pier atunci când Germania atacă U.R.S.S., și încă și mai mulți din cauza genocidului ordonat de Stalin, din pricina ororilor sistemului comunist în general. În plus, mai toți conducătorii României care fie n-au reușit (cazul lui Antonescu), fie nici măcar n-au dorit recuperarea „Păsării Phoenix” din locurile străine „cuibului” ei (cazurile Dej și Ceaușescu) urmau să sfârșească de moarte năprasnică, deseori întocmai lui Pantazescu, Odobescu sau țarului Nicolae al II-lea!¹¹²

Tezaurul de la Pietroasa poartă într-adevăr un teribil blestem, încrustat într-o verigă, iar sensurile sale se dezvăluie doar ochiului atent și minții cultivate: de la stânga la dreapta, inscripția tracică

înfățișează trinitatea HUTEN IAREN EIVEN, în traducere: „Casa (Neamul) în pace să-ți fie”, dar, citită pe dos, cuvintele devin NEVIEN ERAI NETUH, adică: „Blestemat să fie răufăcătorul (hoțul)”.¹¹³

Poate că ar fi mai bine să le spunem și rușilor adevărul, poate vor și ei, ceva mai multă liniște în țară... După cum locul „Inelului Nibelungului” nu poate fi decât în apele Rinului, „Casa” Păsării Phoenix trebuie să redevină, cât mai curând, România.

„CUIUL DACIC” SAU „CUIUL LUI PEPELEA”

Pe data de 4 Septembrie 1997 soseam la Chișinău să-mi întâlnesc un prieten, Tudor Panțăru - fostul ambasador al Republicii Moldova la Națiunile Unite - și să mă reped până la Orheii Vechi, din rațiuni sentimentale familiale. Am întâlnit o mulțime de oameni minunați dar povestea unuia dintre ei mi s-a părut deosebit de interesantă. L-am cunoscut pe Andrei Vartic, de profesie fizician-spectroscopist, un pasionat al istoriei dacilor, care-mi spunea: „Este trist să stai de vorbă cu arheologi care sapă tot cu lopata veche de 20-40-100 de ani și nimic altceva, menținând cercetarea arheologică, în România, pe poziții aproape paukeriste, negând ori refuzând să vadă rădăcinile extraordinare pe care românii le au în civilizația lumii.

A face azi cercetare arheologică fără laboratoare de teren, care să-i spună cercetătorului ce rocă sapă, ce compoziție are cutare cărămidă sau ciob, fără acces la Internet, la cele mai solide baze de date, fără urmărire prin satelit a ceea ce se întâmplă în Carpați (ca de pildă misterioasele „arsuri”), fără o echipă solidă multidisciplinară incluzând sociologi, etnologi, istorici, medici, economiști, este în cercetarea arheologică modernă „un fel de a juca țurca pe rampa de lansare a unei rachete, nevăzând altceva decât tuiul”.

L-am întrebat cum de a ajuns să fie așa de pasionat de daci, la care Andrei mi-a răspuns:

„Pe vremea când eram student în anul I la Fizică, în 1966, la Leningrad, unchiul meu, Grigore Constantinescu - absolvent al Sorbonei - mi-a făcut cadou cartea lui Daicoviciu *Dacii* - pe atunci o carte interzisă pe teritoriul Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești. Am devenit așa de îndrăgostit de acei daci, încât imediat după colapsarea imperiului sovietic, am fugit repede „Acasă” în Munții Orăștiei, ca să-i întâlnesc pe daci ori pe urmașii lor.”

Ce a realizat Andrei Vartic, în expediția sa, este formidabil.

Acesta descifrează topografia dacică, redescoperă metalurgia dacică - cea mai avansată din lumea antică - descrie materialele de construcție dacice, în special betoanele dacice, vorbește despre cosmogonia dacică, moralitatea la daci și ce este cel mai important îi redescoperă pe daci, scriind cărți ca: *Ospețele Nemuririi*, *Enigmele civilizației dacice*, *Fierul-Piatra*, *Dacii-Timpul*, *Magistrarele tehnologice ale civilizației dacice*, publicându-și cercetările chiar și în conferințe NATO.

El, Andrei Vartic, ridică vâlul nepăsării de pe trecutul nostru dacic. În timp ce se plimba, acum 7-8 ani, în jurul Movilelor Ciclopice de la Șona, descoperă în huma acestora o veritabilă gheară de sfinx; fiind un om corect, el cheamă Institutul de Arheologie din Cluj, care trimite pe cineva, ce sosește peste noapte, o ridică și... dispore.

„Ei, așa or fi legile pe aici” și-a spus Andrei, puțin necăjit că ei, arheologii, nu au discutat și cu el.

Era vară, frumos, pădăii galbene peste tot când Andrei găsea calupuri de fier dacic de peste 40 kg, și din nou corect îi anunță pe „tovarășii” arheologi care vin, iau și... pleacă.

Tot el găsește în sanctuarul dacic de la Racoș cuie dacice pe care le predă reprezentanților arheologiei române. Din porția acestora primește... un cui dacic pe care Andrei avea să-l cerceteze.

El trece cuiul peste graniță, acasă, de cealaltă parte a Prutului, la ceilalți români, urmași ai acelorași daci, dar despărțiți de niște politicieni care i-au convins pe istoricii moldoveni că ei ar fi de un alt neam și că ar vorbi și o altă limbă, diferită, moldovenească, ce ar avea doar niște foarte mici asemănări cu limba română, prea mici pentru a fi luate în considerație.

Studiind cuiul dacic vechi de peste 2000 de ani, Andrei realizează că acesta nu era nici mâncat, nici acoperit de rugină; o adevărată minune. Astfel începe istoria aceluia cui dacic, adevărat Cui al lui Pepelea în contextul noilor preocupări pentru istoria strămoșilor noștri, dacii.

Andrei ia cuiul și fugă cu el la Institutul de Metalurgie de la Bălți unde, minune, X-Ray-ul arată că e vechi de peste 2000 de ani, având în componența lui nici mai mult nici mai puțin decât alfa-fier pur de 99,97%; nici urmă de impurități, adică de compuși ai carbonului ce rămân de la prelucrare.

O „minune antică”, ce se poate obține numai în condiții speciale de laborator sau în Cosmos! Până la ora actuală sunt cunoscute în lume

numai două exemple de astfel de fier antic: stâlpul de fier de la Delhi și un disc din Mongolia, datat din secolul IX, cercetat și în laboratoarele de la NASA, cât și la Universitatea Harvard. Specialiștii spun că procesul modelării unui obiect din fier pur este mult mai complicat chiar decât obținerea lui, dată fiind posibilitatea introducerii în el a unor impurități.

Discul din Mongolia putea fi modelat doar în Cosmos, susțin specialiștii de la NASA, iar cercetătorii de la Chișinău aveau aceeași părere despre „cuiul dacic”.

Andrei, pragmatic, mai neîncrezător, a fugit cu cuiul la Leningrad, la Institutul Metalurgic, căci, fier pur o fi el, dar poate că suprafața lui să fi fost vopsită cu vreo vopsea „dacică” specială, ca să nu ruginească. La Leningrad cercetătorii au mai descoperit o minune, despre care voi relata mai târziu.

Vrând să verifice minunea, Andrei ia „Cuiul lui Pepelea” și fuge la Moscova. Și de astă dată rezultatul a fost același: cuiul dacic era acoperit, nu cu vopsea, ci cu trei straturi moleculare, perpendiculare, care-l protejau impecabil, păstrându-i puritatea, aceste trei straturi fiind:

1. suprafața - Magnetită „ Fe_3O_4 ”,
2. oxid de fier „ FeO ”,
3. alumo-silicați.

Prin cercetările efectuate de profesorul Kiosse și Dr. Galina Volodin, utilizând metode de iradiere X-Ray aplicate la pelicule subțiri de semiconductori (așa-numitele unghiuri mici) s-au putut observa peliculele protectoare despre care am vorbit mai sus. Profesor Daria Grabco a studiat la microscop microstructura deosebită a fierului dacic și a mai observat că acest fier are două straturi de „domene”, unul central și unul de suprafață. Domenenele, și aici este „ciudățenia”, sunt orientate perpendicular unul pe altul asta însemnând că, mai întâi s-a solidificat (în câmpul magnetic al Pământului) stratul interior, apoi, peste el s-a aplicat în stare lichidă un alt strat, care s-a solidificat și el, dar... în altă poziție față de câmpul magnetic al Pământului!

Deci asta se întâmpla acum peste 2000 de ani, într-o țară sălbatică, populată de țărani daci, primitivi și sălbatici, cuceriți mai târziu de romani (numai 14% din teritoriul Daciei) care au sosit cu o „mică” armată de 150.000 de legionari și cărora le-au trebuit mai mult de șase ani să cucerească doar... o mică porțiune din spațiul dacic! Oare s-a întrebat cineva cum a putut rezista în fața Romei, o simplă civilizație țărănească?

Fig.69. Prin munții sfinți ai Țării Dacilor, grădinile de zarzavat ale țăranilor ascund bogății arheologice de nedescris. Ceramica dacică, care se găsește din abundență, pe pământul lui Bodea, îl împiedică pe acesta să-și culeagă roadele muncii: "Oriunde sapi dai de ele, de parcă-i un blestem", spune sârmanul sătean.

Descoperirile legate de cuiele dacice, care nu vor să ruginească, după mai mult de 2000 de ani, de betoane și cărămizi, de ceramica dacică ce are atât de mult metal în ea, încât o atrage și magnetul, toate acestea ar trebui să redeștepte orice cercetător „somnoros”, toate acestea l-ar face și pe un miop să-și pună pe nas „ochelarii științei”, dacă nu din patriotism cel puțin din interes științific!

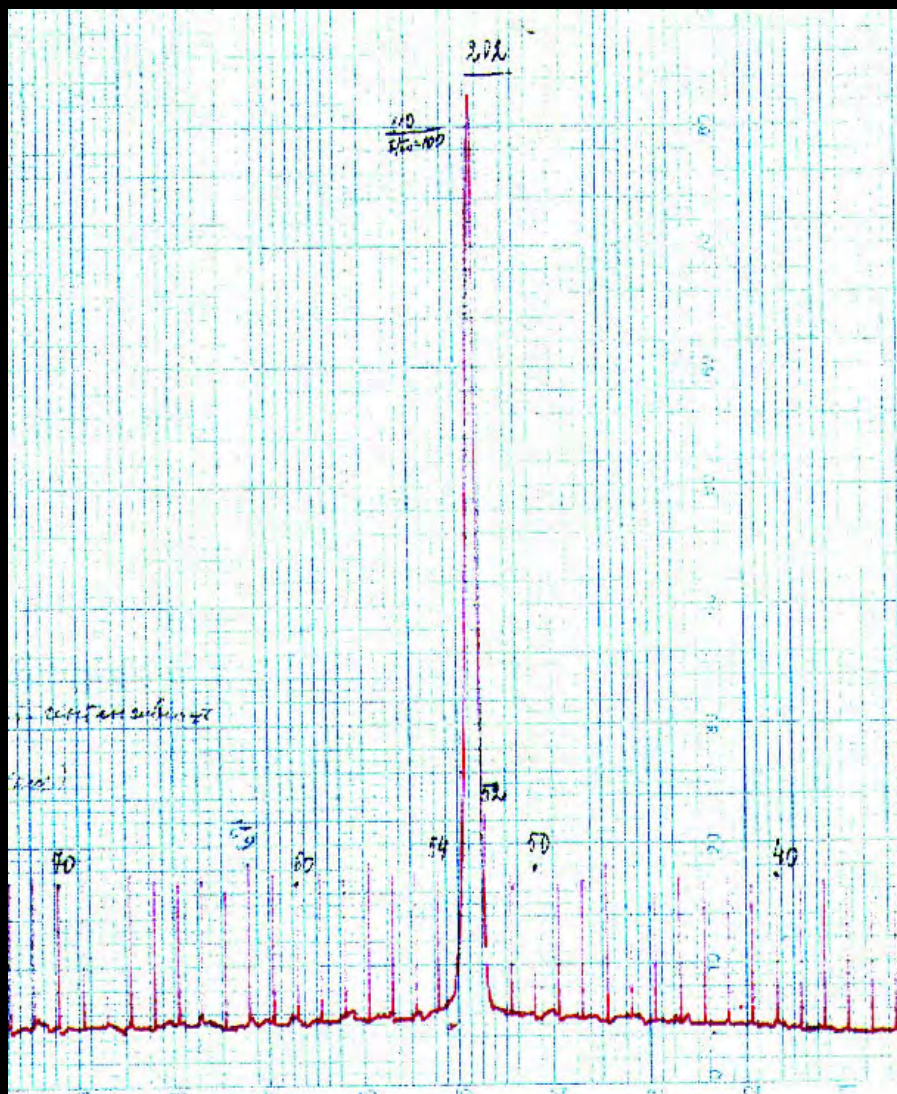

Fig.70. Spectrograma fierului, pur, dacic, care nu vrea să ruginescă nici după mai mult de 2000 de ani. Cercetare realizată în 1995 de Gh. Kiosse, G. Volodin, D. Grabco, C. Posteuca, N. Malcoci, I. Andronic sub conducerea d-lui acad. Sergiu Radautan. Faptul că în mai 1995 dl. profesor Ioan Glodariu, șeful șantierelor din Munții Orăștiei, i-a dat lui Andrei să „studieze” un cui dacic, care nu vroia să ruginescă de peste 2000 de ani, în umezeala și intemperiiile unui sanctuar dac de la Racoș, din Perșani, nu l-a împiedicat pe același Andrei Vartic să găsească o lupă (bolovan) din același alfa-fier pur tocmai la Peștera Bodii. Distanța dintre Racoș și Peștera Bodii fiind de peste 100 km. Ciudați și acești strămoși ai noștri, care atinseseră perfecțiunea în obținerea și protejerea fierului (și nu numai a fierului dar și a aurului, pe care nu-l foloseau nici pentru podoabe, nici pentru monede și pe care, totuși, îl adunau în cantități uriașe).

*Andrei Vartic, *Magistralele tehnologice ale civilizației dacice*, Ed. Basarabia, 1998.

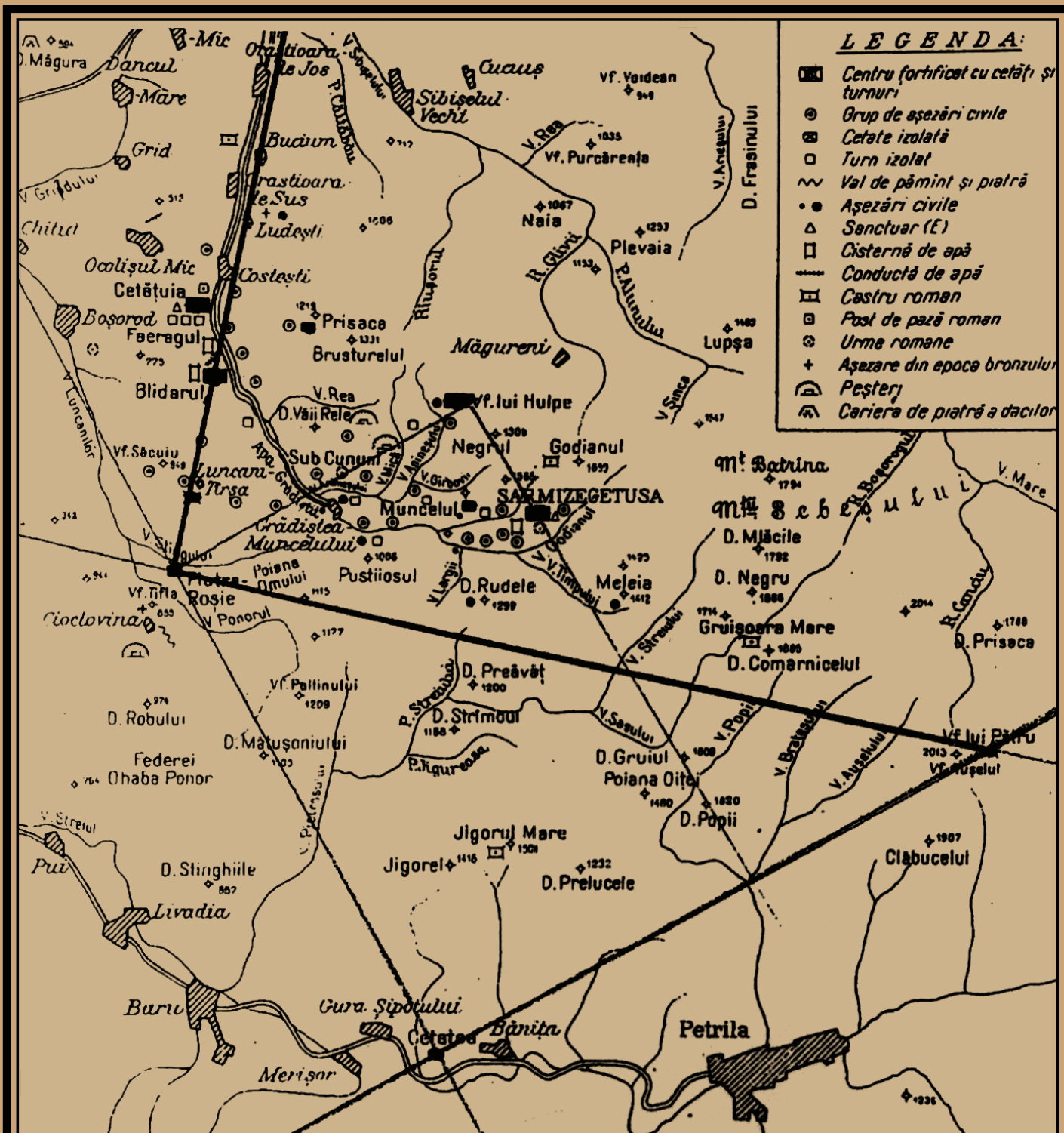

Fig.71. Cetățile și așezările dacice din Munții Orăștiei, după Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, Ed. pentru literatură, 1968. Andrei Vartic, în *Magistralele tehnologice ale civilizației dacice*, Ed. Basarabia, 1998, unește aceste cetăți și astfel ne apare o nouă semnificație, fascinantă, un mesaj transmis de acei daci eternității. Unghiul dintre Vârful lui Pătru, Piatra Roșie și Blidarul este un unghi drept. Și unghiul dintre Vârful lui Pătru, cetatea dacică de la Banița și cea de la Piatra Roșie este tot drept. Perpendiculara pe linia Banița-Piatra Roșie ne duce în cetatea dacică din vârful lui Hulpe. O altă perpendiculară ne trimite direct la Sarmi-seget-usa. Am luat și eu un compas, am măsurat distanțele, apoi unghiurile, lucru ce-l poate face oricine și ... așa este negru pe alb.

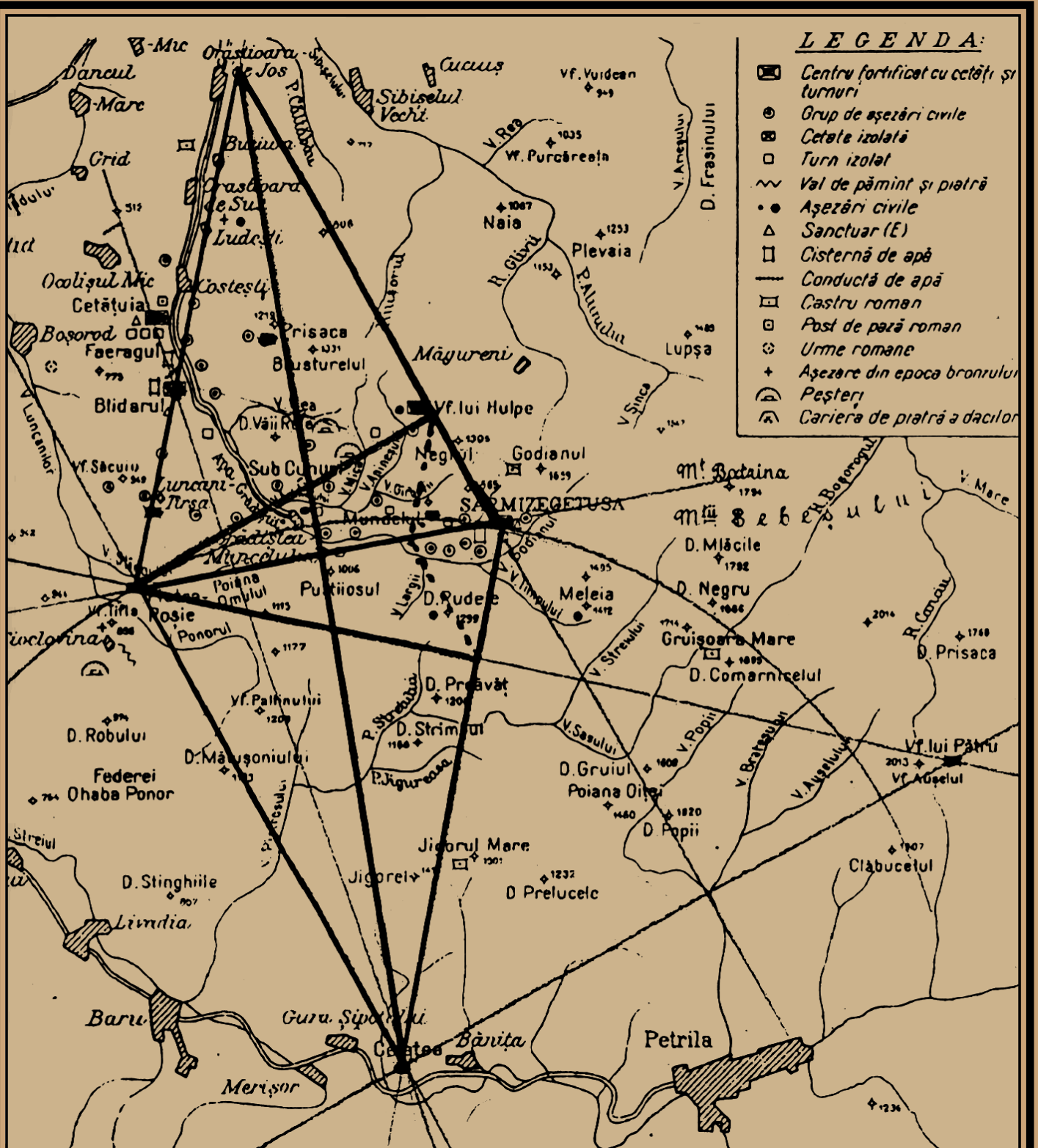

Fig.72. Dar prietenul meu Andrei nu-și cunoaște măsura și continuă să le unească pe vechile cetăți dacice. Astfel perpendiculara ce împarte linia topografică Piatra Roșie – Sarmizegetusa în două părți egale, trece prin cetatea Bănița.

Fig.73. Și cum nimeni nu-l poate opri pe același Andrei, el continuă să întindă linii dând dureri de cap celor ce vor să-l audă, eu fiind unul dintre aceștia. Așa că, să luăm o riglă, un compas și un raportor și să pornim la lucrul ce îl poate face orice elev și anume să-l verificăm pe Andrei! Unim Vârful Omu cu cetatea dacică de la Racoș, apoi cu celebrele piramide de pământ de la Șona (fiica regelui Șona, Sitra, s-a măritat cu Rama, cel puțin așa ne spun Vedele) numite și gurueți (în sanscrită guru însemnând: profesor, învățător, educator). Rezultatul nu întârzie să se arate: Racoșul care este la 60 km de Vârful Omu formează un unghi de 30 de grade cu Șona, iar unghiul pe care Șona îl face cu Racoșul și Vârful Omu este de 90 de grade. Ne apare astfel Triunghiul Divin (cateta opusă unghiului de 30 de grade este egală cu jumătate din ipotenuză) pe care piramidele de la Șona îl formează cu cetatea dacică de la Racoș și Vârful Omu. Astfel algoritmul topografic al dacilor cuprinde perfect și Șona și Om-ul, și teorema lui Pytagora (înainte de nașterea acestuia!) și cea a lui Thales, și triunghiul de aur al egiptenilor și... o istorie întregă.
Fig. 71-72-73. Magistralele tehnologice ale civilizației dacice, Andrei Vartic, Ed. Basarabia, Chișinău, 1998.

De ce se temeau romanii de daci? De ce Caesar și Burebista au murit în același timp? De ce, de la moartea lui Caesar (care dorise să pornească războiul împotriva dacilor) și până la cucerirea a numai 14% din Dacia, de către Traian, au mai trebuit să treacă 150 de ani? De ce în toți acești 150 de ani romanii și dacii nu s-au avântat în conflicte directe? De ce nici o armată romană nu pleca la război fără să aibă cel puțin un doctor dac cu ea?

Ce or fi avut de împărțit dacii și romanii ca aceștia din urmă, după cucerirea unei bucăți așa de neînsemnate din teritoriul Daciei, să declare cea mai lungă sărbătoare cunoscută până în zilele noastre, o sărbătoare de nici mai mult nici mai puțin de 123 de zile, în care poporul roman putea să mănânce și să bea gratuit pe socoteala statului ... 123 de zile?

Ce or fi sărbătorit de fapt romanii?

Astfel se demonstrează că ei, dacii, au lăsat documente mult mai rezistente în fața măcinării timpului decât cele ale anticilor greci sau romani, dar în alt limbaj decât în cel scris-vorbit. Limbile sunt și ele supuse distrugerii, alfabetele la fel.

Însă dacii ne-au lăsat mostre de „civilizație” extraordinară, ca:

- Betoane perfecte nedistruse de timp, apă și intemperii de peste 2000 de ani,

- Metalurgie mai avansată decât cea din zilele noastre - cuie care nu ruginesc de 2000 de ani, calupuri de fier de 40 kg, când romanii nu puteau să topească în cuptoarele lor bucăți mai mari de 25 kg,

- Modele matematice ca cele de la Grădiștea Muncelului, și desigur cele topografice, prin așezarea „așa-ziselor cetăți” din Munții Surianului, Cindrelului, Perșanilor (Racoș), într-o ordine perfect geometrică, de invidiat chiar și azi.

Ce e trist e că nici guvernul, nici savanții nu se interesează de aceste lucruri. Iar Andrei Vartic în loc să găsească nu înțelegere, ci dorința arzătoare din partea compatrioților români, a fost nevoit să se ducă în Rusia cu acel „Cui al lui Pepelea”, spre a-i cerceta misterele. De ce nu s-a oferit Institutul de Metalurgie din România să facă studii, dacă nu din sentiment patriotic, măcar din interes științific? Pe Andrei Vartic l-a chemat și președintele de atunci, Ion Iliescu, pentru o întrevedere de 15 minute, care a durat o oră și jumătate, urmată de promisiuni - dar guvernul s-a schimbat!

Istoria poporului nostru carpato-dunărean nu a fost scrisă încă, iar Sarmisegetusa este încă un mister acoperit de pământuri care poate că o și protejează.

Vorbind de capitala dacilor, unii spun că numele ei vine de la numele de persoane Sarmis e (și) Getuza, alții mai inițiați în tainele vedice îl citesc Sarmi-Seget Usa, adică „Eu mă grăbesc să curg” (în sanscrită). Din nefericire azi plâng și caprele din Munții Orăștiei de mizeria ce domnește în „Zona Sacră” a Sarmi-Seget-Usei. Excavații neprofesionale cu buldozere, nepăsare, chiar reavoință iau locul a ceea ce ar fi trebuit să fie grija cu totul specială pentru acest tezaur istoric, grija concretizată în constituirea unei rezervații a cetățitorilor dacice din Munții Surianului.

Iată un alt nume ciudat și plin de semnificații. Cu privire la acesta, același Andrei Vartic preciza că Surya era zeul soarelui la indienii arhaici, urmași ai arienilor carpato-danubieni. Ce conexiune este între daci și indienii arhaici? Ar trebui ca aceasta să ne dea de gândit. O altă legătură între aceste două civilizații este relevată de semnificația comună în cele două culturi, a cuvântului *Pitar* - cel ce aduce pita (în sanscrită), cunoscut și sub numele de Dyaus Pitar (de aici vine salutul daco-român „bună ziua”, adică „Bun e Dyaus”). El a fost primul mare zeu al arienilor (indo-europeni cum se mai spune). De la numele lui se trage cel al lui Zeus la greci (Saturn la romani).

Referindu-ne, poate, la cel mai vechi mit al genezei, se zice că atunci când Zeului Suprem i-a plăcut Pământul, a dat naștere prin respirația sa celor 7 zei ai lumii, avându-l conducător pe Marele Zeu Dak-Sha (întemeietorul divin al poporului dac); acesta, după ce s-a uitat peste tot pe pământ, a găsit un loc unde ape albastre țâșneau din munți împăduriți, dealuri blânde îi înconjurau, acoperite de covoare verzi de iarbă, unde clima era blândă și... în timpul nopții a populat acest spațiu sacru cu primii 10.000 de fii, fiii lui iubiți, dacii, „poporul ales”.

BIBLIOGRAFIE

1. *Smithsonian Timelines of the Ancient World*, Smithsonian Institution, New York, 1993, pp. 117,121.
2. Marija Gimbutas, *The Language of The Goddess*, Harper's Ed., San Francisco, 1991, p.234.
3. Paul Lazăr Tonciulescu, *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, București, 1999, p.9.
4. V.G. Childe, *The History of Civilization - The Arians*, Barnes and Noble Books, New York, 1993, pp. 176-177.
5. John V.A. Fine Jr., *The Early Medieval Balkans*, Ann Arbor, The University of Michigan Press, 1991, p.305.
6. Gabriel Gheorghe, *Lingvistica, Istoria... defilee de erori*, în *Getica*, 1-2/1992, p. 35.
7. Marija Gimbutas, *Civilizație și cultură*, Ed. Meridiane, București, 1989, pp. 49 și 296. Cf. Gabriel Gheorghe, *În vechime Franța a fost românofonă*, în *Getica*, 1-2/1992, p. 25.
8. E.J. Rapson (Ed.), *The Cambridge History of India*, Cambridge Univ. Press, Cambridge, 1922, vol.1, pp. 65-76.
9. Nicolae Densușianu, *Dacia Preistorică*, Ed. Meridiane, București 1986, pp. 444-467.

10. N. Iorga, *Istoria Românilor*, vol. XXX, partea I, București, 1936, p. 14.
11. N. Densușianu, *op. cit.*, vol. I, partea I, p. 98
12. Cesar Pruteanu, *Limba dacilor*, Institutul de Cercetări și Cultură Dacică, București.
13. N. Iorga, *op. cit.*, p. 30.
14. *Chronicle of the World*, Ecam Publications, Prentice Hall, 1990, p. 182.
15. A. Stan și Remus Rus, *Istoria Religiiilor pentru învățământul preuniversitar*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Buc., 1991, p. 149.
16. Raymond Bonner, *The Land that can't be named*, în *The New York Times*, 14 May 1995.
17. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1998, p. 166.
18. Joannes Magnus Gothus, *Historia de Omnibus Gothorum Sueonumque Regibus*, c.IV-c.XV, Roma, 1554.
19. Alexandru Pele, *Vidul demografic*, Ed. Abaddaba, Oradea, 1998, p. 113.
20. A. Bucurescu *op. cit.*, p. 170.
21. *Ibidem*, pp. 170-171.
22. *Ibidem*, p. 15.
23. Marcela Nica, *Istoria Românilor*, Ed. Meridiane, București, 1994, pp. 9-11.
24. Carolus Lindius, *Zamolxis Primus Getarum Legislator*, Upsala, 1687.
25. C. Iordache, *Știință, cultură, documente*, în *Renașterea Daciei*, Nov. 1992.
26. Andrei Vartic, *Magistralele tehnologice ale civilizației dacice*, Ed. Basarabia, Chișinău, 1998, p.51.
27. Marcela Nica, *op.cit.* p.26
28. Dumitru Almaș, *Decebal*, Ed. Meridiane, București, 1972, p.94.
29. *Ibidem*, p.95.
30. Bonaventura Vulcanius, *De literis et lingua Getarum siva Gotharum*, Lyon, 1597.
31. Ion Miclea și Radu Florescu, *Decebal și Traian*, Ed. Meridiane, 1980, p.11.
32. Theodor Mommsen, *The Provinces of the Roman Empire*, Barnes and Noble, New York, 1996, vol. I, p. 224.
33. Fontes II, *Izvoare privind istoria României - Fontes historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, București, 1964, 6-7.
34. Fontes II, 6-7.
35. Petru Maior, *Istoria pentru începutul românilor în Dacia*, Ed. Junimea, Iași, 1990, p. 294.
36. *Istoria Bisericii Universale*, I, 79, vezi: Pr. D. Bălașa, *De la Regina Hestia la împărăția Daciei în Renașterea Daciei*, An II, Nr. 4, Ianuarie 1993, București, p. 1.
37. Pr. Dumitru Bălașa, *Țara Soarelui sau Istoria Daco-României*, Ed. Kogaion, 1977, p. 65.
38. *Ibidem*.
39. *Vezi Dochiana*, Revistă de cultură (director Pr. D. Bălașa), an 1, nr. 1, 1996, p. 2.
40. Mircea Eliade și Ioan Culianu, *Dicționar al Religiiilor*, trad. de Cezar Baltag, Ed. Humanitas, București, 1993, p. 265.
41. Fontes I, *Izvoare privind istoria României - Fontes historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, București, 1964, p. 65.
42. *Vezi Adrian Bucurescu, Dacia Secretă*, ed. Arhetip, București, 1997, p. 136.
43. *Vezi Mihail Diaconescu, Istoria Literaturii Dacoromane*, E. Alcov Edimpex, București, 1999, p. 355.
44. A. Bucurescu, *op. cit.*, p. 21.
45. Rupert Furneau, *Ancient Mysteries*, Ballantine Books, NY, 1977, p. 97.
46. *Chronicle of the World*, Ecam Publications, Paris, London, 1989, p. 182.
47. Herodot, *Istoriei* II, 56.
48. Herodot, *Istoriei* V, 9.
49. Strabon, *Geographia* VII, 5, 1.
50. Marija Gimbutas, *The Goddesses and Gods of Old Europe: Myths and Cult Images*, Univ. of California Press, Berkeley, CA, 1996, p. 16.
51. I.C. Drăgan, *Noi Tracii*, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1976, p. 90.
52. *Time Magazine*, April 27, 1998, pp. 62-63.
53. Nicolae Densușianu, *Dacia preistorică*, Ed. Meridiane, București, 1986, p. 485; vezi și Alexandru Pele, *Vidul demografic și matematica*, Ed. Abaddaba, Oradea, 1998, p. 175.
54. Paul Lazăr Tonciulescu, *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, București, 1996, pp. 23-25.
55. *Ibidem*, p. 22.
56. Marija Gimbutas, *The living Goddesses*, University of California Press, 1999, pp.50-51
57. Nicolae Miulescu, *Dacia - Țara zeilor*, I, II, Colecția Trika, Iași.
58. H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, II, The Theosophical Publishing Comp., London, New York, 1888, p. 82.
59. N. Miulescu, *op. cit.*, II pp. 22-23. *Vezi și Dimitrie Cantemir, Descrierea Moldovei*, Ed. Litera, Chișinău, pp. 29-30.
60. *Ibidem*, II, pp. 32-40.
61. Herodot, *Istoriei*, V, 3, trad. Felicia Vanț-Ștef, București, 1954, pp. 29-30, vezi Pr. Conf. Dr. Al. Stan și Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria religiilor*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p. 149
62. *Ibidem*

63. Clement Alexandrinul, *Îndemn către neamuri*, Migne, PG t8, col. 175.
64. Ion Miclea, Radu Florescu, op. cit., p. 75.
65. R. Rus, op. cit., p. 151.
66. *National Geographic*, vol. 195, No. 4, April 1999, p. 72.
67. Al. Strachină în *Țara înainte de toate* (coordonator Valentin Borda), Ed. Țara Noastră, București, 1994, p. 91.
68. Herodot, *Istorie*; IV, 94, 95 în *Izvoare privind istoria României*, I, pp. 47-51.
69. Alexandru Strachină, op. cit., p. 85.
70. Mariana Marcu, *Repere lingvistice arhaice românești pentru conturarea unui cult solar la traco-geto-daci*, în *Țara înainte de toate*, ... p. 180.
71. *Ibidem*, p. 197.
72. *Ibidem*, pp. 192-193.
73. *Ibidem*, pp. 198-202.
74. Nicolae Densușianu, op. cit., pp. 654-655.
75. Herodot, *Istorie*, Cartea a V-a, 5 și 8, în *Izvoare privind istoria României*, I, pp. 65-71.
76. Pr. Prof. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria Religiiilor*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p. 153.
77. *Ibidem*, pp. 150-153.
78. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1997, p. 14.
79. Vezi V. Pârvan, *Getica*.
80. Adrian Bucurescu, op. cit., pp. 14-15.
81. E.J. Rapson, ed., *The Cambridge History of India*, Cambridge University Press, Cambridge, 1922, pp. 65-76. Vezi Gabriel Gheorghe, *În vechime Franța a fost românofonă*, în *Getica*, Tom 1, nr. 1-2, 1992, p. 15.
82. Pr. Conf. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria Religiiilor*, Edit. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p.214
83. *Upanishads*, Penguin Books Ltd., 1975, England, p.14
84. Gabriel Gheorghe, op. cit., p. 9.
85. P. Giles, în *Cambridge History of India*, I, pp. 68-70. Vezi V. Gordon Childe, op. cit., p. 139.
86. H.P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, The Theosophical Publish. Comp., London, 1888, p. XXXVIII.
87. C. I. Istrate, *Nicolae Desușianu: viața și opera*, în *Dacia Preistorică* de Nicolae Densușianu, Institutul de Arte Grafice „Carol Göse”, București, 1913, p. CII.
88. V. Gordon Childe, *The Arians*, Barnes and Noble Books, 1993, pp. 176-177 (vezi harta).
89. Helena Petrovna Blavatsky, *The Secret Doctrine*, II, Theosophical University Press, Pasadena, CA, 1988, p. 101.
90. *Ibidem*, vol. I, p. 4.
91. *Ibidem*, Vol. I, pp. 4-5.
92. *Ibidem*, p. 5.
93. *Ibidem*, vol. II, p. 4.
94. *Ibidem*, vol. I, p. 5.
95. *Ibidem*, Vol. II, p. 99.
96. *Ibidem*, Vol. I, p. 375.
97. Elizabeth Clare Prophecy, *The Lost Years of Jesus*, Summit University Press, 1987.
98. Despre frecvența acestui simbol vezi Marija Gimbutas, *The Living Goddesses*, University of California Press, Berkeley, CA, 1999, p. 78.
99. *Ibidem*.
100. Vezi *Dokiana, Revistă de Cultură*, An I, Nr. I, 1996, Director Pr. D. Bălașa, Sutești-Vâlcea, p. 11.
101. Nicolae Densușianu, op. cit., p. 404.
102. *Ibidem*, p. 406.
103. *Ibidem*, p. 422.
104. *Ibidem*.
105. *Ibidem*, p. 428.
106. *Ibidem*, planșa 803, p. 211.
107. Ion Miclea, Radu Florescu, *Daco-Romanii*, II, Ed. Meridiane, București, 1980.
108. N. Densușianu, op. cit., p. 427.
109. Bianu & Hodos, *Bibliografia rom.*, tom I, p. 61(1575), 67(1577), vezi Densușianu, op. cit., p. 427.
110. *Ibidem*, p. 426.
111. Maria Dogaru, *Heraldica României*, Ed.Jif, București, 1994
112. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă: Taina Tezaurului de la Pietroasa*, în *România Liberă*, Vineri 23 februarie 1996, p. 15.
113. Adrian Bucurescu, op. cit., p. 123.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

ORIGINI ȘI LEGENDE

Sunt român și trebuie să recunosc că scriu cu multă plăcere despre istoria noastră neștiută ori mai puțin știută.

Dacă nu de mult vă vorbeam de faptul că „Noi nu suntem urmașii Romei”, ci ei sunt urmașii noștri, ori mai târziu vă purtam prin mitologia noastră, a românilor, din care s-au inspirat grecii și romanii, de fapt încă nu v-am spus prea mult căci, Adevărul, uneori, trebuie să-l drămuiești, altfel șocul este prea mare; și când tot de curând scriam despre „Blestemul Păsării Phoenix” ori „Cloșca cu puii de aur”, am primit scrisori din care am realizat că mulți dintre dumneavoastră aveți deja bazele necesare unui „nou cutremur în istoria românilor” - la care vă voi expune în minutele următoare de lectură!

Considerând că stocul de „adevăruri istorice” care le este predat copiilor și tinerilor în școlile sau universitățile românești cu privire la istoria românilor a rezultat în mare parte din observațiile și deducțiile - aparent logice - făcute în mănăstirile din Evul Mediu, deci cu mult înainte de explozia științifică de după al doilea război mondial, cum am putea noi, cei de azi, să nu avem îndoieli cu privire la acest adevăr? Să acceptăm o istorie construită pe cunoștințele dobândite în Evul Mediu ar fi ca și cum am accepta că Pământul este plat ca o farfurie și că Soarele se învârte în jurul nostru ori că suntem bolnavi pentru că diavolul a intrat în noi și pentru a-l scoate trebuie să bem din apa în care au fost ținute trei broaște și un țânțar! Să fim serioși, domnilor! Azi avem o explozie științifică iar cunoștințele Evului Mediu despre istorie trebuie corectate: pe vremea aceea nu se vorbea despre arheologie, antropologie, biologie, fiziologie ori computere.

Când cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea California din Los Angeles scria: „România este vatră a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală

cuprinsă între 6500-3500 î.d.H.”, a făcut să devină evident că această străveche civilizație europeană carpato-dunăreană a precedat cu câteva milenii pe cea sumeriană.

Să vă dau un exemplu despre fantezie-istorie, după C.V. Ceram în „*Zei, morminte, cărțurari*” ... „până nu de mult (acum 100 de ani, deci relativ recent la scara istoriei!), „Iliada” era considerată un poem fantastic; un german, un visător îndrăgostit de acest poem, a refuzat să accepte dogma - că nu era altceva decât o poveste eroică, fantastică: Heinrich Schliemann a avut curajul să creadă că era adevărată. Așa că, a fost odată ca niciodată, undeva departe, în Europa, într-un sătuc german din provincia Mecklemburg, un băiețuș care a primit de Crăciun, în anul 1829, „Istoria Universală Ilustrată” de Jerrer; acesta îl arată pe tracol Enea fugind din cetatea Troia cuprinsă de flăcări, purtându-și tatăl pe umeri și ținându-și fiul, Iulius, de mână, urmat fiind de alți supraviețuitori. El, tracol, avea să ajungă în Valea Tibrului (Valea celor șapte coline) unde se va căsători cu Latvia, fiica unui rege local, punând astfel bazele dinastiei de Alba Longa - din care se trăgea și Rhea Silva, mama lui Romulus și Remus și din care se mândrea că se trăgea și Iulius Cezar; așa că, domnilor italieni, fiți mai atenți cu noi, străbunii voștri!

Acel copil german își întreabă tatăl: „Deci, așa arăta Troia și nimeni nu știe unde se află ea astăzi?!“ Anii au trecut și micuțul Schliemann fu nevoit la 14 ani să-și întrerupă studiile din cauza sărăciei și să se angajeze băiat de prăvălie; într-o zi intră în prăvălie un oarecare, beat mort, și începu să declame versuri din „Iliada”, redeșteptând astfel micuțul aventurier. Acesta ajunge prin 1841 în Hamburg, se angajează ca mus pe o corabie ce pleca spre Venezuela, dar la numai două săptămâni corabia se scufundă lângă insula Texel, Heinrich reușind însă să se salveze. Îl găsim mai târziu lucrând în Amsterdam, în timpul liber studiind engleza, franceza, olandeza, spaniola, portugheza și italiana.

Prin 1854 era în America de Nord și căpăta cetățenia americană; este cucerit apoi de febra aurului, dar nu se lasă fermecat să-și părăsească afacerile înainte de a-și câștiga independența materială, așa că, abia prin 1868 se duce în Itaca - insula lui Ulise. Om ajuns la cea mai înaltă treaptă materială, lasă totul și fuge după

Fig.74. Așa arăta tânăra soție, Sofia-grecoica, a lui Schliemann, pavoazată cu o parte din așa-zisa comoară a lui Priam. Ei au găsit în jur de 9.000 de obiecte de aur: inele, cercei, lănțișoare etc., identificate mai târziu ca fiind cu câteva mii de ani dinainte de Priam. Ele au aparținut ramanilor carpato-danubieni, adevărații constructori ai vechii Troie.

un basm, o povestire fantastică. Cu Iliada în mână, începe să caute TROIA, cetate legendară a tracilor unde NOI am fost învinși de puhoiul barbar de greci, ahei, venit între 1900-1400 î.d.H. din estul Mării Caspice, împreună cu eolienii, dorienii și ionienii.

Așa că Schliemann, considerând războiul troian drept unul real, iar pe luptători niște personalități istorice, se duce să-i redescopere pe aceia care muriseră cu trei mii de ani în urmă; se duce în Asia Mică - tocmindu-și o călăuză pentru 45 piaștri, călărind pe un cal fără frâu, aruncându-și privirea peste ceea ce doar visase până nu de mult. Plimbându-se cu Iliada în minte, el calculează distanțe, își imaginează bătălia, ba chiar se și căsătorește cu o grecoaică, Sofia Engstromenos, pe care o asemuiește cu Elena (Fig. 74).

În sfârșit, la 15 iunie 1873, ia hotărârea să se apuce de săpat. După săparea a 250 mii metri cubi de pământ, plimbându-se cu soția prin săpături, îi spune acesteia: „Du-te și dă drumul tuturor lucrătorilor, spune-le ceva, spune-le că e ziua mea de naștere și că au liber.” Când soția se întoarce la el după plecarea lucrătorilor, îl găsește săpând cu disperare printre blocuri enorme de piatră gata să cadă peste el, scoțând la iveală ... AUR, bijuterii incalculabile, bijuterii udate cu sânge și lacrimi, îngropate de trei mii de ani sub ruinele a șapte împărății, dispărute și readuse la lumină.” El nu făcea altceva decât să ne scoată la suprafață istoria noastră, a carpato-danubienilor - uitată, îngropată, părăsită și neglijată. Când o vor lua în considerație „istoricii noștri” și o vor pune în drepturile ei?!

Dar Schliemann a crezut că a descoperit tezaurul lui Priam, când de fapt tezaurul aparent aparținuse unui rege ce trăise cu O Mie de ani înaintea lui Priam. Schliemann a scos la iveală ciudate mângălituri cum ar fi spirala dacică sau zvastica pelasgică și pe care N. Densușianu le amintea în „*Dacia Preistorică*” din 1884 (la pagina 74).

Ce să facă însă Schliemann cu tezaurul? Să-l predea guvernului Turciei? Nici vorbă! Cu multe peripeții și cu ajutorul familiei soției sale grecoalice îl trece peste graniță până la Atena, poliția turcă nemaiajungându-l. Poate el fi socotit un hoț?! Micuțul visător-băiat de prăvălie nu se oprește însă aici: pornește în căutarea comorilor lui Agamemnon din Micene și le găsește! (Fig. 75). ... Se pare, pe ale noastre; 1600 î.d.H., cu cel puțin 300

Fig. 75. Același Schliemann va descoperi la Micene un alt tezaur cuprinzând: obiecte rituale de înmormântare foarte bogate, ca: cupe, bijuterii, vase și o mască mortuară, pe care a atribuit-o lui Agamemnon; dar a greșit din nou, ea aparținând anilor 1193-1184 î.d.H., deci cu 3-4 secole înaintea începerii războiului troian. Specialiștii în lucrări în aur ale acelor timpuri erau tracii. De fapt nici până azi nu s-a aflat cui i-a aparținut acea mască mortuară, știindu-se că grecii au sosit în Europa între 1900 și 1400 î.d.H., într-un stadiu de civilizație cam „pastoral“. Fig. 74 și 75 au fost reproduse după *The Adventure of Archeology, National Geographic Society, 1985*

de ani mai vechi de legendarul Agamemnon. Dar asta este o altă poveste pe care nu intenționez s-o derulez aici.

Să mai adaug că patru mii de ani î.d.H. Peninsula Balcanică era legată de Asia Mică printr-o limbă de pământ cunoscută de poporul carpato-dunărean, care o străbătea ducându-și cultura și civilizația prin ea până la Tigru și Eufrat. Prin scufundarea ei în Marea Mediterană vor apare o noua mare - Tracică (Egee) și o puzderie de mici insule. Multe din aceste insulițe poartă urmele vechii civilizații pelasgice, carpato-dunărene, „uimind” și azi „savanții” care nu pot înțelege cum o insuliță cum ar fi Creta sau Santorini pot avea pe ele civilizații „izolate” foarte avansate!

Dar să revenim la ei, carpato-dunărenii. Marile civilizații ale lumii au apărut și s-au dezvoltat la gurile de vărsare ale unor mari fluvii (Gange, Nil, Tigru, Eufrat). În Europa există un singur mare asemenea fluviu, și anume Dunărea (DANU-BIU), a cărei gură de vărsare (delta) se află pe teritoriul țării noastre.

Europa a fost acoperită de o calotă de gheață cu excepția sudului ei, în speță zona carpato-dunăreano-pontică. Aici, în această zonă neacoperită de calota glaciară, cu vegetație abundentă, bogată în izvoare și sare, apare și se dezvoltă o civilizație, numită de unii „carpato-dunăreană” iar de alții „ariană”, ori mai târziu pelasgică sau tracică, aceeași cunoscută astăzi ca daco-română.

Iar dacă acum o sută de ani, acei „oameni de știință” găseau că indo-arieni (termen nejustificat) ar fi apărut undeva pe cursul mijlociu al Dunării (P.P.Negulescu, Kretschmer-1896, Kiesling-1903, Dussand-1914), tot ei, cercetători din diferite domenii (lingvistică, arheologie, astrologie) au ajuns la concluzia, eronată, că popoarele ariene își au originea în zona mai sus menționată.

Dar timpul trece, iar știința avansează: la New York, la editura „Barnes & Noble” apare lucrarea ”THE ARYANS - THE HISTORY OF CIVILIZATION” scrisă de V.GORDON CHILDE și în care, la paginile 176-177 (Fig. 45) există o notă privind leagănul și distribuția arienilor, localizându-i în spațiul Carpato-Dunărean-Nistru, nicidecum pe Sena, Rin sau Oder. Lumea se schimbă și odată cu ea și... știința; așadar să ne REDESCOPERIM ISTORIA, așa cum se pare că a fost ea de fapt.

ORIGINEA ROMÂNILOR

In zona Carpato-Dunăreană-Pontică și până la Nistru a apărut în Europa primul nucleu uman: în aceea perioadă a Ereii Glaciare numai această zonă, protejată de arcul Munților Carpați și neacoperită de gheață, a putut genera OMUL EREI GLACIARE, om care se ocupă în exclusivitate cu vânatul, așa cum ne spune Nicolae Miulescu în „Dacia, Țara Zeilor”. Odată cu îmbunătățirea condițiilor climaterice - încălzirea vremii și retragerea ghețarilor - apare o explozie a florei și faunei în această regiune, fiind astfel propice înmulțirii populației. Vânatul, peștele și fructele care se găseau din belșug le asigura o viață relativ ușoară; nici focul nu le era un secret. Apare limba ca mijloc de comunicare - oglindă a nivelului spiritual la care ajunge o societate în procesul dezvoltării ei. Carpato-dunărenii vânau și animale mici, dar în special animale mari, la aceste vânători participând toți membrii familiei mamuții, zimbrii, urșii nu erau ușor de vânat. În căutarea vânatului, aceștia și-au început migrarea mai întâi spre vest -în sudul Europei- ca, mai apoi, să continue înaintarea pe măsura retragerii ghețarilor către nord. Acest lucru explică și bogăția termenilor sinonimi din limbile europene.

Acești paleo-europeni, carpato-dunărenii, încep să se ridice pe treptele spiritualității în aria lor de origine situându-ne în prim-planul civilizațiilor europene. Încălzirea climei a favorizat însă și fărâmițarea carpato-dunărenilor care, pornind după hrană odată cu retragerea păturii glaciare, se depărtează din ce în ce mai mult, ajungând să formeze centre de civilizație de sine stătătoare. Cu încălzirea treptată a vremii, și vârfurile înzăpezite ale munților își vor schimba culoarea în verde - cine ar putea oare spune câte milenii au trecut până când dealurile s-au acoperit cu păduri?! Oamenii peșterilor sunt și ei prinși de schimbările fantastice ale

naturii, încep să domesticească animale, se ocupă cu agricultura, devin sedentari.

Ramura migratoare nordică a carpato-dunărenilor desprinsă în faza timpurie a formării acesteia, se va împărți la rândul ei în două brațe: unul german și altul slav, fiecare cu caracteristicile lui distincte, dar și multe comune. Ramura sud-vestică europeană continuă să aibă relații strânse cu carpato-dunărenii și vor avea mult mai multe lucruri în comun, în special LIMBA.

Spiritualitatea carpato-dunărenilor atinge apogeul dezvoltării prin realizarea a ceea ce ei puteau VEDEA și înțelege: VEDEAU zei și noi reguli de viață - iar cine le vedea cu adevărat, cine le înțelegea și practica, era socotit a se fi născut de două ori - apăruse „SPIRITUALITATEA VEDICA”. Aici, pe cursul inferior al Dunării, se naște spiritualitatea a ceea ce a dominat și încă mai domină lumea: de aici își trage rădăcinile cultura „VEDE”, din care se vor inspira caldeenii și egiptenii, iar mai târziu iudaismului și creștinismul.

Aici va apare societatea „PASTORALĂ”: carpato-dunărenii se vor deplasa de această dată cu cirezile lor înspre răsăritul Europei și Asia, din ce în ce mai departe de CASĂ, căutând pășuni bogate pentru cirezi, câmpuri cu fân, izvoare ... căutând să se întoarcă însă în fiecare an ACASĂ. Dar drumurile deveneau din ce în ce mai lungi, acumulau cantități mari de bogății alimentare, pe care „vecinii” mai puțin harnici și le doreau fără muncă - astfel a apărut prima clasă a luptătorilor care păzeau CASA și care mai târziu vor deveni apărătorii țării: KSHA-ATRI-YA.

Pentru cei care plecau primăvara, pentru a se întoarce acasă toamna, spațiul carpatic a început să aibă un caracter sacru - astfel au apărut serbările (sărbătorile). Ei se întorceau acasă, la marea zeiță DANU, mama ploilor și a pajiștilor bogate, de unde vine și numele fluviului Dunărea - DANUBIU. Tradițiile și denumirile locale vor fi luate cu ei de acești carpato-dunăreni-istrieni, arieni-pelasgi (ori cum vreți să-i numiți) și purtate peste tot, reprezentând caracteristica lor principală.

Nicolae Miulescu, în lucrarea „Dacia-Țara Zeilor”, face un calcul foarte simplu: considerând distanța parcursă zilnic în timpul

pășunatului de aproximativ 15 km, pentru a se putea întoarce iarna acasă, păstorii puteau ajunge ușor până la nord de Munții Caucaz. O dovadă a expansiunii estice și a stabilizării lor în perimetrul caucazian se regăsește și în binecunoscutul „DRUM AL ZEILOR”, marcat cu pietre uriașe fixe și menționat de KAUSHI-TAKI în UPANISHADA ce-i poartă numele (Cartea I, 3).

Despre acest drum al zeilor, cunoscut în antichitate ca fiind misterios, poetul PINDAR în „ISTHIA” v. 20 spunea: „Nici dacă vei călători pe mare sau pe uscat nu vei afla calea cea demnă de admirație care duce la locul principal al „hiperboreilor”- cum ne denumea el.

După Pindar, la nord de Dunăre și Marea Neagră exista, încă dinaintea timpurilor sale, o cale monumentală și totodată miraculoasă prin mulțimea și mărimea colosală a stâlpilor săi interiori care, spunea el, erau înalți de peste 100 de picioare (peste 30 de metri).

Herodot vorbește despre acești stâlpi ca despre „Columnele lui SESOSTRIS” (OSIRIS) care existau și în timpurile sale în ținuturile Sciției.

Poetul Ovidiu în cartea a treia a FASTELOR sale amintește de căile triumfale ale lui Bach sau Liber Pater prin Sciția.

În cântecele eroice populare ale daco-românilor mai găsim și azi amintiri despre „Bâcul Viteazul”, „Bâcul Haiducul” - care instituise un serviciu de străji pe drumul cel lung dintre ODRIU și DIU:

*„Împăratul împărat
Ca el mare, mi-a aflat
De numele Bâcului,
Bâcului, haiducului,
Bâcului, viteazului,
Ce-a pus streaja drumului,
Din dealul Odriului,
Până-n preajma Diului.”*

(Teodorescu, *Poezii populare*, p. 605.)

Herodot, în descrierea Sciției, face referire la un ținut în nordul Mării Negre pe care sciții, pe limba lor, îl numeau

EXAMPAEOS, cuvânt ce în traducere din greacă înseamnă CĂILE SACRE. Aceste locuri numite EXAMPEE erau, după Herodot, situate la o depărtare de patru zile de navigare în sus pe râul Hypanis (Bug); această cale sfântă se afla așadar aproape pe aceeași paralelă cu Chișinăul de azi, având direcția de la apus la răsărit. Despre originea și destinația acestei căi sfinte a sciților, Herodot însă nu ne mai spune nimic, afirmă cel mai mare cunoscător al preistoriei românilor, N. Desușianu.

Șirul cel lung de lespezi enorme (implantate în pământ) ce se întindea din Basarabia spre Crimeea și Don, de la Prut la marea de Azov, reprezenta una din MINUNILE LUMII PREISTORICE, reprezenta calea sfântă a carpato-dunărenilor din Europa în Asia, reprezenta și reprezintă ISTORIA NOASTRĂ - neglijată, uitată, părăsită și politic inconfortabilă pentru „vecinii noștri”.

Apa Bâcului pe lângă care trecea, până în secolul al XVIII-lea, această faimoasă linie de monumente monolitice, se varsă în vechiul Tyros (NISTRU), în apropierea satului românesc Gura-Bâcului. Spre nord, la mică distanță de acest punct, se află și astăzi două sate: unul pe malul drept și altul pe cel stâng al Nistrului, purtând amândouă același nume: „SPEIA”. Din punct de vedere filologic, SPEIA este identic cu termenul scit EXAMPE-OS, unde ultima silabă a fost probabil vulgarizată ori grecizată. Începem astfel să găsim „căile sacre” ale arienilor, carpato-dunărenilor.

Iar dacă azi englezii se mândresc cu „misterioasele” lor pietre de la SALISBURY ori STONEHENGE, sau francezii cu CARNAC, noi românii nici nu le mai pomenim în cărțile noastre de istorie iar istoricii „noștri” par nu că le-au uitat, dar nici măcar n-au auzit de ele!

Citeam de curând „*Lost Civilizations - Early Europe: Mysteries in stone*”, Time-Life Books, și nu puteam înțelege de ce Pindar, Herodot, Ovidiu vorbeau despre acest drum al megaliților cu respect iar cei de mai sus nici nu-l amintesc!!! Țările din jurul nostru se mândresc cu câte o bucațică de dinte sau de os - și își scriu istorii frumoase... Noi avem de milenii drumuri construite în piatră și nici nu ne pasă!

În antichitatea preistorică columnele de piatră brută au avut probabil și o utilitate publică, indicând călătorilor direcțiile drumurilor prin ținuturile pastorale acolo unde nu erau semne de orientare. Dar să ridici lespezi, bolovani, stânci de circa 30 metri înălțime și să marchezi cu ele așa o mare distanță - pare o muncă ciclopică chiar și pentru un modern al vremurilor noastre. Cine au fost EI, STRĂBUNII NOȘTRI, și cum de au fost capabili de o astfel de lucrare?! Explicații, în prezent, nu există... ori nu vrem să le auzim. Să nu uităm că în tradițiile preistorice ale poporului român exista o brazdă uriașă care tăia câmpiile României și ale Ucrainei de azi, până la Don, de la apus la răsărit - „Brazda lui NOVAC”. După alte tradiții, această brazdă este atribuită lui LER ÎMPĂRAT (Liber-Pater), figura razboinică ce cutreiera lumea, erou jefuitor - persoană cu caracter negativ și detestat în descântecele noastre populare:

*„Iar voi, Strigoaie,
Voi Moroaie,
Vă duceți
La Ler Împărat,
La al vostru palat,
Acolo să mergeți,
Acolo să ședeți,
Acolo să pieriți”*

Marion, *Descântece* - p. 134

De menționat că „Ler Împăratul” nu trebuie confundat cu „Ler Domnul” - fiul hiperboreanului Aplo (Apollo) - din colindele noastre pre-creștine, transformat la creștinizare în fiul Maicei Sfinte.

Dar să revenim din preistorie la anul 1716 când învățatul Domn al Moldovei Dimitrie Cantemir scria: „nu departe de Chișinău, orașel lângă râul Bâc, se văd o serie de lespezi foarte mari dispuse în linie dreaptă, în așa fel ca și cum ar fi fost așezate acolo prin activitatea omului. Însă ceea ce ne împiedică a crede aceasta este, pe de-o parte mărimea lespezilor, iar pe de altă parte,

distanța pe care se întind: trec peste Nistru până în Crimeea. În limba poporului acest șir de pietroaie poartă numele de CHEILE BÂCULUI; țărani, în simplitatea lor spun că această construcție a fost făcută de zmei care se conjuraseră să închidă cursul râului Bâcul.” (Cantemirii „*Descriptio Moldaviae*”, ed.1872). Păștorii carpato-dunăreni, după o lungă ședere în zona Caucazului, își vor continua drumul lor spre Est.

CUCERIREA NORD-VESTULUI EUROPEI DE CĂTRE CARPATO-DANUBIENI

dată formați ca popor în spațiul carpato-dunărean, strămoșii carpato-danubieni și-au început migrația în zonele propice vieții, care apăreau peste tot în Europa, odată cu retragerea calotei glaciare și schimbarea climei. Cine ar putea spune câte ere, câte milenii au trecut până ce dealurile mai joase s-au acoperit de păduri, pădurile au prins viață insectele, păsările și în sfârșit animalele au început să le populeze, ele fiind urmate în mod firesc de oameni în căutarea hranei, având în ei și instinctul de explorare.

Dacă ne uităm pe harta Europei putem vedea cum lanțul Carpato-Hercinic se continuă cu cel Turingian. De o parte și de alta a acestei linii pornesc râuri, unele spre Nord, altele spre Sud. Astfel, spre Nord avem Bazinul hidro-geografic care cuprinde Elba, Odra, Vistula și Neman, în timp ce în Sud avem cel al Dunării (Danu: zeița vedică a ploii și a pajiștilor bogate), numit și Danubiu ori Istru și care adună aproape toate apele ce izvorăsc pe versantul sudic al liniei sus-amintite.

Odată cu îmblânzirea climei, pelasgii carpato-danubieni vor porni în cucerirea lumii pre-antice:

1. O ramură timpurie, nordică, baltico-mazuriană, se va separa mai târziu în două sub-diviziuni, dând naștere la două popoare: germanice și slave.
2. O a doua ramură, cea sudică a carpato-danubienilor, va da naștere la 2 subdiviziuni:
 - a). Sud-estică: sumerienii, ramanii-troiieni din Asia Mică, hitiții, ga-ramonii (din nordul Africii).
 - b). Sud-vestică: ce va da naștere raselor așa-zise latine din Europa: geto-dacii - tracii, ilirii, latinii (romanii) - italienii, Ibericii-spaniolii, portughezii, francezii etc.

3. Ramura estică, ce va da naștere la spiritualitatea vedică, care va cuceri Asia: sudul Chinei - zona Tarim Basin (Toch-arieni), India (vedicii arieni), Japonia (populația Ainu), etc.

Tot ce s-a spus până aici reprezintă mai degrabă o reconstituire logică după câteva dovezi și referiri extrase din puținul pe care îl știm astăzi.

Ne rămâne să ilustrăm ce alte dovezi pot fi aduse la puținul pe care-l cunoaștem deja (Fig. 76).

De la Atlantic și până la Marea de Azur a existat o impresionantă arie culturală, o manifestare culturală, de la „dansul” bizonilor, din sanctuarul-peșteră de la Altamira (Spania) sau de la Font-de Gaume (Franța), „Felina de Fildes” de la Pavlov (Cehia) la „Panteră, cai și cavalier ucis”, din sanctuarul-peșteră de la Cuciulat (15.000-12.000 î.d.H. – România), ori la „Gaie-n atac”, din sanctuarul peșterii Gaura Chindiei (10.000-8.000 î.d.H. – România) și până la figura stranie, cosmică, a basoreliefului din sanctuarul-peșteră de la Șinca-Veche (vezi Fig. 56 și Fig. 77). Trebuie să-l amintesc cu plăcere pe domul Ion Pachia Tatomirescu, care în caietele Daco-României vorbește despre o unitate culturală-arhaic-europeană, pelasgică, apărută în perioada anilor 30.000-8.175 î.d.H. și care a devenit o unitate stabilă la orizontul anului 8.175 î.d.H. fragmentându-se în trei unități. Aceste unități s-au dezvoltat în acel „apogeu al neoliticului” diferențiindu-se în: Pelasgia de Vest – de la Atlantic și până în Alpi, Pelasgia de Centru – de la Alpii Răsăriteni și Sardinia până la Nipru și Marea Getică (Marea Neagră), de la Carpații Nordici și Marea Baltică dintre Oder și Neamuna, până în Sicilia, Creta (Marea Tracică apărând mult mai târziu când puntea de pământ ce lega Asia Mică de Peninsula Balcanică se va prăbuși în Marea Mediterană, în urmă cu 4.000 de ani, lăsând o puzderie de noi insule și o nouă mare: Marea Tracică – nume schimbat de greci mai târziu în Marea Egee.

Și în sfârșit, avem Pelasgia de Est, de la Marea Tracică (Egee), Marea Getică (Neagră) și Nipru, până la Don, Munții Caucaz și de aici, peste Anatolia, până în insula Cipru.

Andre Leroi-Gourman cercetând culturile, arta rupestră, euroasiatică, religiile preistoriei, a fost unul dintre primii care au evidențiat „extraordinara unitate a conținutului figurativ” permanentă, persistentă, continuitatea reprezentărilor în spațiu și timp, din Asturia până la Don: aceasta fiind unitatea culturală și demografică din care

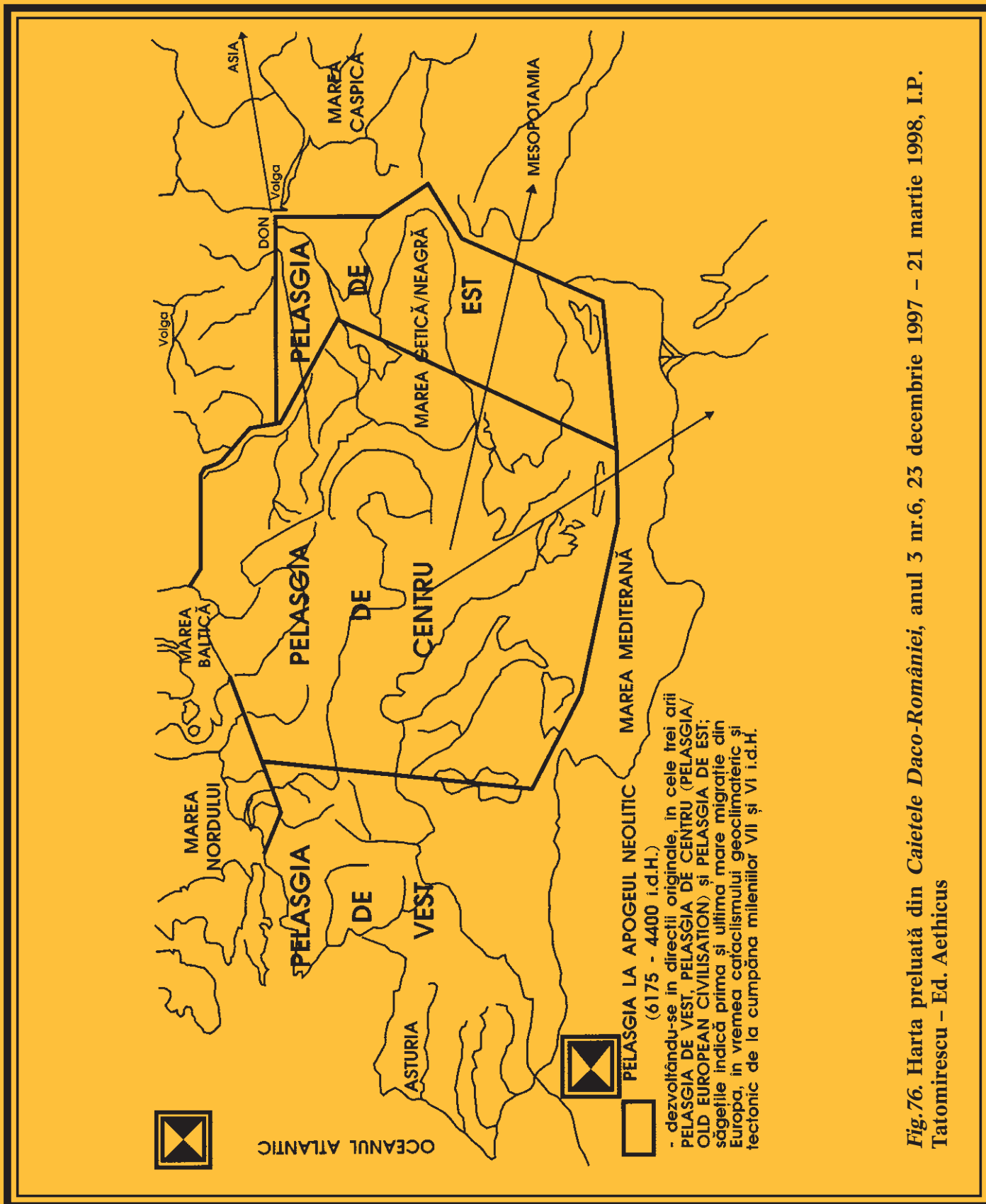

Fig.76. Harta preluată din *Caietele Daco-României*, anul 3 nr.6, 23 decembrie 1997 – 21 martie 1998, I.P. Tatomirescu – Ed. Aethicus

Fig.77. Basorelieful din sanctuarul de la Șinca-Veche, retușat de mine, de fapt sculptat în piatră din vremuri imemorabile, și pe care puteți să-l vedeți și în Fig. 59

Concluziile despre acesta vă las pe d-voastră să le trageți, ori, dacă curiozitatea nu vă va lăsa în pace, vă invit să-l vizitați, la el acasă, la piciorul dealului Pleșu, aflat în imediata apropiere a comunei Șinca-Veche, Țara Făgărașului, județul Brașov.

s-au ivit în zorii istoriei europenei, pelasgii arhaici, unitate ce a antrenat și o limbă comună, pelasga arhaică a oamenilor paleoliticului și mezoliticului, având un lexic redus la strictul necesar, dar îmbogățindu-se și diversificându-se de la un mileniu la altul. E de ajuns să ne gândim la schimbările lingvistice din ultimii 2.000 de ani ca să ne putem imagina ce s-a putut întâmpla atunci, de mult, în antichitatea peristoriei Europei, limba pelasgică-arhaică a carpto-danubienilor dând naștere acolo departe, în Asia, limbii sanscrite, în timp ce în Europa sudică va înflori limba latină vulgară, care va da naștere celei culte (dispărută după o perioadă de mai puțin de 2.000 de ani).

Ramura sud-vestică a carpto-danubienilor își va purta limba peste tot – așa că din limba centrală – pivot – vom avea daco-română (vlahă, română), italiană, reto-romană, sardă.

Ramura estică carpto-dunăreană va fi vorbită între Nipru, Crimeea și Don-Caucaz de cei ce s-au constituit în primul și al doilea val-kurgan (4.400 și 3.400 î.d.H.), îndeosebi de urmașii lor, „rămași pe loc”, care surprind și azi prin așa-zisele „insule de romanitate”, vorbitori ai unei limbi vlahice estice ori extrem estice, ca în regiunea Kerson ori în Peninsula Crimeea (Ucraina de azi), ori pe țărmul est-nord-est al Mării Caspice, ca în Vachi, Khuchni, Kurakh (din Dagestan-Rusia) și Peninsula Buzachi ori în Kazahstan, etc.

Alții vor ajunge în sudul Chinei, toch-arieni, ori în India-arieni (limba sanscrită) ori chiar în Japonia – populația Ainu.

Ramura sud-vestică a carpto-danubienilor va constitui de fapt ceea ce numim „Vechea civilizație europeană” avându-și originea în spațiul sacru carpto-danubian. Conceptul de vechea Europă, a fost pus în circulație de Marija Gimbutas – profesoara de arheologie-lingvistică de la Universitatea din Los Angeles, California, care l-a prezentat în 1971 la al VIII-lea Congres internațional de științe pre-istorice și proto-istorice de la Singidunum - Belgrad. Acestei ramuri îi corespund ținuturi ce se găsesc azi pe harta Europei în: Ucraina, Republica Moldova, România, Bulgaria, Serbia, Macedonia, Muntenegru, Herțegovina, Bosnia, Croația, Slovenia, Albania, Grecia, Turcia, Ungaria, Elveția, Italia cu o extremitate nordică: Austria, Cehia, Slovenia, Polonia și Lituania și o extremitate sudică, marcată de insulele Sardinia, Sicilia, Creta, Cipru. Această ramură sud-vestică carpto-danubiană a înregistrat o impresionantă dezvoltare neolitică, aducând pe lume cea mai veche scriere de pe planetă, cea de la Tărtăria

– România, și cea mai fascinantă arhitectură a templelor: Căscioarele – România, Cranon – Grecia, Porodin - Macedonia, Gradesnita – Bulgaria, Parta – România, Sarmi-Seget-Usa (România - Panteonul pelasgilor- arienii-carpato-danubieni), dominată de cultul Soarelui-zeu, din munții Suryanului (Surya: numele zeului Soarelui în lumea Vedica). În necropola de la Cernavodă – România s-au descoperit două statuete din ceramică, din orizontul anului 4.530 î.d.H., reprezentând „perechea primordială”: tatăl-cer (Samasua) și muma-pământ, (Dakia), numit și „Gânditorul ponto-dunărean și soția-i”. Să nu uităm că condițiile geo-climatică și în special tectonice din anii 7.540 î.d.H. până în 5.500 î.d.H. vor afecta răspândirea neamului nostru carpato-danubian. Astfel în perioada descrisă mai sus, în urma cataclismului tectonic, s-a ridicat placa tectonică a Mării Negre cu 40-180 m, inundând zona câmpiei Dunării de Jos, s-a rupt și s-a format „trecătoarea” Bosforului, s-a prăbușit în Marea Mediterană puntea ce leagă Balcanii de Asia Mică, dând naștere la Peninsula Balcanică și Marea Tracică (Egee) cu insulele ei. Tot în această perioadă centrul sacru Koga-Ion se va muta din Munții Bucegi (de la punctul seismic al Vrancei) în zona muntelui Surya, la Sarmi-Seget-Usa (în vechea sanscrită însemnând: eu mă grăbesc să curg).

Între anii 4.400-4.200 î.d.H. sosește primul val răsăritean migrator în această Pelasgia – sosește populația „Kurgan” în stepile Nord-Vest-Pontice și valea Dunării, originari din aria Don - Volga. Acest prim val migrator de călăreți războinici se va opri la confluența râurilor Sausa și Drava cu Dunărea. El va contribui la revigorarea migrației pelasgice carpato-danubiene dincolo de Alpi și în special în Peninsula Italică.

Pelasgii-carpato-dunăreni se vor organiza mai bine administrativ-militar și religios spre a lupta împotriva populațiilor migratoare. În numele zeităților sacre ca cel al războiului, Sol-ares (Soare-tânăr, războinic), ori în numele cultului sol-ares (fiul Tatălui-cer”, „Sama-Sua”, Salmos-Zalmos-Zalmoxis) rolul credinței va fi revigorat.

În vederea apărării țării, se va dezvolta o producție de arme din ce în ce mai perfecționate, Terra Aruteliensis, Ardeal, devenind în final prim centru metalurgic al Europei.

Astfel, primul val de populație Kurgan a fost absorbit, asimilat de autohtonii, carpato-danubieni, care stimulați și agasați de migratori vor da naștere unui popor războinic, „războinicii

Soarelui” la acel început al anilor 4.400 – 3.900 î.d.H. cunoscut și sub numele de popor dac (Dax-sfinți, cavaleri, războinici), poporul „cel mai viteaz, cel mai cinstit și drept din masa neamurilor pelasgice“ (Herodot, *Istoriei*, IV, 93).

Carpato-dunărenii au descoperit:

1. Secera (vezi complexe culturale Gumelnița-Karanoco și Cucuteni);
2. Cuțitul curb, din silex, atingând până la 30 cm lungime, devenind, în epoca metalelor, sabia dacică, încovoiată, folosită atât la seceratul grâului cât și la seceratul dușmanilor;
3. Plugul cu brăzdar din corn de cerb ori din silex, mai târziu fiind făcut din bronz ori fier;
4. Jugul- folosit la tracțiunea carelor cu boi;
5. Toporul din silex, mai târziu făcut din bronz-fier, turnat într-un tipar de lut ars, topor cu două tășuri, tipic pentru poporul nostru carpato-dunărean;
6. Roata pentru olărit cât și roata pentru car, invenție atribuită dacilor cucuteni;
7. Cotiga, carul, căruța cu două, trei sau patru roți.

Toate acestea au fost inventate de strămoșii noștri. Oricare alt popor din lume s-ar mândri cu așa descoperiri, exceptând poporul nostru român care din „modestie”, dacă nu prost înțelege lipsă de mândrie, continuă să-și asume o origine latino-romană, neglijându-și adevărată istorie.

Valurile de „migratori” din Răsărit au continuat: astfel avem un al doilea val kurgan (3400-3200 î.d.H.) și chiar un al treilea (3.000-2.800 î.d.H.) care datorită numărului lor mic nu vor influența elementul demografic local.

Atunci, la începutul anilor 3.400 î.d.H., „polul” demografic al planetei se afla în aria carpato-dunăreană-pontică, așa încât populațiile semi-nomade din stepele dintre Nipru și Ural, păstori „de herghelii” atrași de prosperitatea și bogățiile vecinilor din dreapta Niprului, vor apare și dispărea în marea masă a populației carpato-dunărene. Aceste mase migratoare – Kurgan II, III – s-au strecurat în grupuri mici până departe, în vestul Europei, unele grupuri ajungând chiar până în Peninsula Iberică (Spania de azi).

Dacii au protejat Europa de năvala barbarilor, la fel cum urmașii lor o vor face mai târziu. Lipsa de civilizație, foamea, hoția

și needucarea de secole în spiritul muncii a barbarilor din statele Răsăritului, i-a adus și continuă să-i aducă spre noi.

În Dacia intrată în perioada bronzului se constituie cultura Coțofeni, dominată de idei religioase, simboluri, motive sacre: găsim spirala dublă, găsim cultul bradului (vezi motivul ramurilor de brad). Gebeleizis „balaurul norilor” își face apariția ca Marele Zeu, având-o alături pe Marea Zeiță Bendis, zeița pădurii, Lunii și farmecelor. Carpato-danubienii se vor răspândi în lume, o vor cuceri, dar vor fi și ei cuceriți parțial – astfel civilizațiile create de ei, pelasgo-traco-miceniă, pelasgo-traco-minoică, pelasgo-traco-troiană vor fi nimicite, cucerite de un grup barbar, sosit de undeva din estul Mării Caspice în anii 1.900- 1.400 î.d.H. în 4 valuri: aheii, ionieni, doriene și eolieni, cunoscuți mai târziu ca greci.

Ei vor ocupa treptat sudul Peninsulei Balcanice, Asia Mică, ne vor alunga din insulele Mării Tracice (vezi aheul Temistocle, conducătorul grupului de greci care vor cuceri insula Lemnos de la tracii Sinthioni (500 î.d.H.). Ei vor schimba și numele din Marea Tracică în Egee. Vor cuceri de la noi Troia pe care o vor distruge, dar din cuceritori vor deveni cuceriți de cultura carpato-dunărenilor. Ei ne vor imprumuta zeii și universul mitologic: Gebeleizis va deveni Zeus, zeița Bendis – Venus, pe Orfeu și Bachus îi vor asimila fără multe schimbări, de multe ori recunoscându-se originea traco-dacă.

Nesiguranța drumurilor fierului, aurului, grâului și vitelor în Dacia, țara mamă, îi va determina pe aceștia (pe daci) să răspundă solicitărilor prin înființarea unui ordin, eroic-religios, cavaleresc, care va promova idei în înaltul spirit justițiar, potrivit obiceiurilor dacilor, promovând celebrele legi pelasgice, pelagine, bellagine ori vlahice, punând astfel capăt tâlhăriilor și pirateriilor locale. Cavalerii acestui ordin, cavalerii Soarelui, înzestrați cu arme de fier, vor fi net superiori inamicilor lor.

După cum am spus la început, pelasgii carpato-danubieni s-au despărțit în două ramuri: una sudică (spiritualitatea vedică) pe care am discutat-o parțial, și alta timpurie – nordică. Cea nordică va da naștere la două grupuri mari de popoare: slave și germanice.

Un document important pentru noțiunea de Dacia cât și pentru originea și istoria descendenților ei, este Chronicle Roll sau Moseley Roll, o cronică istorică al cărei original s-a pierdut dar ale cărei copii și manuscrise după aceste documente, făcute în secolul

XV, în timpul domniei lui Henry al VI-lea, se găsesc la: „Univeristary College”, din Londra, „Corpus Christi College” din Cambridge și „Bibliothèque Nationale” din Paris (Fig. 78).

Acest document este o genealogie a popoarelor germane, o legendă a acestora. Astfel Steph, Steldius ori Boerinus este primul locuitor și inițiator al popoarelor germane care are nouă descendenți, cele nouă popoare germanice vechi, inițiatoare: Geate, Dacus, Suethedus, Fresus, Gethius, Wandalus, Iutus, Gothus, Cinrinicius.

Trebuie să-i mulțumesc colegului din New Jersey, dr. Alexandru Bădin, care în lucrarea „*Dacia din Vestul Europei*” publicată la New York – 1998, Ed. The Geryon Press, descrie în amănunt și cu lux de informații această legătura dintre Dacia de Est și Vest, dezlegând o istorie până acuma nedezlegată, o istorie legendară, reabilitând pe baze istorice și documentare, originea Daciei din vestul Europei. Chiar dacă opiniile noastre nu sunt întotdeauna aceleași, continuu să-i păstrez aceeași deosebită stimă.

Revenind la cei 9 descendenți ai lui Boerinus (Boier - n.a.) este clar (Fig. 78) că ei nu reprezentau persoane ci popoare iar preistoria devine dintr-odată un roman fascinant polițist: cum de ei, germanii, pot accepta ca două dintre ramurile lor să poarte nume ca geate și dacus! Să fie oare o simplă coincidență, ori sosirea pe teritoriul Germaniei, atunci, a unui trib carpato-danubian, după retragerea calotei glaciare și încălzirii climei, să fi generat această legendă!

- Există un erou scandinav, Beowulf, conducător al unui popor numit geate, geatas, guata sau guatar.

- Friedrich Heer în cartea sa „*The Medieval Word*” New York, New American Library, 1961, descrie trei profesori iluștri de la Universitatea din Paris, secolul XIII, toți originari din nordul Europei: unul din ei fiind Boetius din Dacia. Acesta era reprezentantul tezei mult-dezbătute a „dublei realități” și care descria cunoașterea și religia ca două principii diferite, fiecare având validitatea ei proprie. Ideile lui eretice au fost aduse la tăcere, în anul 1277, printr-un decret papal.

Localizarea geografică a Daciei, țara lui Boeticus, este controversată. După profesorul Jensen S. Skovgaard, termenul de Dacia avea două semnificații: - prima se referea la un membru al ordinului dominican sau franciscan, însemnând că persoana

aparținea Provinciei Dacia, în care erau cuprinse teritoriile mai multor țări: Danemarca, Norvegia, Suedia și Finlanda. A doua semnificație ar însemna că persoana aparținea țării Dacia din vechile texte latine ale Evului Mediu, numită, de asemenea, Dania sau Danemarca. Așadar, găsim două grupuri de populații, în două regiuni geografice diferite din Europa, care poartă aceleași nume de daci și Dacia. Un grup este situat în estul Europei (în vatra vechii Europe) și celălalt în partea de nord-vest a continentului, unde găsim ca stat Danemarca, numită și Dacia, în vechile texte latine, sau o găsim ca provincie, regiune, numită tot Dacia, incluzând de data aceasta Suedia, Norvegia, Danemarca și Finlanda.

Ce este interesant, ca datare istorică, Dacia din estul Europei a fost menționată în istoria scrisă – din secolul II î.d.H. în timp ce cea din Vest, mult mai târziu, în jurul secolului IV d.H.

Personal, nu cred că problema originii naționale a lui Boeticus din Dacia trebuie să fie dezbătută între suedezi și danezi, ei trebuind să se adreseze Daciei de Est, acolo fiind cheia care le poate deschide ușa preistoriei originii lor.

Este oare posibil ca pe o arie geografică determinată undeva la vest de râul Rin și la est de Munții Carpați să existe două regiuni și două popoare cu nume identice, cu tradiții culturale, religioase și lingvistice foarte asemănătoare, care să nu aibă o legătura istorică între ele, care să nu aibă o istorie, un trecut și o origine comună?

Ei pelasgii-carpato-danubieni și-au purtat simbolurile peste toate zonele cucerite; astfel găsim crucea pelasgică nu numai pe un vârf de lance la Torocello, lângă Veneția, dar și la Munchenberg (Germania), din Balcani și până în Asia Mică și de acolo până în India, Coreea și Indonesia (insula Bali); cea mai veche din lume găsimu-se la sudul Dunării, pe teritoriul Bulgariei de azi, vechimea ei fiind de peste 7.000 de ani. Pasărea heraldică a Țării Românești, Corbul Pelasgic, pasărea sfântă a zeului Mitra (zeul Soarelui, aparținând populației celei mai vechi din panteonul vedic), adorată așa de mult în regiunile Daciei (vezi N. Densușianu, *Dacia preistorică*, p. 426, Ed. Meridiane, 1986), are în plisc o cruce pelasgică simplă, alteori dublă; în Octoihul slavonesc tipărit la 1575, această cruce are în partea superioară forma unei zvastici vechi pelasgice, simbol al soarelui renăscut sau al soarelui de primăvară. Tot astfel o găsim și în Psaltirea slavo-română de la

"regnum Britannie inuaserunt et optinuerunt, videlicet Saxones, Angli, Iuthi, Daci, Norwagences, Gothi, Wandali, Geathi et Fresi"

+++

"Norway and Danmark naturally appear much oftener. The latter is always called Dacia, as in various medieval writers, e.g., Henry of Huntingdon"

+++

"hæc de rege marino Helgi agerentur, frater eius, rex Daciae, mortus est Haldanus"

+++

"Erat ergo Dan rex in Dacia per triennium."

Fig.78. Chronicle Roll sau Moseley Roll – sec. XV.

Acest document este o genealogie a popoarelor germane, o legendă a acestora. Astfel, Steph, Steldius ori Boerinus este primul locuitor și inițiator al popoarelor germane care are nouă descendenți, cele nouă popoare germanice vechi, inițiatoare: Geate, Dacus, Suethedus, Fresus, Gethius, Wandalus, Iutus, Gothus, Cinrinicius.

După „Dacia din vestul Europei“, A. BĂDIN, New York, Ed. The Geryon Press, 1998

Fig.79. Octoih slavonesc 1575, partea a doua, tipărit de diaconul Coresi.

Vezi Bibliografia românească veche, vol. I, p. 61

ДРИСОВОУЛЬ

БЛАШКОИ ЗЕМЛЕ

Ю АЛЕѦИНАРЪ ВОЕВОДАЪ

1577 (Bianu și Hodos, *Bibliografia rom.* Tom.I. 61-1575,67-1577) (Fig. 79). La 31 iulie 1920 la biserica Domnească din Curtea de Argeș a fost descoperit mormântul lui Negru-Vodă; în momentul în care a fost ridicată piatra de pe sarcofag, a apărut imaginea nealterată a Marelui Domn și Preot din veacul al XIII-lea, giulgiul voievodului fiind acoperit cu semnul sacru pelasgic, crucea pelasgică.

Dacă ne uităm în „Mica cronică a regilor din Leire” scrisă în XII d.H. găsim: „Erat Ergo Dan Rex in Dacia Per Triennium” – Dan a fost deci rege în Dacia, timp de trei ani. În partea de jos a aceleiași pagini R.W. Chambers aduce o notă informativă deosebită: Dacia=Den-Mark. După o reexaminare a documentului Moseley Roll se poate observa că atât numele regelui Dan cât și al poporului Dani sunt absente din acest document, apariția lor istorică fiind mult mai târzie. Dani, Dania, Danemarca sunt nume mai recente ce au înlocuit numele tradițional de Dacia.

Venirea danilor din nordul Scandinaviei a deplasat o parte a populației de daci pe teritoriul Olandei de azi, unde locuitorii ei sunt cunoscuți și azi sub numele de Dutch, care se pronunță daci.

Avem Royal Dutch Oil Company, ori Dutch East India Company, Dutch Refomed Church, etc.

Din nefericire în România de azi avem un popor preocupat în primul rând de supraviețuirea fizică și mai puțin de origini, de identitatea lui reală.

În plus evenimente nefirești și dramatice l-au făcut să-și uite adevărata origine.

Încercările repetate de a-l face pe poporul daco-român să-și uite identitatea națională și istorică se pare că au reușit. Să nu uităm că o minciună repetată devine un adevăr de valoare în timp ce un adevăr neglijat trece în spațiul ocult.

Oare această „hipnoză” de secole la care este supus poporul daco-roman să nu aibă un sfârșit? Daco-românii să nu-și poată descoperi adevărata origine, istorie? Adevărului îi trebuie două lucruri: cineva să-l rostească și cineva să-l audă! Deci primul pas a fost făcut!

CUCERIREA INDIEI DE CĂTRE POPORUL CARPATO-DUNĂREAN

Părăsind spațiul Carpato-Dunărean și pornind spre est, acești pelasgi s-au stabilit pentru un timp îndelungat în zona Munților Caucaz, după care și-au continuat migrația estică până în India, (migrație pașnică sau mai puțin pașnică, după împrejurări) sub presiunea surplusului de populație. Ei ajung pe valea Indusului, pe al cărui curs superior s-au stabilit. Numele dat fluviului a fost: SINDHU, care odată cu cucerirea acestui teritoriu de către perși (518 î.d.H.), datorită, probabil, dificultății de pronunțare aceștia l-au numit Hindu, preluat la rândul lui de greci ca Indos. Ei, carpato-danubienii-arieni, vor provoca MĂCELUL de la HARAPPA (Fig. 80) de acum 4.000 de ani (2.000 î.d.H.) și vor mai trece de atunci mii și mii de ani până când în anul 1826 un dezertor al armatei britanice, cunoscut sub numele de Charles Masson, va scrie despre „Ruinele unui Castel de Cărămidă” determinându-l pe Sir Alexander Cunningham să-l viziteze, 20 de ani mai târziu, în iarna anului 1873. Dar misterele de la Harappan vor continua să excite mințile arheologilor, în special când au descoperit într-un cimitir local și rămășițe scheletale de proveniență caucaziană, mediteraneeană (*Ancient Mysteries* - de Rupert Furneaux p. 93). Acestea, spune autorul mai sus citat, sunt întărite din literaturile Vedice, Ariene, care în Rig Veda vorbesc de numitul Hari-Yupuya (Harappa?) ca despre o scenă de bătălie în care, invadatorii carpato-dunăreni, arieni, trebuiau să ia cu asalt cetăți fortificate, termen care nu se poate aplica nici unei alte regiuni decât Harappei și Mahenjo-daro. După autorul de mai sus și nu numai după el, Sir Mortimer Wheeler a fost probabil cel mai

Fig.80. Harappa, oraș care acum 4000 de ani va dispărea în urma cuceririi lui de către carpato-danubienii și redescoperit de un dezertor al armatei britanice în 1826. În literatura vedică, Rig-Veda, se vorbește despre numitul Hari-Yupuya (Harappa) ca despre o scenă de bătălie în care, invadatorii carpato-dunăreni-arieni trebuiau să ia cu asalt cetăți fortificate. Sir Mortimer Wheeler, directorul general al cercetărilor arheologice din India, în perioada 1944-1948, a fost cel mai ardent avocat al teoriei sus-amintite.

Situat la 2000 de mile de Mesopotamia, pe teritoriul de azi al Pakistanului și Indiei, o cultură de negustori pașnici își construia unul dintre cele mai frumoase și moderne orașe, care însă va dispărea brusc, fără să lase nimic în urmă, decât un nume, Harappa.

Discover, Indus Valley, by Shanti Menon, p.67, decembrie 1998

ardent avocat al distrugerii civilizației harappa de către arieni, el fiind directorul general al cercetărilor arheologice din India în perioada 1944-1948. El a fost contracarat în teoria sa, după aproape 40 de ani, de George F. Dales și mult mai târziu, 1984, de K.A.R. Kennedy de la Cornell University, dar nemaifiind în viață nu le-a putut răspunde, așa că încerc eu să le răspund: ”Dacă cultura Harappans nu a dispărut datorită invadatorilor carpto-dunăreni-arieni, de ce ei virtual au dispărut din fața posterității, fără să lase nimic, ori lăsând, după cum a spus și Sir Wheeler, „nimic mai mult decât un nume”? Cum niște nomazi, crescători de animale, carpto-danubienii, au putut crea nu numai o nouă și fantastică religie, dar și orașe splendide care au rămas mărturie până în zilele noastre; cum de cea mai complexă și magnifică literatură a putut izvorî tocmai de la acești arieni-carpto-danubieni și nu de la alții! De fapt întreaga literatură vedică se bazează pe 4 texte (din care cele mai vechi sunt: Rig-Veda, Yajur-Veda și Sama-Veda, aparent mai târziu apărând Athara-Veda) și două poeme (asemănătoare Iliadei și Odisseei, dar cu mii de ani mai vechi ca acestea): Ramayana și Mahabharata (care păstrează până azi nume de localități din locurile de origine ale arienilor-carpto-dunăreni, tema principală fiind lupta dintre două familii care își dispută întâietatea la tronul Regatului Baharatal (după unii Banatul de azi). De când eram copil am fost „izbit” de cuvinte „românești” fără nici un sens ori înțeles, și să dau numai câteva exemple:

(1) TAMAS FALAU. Ce o fi însemnând și de ce bătrânii noștri să fi ales acest nume, o fi avut el un sens, atunci, de mult? Dar iată că apare un bătrân zeu-vedic cu numele de TAMASH. E o simplă coincidență cu numele micuțului Tamașfalau de la 30 km depărtare de Brașov, și nu vă contrazic (Fig. 81). Dar din nou la 5 km. de Tamaș Falau se găsește

(2) PAVA. Nume ciudat și fără sens; ciudați și străbuniiăștia ai noștri, veți spune, au ales și ei nume pentru localități, așa, fără să însemne nimic. Dar din nou EI, vedicii, au un zeu al focului: AGNI (și să nu uităm Agni-ta), care în timpurile vechi se mai chema și PAVA-KA. Simple coincidențe, vor spune scepticii.

Fig.81. Tămășasa. Despre numele satului Tămășasa arheologii, istoricii nu spun nimic, dar lingviștii îl consideră când de origine germană, când maghiară, când... nici ei nu știu ce poate fi, este de orice origine numai de la noi nu! Ei bine, domnilor, trebuie să știți că Tamasna este numele celui de-al patrulea Manu, iar dacă nu ați auzit încă de „Tratatele ordinii universale“ în care la loc de cinste se află celebrele „Legi ale lui Manu“ vă sfătuiesc să le căutați și să le citiți. Ele fac parte din literatura „Veda“ care reflectă, pe de o parte, concepțiile religioase ale primilor arieni și pe de altă parte, pe acelea profesate de aceștia de-a lungul veacurilor; se pot vedea în ele preocupări legate de originea primară a lumii, a tipului, a structurii personalității umane. Există o poveste a Potopului, până acum cea mai veche din lume, din care sumerienii, mesopotamienii, și mai târziu evreii și creștinii, nu au făcut decât „să se inspire“. În această poveste Manu, omul sfânt, este anunțat de un pește despre Potopul care va distruge toate creaturile; dar el va putea să le salveze... ceea ce a și făcut. Misterios va apare și o fiică, iar în final fiii săi ce vor popula pământul. Mult noroc, domnilor lingviști „români“.

(3) La 22 km de comuna Budila (tovarășul de arme al marelui Raman Brașiva), apare MOACȘA, nume ciudat, nu știu de unde s-or fi inspirat, străbunii, și cu acest nume, dar Ei, vedicii, aveau un zeu, o divinitate care exprimă, în același timp, Unitatea și Infinitul. Numele lui: MOKSHA. Dar domnilor, să fim serioși, aceste 3 nume nu sunt decât simple coincidențe! Să fie chiar așa? Numele dat unui mare zeu, atunci când se face referire la puterea lui fizică, este HARA (unii consideră că și cuvântul HORA își trage originea din acesta), dar iată că apare și comuna.

(4) HARNAU (poate derivat din HORA-MANI ?). Toate aceste 4 localități și muntele Hărman înconjoară „din întâmplare” vârful BĂRĂTĂU, numit astfel după BHARA-TA eroul carpto-danubian-aryan sub a cărui conducere a fost cucerită o mare parte din India și ale cărui fapte sunt amintite și în MAHA-BHARATA și să fie numai atât și tot ar fi de ajuns ca să încolțească o idee în mintea oricărui om normal, dar nu și în a „indiferenților” de origine „română”, care veghează la „acuratețea” istoriei „noastre”? Dar norocul nu le surâde și trebuie să-l amintesc din nou pe dl Nicolae Miulescu pentru entuziasmul și munca depusă, în căutările sale de a ne descoperi ADEVĂRATELE ORIGINI (și pe care-l citez de multe ori la acest subiect), așa că ne apare în față o altă comună vecină.

(5) ȘANDRA nume care înseamnă tot nimic dacă nu ne gândim la zeitatea lunară vedică: CHANDRA. (Numele Șandru – în tot Banatul și mai puțin în Ardeal). Și exemplele pot continua într-o așa de mare bogăție de ”asemănări” încât pentru cei necontaminați de „facultățile de istorie”, toate acestea ridică un semn de „?” Să vă mai dau și niște exemple de munți cu nume VEDICE :

-OM = OM silaba vedică, sacră, pe care am mai discutat-o

-NEGAE = NEGAIUL

-PAPUSHAN = PĂPUȘA

-SHIRI (sau SRI)=SIRIU (zeița belșugului)

Să vedem ce au făcut carpto-danubienii-aryenii după cucerirea Indiei: au împărțit-o în clase sociale, primele 3 aparținându-le Lor, cuceritorilor, Lor, cei inițiați în tainele spiritualității vedice, născuți astfel de două ori :

RAMANII (cunoscuți mai târziu ca brahmani): specialiști în rituale, preoți și poeți;

KASHA-TRİYAS (apărătorii CASEI) luptătorii care serveau ca șefi de trib;

VAI-SHY-AS (vai și amar de capul lor) reprezentau clasa cea mai joasă a celor născuți de două ori;

SHUDRA clasa a populației ne-aryene, a celor ce transpirau, sudorau în munca grea de toate zilele, populația bastinașă, locală, negroidă.

În ANCIENT INDIA: *Land of Mystery* (Time-Life Book, Alexandria, Virginia) arienii sunt descriși, după Rig-Veda ca fiind agresivi, semi-nomazi, crezând în zei viguroși, războinici, atacând cu fulgere din căruțele lor de luptă.

Ei, carpato-danubienii au cucerit India dar nu-și vor uita niciodată locurile unde zeii lor, zeii vedici locuiau, nu vor uita niciodată Spațiul Carpato-Dunărean, nu vor uita DACIA, DAKSHA, Țara Zeilor de unde ei au plecat, loc ales de cei 7 zei ai genezei, avându-l pe EL, DAKSHA, conducător, ca cel mai frumos loc de pe Pământ, locul pe care marele zeu l-a populat în timpul nopții cu primii săi 10.000 de fii, Aleșii zeilor, DACII. Ei,vedicii, vor continua s-o viziteze, în pelerinaj, întorcându-se acasă pe „Drumul Zeilor”, drumul BYK-ului, așa cum este descris în povestea -Upanishada: Kanshitaki; cum și europenii mai târziu, descoperind și cucerind America, au dat naștere celei mai avansate civilizații din lumea de azi, și se întorc din când în când „acasă” în Europa; tot așa și noi, atunci, demult, după ce am invadat și cucerit India dând naștere la o super-civilizație preistorică, nu am uitat „Casa” reîntorcându-ne uneori, acolo, acasă, în pelerinaj, în DACIA-ȚARA ZEILOR pe drumul zeilor, dedicat lui BYK, de unde și numele Drumul BÂC-ului (despre care v-am vorbit puțin mai înainte). Astfel acești carpato-dunăreni veniți de pe malurile râului TISA: PA-Thissus, urmând cursul Nistrului, Tyros, ori venind după malurile celui mai puternic fluviu al Europei, fluviu ce poartă numele zeiței DANU, Mamă a Ploii, își vor păstra obiceiurile și limba, așa-zisa sanskrită, moștenire ce-i va face mai nemuritori decât înșiși zeii. De aceea

când marele zeu Daksha le-a dat, LOR, dacilor, poporului lui iubit, poporului ales, simbolul de SPIRALĂ, le-a dat-o cu dorința ca să se răspândească și ei ca ea, și tot ca ea să poată privi înapoi cu mândrie, așa că:

BLESTEMAT SĂ FIE CINE-ȘI UITĂ LIMBA, NEAMUL! – cum spun ai noștri frați – A-români.

Sosirea, reîntoarcerea Acasă a marelui șef de trib, a Ramanului BRASIVA, lasă în urma lui orașul BRAȘOV. În jurul acestuia îi vom găsi pe tovarășii lui de arme, ca VUDILA=BUDILA și pe DJAVA fiul lui SHARKARA=ȘERCAIA.

În mijlocul orașului Brașov se găsește dealul numit VARTE, în vechea sanskrită vedicul VARTA=ȚARĂ=VATRĂ. Deci: VARTA BRASIVA=VATRA lui BRASIVA ori Țara lui Brasiva. Șercaia, Brașov, Budila sunt înconjurată de un complex de așezări purtând nume ale vechilor zei vedici așa cum am amintit mai sus: Tamas-falau, Pava, Moacsa, Harnau. Ramanul (brahmanul) Uddalaca care făcuse cauză comună cu ramanii rebeli, întors și el Acasă, în Daksa-Dacia, se așază la UDA pe VALEA VEDEI, în apropiere de sihăstria LACHU-MANA, adică nu departe de TOPANA, VEȚU etc. O privire de ansamblu pe harta acestui teritoriu ne arată cum o unitate centrală „ramană” e înconjurată de altele care o susțin. Și ca să-l parafrazez pe Marius Vivekananda, din lucrarea sa:

„Promanteu strămoșul meu”

Înțeleptul RAM străbun

Al poporului Român (1984):

DACIA așezare de RAMANI

Dăinuie de mii de ani,

Seculară-n atestare

Denumirea-i grăitoare

DAKSA zeu creator

De popor DAC, iubitor

În SPIRALĂ crezător

.....

*DACIA, locul unde clanul
De păstori a luat ființă
Devenind și reședință
Și cu rol de „capitală”
O cetate Ariană*

.....
*Vechea vatră de lumină
A „vedicului” fără de vină
Așezare milenară
Nobilă și legendară*

.....
*ROMÂNIE, în jurul tău
Nu a fost și nu-i un hău!
Ancestrale așezări
De pe vatra-ntregii țări,
Sunt și astăzi vii, prezente,
Ale vieții monumente!
Avem TAMAS a lui FALAU
Chiar aproape de Brașov, zău.
MOACSA, SANDRA chiar și PAVA
Ce ne preamărește slava
VEDICI Zei de mii de ani
Stau de veghe pentru Neam*

.....
*Adevăruri engramate
În cuvinte reflectate
Din graiul RAMANILOR
TRACO-GETO-DACILOR
Și Ramanilor strămoși
Ancestralii noștri moși
Din a lor limbă vorbită
Denumită și SANSCRITĂ
Am dat lumii-ntregi
O LIMBĂ, o CULTURĂ
Și-o ENIGMĂ!!!
Cum de azi al nost-popor*

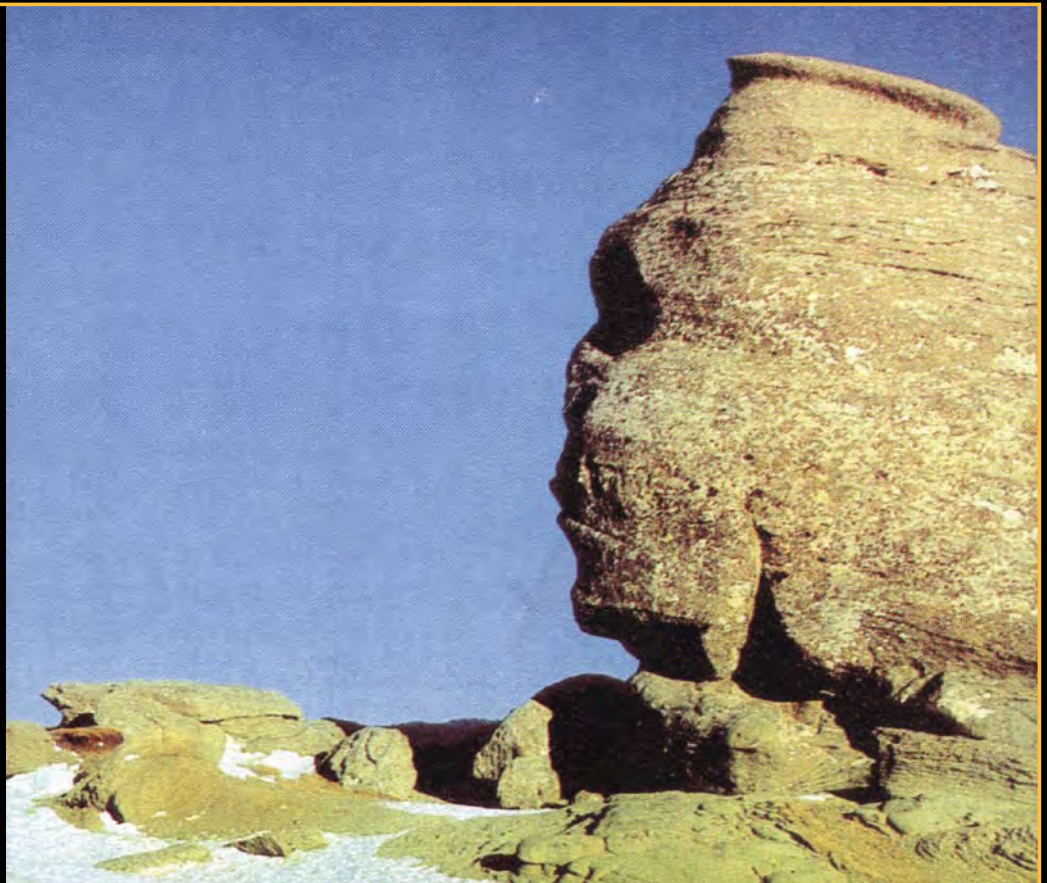

Fig.82.

*Atunci nici Neființă n-a fost, și nici Ființă,
Căci nu era nici spațiu, nici cer și nici stihie.
Avea stăpân și margini pe-atuncea Universul?
Avea adânci prăpăstii? Dar mare? Nu se știe.
N-a fost nici nemurire, căci Moartea nu-ncepuse.
Nu se născuse moartea, căci nu fusese zi.
Nici vânt n-a fost să bată acele începuturi;
Însă ceva în lume – Unicul – se ivi.*

.....
*Dar care mânie oare fu-n stare să priceapă,
Creațiunea însăși de unde-a început?
Poate aicea zeii își zămisli ră neamul,
Dar cine va să spună din cine s-au născut?
Doar El, acela care porni Creațiunea,
El, cel care-o privește din ceruri, numai El,
El, cel care-a făcut-o, sau poate n-a făcut-o,
El singur știe, poate. Sau, poate că nici El.*

(trad. I.Larian Postolache)

„Imnul Creației“, (X,129) Rig-Veda, vechi de mai mult de 4000 de ani și care l-a inspirat și pe Eminescu în „Scrisoarea I-a“ și nu numai.

„Sfinxul“ din Bucegi ce ne veghează neamul de mii și mii de ani și va continua s-o facă!
După „Munții Carpați“, Ed. Thausis, 1995, Sibiu, România

*Este doar un SPECTATOR !
Când 'OM ridică iar fruntea
Să stăm drepti precum NEGOIUL
Cu SIRIU lângă noi
Și puternici ca Titanul
Așa cum era RAMANUL
Să trăim în Armonie
În respect și Bogăție!*

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

DESPRE TRĂCUL ENEA, STRĂLUCITORUL ȘI ENEIDA

Vergilius, (70-19 î.d.H.) cel mai mare poet latin, l-a immortalizat pe Enea, ca erou al celebrului său poem epic Aeneida, care este marea epopee a poporului român. Faptele lui Enea din timpul războiului greco-troian sunt amintite de Homer în Iliada. Enea a fost un neînfricat luptător împotriva grecilor, fiind întrecut în vitejie doar de Hector. Legenda spune că, de fapt, războiul troian a pornit întâmplător chiar din cauza lui Enea, în următoarele împrejurări: când flota grecească s-a oprit la țărmul din fața cetății pelasgice Troia, grecii stăteau cumiți pe vasele lor, neîndrăznind să coboare pe țărm, pentru că o profeție spunea că primul grec ce va coborî pe pământ va fi și primul care va muri în acest război troian.

Grecii sosiți în urmă (1900-1400 î.d.H.) din estul Mării Caspice în patru valuri: ahei, ionieni, doriene și eolieni nu mai sunt acum o hoardă barbară, ci un popor de luptători organizați, care după ce au absorbit noțiunile de civilizație ale popoarelor din jur: pelasgi (traci, daci, carpato-danubieni), egipteni, și-au construit o civilizație „proprie” pe care voiau s-o răspândească prin forță, avizi de continuă cucerire și jefuire a cetăților bogate din jur, precum turcii și rușii o vor face mai târziu.

Regele cetății Philace, Protesilaos, care participă la război, de partea grecilor, cu 40 vase și cu oameni de luptă, a sărit cu îndrăzneală pe țărm, fiind ucis de Enea. Prinț din familia domnitoare pelasgică a Troiei, Enea era fiul lui Anchise și al Afroditei, zeița frumuseții; Afrodita i-a spus lui Anchise să nu dezvăluie nimănui și niciodată originea divină a lui Enea. Dar

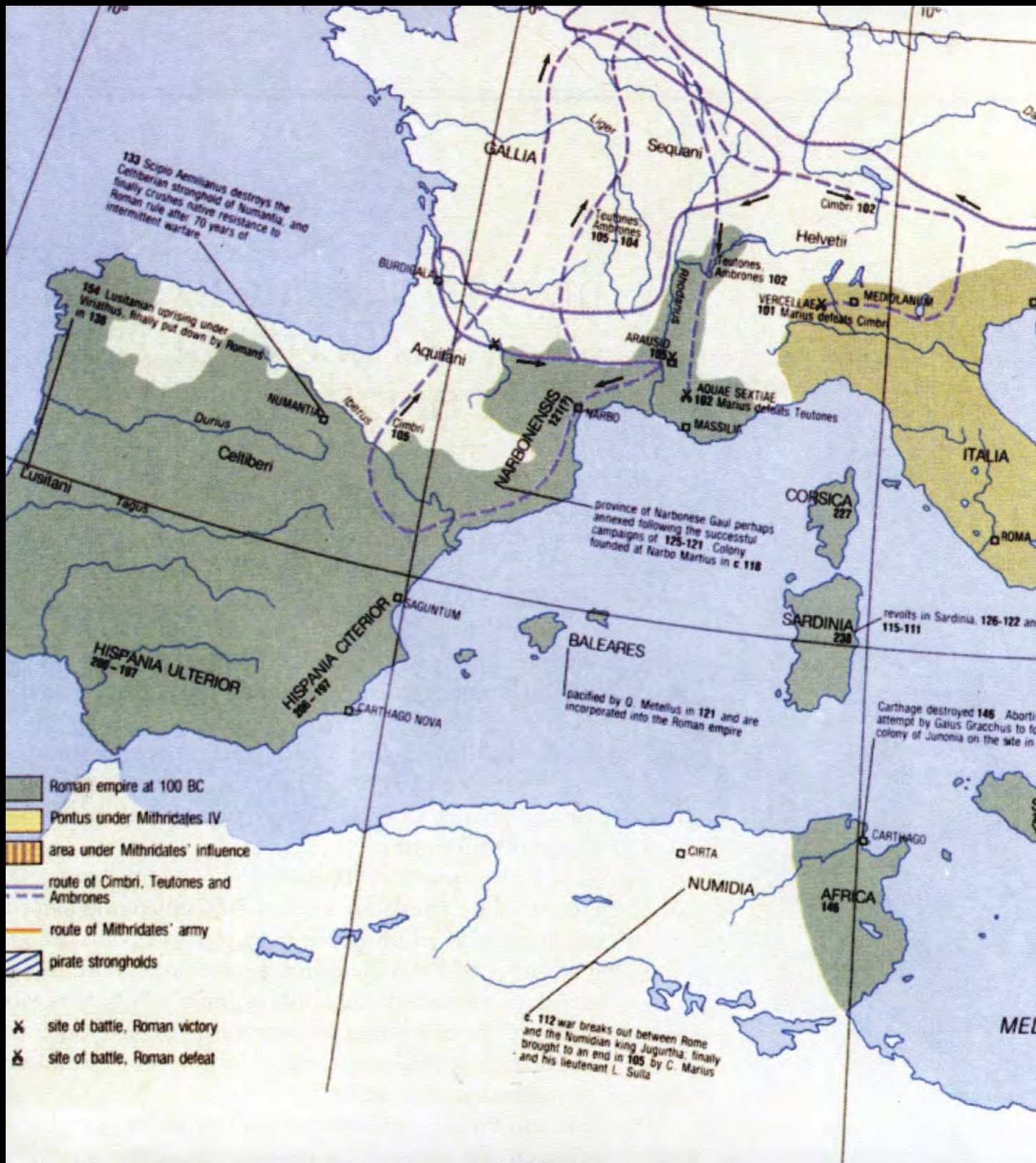

Fig.83. Europa la anul 100 î.d.H., ni se arăta încă dominată de daci; să nu uităm că Burebista își apăra granițele pe malul lacului Constanța (Elveția de azi). La sud de Dunăre romanii ne ocupaseră Macedonia, fără să ne schimbe numele. Grecii erau cunoscuți ca achei și trăiau liniștiți în sudul Peninsulei Balcanice sub romani. Europa începea să fie bântuită de triburi barbare germanice, și vor mai trebui să treacă secole până când acestea ne

vor împinge afară din spațiul de
200 de ani până când, în urma
din teritoriul Daciei; și vor mai
sosi, și o ramură a lor ne va ocu
de azi etc.), separându-ne în de
aromânii-macedoneni, meglenc

iei, Austriei. Vor mai trece încă atricid, romanii vor ocupa 14% 500 de ani până când slavii vor Dunării (bulgarii, sârbii, croații daco-românii, la nord de ei și stro-românii, dalmato-românii,

la sud de ei. Vor mai trece 1000 de ani până la sosirea ungarilor în Câmpia Panonică, pe care ne vor ocupa-o. Nordul ne va fi și el ocupat de o altă grupare slavică și... încă existăm! Și astăzi Ei se gândesc dacă să ne primească ori nu pe Noi în Europa! Noi am fost dintotdeauna aici. Noi nu am venit de nicăieri. Când grecii (acheii) au sosit în Europa (1900-1400 î.d.H.), noi eram aici; Herodot ne numea „oamenii locului“, pelasgi.

Anchise, la un pahar de vin cu prietenii, s-a lăudat că el s-a culcat cu Afrodita. Zeița l-a pedepsit pe Anchise, betegindu-l de picioare, astfel că Anchise a rămas invalid. Totuși lipsa de discreție a lui Anchise nu a avut repercusiuni și pentru Enea. Afrodita a rămas o mamă iubitoare; el s-a bucurat de ajutorul mamei lui, oriunde și oricând a avut nevoie.

Când, în al zecelea an de război, grecii au reușit să cucerească Troia și să-i dea foc, nu tot poporul troian a fost nimicit prin foc și sabie, o parte dintre ei, în special femeile, au fost luate în sclavie de căpeteniile grecilor. Printre cei ce au reușit să scape nevătămați a fost Enea care, ajutat de mama lui, și-a luat familia, pe tatăl său Anchise în cârcă (unii spun că pe umeri), pe micul IULIU (Ascaniu, cum grecii îl vor numi mai târziu), fiul său, care alerga alături de Enea, ținându-l de mână, de mama sa Creusa, fiica regelui Priam, și o parte din rudele sale apropiate; numai că în învâlmășeala creată de cei care alergau în toate părțile și mai ales din cauza nopții, Creusa a dispărut, astfel că Enea a ajuns la corabie fără ea. Ajutați de întunericul nopții și de Afrodita, Enea și oamenii lui au reușit să se strecoare prin flota grecească și să pornească în călătoria lor pe Marea Tracică (Egee).

Aeneida lui Vergilius îl poartă pe tracul Enea într-o călătorie lungă până îl aduce în Italia, unde era destinul lui și unde trebuia să pornească o națiune nouă și un imperiu, care urma să domine lumea timp de aproape un mileniu, un imperiu ce-l va avea ca nucleu de origine pe tracul Enea și pelasgii lui. Vergilius a trăit în timpul domniei împăratului Octavian August. El era poetul preferat al împăratului și al lui Mecena, era perioada de aur a literaturii latine, Ovidius și Horatius secundându-l cu cinste.

Înainte de Vergilius literatura latină a avut și alți poeți epici: pe Ennius (239-169 î.d.H.), grec prin naștere, care a scris o epopee (Annale) în care cânta istoria Romei; pe Naevius (270-200 î.d.H.) care a scris tragedii și comedii, în care atacă aristocrația romană; după Vergiliu, un poet epic remarcabil a fost și Lucan (39-65 d.H.), nepotul filosofului Seneca; el a scris o epopee Pharsale despre lupta dintre Caesar și Pompei. Așa că, imperiul roman, care-și trăia apogeul în timpul lui August, de fapt, nu avea o epopee națională.

Această sarcină a preluat-o Vergilius, poet foarte educat și fin, iscusit versificator. El a compus epopeea națională, în 12 cânturi, AENEIDA. Deși ca structură opera sa imită Iliada și Odyssea lui Homer, geniul său personal se vede clar în perfecțiunea absolută a stilului său și armonia versificării. El nu și-a încheiat opera, deși a lucrat la ea ultimii 10 ani (29-19 î.d.H.) din viața sa.

Vergilius era foarte exigent cu propria sa operă, pe care nu o considera vrednică a fi comparată cu opera lui Homer și intenționează chiar să o distrugă. Numai moartea lui prematură a salvat Aeneida de la pieire. Aeneida a fost concepută cu intenția de a exalta imperiul și poporul roman; se simțea necesitatea unei epopei naționale și a unui erou național, cu rădăcini în istorie și origine divină. Tracul Enea, cel care fugea din Troia în flăcări, era OM. În ultimul cânt, Enea, învingătorul lui Turnus și întemeietorul dinastiei și poporului roman, este un Supra-OM, un Semizeu - ori a fi „OM” - în cultura vedică - înseamnă deja a fi semizeu. După ce a reușit să se desprindă de țărmlul din fața Troiei, Enea și pelasgii lui erau dornici să găsească cât mai repede un loc unde să se așeze și să clădească un nou oraș. Dar, deși au încercat de mai multe ori, ei au fost nevoiți să plece mai departe împinși de evenimente neplăcute. Enea a fost avertizat în vis că țara ce-i este destinată este undeva departe, în vest, Italia, care în zilele acelea era cunoscută ca Hesperia, țara de la apus. În acel moment, Enea și troienii lui se aflau în Creta și deși țara promisă era undeva foarte departe, totuși ei erau satisfăcuți că, cel puțin, într-o zi, vor avea un loc al lor unde să se stabilească. Și au pornit imediat la drum. La una din escale au avut plăcerea și uimirea să se întâlnească cu Andromaca, fosta soție a vărului lui, Hector. Când după distrugerea Troiei căpeteniile grecilor au împărțit între ei femeile troiene capturate ca sclave, Andromaca fusese dată lui Neoptolemus (numit uneori Pyrrhus) fiul lui Achilles cu Deidamia (acest Neoptolemus era omul care îl ucisese pe regele Priam în fața altarului unde se refugiase).

Neoptolemus a abandonat-o curând pe Andromaca pentru Hermiona, fiica Elenei. Dar el nu a supraviețuit prea mult acestei căsătorii astfel că după moartea lui, Andromaca se căsătorise cu

profetul troian Helenus. Andromaca și Helenus i-au primit cu multă bucurie pe Enea și pelasgii lui - în fapt, Enea fusese cumnatul Andromacăi prin soțul ei Hector și sora lui, Creusa, prima soție a lui Enea. Ei le-au dat cele de trebuință și înainte de despărțire Helenus i-a dat lui Enea sfaturi prețioase în legătură cu călătoria lui viitoare până în Italia - Hesperia; astfel el l-a sfătuit să nu se stabilească pe coasta de est a Italiei unde sunt foarte mulți greci; lui Enea, îi era destinată coasta de vest ceva mai spre nord, dar să nu ia cumva drumul scurt dintre Italia și Sicilia unde sunt stâncile Scylla și Charybda (Messina de astăzi) ci să facă un drum mai lung, dar mai sigur, ocolind Sicilia pe la vest. După ce au atins colțul sud-estic al Italiei, Enea a continuat drumul spre sud sud-vest așa cum le spusese Helenus, numai că acesta, necunoscând exact care este situația de fapt a Siciliei, nu le-a spus pelasgilor să nu coboare pe țărmul sudic al Siciliei, unde locuiau Cyclopii. Obișnuit, când se însera, ei trăgeau la mal unde înnoptau iar dimineața plecau mai departe.

Așa s-a întâmplat și de data asta. Probabil că ei ar fi fost prinși și mâncați de Cyclopii lui Polyphemus, dacă nu se trezeau dimineața foarte devreme și dacă nu alerga la ei un om, în zdrențe, care să le spună să plece imediat de la țărm ca să nu cadă în mâinile Cyclopiilor; acest om era unul din tovarășii lui Ullyse, lăsat în urmă, neintenționat, în peștera lui Polyphemus când Ullyse și oamenii lui reușiseră să se elibereze (după ce Ullyse reușise să-l îmbete și să-l orbească pe Cyclop). De-abia se desprinseseră vasele tracului Enea de țărm, când apăru Polyphemus, care se îndrepta spre apă să-și spele orbita goală; auzind sunetul lopeților ce loveau apa, și-a dat seama că trebuie să fie niște oameni pe aproape și a intrat în apă după ei, dar vasele erau suficient de îndepărtate de mal.

De-abia scăpați de acest pericol, pelasgii au dat peste altul și mai grozav: Junona, care îi ura pe troieni de când cu povestea cu Paris, care o preferase pe Afrodita, și știa că Roma va fi întemeiată de oameni cu sânge tracic, troian și că după multe generații acest oraș va distruge Carthagina, orașul ei cel mai drag, a încercat să-i oprească pe pelasgi din drumul lor către Italia. Cu ajutorul lui Aeolus, regele vânturilor, a iscat o furtună îngrozitoare, în intenția

de a-l îneca pe Enea. Dar Neptun, căruia nu i-a convenit deloc ca sora sa Junona să se amestece în treburile lui, l-a admonestat serios pe Aeolus, care a liniștit imediat apele, permițând astfel troienilor să tragă la țarm; numai că de astă dată ei erau pe coasta Africii, nu departe de Carthagina.

Carthagina fusese fondată de o femeie, Didona (sau Elissa), fiica regelui Tyr-ului, Mutto, sora lui Pygmalion (nu sculptorul cu același nume care s-a îndrăgostit de Galathea, propria lui sculptură). Soțul Didonei, Siche, fusese ucis de Pygmalion care căuta s-o omoare și pe ea. Didona a reușit să fugă din Tyr cu o mână de oameni și a navigat pe Mediterana un drum lung până a ajuns în colțul unei peninsule africane unde a fondat Carthagina. Ea era încă regina orașului, era foarte frumoasă și... văduvă.

Junona, văzându-l pe Enea la un pas de Carthagina și de Didona, a plănuțit imediat cum să-l oprească pe tracul Enea din drumul său spre Italia; soluția era să-l încurce cu Didona.

Dar planul Junonei nu-i convenea deloc Afroditei, care dorea ca fiul ei să nu încerce sentimente deosebite pentru Didona, ci relația lui cu ea să se limiteze la atât cât să-i folosească lui să obțină de la ea numai ceea ce avea el nevoie. Dar, pentru că Didona, la rândul ei, nu ceda ușor unor sentimente prea afectuoase față de bărbați (refuzase deja nenumarate cereri în căsătorie ale regilor din regiune) zeița l-a trimis pe Cupidon să pună pe jăratec inima Didonei atunci când se va întâlni cu Enea.

Dimineața, însoțit de credinciosul său prieten Achate, Enea a părăsit corabia și a plecat în recunoaștere, ca să știe pe ce țărâmură erau. Afrodita, deghizată, i-a întâmpinat, le-a spus unde se aflau și i-a sfătuit să meargă direct la Carthagina unde regina Didona, mai mult ca sigur, îi va ajuta. Ea i-a învăluit pe ce doi într-un val de ceață. Fără ca ei să știe că au devenit invizibili, au intrat în cetate și au mers pe străzile aglomerate, fără a fi văzuți. Când au ajuns în fața unui templu monumental pe pereții căruia erau sculptate chiar scene din războiul pelasgic troian, ei s-au oprit în admirație. Tocmai atunci se apropia și Didona însoțită de un grup de femei. Afrodita a ridicat vălul ce ascundea pe Enea, apărând în fața Didonei drept și frumos. Când Enea i-a spus cine este, regina i-a

urat lui și tuturor oamenilor lui bun venit în orașul ei. Ea a dat un splendid banchet în cinstea troienilor. Enea i-a povestit întreaga lor istorie de la căderea Troiei până la sosirea la Carthagina. Pentru Didona erau suficiente faptele eroice auzite ca să se îndrăgostească de Enea; dar și Cupidon era prezent ca să faciliteze lucrurile. Bineînțeles că Didona se îndrăgostise în așa chip încât l-a făcut părtaș la conducerea orașului, i-a convins pe concetățenii ei să-l accepte ca pe un conducător, să dea serbări în cinstea lor și să organize vânători pentru ei. Ea nu cerea în schimb altceva decât... dragostea tracului Enea. Acesta era atât de mulțumit de schimbarea lucrurilor încât se gândea foarte serios să rămână definitiv la Carthagina. Dar Jupiter nu dormea. El promisese fiicei lui, Afrodita, că Enea își va urma soarta și va crea în Italia un popor care, cândva, va supune și conduce lumea. Așadar el l-a trimis pe zeul Mercur cu un mesaj fără echivoc pentru Enea. Mercur l-a întâlnit pe Enea, singur, plimbându-se pe malul mării, îmbrăcat în haine scumpe și încins cu arme artistic lucrate, toate daruri ale Didonei.

„Cât vei mai pierde timpul tău aici în lux?” o voce severă l-a oprit pe loc. Enea se întoarse și zeul Mercur era în fața lui. „Conducătorul cerului m-a trimis să-ți spun să părăsești Carthagina și să cauți regatul care este destinul tău”. Cu aceste cuvinte zeul dispăru, lăsându-l îngândurat pe Enea, convins că trebuie să îndeplinească ordinul lui Jupiter, conștient, însă, cât de dificilă va fi despărțirea de Didona. Enea își chemă oamenii și le ordonă să fie pregătiți pentru plecare, dar să facă totul în secret ca să nu se afle. Totuși Didona a aflat și a trimis după el. La început Didona a fost amabilă cu el și i-a reamintit tot ceea ce făcuse ea pentru el și pentru oamenii lui. Enea îi răspunse că el nu este omul care să nege tot binele pe care l-a făcut lor, dar că el nu s-a căsătorit cu ea și că este liber s-o părăsească oricând dorește; și că Jupiter i-a ordonat să plece și... el trebuie să se supună. Didona a fugit și s-a ascuns în palat, extrem de îndurerată. În aceeași seară troienii s-au îmbarcat și au părăsit Carthagina. De pe mare, Enea și-a aruncat o ultimă privire înspre orașul în care trăise fericit și a văzut zidurile orașului luminate de un mare foc, fără să știe că

privea la rugul funerar al Didonei care, auzind de plecarea lui Enea, s-a urcat pe rug și și-a provocat singură moartea cu un pumnal.

Călătoria pe mare până pe coasta de vest a Italiei a fost foarte plăcută în comparație cu furtunile prin care trecuseră înainte. Profetul Helenus îi spusese lui Enea că imediat ce ajunge în Italia s-o caute pe profeteasa Sibyl la peștera ei de la Cumae, o femeie foarte înțeleaptă, care îi va prezice viitorul și-i va da sfaturi în ceea ce are de făcut. Enea a găsit-o și ea i-a spus că el va trebui să se întâlnească cu tatăl său Anchise, care murise chiar înainte de marea furtună, și de la care va afla tot ce vrea să știe. Sibyl l-a avertizat că drumul în lumea de jos nu va fi ușor, dar dacă el, Enea, este hotărât să întreprindă această călătorie dificilă, ea îl va însoți. Dar mai întâi el trebuie să găsească „ramura de aur” fără de care nu se poate intra în Infern. Enea însoțit de Achate a început imediat să caute ramura de aur dar toate căutările lor, în cele mai dese păduri, au dat greș. Tocmai când ajunseseră la disperare, a văzut două turturele, păsările Afroditei, care zburând lin s-au așezat pe ramurile unui arbore cu frunze galbene strălucitoare, nu departe de lacul Avernus unde era și intrarea către Infern. Enea a luat ramura de aur din arborele cu frunze galbene și a dus-o Sibylei. La căderea nopții, după ce au sacrificat patru boi negri, în cinstea zeiței nopții, Hecate, Sibyl a intrat în peșteră, urmată de Enea. Călătoria spre Infern a fost într-adevăr înspăimântătoare, însă cei doi au ajuns, în final, la joncțiunea celor două râuri din Infern, Cocytus și Acheron, unde Charon, bătrânul barcagiu transporta sufletele de pe un mal pe celălalt. La început, Charon nu a fost de acord să-i transporte pe cei doi peste râu, spunând că el transporta cu barca numai morți nu și vii, însă la vederea ramurii de aur, a acceptat să-i treacă dincolo. Pe malul opus îi aștepta însă câinele cu trei capete, Cerberus, care păzea cu strășnicie trecerea și nu lăsa pe nimeni să treacă mai departe. Dar Sybil pregătise pentru el o bucată de prăjitură cu care trecerea a fost rezolvată ușor. Călătoria a continuat sub semnul terorii pe care a încercat-o Enea la vederea torturilor la care erau supuse sufletele celor care aveau de ispășit păcate din viața lor anterioară. În drum au trecut

și pe lângă Valea Plângerilor, unde erau nefericiții îndrăgostiți care se sinucisese. Aici, Enea a văzut-o pe Didona. Enea a început să plângă când s-a apropiat de ea. „Am fost eu cauza morții tale? Jur că te-am părăsit împotriva voinței mele”. Ea nici nu i-a răspuns și nici nu l-a privit rămânând rece ca o stâncă de marmură. Enea a fost foarte emoționat de această întâlnire și și-a șters mult timp lacrimile după ce a pierdut-o din vedere. În fine au ajuns la o bifurcare de drumuri unde Enea a fost sfătuit de Sibyl să fixeze ramura de aur pe zidul care delimita cele două drumuri: drumul din stânga ducea spre Infern, iar cel din dreapta spre Câmpiile Elizee, unde Enea urma să-și întâlnească tatăl, Anchise. Câmpiile Elizee erau un loc foarte plăcut. Aici locuiau poezii, eroii și toți care în viața lor pământească își ajutaseră semenii. Printre ei era și Anchise, care l-a salutat pe fiul său cu multă bucurie. Amândoi și-au șters lacrimi de fericire pentru această stranie întâlnire dintre un mort, Anchise, și un viu, Enea, a cărui dragoste pentru tatăl său fusese atât de profundă încât să vină printre morți. Tatăl și fiul au avut multe să-și spună. Anchise l-a dus pe Enea la râul Lethe, râul uitării depline, pe malul căruia așteptau toți cei care, bând din apa râului, uitau totul despre viața lor anterioară și urmau să pornească o nouă viață pe pământ. Anchise i-a arătat fiului său pe toți strămoșii lor și pe toți urmașii lor, până mult departe în timp, viitorii romani, stăpânitorii lumii, numindu-i pe fiecare, unul câte unul. În final, i-a dat sfaturi cum să-și stabilească el reședința, în Italia, și cum să depășească toate necazurile care îl așteptau. Apoi s-au despărțit, destul de calm, știind că în curând se vor reîntâlni, când Enea va ajunge la capătul zilelor sale pe pământ. Enea și Sibyl au reluat drumul lor înapoi pe pământ unde s-au despărțit, Enea întorcându-se la corabia lui. A doua zi dimineața Enea a început navigația spre nord în căutarea pământului făgăduit, undeva la vărsarea Tibrului în mare.

Dar pe Enea și pe oamenii lui îi așteptau și alte încercări teribile, cauza lor fiind tot Junona. Ea i-a incitat pe latini și rutuli, popoarele cele mai puternice din regiune, să se opună la așezarea pelasgilor pe teritoriul lor. Totuși regele latinilor pe nume Latinus, era binevoitor față de acești străini. Latinus fusese prevenit, în vis,

de tatăl său Faustus să nu-și mărite singura fată, Lavinia, cu nici un om din Italia, ci cu un străin ce va sosi curând; și, că, din aceasta unire, se va naște o rasă care va domina lumea. Așa că atunci când Enea a trimis o delegație la regele Latinus, cerând o bucată de pământ de-a lungul mării, pe care ei să se așeze, regele a fost foarte binevoitor, convins fiind că Enea este străinul care va fi ginerele său așa cum îi prezisese tatăl său Faustus. El promise tot sprijinul și prietenia sa, iar lui Enea îi trimise vorbă că el are o fată oprită de ceruri să se mărite cu un localnic, ci doar cu un străin, omul destinului fetei lui, și care este Enea.

Dar Junona a intervenit din nou. Cu ajutorul uneia din Furi, Alecto, a incitat-o pe regina Amata, mama Laviniei, să se opună căsătoriei ficei ei cu un străin. Pe de altă parte l-a incitat pe regele rutulilor, Turnus, care era cel mai serios pretendent la mâna Laviniei, să pornească imediat un război împotriva latinilor, ca să prevină orice înțelegere între latini și troieni. Alecto a reușit să creeze și o a treia situație, și mai dificilă, în defavoarea pelasgilor. Un țăran localnic avea la curtea lui un cerb tânăr, frumos și blând. Fata țăranului împodobește coarnele cerbului cu ghirlande, îl pieptăna, îl spăla și avea grija lui. În timpul zilei cerbul se plimba slobod pe pajiști dar seara venea acasă; toți țăranii de prin împrejurimi îl iubeau și-l protejau.

Fiul lui Enea, IULIU (Ascanius), îndemnat de Alecto, fiind la vânătoare, răni mortal cerbul, care reuși totuși să ajungă acasă la stăpâna lui, unde și muri. Alecto avu grijă să răspândească imediat zvonul uciderii, fapt ce a generat o luptă între localnici, care voiau să-l omoare pe Iuliu, și tracii care îl apărau. Această veste a ajuns la Latium imediat după sosirea regelui rutulilor, Turnus, cu armata lui, care s-a așezat în fața porților cetății. Regele Latinus înspăimântat de desfășurarea evenimentelor, se închise în palat lăsând lucrurile pe seama soartei. În final armata rutulilor s-a unit cu cea a latinilor împotriva tracilor-troieni. Această armată unită era condusă de Turnus care era un soldat încercat. Alături de el era Mezentius, fost rege al etruscilor, scăpat de furia poporului său și adăpostit de Turnus. Acest Mezentius era un soldat iscusit, dar de o cruzime nemaîntâlnită. Un alt aliat era Camilla, regina volsgilor,

un popor din sudul Latiului. Această Camilla fusese crescută și antrenată de tatăl ei să alerge mai repede decât păsările în zbor și să mânuiască arcul și săgețile atât de bine încât doboră cea mai iute pasăre, din zbor. Ea era însoțită de o mână de războinici, printre care erau și multe femei. Ea însăși disprețuia căsătoria; iubea vânătoarea, războiul și libertatea ei. În această situație periculoasă pentru troieni, Tatăl Tibru, zeul fluviului pe lângă care aveau troienii tabăra lor, l-a vizitat pe Enea, în vis, și i-a spus să plece imediat în susul apei până la un orașel neînsemnat, unde era rege Evandru. Zeul Tibru i-a promis lui Enea că va găsi acolo ajutorul de care are nevoie.

Dimineața, Enea împreună cu câțiva însoțitori a navigat pe Tibru, în susul apei, până la Evandru, de care au fost primiți cu multă căldură. Orașelul era așezat pe câteva coline între care erau pajiști verzi unde pășteau oi. Enea a înțeles că ceea ce el vedea erau locurile pe care într-un viitor îndepărtat urma să se înalțe templele, Capitoliul, Forul Roman și alte edificii. Evandru i-a povestit lui Enea că înainte cu mult timp țara era sub stăpânirea unor oameni sălbatici până când a venit zeul Saturn, gonit din cer de fiul său Jupiter. Zeul Saturn a schimbat totul în bine, a introdus ordine în țară și a domnit cu atâta înțelepciune, justiție și pace încât timpul său a rămas în amintirea oamenilor ca Epoca de Aur. După aceea, aici au domnit o serie de tirani, până a venit el, un exilat din Grecia și anume din Arcadia. Enea a petrecut noaptea în umilul cort al lui Evandru pe un pat de frunze și acoperit cu o blană de urs. Dimineața, Evandru îi dădu lui Enea sfatul pentru care venise. El îi spuse că Arcadia (el numise noua sa țară, după numele celei părăsite în Grecia), era un stat slab ce nu-i putea oferi decât un ajutor neînsemnat. Dar ceva mai în susul Tibrului, pe malul opus, trăia un popor bogat și puternic, etruscii, al căror rege fugitiv era în tabăra lui Turnus. Acest fapt numai, era suficient ca etruscii să-i ofere ajutor lui Enea, pentru că ei îl urau de moarte pe Mezentius, fostul lor rege. Evandru se oferă să-i dea ca ajutor pe unicul său fiu, Pallas; de asemeni dădu fiecăruia din oamenii care însoțeau pe Enea, câte un cal care să-i ducă cât mai repede la etrusci.

Între timp, lucrurile în tabăra pelasgilor mergeau rău. Fortificată cu tranșee și cu un val de pământ, tabăra, lipsită și de cei mai buni luptători ai ei, plecați după ajutor, era într-o situație disperată. Raportul de forțe între armata condusă de Turnus și grupul de troieni era dezastruos. Turnus a atacat cu furie dar traciai au respins cu succes toate atacurile lui. Potrivit ordinelor lasate de Enea înainte de plecare, troienii nu au ieșit la atac; părăsirea taberei ar fi fost fatală pentru ei, pentru că forțele inamicului erau mult prea numeroase. Problema care se puneă era cum să-i dea de veste lui Enea despre situația de fapt din tabără. Acest lucru era ceva de nerealizat, pentru că armata lui Turnus înconjurase tabăra, din toate părțile, astfel că nu se întrevedea nici o soluție. Totuși, în tabără s-au găsit doi tineri care, observând că în tabăra rutulilor nu se vedea nici o lumină și nu se auzea nici un zgomot, deci toată lumea dormea adânc, au propus consiliului taberei să fie lăsați ei să încerce să străpungă blocada inamică și să-i dea de veste lui Enea. Unul era Nisus iar celălalt era cel mai bun prieten al lui, Euryales, un copilandru încă. Nisus care era un luptător experimentat, a reușit să-și croiască o cărare printre soldații inamici omorând în somn atâți cât a putut să omoare, fără ca cei uciși să scoată un geamăt; Euryales era cu el. Dar această acțiune le-a luat prea mult timp și la lumina slabă a dimineții care se anunța, un grup de călăreți care veneau spre tabără, au văzut o scânteiere pe casca lui Euryales, și-au dat seama că nu este unul de-al lor și l-au prins, hotărând să-l omoare. Nisus, care se rătăcise de prietenul său, s-a întors să-l caute și a ajuns exact atunci când inamicii se pregăteau să-l omoare. Atunci el a ieșit din ascunzătoare de unde observa toată scena și alergând la comandantul călăreților a cerut să fie el omorât, pentru că el este autorul măcelului și nu prietenul lui. Dar soldatul împlântase deja sulita în pieptul lui Euryales. Nisus l-a omorât pe loc pe ucigașul prietenului său, dar a căzut și el alături de Euryales străpuns de nenumărate lănci. Prietenia lor dusă până la sacrificiu a rămas simbol al adevăratei prietenii.

Enea a sosit cu o armată puternică de etrusci și bătălia dintre cele două armate a fost aproape o exterminare. Puțini au

supraviețuit, mulți, foarte mulți au căzut: Mezentius, după ce și-a văzut propriul băiat omorât, a căzut și el ca și tânărul Pallas, fiul lui Evandru; în final inamicii tracilor-troiieni sunt omorâți în masă. La sfârșit Turnus și Enea s-au întâlnit, lupta aceasta era însă inegală. Pentru Turnus lupta cu Enea era fără nici un sens, ca și când avea să se lupte cu un semizeu. Epopeea lui Vergilius se termină cu uciderea lui Turnus. Suntem lăsați să credem că Enea s-a căsătorit cu Lavinia dând naștere unei rase noi, rasa romană, punându-i astfel bazele.

De aici legenda originii divine și troiene (tracice) a poporului roman.

Note:

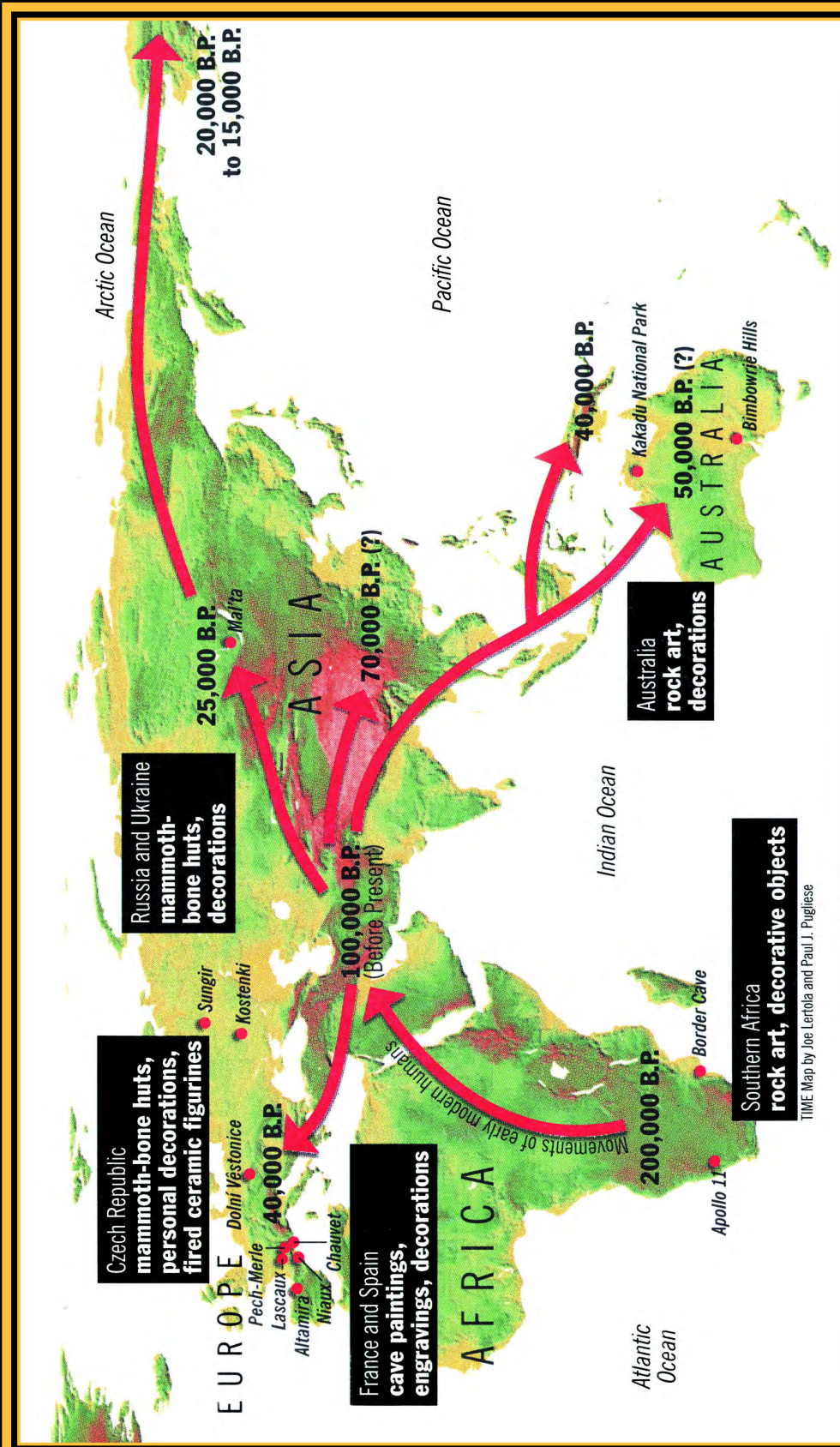
- a. Legenda spune că Priam și Hecuba au avut 49 copii.
- b. Dardanus a fost fondatorul Troiei și strămoșul dinastiei regale din Troia.
- c. Ilus, rege legendar al Troiei; mormântul lui se află în afara zidului cetății.
- d. Laomedon, rege al Troiei, tatăl lui Priam.
- e. Assaracus, fratele lui Ilus.
- f. IULIUS (Ascanius), fiul lui Enea și al Creusei, a domnit ca rege al Latiului, după tatăl său, și a fondat orașul Alba Longa. El este strămoșul familiei Julia, din care pretindea Caesar că se trage.

CUCERIREA PENINSULEI ITALICE DE CĂTRE CARPTO-DUNĂRENI

Dacă acceptăm teoria cromozomală a migrației și răspândirii rapide a popoarelor după Michael D. Le Monick (Time Magazine, 13 februarie 1995) (Fig. 84), odată cu formarea și apariția speței umane, aproximativ 200.000 î.d.H. în sud-estul Africii, omul primitiv sosește în Europa în jurul anului 40 000 î.d.H., ocupând o suprafață cuprinsă între Cehia de astăzi, ca limită nordică, și continuându-se prin spațiul Carpto-Dunărean până în Balcani, și de acolo pe fâșia de pământ ce unea Peninsula Balcanică de Asia Mică și care se va scufunda în Marea Mediterană în jurul anului 4000 î.d.H., lăsând în locul ei o nouă mare, Tracică (Egee) și o mulțime de insule. Peninsula Italică a fost ocupată mult mai târziu de către noi, în patru etape:

1. simpla migrare sud-vestică a carpto-dunărenilor;
2. sosirea în spațiul italic a aryenilor-carpto-dunăreni (aproximativ 3.000 î.d.H.), sub numele de etrusci;
3. recucerirea peninsulei de către ramanii carpto-dunăreni având conducător pe „strălucitul“ Enea;
4. recucerirea pașnică a imperiului roman cu mutarea capitalei la Salonic sub conducătorii daci Galer cel Bătrân și Galer cel Tânăr, iar mai târziu sub dacul Constantin cel Mare care va muta din nou capitala la Constantinopol.

Odată cu topirea calotei glaciare ce acoperise toată Europa exceptând spațiul Carpto-Pontic și sudul Munților Pirinei, populația locală, paleo-europeană, din spațiul Carpto-Dunărean își începe explorarea și ocuparea teritoriilor din jur propice vieții. *De la noi a început Europa să existe.* Nu de pe Rin, din Germania, nici din bazinul Senei (din Franța) și nici de pe Tamisa (din Anglia). *Noi am dat naștere la ceea ce se cheamă astăzi Europa!* Astfel că, prima cucerire a Peninsulei Italice a avut la început

ANCIENT ODYSSEYS

Fig.84. Cea mai devreme migrație a speciei umane, care a început în urmă cu 200 000 de ani din Africa, va atinge Europa în urmă cu 40000 de ani, în Balcani, pășind pe fășia de pământ ce lega cândva Peninsula Balcanică de Asia Mică (care se va scufunda în Marea Mediterană, 4000 î.d.H., lăsând în locul ei o nouă mare: Tracică – Egee și o mulțime de insule). După Time, „Secrets of stone age”, p.64, vol.145, No.6, feb.13, 1995. Time map by Joe Lertola and Paul J. Pughese

aspectul unei simple migrații pașnice, firești. Mult mai târziu, prin jurul anului 3.000 î.d.H., aryenii-carpato-dunăreni, organizați politic și religios, „civilizatori”, vor recuceri aceeași Peninsulă Italică de la frații lor. Acești „noi” cuceritori îi fac și astăzi pe istorici, arheologi, lingviști, istorici ai artei etc. să aibă rețineri față de axiomele pe care le prezintă etruscii care au apărut în Peninsula Italică în apropierea anului 3.000 î.d.H. pentru a dispărea sub cucerirea romană. Atât lumii antice cât și celei moderne, etruscii, aryeni-carpato-dunăreni au apărut ca „un popor straniu, cu o civilizație avansată, ce nu aveau nimic în comun cu populațiile vecine” (Raymond Block, *Etruscii*).

Herodot (la mijlocul secolului al V-lea î.d.H.) îi considera urmași ai lidienilor (populație Tracică). Vergilius, Ovidius și Horatius, sunt cu toții de aceeași părere, în timp ce Nicolas Frere (secolul al XVIII-lea d.H.) îi considera pe etrusci ca fiind cotropitori indo-europeni ce au coborât în peninsulă prin anul 2.000 î.d.H. Limba etruscilor nu se cunoaște bine, existând în sensul acesta o mulțime de ipoteze. Dar... în anul 1885, doi tineri de la școala franceză din Atena, Cousin și Durrback, descoperă în Insula Lemnos din Marea Egee, în apropiere de satul Kamina, o stelă funerară decorată și purtând o inscripție (Fig. 85). Pe stela funerară este cioplit profilul unui războinic sau zeu (Zalmoxis?) înarmat cu o lance și două texte gravate: unul în jurul capului, altul pe una dintre fețele laterale ale stelei. Acest monument, produs al artei arhaice locale, datează din secolul al VII-lea î.d.H., deci cu circa două sute de ani înainte ca insula să fie cucerită de greci (în jur de 500 î.d.H., sub Themistocles) de la neamul tracic al sinthionilor (amintit și în Iliada).

Litele sunt „Etrusce”, iar modul de scriere este bustrofedon (de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta). Iar dacă în 1963 Raymond Bloch în *Ancient Peoples and Places* nu le găsisese nici un înțeles, nu același lucru ne spune A. Bunescu în *Dacia Secretă*. În traducerea acestuia, unul dintre texte amintește de faptul că Zalmoxis a trăit 42 de ani, iar duhul acestuia a fost reînviat și apărut de 10 nobili vrednici. După cum am mai spus de multe ori, înconjurată de mistere, învăluită în legende, preistoria omenirii și în special a noastră, este încă o mare enigmă. Fiecare nouă descoperire științifică ne schimbă ideea despre trecut. Când vom

Fig.85. În anul 1885, doi tineri de la școala franceză din Atena, Cousin și Durrback, descoperă în insula Lemnos din Marea Egee, în apropiere de satul Kamina, o stelă funerară. Aceasta este datată ca aparținând secolului al VII-lea î.d.H., deci cu 200 de ani înaintea cuceririi insulei de către greci – sub Temistocle, 500 î.d.H. – de la tracia Sinthioni. N. Densușianu consideră cele două scrieri ca fiind pelasgice și le traduce cam așa: „Iolaie bătrânul în aceasta zace, bolnav niciodată, sănătos fuse; a fost interinat...“. Nu același lucru poate spune 80 de ani mai târziu Raymond Bloch în *Ancient people and Places*. A. Bunescu în *Dacia Secretă*, ne oferă o traducere mult mai sofisticată, considerând literele etrusce, ca și precedentul, iar modul de scriere bustrofedon (de la dreapta spre stânga și de la stânga spre dreapta).
 După Raymond Bloch, „Etruscii“, p.55, Ed. Științifică, București, 1966.

renunța la opinia „cărturarilor” din Evul Mediu și ne vom redescoperi pe noi?! Personal, sunt fascinat de misterele antichității românești și sunt hotărât ca, de câte ori pot, să ridic voalul nepăsării și să prezint trecutul așa cum cred eu că trebuie prezentat. Și întorcându-ne la etrusci, aryeni-carpato-dunăreni, să nu uităm că dinastia etruscă a Tarquinilor a condus Roma din 616 până în 509 î.d.H. când, unindu-se cu cele ale cartaginezilor i-au oprit pe greci să colonizeze sudul Italiei și i-au învins în bătălia navală din 535 î.d.H., de la Alatia. Momentul poate fi considerat drept apogeu al puterii etruscilor carpto-dunăreni, care de atunci au intrat în declin fiind învinși de greci la Cunaie, în Golful Naples, în anul 474 î.d.H. Republica Romană va distruge, într-un război pe care eu îl numesc fratricid, pe Uei, în 396 și pe Volsini, în 265 î.d.H., în acest fel, această ramură carpto-dunăreană, etruscii, dispărând. De-a lungul a aproape două milenii, ei au reprezentat un factor de civilizație în inima Peninsulei Italice și au ridicat-o din întunericul și barbaria primitivă. Dar Roma, care s-a eliberat de tirania etruscilor carpto-danubieni a continuat să existe sub influența culturală moștenită de la aceștia, preluând-o și la rândul ei, lăsând-o moștenire Occidentului. În afara multelor monumente funerare, a unui alfabet (sursă bună de inspirație pentru cele grec și latin) să vedem ce altceva ne-au mai lăsat acești aryeni carpto-dunăreni:

- numele feminin Rama (se știe că „Arborele Tracic” număra peste 200 de triburi unde, alături de geto-daci erau și ramanii) cu formele Ramatha, Rametha, Ramutha și Ramtha;

- o expresie „clasică” a clasei conducătoare de atunci sună foarte arogant și din nefericire o mai întâlnim și astăzi: „clasa celor ce muncesc nu are drepturi ci numai îndatoriri”;

- ei credeau în magi și ritualuri magice; la Piacenza s-a găsit un ficat din bronz (de origine etruscă) împărțit în 45 de sectoare, fiecare dintre ele având un nume de divinitate (Fig. 86);

Dar să ne oprim aici cu etruscii-carpato-dunăreni și să vedem cine au fost... romanii? Am să încep cu bine cunoscuta legendă a gemenilor Romulus și Remus, fii ai virginei Rhea Silva. Rhea Silva, fiica *numitorului* de Alba Longa (familia Alba Longa a fost întemeiată de tracul raman, strălucitorul Enea, prin căsătoria cu fiica unui rege local, Lavinia), fiind vestală în Templul lui Marte, rămâne așa, dintr-o dată, gravidă cu... zeul Marte. (De fapt, ne-am

Fig.86. Ficat etrusc de bronz, găsit la Piacenza, împărțit în 45 de sectoare, fiecare din ele având un nume de divinitate.

***Fig.87. Casă etruscă, acoperită de simboluri și învăluită de misticism.
Fig. 86-87 sunt reproduse după Etruscans: Italy Lovers of Life***

obișnuit cu minuni de felul acesta: este suficient să ne amintim legenda geto-dacică a lui Miriam, Mama Florilor de Măr, care a rămas gravidă, tot „din senin”, cu o rază de soare, născând pe cei doi Zalmoxis, frate și soră) etc.

Revenind la legenda noastră, unchiul Silvei, Amulius, n-a crezut-o și a aruncat-o în temniță, ordonând uciderea celor doi prunci gemeni. Un suflet milos îi va pune într-un coș și îi va lăsa să plutească pe apa Tibrului, de unde, legenda spune, vor fi pescuiți și ulterior hrăniți de o lupoaică. Revenind la legenda geto-dacă, cei doi gemeni Zalmoxis au fost adoptați de nobilul Aisepos Păstorul și de soția lui Brito-Lagis (Divina Lupoaica).

Cronicari romani ai acelor timpuri au mărturisit că legenda romană cu lupoaica a fost preluată de la traci. Dar să revenim la adevărata origine a romanilor.

Oltina - Altina - Latina - Latium

Cu mii de ani înainte de cucerirea a 14% din teritoriul Daciei de către romani (sub conducerea „străbunului” Traian) NOI, carpato-danubienii, tracii, cucerisem deja Peninsula Italică. Vergilius o știa, atunci, de mult, dar noi cei de azi, BA! Urmele lor, ale carpato-dunărenilor, au rămas prin locurile pe unde ei au emigrat, din actuala Oltina, ținut din zona Dobrogei de azi. (Altina înseamnă „măreție”, „fericire” în limba geto-dacilor, așa-zisa „latină vulgară”).

Un grup de emigranți traco-geți, avându-l în frunte pe Strălucitorul Enea – trac raman – au părăsit nucleul carpato-dunărean ajungând până în centrul Peninsulei Italice, numind locul Latina... Latium. Limba lor se va numi Latina (Limba Măreției, Limba Fericirii). De-a lungul timpului, „cercetători de frunte” s-au căznit (și încă o mai fac) să găsească o altă origine pentru acești latini; dar dacă Vergilius recunoștea originea tracă a poporului roman și-și folosea imaginația în a-l pune pe Enea în fruntea epopeii formării poporului latin, purtându-și eroul trac de la ruinele în flăcări ale Troiei până pe Valea Tibrului, să vedem care este părerea altora despre această călătorie. Gheorghe Musu, în lucrarea „*Din mitologia tracilor*”, Victor Kernbach, în „*Miturile esențiale*”, Manfred Oppermann, în a sa „*Tracii între Arcul*

Carpatic și Marea Egee”, Adrian Bucurescu, în „*Dacia Secretă*”, M. Gimbutas, în cartea „*Old Europe*”, cca. 7000-3500 î.d.H.: *The Earliest European Civilization before the Infiltration of the Indo-European People* și V. Gordon Childe (în lucrarea „*The History of Civilization: The Aryans*“), îi considera pe traci drept nucleul civilizației proto-europene.

Strălucitorul Enea, în fruntea emigranților carpto-dunăreni-ramani din Oltina, Dobrogea, va ajunge până în Banat, va trece Dunărea și se va opri pentru o scurtă perioadă de timp la sudul ei, la CURTU-ZURA (Curtea Strălucitoare, Orașul Alb, Bel-grad-ul de azi) unde se pare că a avut loc idila dintre Strălucitorul Enea și DIDO, Doamna, regina ținuturilor respective. Au mai trecut câteva sute de ani și legenda tracului Enea, chiar dacă nu și-a pierdut esența, s-a deplasat ca loc de acțiune într-o altă zonă geografică, personajele suferind și ele modificări. Astfel, Curtuzura va deveni Cartagena, Didona îi va lua locul Doamnei Dido, iar în locul Oltinei avem Troia, ai cărei locuitori traci erau tot din ramura ramanilor. Anii trec, istoria se schimbă și iată că Messapii din estul Peninsulei Italice cât și Veneții de pe cursul inferior al Padului sunt astăzi considerați a fi de origine tracică (după unii, traco-iliri). Sătucuri din România poartă nume de Veneția de Sus, Veneția de Jos, Roma. Înainte cu mult de nașterea legendarului Roma, numele ROMULA era frecvent la geto-daci. Nu de mult, scriam despre „Cel mai mare Imperiu Dacic al erei noastre”, menționând numele a trei împărați romani, geto-daci, ce au stăpânit Roma și întreaga lume antică. Primul dintre ei, Galer cel Bătrân era copilul din flori al Romulei, femeie dacă din cetatea Recidava, slujitoare a cultului lui Zalmoxis. Galer cel Bătrân desființează Imperiul Roman în anul 305 d.H., schimbându-i numele în Dacia Mare. Galer, Ler Împărat (293-311) ca ginere al lui Dioclețian a avut un nume rău între creștini, executând ordinele socrului său, unul dintre cei mai mari persecutori ai creștinismului. Se pare că el a fost și un general de geniu, fiind asemuit cu Alexandru Macedon (alt trac) de către Niels Hannestad, în special după victoriile obținute în Asia Mică. Statuia ce i s-a ridicat îl înfățișa ținând în mână o sferă mare de aramă, reprezentând Soarele (după Ioannes Lydas, secolul al VI-lea d.H., Fontes, II, 495). Așa că, în secolul al IV-lea d.H. s-a

reînființat Imperiul Dacia Mare, dacii devenind din nou stăpânii lumii. Cântecele și colindele populare îl mai omagiază și azi pe Ler, împăratul dacilor.

Scriitorul Eusebiu spune că după ce Galerius a schimbat numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic, a dat și armatelor sale încă de la început vechiul drapel al dacilor, Șarpele Gnostic (lucrat din aramă, piele sau chiar stofă), prins în poziție orizontală pe un baston de corn (după prof. Dumitru Bălașa, în *Istoria Daco-României*). El s-a declarat cel mai mare dușman al numelui de Roman (Fontes, II, 6-7) și a mutat capitala la Tesalonic. Lactanius, un cronicar roman, nota în 325 d.H. că Galer cel Bătrân este „o fiară cu totul străină de sângele de Roman” (Fontes, II, 7). Realitatea era că toată armata avea ofițeri, conducători și soldați daci. Credința în Zalmoxis și în nemurire îi făcea aproape de neînvins. După victoria împotriva perșilor se ridică „Arcul de Triumf” de la Salonic. Monumentul a fost realizat din marmură albă cu sculpturi în basorelief despre care același Niels Hannestad afirma că este „cel mai important dintre monumentele tetrarhice păstrate” consemnând pentru eternitate triumful dacilor în întreaga lume antică, orientală și occidentală.

În anul 311, Ler Impărat înainte să moară (din cauza unei infecții) va da decretul de LIBERĂ PRACTICĂ A CULTULUI CREȘTIN. Îi vor urma la tron cei doi nepoți: Galer cel Tânăr, iar mai apoi Constantin cel Mare. Acesta din urmă va reconstrui podul de peste Dunăre făcut inițial de străbunul său Burebista.

El mută capitala la Constantinopole, iar prin Edictul de la Milano, din 313 d.H., creștinismul devine obligatoriu, acest fapt bucurând-o mult pe Elena, mama noului împărat. El ridică un Arc de triumf la Roma pe care daco-romanii sunt prezenți prin opt statui de peste trei metri înălțime, reprezentând comandanți daci.

Cele două arcuri de triumf, precum și cei trei împărați daci menționați glorifică pentru eternitate victoriile dacilor. „Romanii au fost vechii Ramani, ce descindeau din vechea gintă dacică, iar războaiele dintre Daci și Romani nu au fost nimic altceva decât războaie fratricide”.

Preot Dumitru Bălașa

CUCERIREA ANATOLIEI DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

Anatolia (Fig. 88), zona centrală a Turciei de astăzi, mărginită la nord de Marea Neagră, la sud de Munții Taurus care coboară lin până în Marea Mediterană ce-i desparte de insula Cipru, iar la est aceiași munți ai Taurului ce se împlântă în nord în masivul Munților Pontici. Fluviul Eufрат își are originea în apropiere, iar ceva mai la est Tigrlul – ele vor delimita Mesopotamia (Fig. 89).

În anul 1834 un arheolog și explorator francez, Charles Felix Marie Texier, a pornit-o de-a curmezișul Turciei până în centrul Anatoliei cu visul să descopere ruinele unui centru roman numit Tavium. Peste tot el întreba localnicii dacă au văzut niște ruine sau ziduri de fortificații. Într-un târziu, ajungând într-un sătuleț numit astăzi Bozhazkale, cam la 90 de mile la est de Ankara, acolo francezul Texier întâlnește un sătean doritor să-i arate ceva deosebit.

După un drum lung de peste o oră pe poteci răsucite, ajunge ca într-o galerie naturală de pe ale cărei ziduri îl privea o procesiune de 66 de figuri sculptate, unele cărând *săbii curbe*, (dacice – n.a.) alții purtând coroane conice, peste tot aflându-se tot felul de hieroglife. De fapt, localnicii îi spuneau „Yazilikay” sau „stâncile cu inscripții”. Francezul Texier descoperea atunci în anul 1834 de fapt, capitala unui popor pierdut prin negurile istoriei, hititiții. El redescoperă fără să știe un Imperiu Carpato-Danubian, uitat de istorie, și totodată capitala acestuia, Hattusha. Ruinele neîngropate sub nisipuri, pământuri ori jungle (ca în alte părți ale lumii) erau doar crăpate și ruinate de înghețuri, vânturi și ploii, care în final ne fac să ne amintim de cineva care spunea că în natură nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, ci totul se transformă.

Fig.88-89. Anatolia, zona centrală a Turciei de azi, un fost Imperiu Carpato-Danubian. În vecinătatea estică a Anatoliei se găsește spațiul dintre două celebre fluvii: Tigru și Eufrat unde va înflori civilizația sumeriană (de asemenea, carpato-dunăreană) și mesopotamiană.

NEMRUD DAGH
COLOSSUS

URARTIAN CHARIOT
ORNAMENT

Mai trec șase ani până sosește pe aceleași meleaguri, călcând pe urmele pașilor lui Texier, Sir William Hamilton care contemplând minunățiile „romane”, decide să le deseneze. Dar fiecare perioadă istorică își are visătorii și ignoranții ei; Hamilton și ai lui colaboratori știind că „părintele istoriei” Herodot se născuse tot în Anatolia la Halicarnas, își închipuiau că Anatolia a fost numai pământul grecilor, regilor persani, macedonenilor cuceritori și chiar al Bizanțului (cum la fel astăzi în România, „istoricii”, buni colegi ai lui Hamilton, continuă să propovăduiască originea noastră romană, uitând că noi, carpto-dunărenii, am cucerit de patru ori Peninsula Italică, iar războiul romano-dac nu a fost nimic altceva decât un război fratricid). Descifrarea tăblițelor de lut, a inscripțiilor de pe stânci ar face ca legendele și enigmele să nu ne mai domine trecutul, iar turbulentele relații ale hitiților cu egiptenii să ne apară într-o altă lumină.

Sosirea grecilor (1900-1400 î.d.H.) în patru hoarde: ionieni, dorieni, eolieni și ahei, pe coasta vestică a Anatoliei, așa-numita Asie Mică, și stabilirea coloniilor acestora pe malul Mării Tracice (astăzi cunoscută ca Marea Egee) nu va influența centrul Anatoliei, unde după cum ne spune Dale Albrown în „*Anatolia: cauldron of cultures*”, la p. 12: „A fost dominată pentru câteva sute de ani de o federație tribală originară din Balcani, frigienii, al cărei rege Midas a rămas în legende pentru opulența capitalei acesteia, Gordion.” La numai câțiva kilometri est de Anatolia, un alt imperiu a înflorit ca să dispară, regatul Urartu, rămânând și el pierdut în groapa uitării și a istoriei.

Zbătându-se între grecii de pe malurile Mării Tracice (Egee) și frigieni, un alt regat tracic s-a născut, cel al lydienilor. Prin secolul VI î.d.H., Anatolia suferă o altă invazie, cea a cimberienilor (tot traci la origine) și care după un război fratricid îi slăbesc pe frigieni și lydieni, întinzându-și puterea peste centrul Anatoliei până la Marea Tracilor, dominând și unele din coloniile grecești.

Dar Anatoliei norocul nu-i surâde. În 547 î.d.H. regele persan Cyrus cel Mare sosește împărțind Anatolia în provincii numite satrape. Succesorul lui, mai puțin norocos, îl va întâlni pe tracul macedonean Alexandru, care în anul 334 î.d.H. traversează Europa

intrând în Anatolia, liberându-și neamul lângă râul Granicus. În nord-vestul Anatoliei el învinge armata lui Darius al III-lea, de trei ori mai mare ca a sa. În urma morții lui Alexandru Macedon, unul dintre generalii lui, Seleucus, va controla Babilonul și Anatolia, pentru mai mult de 250 de ani, prin intermediul dinastiei pe care o întemeiază.

Abia prin secolul II d.H. sosesc și romanii prin Anatolia. Unul dintre strămoșii noștri, dac la origine, Constantin cel Mare, născut în satul Niș, îi va urma la tronul Romei pe cei doi daci, cei doi Leri Impărați (Galer cel Bătrân, 311 d.H. care schimbuse numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic și mutase capitala acestuia la Salonic și Galer cel Tânăr, 313 d.H.).

Traco-dacul Constantin cel Mare, nepotul lui Galer cel Bătrân, mută capitala Imperiului Roman pe locul Istanbulului de azi, numind-o Constantinopol, punând bazele Imperiului Roman de Răsărit. Anii trec și norocul Anatoliei se schimbă și el odată cu apariția unor noi sosiți care vor da naștere la Imperiul Otoman. Lumea, istoria, arheologia, chiar și legendele i-au uitat pe acei hitiți carpto-dunăreni ... ca Texier să-i redescopere. Când oare vom avea un alt Texier care să ne spună: „Daco-români, nu săpați numai la Sarmis-e-Getusa (în latina vulgară, Sarmis și Getusa), ci la Sarmi-Seget-Usa (în sanskrită), „Eu mă gândesc să curg”! ...

Dacă V. Gordon Childe în „*The Aryans*”, p. 176-177, ne arată harta răspândirii arienilor carpto-danubieni până în inima Anatoliei și de acolo prin Mesopotamia până în Persia, Iosif Constantin Drăgan în „*Noi, tracii*”, p. 158, parcă cunoscător al celui de mai sus (cartea domnului Drăgan apărând însă cu 16 ani înaintea lucrării lui V. Gordon Childe), descrie hitiții ca printre cele dintâi triburi carpto-danubiene, care „părăsesc spațiul sfânt”, urmate la scurtă vreme de cel al Luwiților. Spre deosebire de dardani-ramani care s-au oprit pe coastele Anatoliei, în jurul Mării Tracice (Egee), ei, hitiții carpto-danubieni s-au îndreptat spre inima Mesopotamiei întemeind un imperiu ce se întindea de la Marea Getică (Marea Neagră), până în Palestina. Întemeietorul acestui imperiu, urmat de fiul său Hatusilas, care își extinde imperiul, a trebuit să-i înfrunte pe Hatii localnici.

Fig.90. În Anatólia „se vedea dublu“, putem spune, și asta se datora predilecției evidente, pe sculpturi și basoreliefuli, pentru creaturi cu două capete. Vulturul hittit-carpato-dunărean cu două capete, unul privind spre Apus, altul spre Răsărit, idee ce va fi „împrumutată“, mai târziu, de Bizanț, Rusia, Polonia, Imperiul Austro-Ungar, Cehia, și cine mai știe de cine.

Civilizația hitită carpato-danubiană s-a dezvoltat paralel cu civilizația sumeriană și egipteană. Limba hitită aparținea familiei euro-indiene, folosind două sisteme de scriere: cuneiform – pentru faptele de toate zilele și hieroglific – pentru inscripțiile monumentale și funerare. Zeul lor principal era Soarele, dar pe lângă el mai aveau și o mulțime de zei mici ... de toate zilele. În Anatolia „se vedea dublu”, putem spune, și asta se datora predilecției lor evidențiată pe sculpturi și basoreliefuli, pentru creaturi cu două capete. Ori putem spune că ... iubeau simetria, încă din perioada neolitică. Ei, hitiții-carpato-danubieni creau forme duble ca Vulturul cu Două Capete (Fig. 90). Această idee este „împrumutată” de Bizanț și îmi amintesc când am vizitat casa patriarhului din Istanbul și am văzut basorelieful cu cei doi vulturi gemeni, unul cu un cap la Răsărit și altul la Apus ca însemn al.... Bizanțului. Dar „hoții” istoriei nu se opresc aici; hunii devenind Imperiu Austro-Ungar (prin alianța cu austriecii), și-l adjucecă, țarul Rusiei și el ... și mai trebuie să așteptăm câțiva zeci de ani până când Imperiul Sovietic să se destrame și noua Rusie în 1990 să și-l proclame simbol național: pajura cu două capete.

Este, de fapt, aceeași poveste ca și cu zvastica, simbol frumos, al vieții veșnice la arienii carpato-danubieni (cea mai veche a fost găsită recent pe teritoriul dacic sud-dunărean, în Bulgaria, având o vechime de 8000 de ani), preluat de niște iresponsabili și transformat într-un simbol al iresponsabilității, intoleranței, cruzimii și sălbăticiei, și aceasta într-o lume așa-zis civilizată! (Fig. 91)

Migrația tracilor carpato-danubieni în Anatolia, până în adâncul Asiei Mici, s-a petrecut în plină dezvoltare a epocii bronzului, faza timpurie. Așa se explică faptul de ce topoarele de bronz din aceste zone se aseamănă, de ce ceramica din părțile dunărene prezintă caractere comune. Topoarele de luptă poartă amprenta specifică a meșterului trac, fiind cunoscute ca „topoarele tractice”. Redescoperirea civilizației hitite a ridicat multe semne de întrebare atâta timp cât scrierea lor nu a fost descifrată și care a continuat să fie „mută”, până când un ceh, Bedrich Hrozný, brilliant profesor de Asirologie, a fost capabil să o descifreze parțial bazat pe ideea originală a unui norvegian, J. A. Knudtzon - 1902,

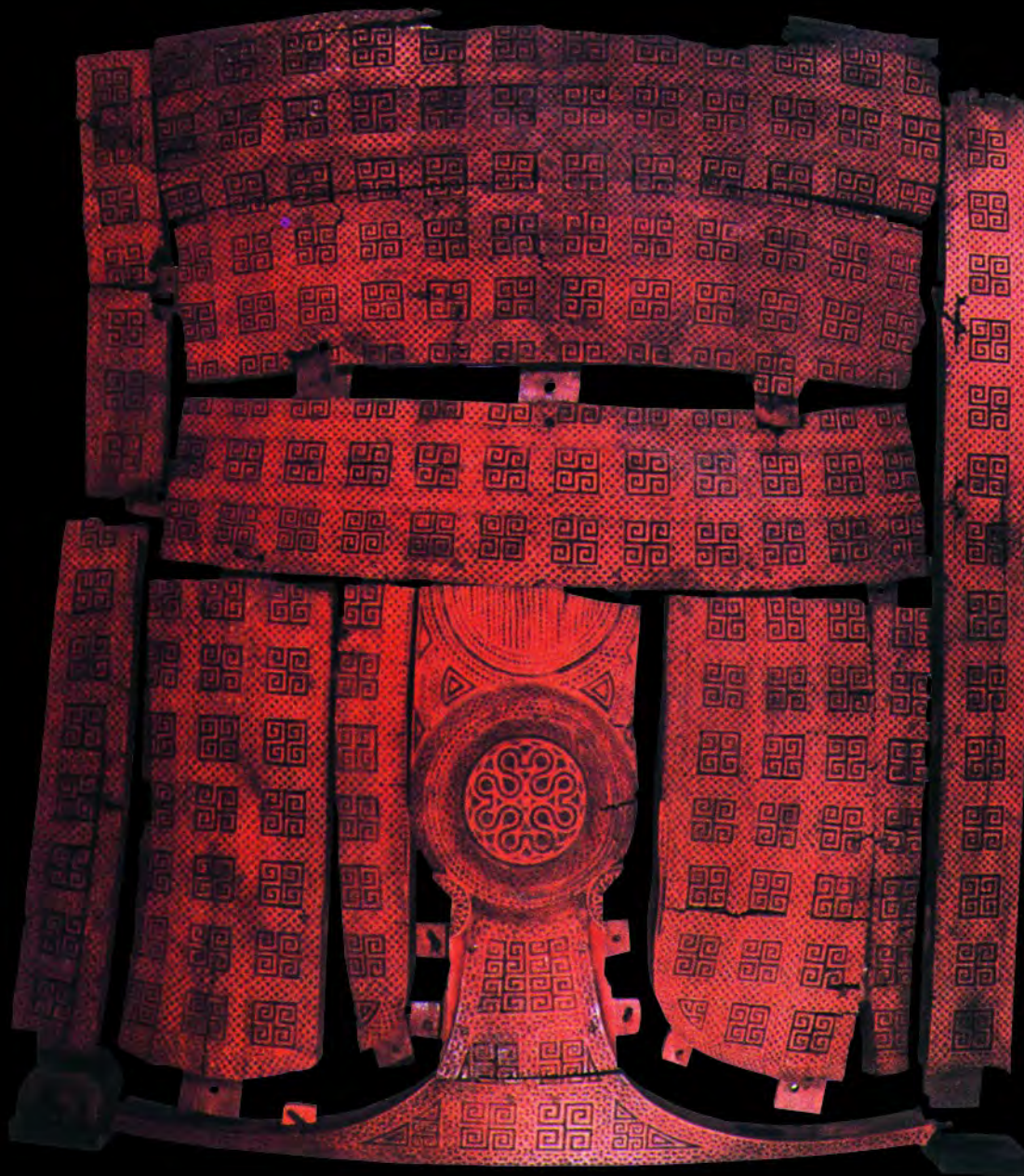

Fig.91. Crucea Pelasgică, simbol al vieții veșnice la carpato-dunăreni (cea mai veche a fost găsită pe teritoriul dacic sud-dunărean, în Bulgaria de azi, având o vechime de 8000 de ani) o găsim și la hitiții-carpato-dunăreni. Acest simbol va fi preluat și el de niște irresponsabili și transformat într-un simbol al intoleranței, cruzimii și sălbătăciei, și asta într-o lume așa-zis civilizată.

*Fig. 88-91 au fost luate din Anatolia: **Cauldron of cultures, Lost civilizations**, Editors of Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1995*

și anume că gramatica hitită ar avea o caracteristică structurală europeană. Astfel, în 24 noiembrie 1919, în cadrul Societății „Orientul Apropiat” din Berlin, proclamă limba hitită ca limbă indo-europeană. Tentativa cehului Hrozny a fost aplaudată, dar vor mai trece 27 de ani până Helmuth T. Bosseri, profesor la Universitatea din Istanbul, va descoperi inscripțiile gemene care flancau intrarea în templul neo-hitit de la Karatepe din Munții Turus, sudul Turciei, unde hieroglifele hitite aveau față în față scrierea feniciană semitică. Conținutul fiind aproape identic, iar textul destul de lung, s-au putut pune bazele unei descifrări corecte. Dar descifrarea scrierii hitite a încurcat lucrurile și mai mult. Dacă ei, hitiții, vorbeau o limbă europeană care nu aparținea indigenilor din platourile Anatoliei, atunci... de unde au venit ei?...

Cei mai mulți îi consideră un popor european ce a trecut Bosforul, alții „istorici” îi vor „Alpiniști” veniți de undeva dintre Marea Neagră și Marea Caspică, trecând peste Munții Caucaz și aterizând în mijlocul podișului Anatoliei! De ce numai bulgarii să fie urmași ai vechilor traci (după fiica fostului președinte al Bulgariei, Ludmila Jivcov,” profesoara de istorie”, care i-a transformat pe bulgari peste noapte din slavi-mongoli în ... traci, extinzindu-le istoria cu câteva milenii), și nu și rușii, urmași ai vechilor hitiți? ... Așa că aceștia din urmă „au dreptul” să-și pună pe steagul tricolor vechea emblemă hitită carpto-dunăreană, a vulturului cu două capete. Istorie, istorie, istorie, pradă a politicienilor avizi de putere și de... istorie! Săracii hitiți carpto-dunăreni, în loc să cucerească podișul Anatoliei, trecând ușor Bosforul, Dardanelele, au trebuit să facă alpinism și să sară peste Munții Caucaz, atunci, de mult, încât îi putem numi „cei mai mari alpiniști ai antichității” – în conformitate cu „istoricii” ruși. O lume întregă își caută rădăcini în trecut, vrea să-și dovedească existența milenară pe seama noastră, a carpto-dunărenilor, dar să-i vedem cum vor sta în fața cercetărilor cromozomale care în mai puțin de 10-15 ani vor fi la îndemâna oricărui începător în ale arheologiei! Și dacă noi, românii, nu o vom face, să sperăm că alții o vor face pentru noi... Până atunci SOMN UȘOR arheologi și istorici Români(?)

Fig.92. Arheologia nu se mai practică azi ca acum 200 de ani: „trei cu sapa, doi cu mapa și unul cu roaba“ decât atunci când nu vrei altfel. Azi se formează o echipă multidisciplinară, se folosesc detectoare sonice și chiar sateliți. Poate că este mai bine pentru România că se așteaptă o astfel de tehnologie, poate nu.

GA-RAMANII CARPATO-DUNĂRENI, CUCERITORI AI AFRICII DE NORD

Că tracii au fost daci - ne-a spus-o și Dio Cassius - iar faptul că dacii, geții, ramanii, latinii, besinii (metalurgiștii antichității) făceau parte din aceeași mare familie traco-dacă, nu mai reprezintă nici un secret pentru nimeni.

Mai puțin cunoscută este explozia răspândirii acestora, „roirea” războinicilor carpato-dunăreni în lumea antică. Asia Mică era populată de Ramani (cetatea Rama - în care Irod a tăiat 14.000 de prunci este evocată și în scripturi: Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă - Matei, cap. II, 17), ori ramanii-troiieni etc. În vechile texte egiptene se menționează sosirea din Asia Mică, în jurul anului 1250 î.d.H., a unui popor al cărui obiectiv a fost cucerirea Egiptului. Aceștia au cucerit în final nordul Africii, zona care astăzi este parte din deșertul Sahara.

Un arheolog italian, Salvatore Aurigemma, face o descoperire ciudată în anul 1914. Săpând la ruinele unei vile romane, în sătucul libian Zliten, la 97 de kilometri distanță de vechiul oraș roman Leptis Magna, el descoperă un mozaic roman, pe care spre norocul nostru îl fotografiază (spun spre norocul nostru, deoarece în timpul primului război mondial mozaicul a fost distrus). Scena din mozaic reprezintă un tânăr alb, caucazian, sfâșiat în bucăți de un leopard. Două alte victime, legate de mâini și de picioare își așteaptă soarta. Acești prizonieri cu pielea roz-aurie, păr drept, lung, nasuri acviline și bărbi scurte au fost identificați ca fiind ga-ramani, popor ce a condus Fezzan-ul, parte a Saharei ce se întinde la nord de Munții Hoggar. Cine au fost acești ga-ramani constituie unul dintre marile mistere ale Saharei. Herodot, la mijlocul secolului al V-lea î.d.H. îi numea o mare națiune, oameni care i-au împins pe negrii „troglodiți, trăind în peșteri” la o parte. În Sahara (probabil mai puțin aridă în acele timpuri) mai pot fi întâlnite și în zilele noastre stânci și pietroaie pictate de ga-ramani.

Fig.93. În anul 1958 exploratorul francez Henri Lhote descrie o serie de stânci, pictate superb, în ... Sahara. Astfel putem vedea vânători și păstori, albi și negri, cât și cirezi de vaci cu niște coarne lungi păscând pe văile fertile și abundând în vegetație ale Saharei.

Unii îi identifică pe ga-ramani cu „Oamenii Mării” (cum îi numea Ramses al III-lea). Dar să nu uităm că în *Etruscans: Italy's Lovers of Life*, (din volumul *Lost Civilizations*, Time-Life Books Series) la pagina 32, Etruscii sunt considerați urmași ai acestor „Oameni ai Mării”, căutând astfel o explicație pentru descoperirea în insula Lemnos, la mai mult de 700 mile de Roma, a scrierii... etrusce. Dar lucrurile nu se opresc aici. În anul 1840, un nobil din Croația pe nume Baric, a cumpărat o mumie (ușor de achiziționat la vremea respectivă) de la un anticar din Alexandria. Acest Baric, angajat al curții regale austro-ungare își duce „cumpărătura” la Viena, unde cu mândrie o expune împreună cu alte obiecte de artă cumpărate pe parcursul călătoriilor sale. Pentru un timp, mumia a stat cuminte într-o cutie, la vederea curioșilor, până când, nepotul său a vrut să vadă ce era în spatele „bandajelor”. Și, surpriză! Cam târzie, de altfel. În anul 1859 Baric moare, iar corpul mumiei este identificat ca fiind o femeie, în jur de 30 de ani. Nimic special, veți spune. Urmașii lui Baric prezintă mumia și bandajele ei Muzeului Național din Zagreb, Secția Egiptologie, în iulie 1862. Profesorul Heinrich Karl Brugsch observă imediat pe bandaje o inscripție despre care el a crezut că este egipteană! Au mai trecut alți 20 de ani până când, în 1891 „bandajele” au fost trimise la Universitatea din Viena unde experții au identificat scrierea ca fiind... etruscă! Textul era îngrijit, pictat în două culori (negru pentru cuvinte și roșu pentru sublinieri și pentru un număr de linii verticale). Îmbrăcămintea mumiei din Zagreb este singura etruscă descoperită până azi.

Cum de au ajuns egiptenii să aibă la Alexandria o mumie înfășată în bandaje cu scriere etruscă, reprezintă în continuare un mister. Dacă armata lui Napoleon Bonaparte a descoperit în 1799 *Egyptis Rosetta Stone* având în paralel scriere egipteană și grecească – oferind astfel cheia descifrării hieroglifelor egiptene – nu același noroc l-am avut cu scrierea etruscilor carpato-dunăreni. Cu toate acestea, în 8 iulie 1964 s-au găsit la Pyrgi (în Italia) 3 tăblițe de aur: două în limba etruscă, una în feniciană. Din păcate, textele nu coincid.

Revenind la deșertul Saharei - arid și neprietenos azi - trebuie spus că, atunci, de mult, era o grădină abundând de viață, cu lacuri și râuri, grădini, ferme și cirezi. În 1958, un explorator francez, Henri Lothe, descoperă o serie de picturi superbe, gravate pe

stâncile Saharei din Munții Hoggar și Ajjer, arătând vânători alergând cu arcuri în mâini, ori fermieri cu cirezi de vaci, femei și copii, oameni albi și negri împreună - o viață exotică africană, în... Sahara! (vezi *Africa's Glorious Legacy*, paginile 14-15, Time-Life Books, Alexandria, VA).

Nu lipsesc din desene nici elefanții, girafele, gazelele, leii și chiar... hipopotamii (în Sahara?!) - animale ce trăiesc în savane, în apropierea unor surse abundente de apă. Unii consideră că autorii picturilor au fost prizonieri ai ga-ramanilor (carpato-dunăreni, n.a.) cuceritori. Oricare ar fi explicația, ei, ga-ramanii carpato-dunăreni au creat și un sistem de irigații descoperit între Garama (capitala ga-ramanilor) și oaza Ghat, Rhapsa de mai târziu. Garama, devenită ulterior Germa, s-a scufundat în nisip. Canalele (numite „Foggaras”) se întind pe distanțe de 4,8 km. S-a descoperit o rețea de 300 de „foggaras” constituite într-o rețea de peste 1.600 km de tunele. Modul în care acest sistem de irigație a funcționat continuă să fie un mister. Nu se știe nici până în ziua de astăzi dacă apa era adusă din rezervoare artificiale sau din surse subterane.

Arheologul francez Pierre Belair, cel care a descoperit canalele în 1933, nu a putut preciza dacă acest sistem de irigații indica existența unei populații numeroase. În apropierea capitalei Garama, s-au găsit peste 100.000 de morminte, dintre care 40.000 sunt mici, circulare. O parte dintre scheletele excavate de aici au caracteristicile rasei albe, celelalte aparținând rasei negroide, subjugate. Peste tot prin deșert se găsesc orașe în ruină, fortificații și scrieri nedescifrate, dar majoritatea sunt „sigilate” sub nisip așteptându-și dezlegarea. Nu am găsit nici un studiu cromozomal tip „PCR”, continuăm să cunoaștem prea puțin despre acești ga-ramani - carpato-dunăreni.

Să fi fost oare tot ei cavaleria ce l-a însoțit pe Hannibal la trecerea Alpilor și care, în 202 î.d.H. a refuzat să lupte împotriva fraților romani cauzând înfrângerea lui Hannibal? Probabil că ga-ramanii au fost cucerți de trupele romane care după zdrobirea Cartaginei au cucerit nordul Africii. Este mult mai probabil ca aceștia să fi devenit aliați ai fraților romani, după cum ne spune și Rupert Furneaux în *The Garamantes, Ancestors of Modern Tuaregs?*, la pagina 98. Ei au contribuit în acest fel la controlul drumului caravanelor, aducând la Roma bogățiile Africii: fildeș, aur, pene de struț, sclavi și animale sălbatice pentru circuri.

Armatele romane au penetrat în adâncime Sahara de trei ori:
• în 19 î.d.H., după cum ne spune Plinius cel Bătrân, Cornelius Balbus a triumfat, atingând, se pare, și capitala ga-ramanilor, Garama - ce se găsea la circa 690 km de coastă. În anul 70 d.H., în urma unui atac al ga-ramanilor asupra localității Leptis Magna (atac ilustrat, probabil, în mozaicul descris de Aurigemma) Septimus Flaccus a petrecut 3 luni în deșert ajungând până-n Munții Tibest. El a fost urmat în anul 86 d.H. de Julius Maternus.

Pătrunderea romanilor în Sahara l-a intrigat pe Henri Lhote, care vorbește despre traversarea Saharei de către ga-ramani în care de luptă de la Fezzan la fluviul Niger. Cornelius Balbus, spune Plinius, a ajuns până la „Dasi Bari” (se pronunță „daci bari”), astăzi cunoscut drept râul Niger, pe care localnicii îl mai numesc și Isa (nume foarte apropiat de Tisa, având semnificația de „râu”), când imperiul roman ajunge împărăția celor doi Leri: Galer cel Bătrân (311 d.H.) și Galer cel Tânăr (313 d.H.), amândoi daci. Creștinismul nu a fost interzis și în acest fel ajunge și la ga-ramani. Iar când în 325 d.H., dacul născut în comuna Niș devine împărat (urmându-i pe cei doi Ler-i) El, Constantin cel Mare, instituie creștinismul ca religie oficială a imperiului. Ga-ramanii o îmbrățișează și ei. Arabii însă nu-i vor ierta, conform relatărilor istoricului arab Ibn Khaldoun. El descrie în *History of the Conquest of Egipt* cum Okba conducătorul armatei arabe ajungând la Fezzan, în fața capitalei acestuia, Garama (Germa), promite pace însă nu își ține promisiunea.

Ce s-a întâmplat cu ga-ramanii carpto-dunăreni, alții care cândva controlau Sahara, este greu de spus. Unii consideră că tuaregii din Hoggar și Air Mountains ar fi descendenți ai lor. Această teorie nu este complet acceptată, dar nici respinsă (webmaster@keni.com). Până la sfârșitul secolului al XIX-lea ei au fost sub administrație franceză, tuaregii fiind numiți „stăpâni ai deșertului” (Lords of the desert), conducători absoluți ai caravanelor de la Fezzan la Niger. Ei sunt complet diferiți de ceilalți oameni ai deșertului. La ei bărbații trebuie să-și acopere fața și nu femeile, fapt ce constituie un mister chiar și pentru ei. Culoarea feței lor este arămie, sunt înalți, în timp ce berberii, arabii au pielea întunecată și sunt de statură mult mai mică.

Tuaregii au și alte particularități: și-au păstrat limba, Tamash-Eq (să fie oare o aluzie la vechea zeitățe vedică carpto-dunăreană

- Tamash vezi Tamash-Falău, de lângă Braşov) și scrierea proprie-Tifinagh pe care au uitat s-o citească.

Societatea tuaregilor era divizată, până nu de mult, în 3 clase:

1. cea a nobililor
2. a conducătorilor de cămile și negustorilor
3. a sclavilor negri (nu cumva se aseamănă cu cea a aryenilor carpto-dunăreni care au cucerit India?).

Femeile sunt tratate cu mult respect și stimă, chiar idolatrizate (prin comparație cu cultul musulman). Există o poveste care pare a susține legătura acestor tuaregi cu ga-ramanii carpto-dunăreni. Conform unei legende tuarege, unul dintre strămoșii lor, regina Tien-Hinane, a fost îngropată într-un mausoleu de piatră lângă Abalessa, la sudul munților Hoggar. Un arheolog amator francez, pornind de la această legendă, a descoperit în anul 1926 un mausoleu din piatră compus din camere și tuneluri ai căror pereți erau decorați cu semne și inscripții indescifrabile. S-au găsit douăsprezece schelete - după toate aparențele aparținând unor nobili - ce au însoțit-o pe regină pe ultimul ei drum.

La aproape doi kilometri mai departe s-a găsit și o cameră centrală pe a cărei podea era așezat un pat, asemănător celor găsite în ruinele Cartaginei. Într-un colț al camerei se afla un vas cu insigna împăratului Constantin cel Mare, iar scheletul din cameră, aparținând unei femei, era împodobit cu un colier din aur masiv, având ca pandantiv o columnă, iar la încheieturile mâinilor cu brățări de aur. Dr. Leblanc, de la Facultatea de Medicină a Universității din Alger, în urma examinării atente a scheletului, a declarat că acesta ar fi aparținut unei femei de rasă albă. Se crede că regina Tien-Hinane ar fi murit în secolul al IV-lea d.H. Identificarea scheletului ca aparținând unei „femei albe” l-a inspirat pe nuvelistul Benoit în realizarea nuvelei Antinea (nume atribuit de Platon reginei Atlantidei). Această poveste romantică se bazează pe relatările lui Herodot, care a descris un trib nord-african numit ATLATES, iar continentul pierdut era plasat în... Sahara (după prof. Berlioux de la Universitatea din Lyon).

Personal, nu văd ce mișcări tectonice ar fi putut avea loc în Sahara care să distrugă până la dispariție fabuloasa Atlantida peste noapte. Poate numai o explozie de tip nuclear! Așa că, povestea scriitorului francez Benoit rămâne o poveste, cel puțin până azi.

CUCERIREA JAPONIEI DE CĂTRE POPORUL CARPATO-DUNĂREAN

Când în vara anului 1997 călătoream prin insulele Mării Tracice (Egee), în principal fiind interesat de micuța insulă Santorini, îmi spuneam colegului și prietenului meu, Dr. Șerban Cocioba, că suntem pe urmele „Marelui Imperiu Pelasgic”.

Santorini are o caracteristică unică: păstrează sub cenușa vulcanică o civilizație care a dispărut cu 1000 de ani înaintea sosirii grecilor din estul Mării Caspice (1900-1400 î.d.H., în patru valuri: aheii, ionieni, doriene și eolieni).

Am regăsit acolo, pe o amforă mai înaltă de un metru, spirala dacică (pelasgică), iar pe o frescă, „Soarele lui Alexandru Macedon” creat cu câteva mii de ani înainte de nașterea acestuia. În trecut fie spus, grecii își adjudecă acest simbol în lupta politică împotriva noii Republici Macedonia. După cum am spus întotdeauna, istoria este „ciudată” și depinde de cine o scrie și... pentru cine.

Vorbeam cu Șerban într-o noapte frumoasă despre istoria neamului. Și i-am spus de cartea lui V. Gordon Childe, *The History of Civilization – The Aryans*, care la paginile 176-177 are o hartă (Fig. 48) a răspândirii poporului proto-european (aryan, carpto-danubian, pelasgic ori cum vreți să ne numim) din zona Carpați-Nistru-Balcani în Mesopotamia, Persia, Sudul Chinei, India, Himalaya și până în insulele Japoniei de azi. Dr. Cocioba a reacționat imediat cu râsul lui de „bon homme” și spontaneitatea care-l caracterizează, replicând: „Hai măi, Miky, te-am înțeles când ai scris că noi nu suntem urmașii Romei, ci ei

Fig.94. Sub cenușa vulcanică, în micuța insulă Tera (Santorini), din Marea Tracică (Egee), găsim anfore decorate cu Spirala Pelasgică, cu aproape 1000 de ani înainte de sosirea grecilor în Europa.

Fig.95. Pe urmele Marelui Imperiu Pelasgic, împreună cu doi prieteni, dr. Șerban Cocioba – primul din dreapta – avându-l alături de dr. Sașa Badlani (născut brahman, azi specialist în boli de plămâni în New York).

I-am cărat, călare pe măgari, până în vârful vulcanului din Tera-Santorini. Tot drumul mă întrebau: „De ce ne-ai adus aici“? Odată ajunși pe buza vulcanului, priveliștea era așa de fascinantă încât durerea de șezut, de la călăritul pe măgari, nici nu mai conta. Cu toate acestea, Șerban nu s-a putut abține să nu se întrebe cu voce tare: „Și ne vom întoarce tot călare pe bestiile alea?“ Călăritul pe măgari nu este așa de romantic cum se crede. Ei caută să se întrecă unul pe altul și nu le pasă de ce stă pe spatele lor; ba pot spune că urăsc că trebuie s-o facă, și-și dau toată silința s-o

dovedească tot drumul, făcându-te să simți asta. Noi am simțit-o din plin, câteva zile după această aventură, statul pe scaun devenind un proces de conștiință: nu vom mai abuza niciodată de acele animale patrupede denumite și... măgari.

Fig.96. Pe unul din zidurile interioare ale unei case, chiar aproape de ușă, a fost pictată scena luptei dintre doi tineri, locuitori ai Terei-Santorini. Reprezintă de fapt cea mai veche imagine a doi boxeri. Părul lor este sofisticat aranjat, dovedind rafinament. Mulți îi consideră pe vechii locuitori ai Terei ca fiind acei atlanzi, descriși de

Platon, care vor dispărea în urma erupției vulcanice. Ce este ciudat, nu s-au găsit resturi omenești acoperite de lava vulcanică (ca la Pompei, de exemplu), dovedind că au putut părăsi locurile în timp. Unde s-au dus ei, răspândindu-și cultura, rămâne de dedus.

Fig.97.
 „Doamna“
 de pe unul
 dintre pereții
 pictați, a fost
 găsită în
 așa-zisa
 „Casa
 Doamnelor“;
 este de
 mărime
 naturală,
 având un păr
 negru, foarte
 sofisticat
 strâns sub
 un
 acoperământ
 albastru,
 lăsând totuși
 să-i cadă pe
 frunte o
 șuviță rebelă,
 iar la spate o

„coadă de cal“, ingenios și elegant aranjată. Cerceii de aur și buzele rujate te împiedică să gândești că aceasta era moda, atunci, la „atlante“, acum mai bine de 4-5000 de ani. Îmi pare rău că spațiul nu-mi permite să vă arăt și alte „frumoase“ ale acelor vremuri. Kimonoul pe care-l poartă are partea de sus aproape identică cu haina lui Mircea cel Bătrân, vezi Fig. 49.
 După *The Wall-painting of Thera*, Alex & Christos Doumas, The Thera Foundation, Athens, 1992

sunt ai noștri; te-am înțeles și te suport în ideea că noi suntem primii oameni din Europa, proto-europenii, civilizație presumeriană; c-am invadat Asia – Caucazul, China și mai târziu India –, c-am cucerit Egiptul și Mesopotamia; m-am obișnuit și cu acestea, dar... c-am cucerit și Japonia?!” Discuțiile au continuat până seara târziu, pe terasa „Vulcanic Villa View” din Santorini, unde Marea Tracică (Egee) din azurie se transformase în roșie, pentru o scurtă perioadă de timp, iar mai apoi, după ce a înghițit soarele, să devină mai neagră decât lava vulcanului din apropiere, răcită de mii și mii de ani, în timp ce cerul se acoperea cu mii și milioane de felinare mici și strălucitoare galbene verzui.

În final, parțial convins, prietenul Șerban îmi spune: „Dacă vei scrie despre invazia Japoniei de către noi vezi să nu afle și guvernul lor...” Așa că vă rog și pe dumneavoastră să păstrați „secretul”. În anul 1993 apare la Barnes & Noble cartea *The Aryans* și nimic nu m-a șocat mai mult decât acea hartă care situa spațiul Carpato-Nistru-Pontic ca cel al originii europenilor și al culturilor lumii. Faptul că acei arieni carpato-dunăreni au format o puternică dinastie în Mesopotamia în 1500 î.d.H., au cucerit apoi Persia, Anatolia, Asia, India — răspândindu-și limba, religia și cultura până în Himalaya, nu-mi era necunoscut — dar că au cucerit Japonia?...

Așa că am pornit să cercetez... preistoria Japoniei și vă las pe dumneavoastră să judecați... Când yayoi-ii, străbunii japonezilor de azi, au sosit în Japonia, în anul 300 d.H. (foarte târziu în istorie, după cum vedeți) ei au găsit o populație băștinașă albă, blondă, bărboasă, pe care au numit-o „emishi”, însemnând „bărboși”. Aceștia însă se chemau „ainu”, cuvânt cu semnificația de „om”, în pronunția lor semănând cu „aomu”, fiind atunci simpli vânători și pescari. Ei se numeau „oameni”, la fel ca și carpato-dunărenii arieni care invadaseră India și se închinau zeului vedic „OM”. Acești „oameni” cum le place să se numească, sunt considerați azi urmașii caucazienilor – carpato-dunăreni-arieni, care au invadat insulele așa-zise japoneze acum 5000 de ani (3000 î.d.H.), imediat

după cucerirea Indiei, când ei terminaseră deja cucerirea Chinei de azi. Până nu demult, chinezii se mândreau cu „strămoșii” lor – mumiile descoperite la Tarim Basin. Dar, se pare că se mândreau cu strămoșii „noștri”. Apariția mașinilor de „PCR” (Polymerize Chain Reaction), dispozitive capabile să citească și să interpreteze rămășițe cromozomiale, amprente lăsate în ADN-ul mitocondrial, au produs surprize... „istorice” și arheologice. Astfel, cercetând mumiile din vestul Chinei, de la Tarim Basin (revista *Archaeology*, – USA – March/April 1995) rezultatele au atestat originea lor... europeană și interrelația lor cu toch-aryenii. Surprize, surprize, surprize!

În sfârșit, să ne întoarcem la carpato-dunărenii ainu, din Japonia. Ei au fost forțați de către năvălitorii yayoi să se retragă din ce în ce mai spre nord, pe măsură ce ponderea demografică a acestora a devenit covârșitoare.

Un memoriu prezentat împăratului în anul 805 d.H. se referă la cheltuielile mari cauzate de lupta continuă cu „ainu”, menționând că „ainu se strâng în grupuri mari, ca furnicile, pentru ca apoi să dispară precum păsările”. Populația ainu, împinsă spre insulele friguroase Hokkaido și Sakhalin, și-a păstrat independența până în anul 1799 când japonezii s-au hotărât să-i ocupe pentru „a-i proteja de agresiunea rusească”. Până nu demult, nu a interesat pe nimeni originea acestor bărboși blonzi, ainu. Nu s-au făcut cercetări cromozomale – PCR pentru că nimeni nu a fost interesat să cheltuiască suma de 5-10.000 de dolari pentru a afla adevărul, iar statul japonez de azi preferă să-i ignore chiar, și asta spre binele istoriei lor.

Antropologul american Carleton Coon îi consideră pe caucazienii sosiți în urmă cu 5.000 de ani ca având aceeași origine cu cei ce au ocupat insulele Kurile și Aleutine (devenind nici mai mult, nici mai puțin decât primii descoperitori ai Americii), bazinul fluviului Amur și Manciuria. Alții îi consideră pe acești ainu (carpato-dunăreni, cum le spun eu) ca fiind cei care au migrat peste toată Asia, caucazienii care au sosit în Mongolia de azi și trecând peste strâmtoarea Behring se răspândesc pe

teritoriul celor două Americi, teorie susținută de descoperirea în 1958, pe coasta Ecuadorului, a unor vase ceramice asemănătoare cu cele ainu.

De ce nu, carpato-dunărenii, arienii, pelasgii, ainu ori cum vreți să-i numiți pe acești strămoși ai noștri, să nu fie aceiași sugerați de „Legenda Omului Alb”, „Bărbosul blond” care a sosit în Mexic și Peru cam în aceeași perioadă, cu 5.000 de ani în urmă...

Aparent și carpato-dunărenii ainu, atunci când au invadat Japonia, au întâlnit o populație cunoscută drept „Cultura Jomon”, despre care mărturiile sunt sporadice și incomplete. Izgoniți de yayoi-ii veniți de prin Coreea în jurul anului 300 d.H., ainu au fost împrăștiați, decimați, sau mai corect spus, „asimilați”, japonezii aducându-și cu mare dificultate aminte despre „acei oameni albi” pe care i-au găsit în insulele ocupate acum de ei. Aproximativ 14.000 de ainu mai trăiesc și în ziua de azi în mici sătucuri de pe coastele insulei Hokkaido, dar „interesul științific” în ceea ce privește originea acestora nu există și se pare că nu pasionează pe nimeni.

Azi se consideră că insulele Japoniei au fost descoperite, din întâmplare, de trei marinari portughezi, care au atins coasta insulei Kyushu în 1542. Acești marinari rătăciți nu sunt primii europeni care au ajuns în Japonia, așa cum ni se spune, eronat, în cărțile de istorie. Cu multe mii de ani înaintea lor, noi, carpato-danubienii, am descoperit, invadat și populat aceste insule. Sosirea în 1549 a iezuitului Francis Xavier, care va implanta o cruce pe pământul „nou descoperit”, nu va avea același succes ca în America de Sud; creștinismul nu a reușit în aceste insule, poate și din cauza interesului practic minor pe care îl prezentau la acel moment. Japonezii au fost și au rămas și azi un popor foarte rasist, închistați în castele lor sociale. Prejudismul național împotriva oamenilor ainu devine total ridicul și, ca să vă dau un exemplu, unul dintre conducătorii recentii ai populației ainu este Shi-Geru Yo-Sano care s-a luptat aproape 20 de ani cu o companie de construcții japoneză care voia să construiască un dig, distrugând astfel un râu sacru al oamenilor ainu dintr-un sătuleț, din insula

Hokkaido. Când, în sfârșit, a reușit să aducă în fața Curții acea companie de construcții, care aparținea guvernului, judecătorul și Curtea au refuzat să accepte că ar exista această populație ainu (vezi p. 280 din cartea lui Patrick Smith, *Japan, a reinterpretation*). Japonezii sunt un grup etnic ce aparține rasei mongoloide. Ei îi numesc pe toți care nu le aparțin ca rasă „gaijin“. Aceasta s-ar traduce: *gai* – de afară iar *jin* – persoană. Ei bine, ei niciodată nu i-au numit astfel pe coreeni ori chinezi, dar pe ainu, da. Prigoana împotriva populației ainu a atins maximul în anul 1192 când au fost împinși cu sălbăticie în nordul friguros și neprimitor al Honshu-ului și Hokkaido-lui. Azi ainu trăiesc izolați în sătucurile lor, zbatându-se să-și păstreze identitatea, limba, după cum ne spune același Patrick Smith. Soarta lor ne amintește de aceea a nativilor americani, care se pierd treptat, „natural“, prin rezervațiile din Statele Unite. Japonezii obișnuiți îi consideră pe oamenii ainu nimic altceva decât un parc de atracții. Ce-i uimește cel mai mult pe aceștia sunt caracteristicile fizice deosebite de ei: figura distinsă și cizelată, unii din ei având chiar ochii albaștri.

Începând din secolul XIX d.H., oamenii ainu au adoptat vestimentația tradițională japoneză. Limba lor nu a fost studiată, fiind considerată de „cercetătorii” japonezi „de neclasificat”. Să sperăm că într-o bună zi, un „OM”, un urmaș al acestor carpato-danubieni va avea situația materială și dorința științifică să cheltuiască niște mii de dolari pentru a face acel test de arheologie moleculară – PCR – de confirmare a amprente genetice („genetic blueprint”) a acestora.

Dacă astăzi mașina de PCR costă câteva mii de dolari și are mărimea unui cuptor cu microunde, se preconizează ca în viitorul apropiat mărimea unui asemenea aparat să nu o depășească pe cea a unui „palmtop computer“ (computer ce poate fi ținut în palmă). Acest lucru ar permite transportarea sa la locurile de cercetare, informațiile culese putând fi apoi analizate cu ajutorul computerelor specializate ce compară datele introduse cu mii de alte amprente genetice mitocondriale specifice diferitelor rase și

civilizații. Vă spun toate acestea pentru a vă întredeschide o ușă spre viitorul apropiat al arheologiei moderne.

Așa că, Oamenilor aino carpato-dunăreni, mai aveți de așteptat... dacă nu veți dispărea, până când cineva va fi interesat de civilizația voastră... a noastră!

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

CUCERIREA SUMERULUI (IRAKULUI) DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

De la noi a început scrisul!

Aceiași pelasgi, arieni, carpato-danubieni nu numai că au cucerit toată Europa și au populat-o, dar s-au risipit spre Răsărit pătrunzând prin nord-vestul Chinei (vezi mumiile de la Tarim Bassin), continuându-și drumul până în insulele Japoniei, ori coborând în sudul Asiei și cucerind India (vezi măcelul de la Mohendjo-Harappa). Faptul că au cucerit Anatolia (vezi poporul hittit), Asia Mică (ramanii troieni), nordul Africii (ga-ramanii), nu înseamnă că ei s-au oprit aici.

Faptul că au cucerit Sumerul, Mesopotamia, (zona Irakului de azi), aducând cu ei prima scriere, cea pictografică, a fost confirmat și prin descoperirea celor trei tăblițe de lut de la Tărtăria - pe râul Mureș, în anul 1961.

În anul 1877 un diplomat francez, Ernest de Sarzec, viceconsul în portul Basra din Capul Golfului Persic, va descoperi o civilizație uitată acolo, pe teritoriul Irakului de azi. Cu un serviciu plictisitor, obosit de călărit, vânat de păsări ori alte animale sălbatice, Sarzec, care își crease un „apetit” arheologic prin serviciile avute prin Egipt și Etiopia, este anunțat de un director al unui oficiu poștal francez de existența în zona numită Tellon, cam la 155 de mile sud-est de Bagdad, a unor inscripții antice ciudate pe cărămizi, împreună cu corpul unei statui umane. Sarzec, intrigat și având probabil spiritul aventurierului gata de orice, va fugi până la Tellon, va angaja localnici și săpăturile vor începe, „uitând” să-și anunțe superiorii francezi ori să ceară permisiunea autorităților otomane locale. El își va face o colecție personală de figurine,

cilindri, peceti, tablete cu inscripții ciudate pe care „harnic” le va transporta în Franța pentru a le vinde muzeului Louvre în anul 1881 pentru suma de 130.000 franci. Chiar dacă experții muzeului nu au realizat pe moment ce achiziționaseră, ei își vor da seama mai târziu. Aveau în mâinile lor obiecte ce aparțineau unei societăți pierdute în negura istoriei, unei societăți mai vechi ca cea babiloniană ori assiriană care îi urmase. Ei aveau în mâinile lor civilizația sumeriană, veche de 6.000 de ani. Exhumarea civilizației sumeriene, carpato-danubiene, găsirea unor tăblițe de lut care de fapt reprezentau o întreagă bibliotecă a antichității, va deschide o ușă spre trecutul îndepărtat al omenirii. Dar ce era cel mai important la acești sumerieni, era faptul că știau să scrie. Aparent acești sumerieni au sosit în două etape în acel spațiu dintre fluviile Tigru și Eufrat, suprapunându-se peste o populație așa-numită presumeriană, negroidă, descoperită în urma săpăturilor lui Leonard Woolley, în 1929. Ei, sumerienii, aveau o legendă despre Potop unde eroul principal Ziu-Sudra hotărăște să se așeze pe pământul „Dilmun”, de unde răsare soarele, indirect arătând că el venea dinspre apus. Legenda acestui potop și a eroului său Ziu-Sudra (cuvânt arian compus; Zeul Sudra), a fost găsită în templul de la Nippur, printre 35.000 de tăblițe de lut, având înscrisă această poveste. Meritul de a le fi descifrat i-a revenit lui Sir Henry Rawlinson, în 1880. Legenda Potopului și supraviețuitorului lui, va fi preluată după câteva mii de ani de predecesorii lor semitici babilonieni și asirieni. Supraviețuitorul Potopului se va numi Ut-Napishtim, care îi va spune povestea lui Gilgamesh.

Potopul descris de Ziu-Sudra se presupune că s-a întâmplat în anul 4250 î.d.H. Mai avem și versiunea Hiebru, a Potopului, „preluată” (ca să nu zicem furată) din legendele Mesopotamiei, pe care o găsim și în Biblie. Dar, ca și la sumerieni, găsim legenda Potopului și la... vedici. Astfel, în *Book III, Brahmanism*, ch.I, *The Early Vedic Religion*, p. 189, în *Sata Patha-Brahmana*, găsim cea mai timpurie descriere a Potopului, unde Manu, un OM sfânt, a fost anunțat de către un pește despre potopul care va mătura toate animalele și toți oamenii de pe Pământ. El, Manu, va construi o corabie pe care se va salva de Potop. Aceasta îl va purta dincolo de munte, iar când Potopul va dispărea, El va fi singurul

supraviețuitor, singurul OM lăsat pe Pământ. O fiică se va naște, în mod misterios și, în final, lumea va fi repopulată cu fiii lui Manu (vezi www.talkoriginis.org/faqs/faqmeritt/flood.html). Așa că mitul Potopului apare la început la vedici și sumerieni, fiind „împrumutat“ de babilonieni, evrei și creștini. Și dacă ne luăm după Biblie, Potopul a avut loc în 2000 î.d.H., când piramidele egiptene existau deja. De ce oare Potopul nu le-a afectat, nu a lăsat nici o urmă pe ele! Dar să revenim la Tartaria și la originea poporului cuceritor al Sumerului.

Cam la 20 km de Tărtăria, se află colina Turdaș. Acest deal a fost săpat încă de la sfârșitul veacului trecut. Îmi amintesc, copil fiind, când tatăl meu făcea măsurători topografice în acea zonă, sătenii fiind foarte mândri de secretele și misterele locurilor. Când săpăturile arheologilor păreau că luaseră sfârșit, și că nimic nou nu mai era de găsit în zona Tărtăriei, iată că deodată se descoperă, în stratul cel mai de jos al colinei, o groapă umplută cu cenușă. Pe fundul acesteia se găseau două statuete ale unor idoli străvechi și uitați, o brățară din scoici marine și trei tăblițe de lut, mici, acoperite cu niște „mâzgălituri”. Alături de acestea se găseau oasele dezmembrate și arse ale unui adult. Surpriza nu a fost numai la găsirea acestor lucruri, ci după cercetarea acestor tăblițe cu carbon radioactiv C14. Tehnica utilizării C14 pentru datarea unor obiecte arheologice aparține profesorului american Willard Libby de la Universitatea din Chicago, pentru care a primit și Premiul Nobel. Metoda lui este destul de precisă, având o eroare de numai +-50-100 de ani. Astfel tăblițele cu scrierea pictografică au fost evaluate ca aparținând anilor 5300-5200 î.d.H., însemnând, de fapt, mai mult de 7000 ani vechime, aparținând culturii carpato-dunărene Vincea-Turdaș.

Trebuie să menționăm și numele descoperitorului acestor tăblițe - dl Nicolae Vlasa (Fig. 5). După părerea cercetătoarei americane Marija Gimbutas ele au „revoluționat concepția privind apariția scrisului fiind considerate primul mesaj scris în istoria omenirii, cu 1.000 de ani înaintea „primelor” tăblițe scrise sumeriene. Faptul că Europa a început la noi, în Balcani, nu mai este un secret pentru nimeni, faptul că prima roată s-a descoperit tot pe teritoriul nostru carpato-danubian (în zona Ungariei de azi) de asemeni nu este ceva nou, dar că prima scriere apărută în lume

ne aparține tot nouă, carpato-danubienilor, pentru unii a fost mult prea mult. Nu este simplu să ridici vâlul a 7000 de ani și să spui: De la noi a început Europa să existe. De la noi a început scrisul în lume; noi suntem adevărații părinți ai Europei de azi.

Tăceau martorii străvechiului ritual, al adultului ars lângă doi idoli, dar vor tăcea și inscripțiile de pe tăblițe? Poetul rus Andrei Nadirov din Leningrad, orientalist de pregătire, a scris, având o imaginație și inspirație unică, o frumoasă și sensibilă poezie:

*„O timp străbun - a ta stihie
S-a potolit gonind prin hău,
Strig: unde ești tu Tărtărie?
Prin vremuri n-aud răspunsul tău.
Se-ascunde gându-n depărtare
Deșertul uitării, mut
Dar a-nviat a ta chemare
În micul și-mpietritul lut.
El a sosit ca ciocârlia
Solia fraților pre-daci
Nu, n-ai pierit în veșnicia
Care-i ucide pe cei dragi
Aud iar glasul Tărtăriei
Un colț de val e destrămat
Și caut a ei slavă vie
Ce încă nu a răsunat „*

Să-i mulțumim poetului rus, Andrei Nadirov, și nu numai lui. Să nu-l uităm pe arheologul rus V. Titov care crede că scrierea primitivă din țările Egeene (Mării Tracice) își are originea în Balcanii mileniului IV d.H. și nu a apărut sub influența îndepărtatei țări Sumer, dintre cele două râuri, Tigru și Eufrat. În cartea sa „De la Tărtăria la Țara Luanei” dl Paul Lazăr Tonciulescu (de unde am luat și traducerea poeziei de mai sus) spune „și pe deasupra este cunoscut că creatorii culturii balcanice Vincea, în mileniul V î.d.H., au trecut prin Asia Mică în Kurdistan și Huzistan, unde în acea vreme se stabiliseră pre-sumerienii”.

Academicianul bulgar Vladimir I. Georgiev, într-un interviu publicat în revista „Magazin istoric” #3/1972 despre originea scrisului: „Mesopotamia sau sud-estul Europei”, face următoarele precizări: „tăblițele de la Tărtăria sunt cu un mileniu mai vechi decât monumentele scrierii sumeriene. Dacă în toate cele trei cazuri (n.n. - tăblițele de pe Mureș - Tărtăria și cele din Bulgaria de la Karanovo și Gracialnița) este vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: avem de-a face cu cea mai veche scriere din lume”.

Din nou trebuie să le mulțumim savanților ruși, respectiv lui Boris Petrov care în anul 1975 a publicat în nr. 12 al revistei „Tehnica Tineretului” și în volumul „Tainele veacurilor”, Moscova, 1975, p.171-179 - articolul „Cuvintele vii ale Tărtăriei”, în care traducea scrierea ideografică de pe tăblița rotundă, pornind de la echivalentele sumeriene.

Dar au fost și alții ca sumerologul german Adam Falkenstein care a scris că Tărtăria ar fi apărut sub influența Sumerului!!!!

Ori altul ca M.C. Hood care susținea că „negustorii sumerieni” au vizitat pe vremuri Transilvania (!?) și că tăblițele acestora au fost copiate de „băștinași”. Toate ar fi fost bune, dar, cum poți copia ceva ce nu există încă, scrierea sumeriană apărând 1.000 de ani mai târziu iar carbonul radioactiv C-14 putând face „greșeli” numai de +/- 50-100 de ani.

cca 5000 BC	4000 BC	3000 BC
TĂRTĂRIA	DIEMDET NASR	CRETA
𐀀	𐀀 D	𐀀
𐀀𐀀 D𐀀𐀀	𐀀𐀀 D𐀀	𐀀𐀀 𐀀
𐀀𐀀 >>	𐀀𐀀 𐀀	𐀀𐀀 𐀀
𐀀𐀀	𐀀 D	𐀀 𐀀

Fig. 98

Alți „specialiști” și mai puțin inspirați au legat scrierea de la Tărtăria de cea cretană, dar aceasta din urmă va trebui să mai aștepte 2.000 de ani până să apară! Sumerologul rus Boris Petrov redă un tabel asemănător celor de la Tărtăria pe care-l voi completa cu anii apariției lor.

Un alt sumerolog rus, A. Kifisin, a publicat în aceeași revistă „Tehnica Molodioji” noi date precum și o hartă special

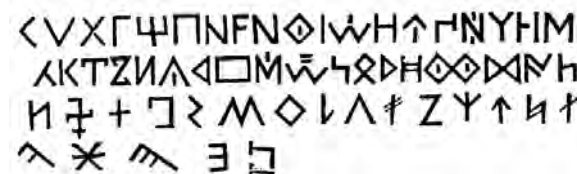

Fig.99. Unul dintre cele mai vechi alfabetice de pe teritoriul nostru, este, și cel al plutașilor de pe Bistrița, așa cum ni-l prezintă N. Densușianu în *Dacia Preistorică*.

întocmită, privind influența pe care au exercitat-o asupra lumii antice, și în special asupra vechii Elade, Egiptului, Sumerului și Chinei, cultura carpato-dunăreană. Dacă comparăm harta acestuia cu cea a lui Gordon Childe „*The Aryans - The History of civilization*“ 1993 - Barnes & Noble, p. 176-177 (Fig. 45), vedem că alții trebuie să ne descopere istoria formidabilă pe care o avem dar refuzăm să o cunoaștem.

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas consideră că apariția acestei culturi aparținând Neoliticului formează vechea cultură europeană, pe care o situează între 7.500-3.500 î.d.H., cu o populație „pre indo-europeană” și care cunoaște apogeul dezvoltării sale între anii 5.000-4.000 î.d.H.

Același A. Kifisin spune că apariția pe neașteptate, într-o formă pe deplin dezvoltată, a scrierii sumeriene la sfârșitul mileniului IV î.d.H., indică faptul că ea trebuie să se fi format în altă parte (pe teritoriul nostru – n.a.).

În nr. 8/1980 al revistei „Convorbiri literare” Ariton Vraciu, în articolul intitulat „Limba și scrierea traco-dacilor” spune că „semne identice celor de la Vincea au fost descoperite la Troia”. Așa că, oricât ar apărea de paradoxal, inventatorii scrierii sumeriene nu au fost sumerienii ci carpato-danubienii din zona Transilvaniei.

Dar să vedem cum au fost interpretate scrierile pictografice de pe tăblițele Tărtăriei.

1. Simbolul a doi țapi având între ei un spic ar reprezenta bunăstarea obștei care se ocupa de agricultură și creșterea animalelor.

2. A doua tăbliță, cea împărțită în linii orizontale și verticale avea în fiecare sector zgâriate diferite imagini simbolice, care au fost considerate „totemuri”. Dacă comparăm desenele de pe tăblița noastră cu cele de pe vasul ritual găsit la Dejamet-Nasra, vom remarca similitudinea dintre ele. Pe cea sumeriană găsim un animal (un ied?), un scorpion, un cap de om sau zeu, un pește, o construcție ciudată și, în sfârșit, o pasăre. Inscripția trebuie citită circular, în jurul găurii tăbliței și în sensul invers acelor de ceasornic. Totemurile tăbliței #2 de la Tărtăria sunt aranjate în aceeași ordine. Să fie o simplă coincidență grafică? Să nu uităm că

semnele enigmatice scrieri proto indiene de la Harappa sunt similare cu cele din Insula Paștelui, scrierea Kohau-Rongo-Rongo. Nu cumva toate acestea au o origine comună iar răspunsul este faptul că avem de-a face cu migrarea carpato-dunăreană în diferite etape ale vieții peste tot în lume?

3. A treia tăbliță de la Tărtăria, cea rotundă, se pare că este de excepție. Ea a fost identificată ca scriere sumeriană, având scrise pe ea următoarele:

„ 4,NUN.KA.SA.UGULA.PI.IDIM.KARA.1” tradus ar însemna:” De către cele patru conducătoare (,) pentru chipul Zeului Șaue (,) cel mai în vârstă (preot suprem) (în virtutea) adâncei înțelepciuni (,) a fost ars. La sumerieni, în cinstea marelui zeu Șaue, preotul suprem când își termina anii de conducere era ars.

În documentul de la Djamet-Nasra se menționează cele patru surori preotese care se aflau fiecare în fruntea unui grup tribal. Așadar, la Tărtăria s-a găsit trupul unui sacerdot, preot al cultului zeului Șaue, ars.

Ce legături să avem noi cu acest cult, dar cu acest straniu zeu Șaue?

Ce caută el pe meleagurile noastre cu 1.000 de ani înainte de a-și face apariția în Sumer (Mesopotamia - zona Irakului de azi?).

Dar cum se spune, cine caută găsește. Să vedem ce putem noi găsi acasă, în Ardeal! Azi, numele lui se găsește peste tot în zona adiacentă Tărtăriei și numai acolo. Același prodigios scriitor, P.L. Tonciulescu publică și o hartă cu titlul „Urmele zeului Șaue” (Fig. 41) din care menționez:

Pe Valea Mureșului, la sud de Turdaș, găsim satul Șăulești.

La nord de Tărtăria, tot pe malul stâng al Mureșului, avem satul Șeușa;

Mai la nord întâlnim Șeulia de Mureș, tot înspre nord găsim satul Șaușa, comuna Ungheni (fosta Șaușa de Câmpie) (așa le place urmașilor carpato-danubieni, românii de azi, să schimbe unele nume de comune, sate, care pentru ei nu mai au nici un interes!)

În dreptul satului Șeulia de Mureș pe partea dreaptă se varsă în Mureș râul Luduș, care are afluent pârâul Șaulia.

Între izvoarele Crișului Repede și ale pârâului Căpușu (afluent al Someșului Mic) avem satul Șaulia.

În județul Bihor, comuna Nojorid, avem satul Șauaeu.

Și dacă ne deplasăm spre Bistrița-Năsăud, lângă comuna Uriu găsim satul Ili-Șua.

Pe valea râului Șieu, între izvoare și confluența cu Someșul Mare, „plouă” cu tot felul de variante ale numelui marelui zeu „sumerian” (?) ca: Șieut, Șieu, Șieu-Măgheruș, Șieu-Magheruș-Vale, Cristur-Șieu, Șieu-Odorhei, Șieu Sfântul și tot așa până sus în Nord, spre Tisa.

Descoperim nume românești fără sens care, în antichitate, 7.000 de ani în urmă, își aveau sensul lor. Așa că teoria neștiințifică lansată de unii cercetători sumerieni privind originea sumeriană a tăblițelor de la Tărtăria, „copiate” ori „uite” de un negustor sumerian răătăcit prin Transilvania acum 7.000 de ani, cu 1.000 de ani înaintea nașterii Sumerului, este eronată (ca să spunem frumos). Faptul că în Ardealul nostru zeul Sumerului, Șaue, a fost la el acasă cu o mie de ani înainte de a apare în Mesopotamia - Sumer, nu face decât să arate migrarea carpato-danubienilor spre acele locuri. Este ciudat faptul că ei, sumerienii, știau să prelucreze aurul, metal care nu se găsește în această zonă. În schimb, îl găsim (sau mai bine zis, îl găseam) din belșug la noi acasă. Tracii au fost cei mai mari meșteri aurari ai antichității. Tot ei, sumerienii, au introdus roata și carul, găsite în Europa pe teritoriul Daciei ca fiind plecate de aici.

Sumerienii precum cealaltă ramură carpato-danubiană-ariană, care va cotropi India, erau albi, adorau ca zeu pe Șaue, în timp ce populația cotropită, negroidă - vor fi numiți „Sag-gig” capete negre, avea ca zeiță pe „Gula”.

Dar să vedem dacă, de acum 7.000 de ani mai putem găsi cuvinte asemănătoare, româno-sumeriene: agar-ogor, annu-timp (an), ap-apa, ara- a strivi, aradu-sclav (argat), bahar-olar(pahar), Bau Bau - soția regelui războiului, buluuh - a pleca în grabă (buluc), butuk-ruptură (butuc), dur - cetate de piatră, hidu - paznic de noapte (haiduc), la-la, lu-ai lui (lu), maru - amar, nu - nu, sa - a sa, salatu - a înșela, suti - a pune mâna pe ceva, a lua, a șuti, ussuru - a elibera, a ușura, zu - tu. Să-i mai mulțumim o dată d-lui Tonciulescu pentru informațiile de mai sus.

După cum vedem, realități de acum 7.000 de ani se mai păstrează în limbaj, toponimie și hidronimie.

Incinerarea morților, asemănătoare la daci ca și la sumerieni, probabil a lăsat expresia „mort-copt”. Personal, cred că a sosit timpul să ne repunem istoria noastră în locul ei, să le spunem în școli copiilor noștri cine sunt ei și cine le sunt strămoșii, să fie mândri de neamul de care aparțin. Este o crimă socială să nu le dăm românilor ceea ce le aparține: MÂNDRIA DE NEAM și cea mai frumoasă, bogată și plină de demnitate istorie pe care un popor a cunoscut-o cândva. A sosit timpul să nu ne mai lăsăm jefuiți material și, în special, spiritual. Este o adevărată rușine să îți se recunoască de către savanți străini calitatea de leagăn planetar de civilizație iar tu, dac-român, să-ți declari dependența culturală de focare târzii latine, grecești, ori slave.

Domnilor istorici, a sosit timpul adevărului, a sosit timpul să le dăm românilor înapoi istoria lor milenară și mândria de neam!

Bibliografie

1. Pr. Bălașa, D., *Țara Soarelui sau Istoria Daco-României*, Ed. Kogaion, 1997
2. *Bibliografia Românească Veche 1508 – 1830*, Tomul I, Ed. Academiei Române, București, Stabilimentul Grafic, Kraus Reprint Limited, J.V. Socec, 1903
3. Bloch, R., *Etruscii*, Ed. Științifică, București, 1966
4. *Țara Înainte De Toate*, Borda, V., E. Hrinciu, M. Marcu, Ed. Țara Noastră, București, 1994
5. Cantemir, Dimitrie, *Descrierea Moldovei*, Literatura, Chișinău, 1997
6. Cheikh, Anta Diop, *Civilization Or Barbarism, An Authentic Anthropology*, Lawrence Hill Books, 1991, U.S.A.
7. Densușianu, N., *Dacia Preistorică*, Institutul de Arte Grafice „Carol Gobl”, București, 1913
8. Drîmba, Ovidiu, *Istoria Culturii și Civilizației*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1985
9. Eminescu, Mihai, *Poezii*, Ed. pentru Literatură, 1964-65
10. Menon, Shanti, *The First City Indus Valley, 2000 BC*, Discover, p.67, December 1998, USA
11. Miulescu, N., *Dacia Țara Zeilor*, Colecția Trika – România

-
12. National Geographic Society, *The Adventure of Archaeology*, Washington D.C., 1985
 13. North, John, *Stonehenge, A New Interpretation of Prehistoric Man and the Cosmos*, The Free Press, N.Y., 1996
 14. *The Rig Veda*, Penguin Book, 1991
 15. Schmandt – Besserat, D., *Before Writing*, University of Texas Press, Austria, 1992
 16. Schmandt – Besserat, D., *How writing came about*, University of Texas Press, Austria, 1984
 17. Time-Life Book, *Anatolia: Cauldron of Cultures, Lost Civilizations*, Alexandria, Virginia, 1995
 18. Time-Life Book, *Etruscans: Italy's Lovers of Life*, Alexandria, Virginia, 1995
 19. Time-Life Book, *Lost Civilizations – Early Europe: Mysteries in Stone*
 20. Tonciulescu, P.L., *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, 1996

ALEXANDROS ȘI MĂCEDONIA

lume întreagă a vorbit și încă mai vorbește despre Alexandru Macedon. Dar câți dintre aceștia, și în special dintre istorici, au vizitat Macedonia și au încercat să vorbească cu un macedon, un vlah, un aromân?

Câți dintre aceștia au încercat să descopere limba macedonenilor? Câți dintre acești istorici au urmărit istoria macedonenilor și a statului macedonean de la înființare și până în zilele noastre, când este împărțit între greci, bulgari, iugoslavi și albanezi, toți căutând să-și adjudece teritoriul și - pe macedoneni. Cui îi pasă că astăzi, macedonenii, la ei acasă, sub jugul grecesc, o duc mai rău decât sub cel otoman, nefiind recunoscuți de greci că ar exista pentru a nu li se acorda dreptul de minoritate?

Câți știu că în urma schimbului de populație făcut între greci și turci, în jurul anului 1921, teritoriul macedonean a fost suprapopulat cu grecii disperăți, zvârliți afară din Turcia și care au ocupat zona Tesalonicului iar acum ... sunt la ei acasă ... chiar majoritari ca număr.

L-am citat de curând pe Ulrich Wilcken cu *Alexander the Great* (WW Norton & Comp., 1997), care la pagina 22 consideră originea macedonenilor „controversată”, macedonenii fiind fie barbari (deci nu greci), fie greci (deci nu barbari). Cu câți macedoneni, vlahi, aromâni o fi discutat dânsul înainte de a scrie așa o ineptie? Subiectul nu este controversat, ci numai vopsit cu culorile politice, convenabile, care să nu le dea dreptul macedonenilor la pretenții legitime de a avea școli și ziare în limba lor, în dialectul lor aromân ori, de ce să nu spunem deschis, în limba civilizației căreia aparțin, limba daco-română!

Macedonenii au fost, sunt și vor rămâne același popor: traco-dac-pelasgic, originar din nucleul carpato-danubian. Limba vechilor macedoneni a fost, este și va fi un dialect traco-dac.

Cartea domnului B. Stefanoski publicată în urmă cu 3-4 ani vine să confirme adevărul că daco-română și macedo-română sunt dialecte ale aceleiași limbi pelasgice, tracice, traco-dacice. Dl Stefanoski, cunoaște în detaliu limba macedo-română, fapt care-i permite să descifreze cu ușurință textele vechi. Domnia sa arată că multitudinea de inscripții găsite la sud de Dunăre prezintă o limbă diferită de cea greacă și latină.

Această limbă nu este decât limba traco-dacă, macedoneana fiind varianta sudică a acestei limbi vorbite pe un teritoriu vast: de la nord de munții Balcani și Dunăre, până la Marea Baltică.

Una dintre cele mai cunoscute inscripții este cea de pe inelul (Fig. 100) găsit în 1912 la Ezerova, în Bulgaria, expus ulterior la muzeul din Sofia. Acest inel are o vechime de circa 2.500 de ani, deci cu mult înainte de orice prezență romană sau grecească în Balcani. Macedonia a devenit provincie romană pe la 150 î.d.H., după care dominația romană a început să se extindă spre nord.

Dacă opinia cercetătorilor dinaintea celui sus-amintit a fost că textul gravat pe inel era de nedescifrat, să vedem cum poate fi el citit, prin latinizarea textului:

Așa este scris pe inel	„I“-Așa se poate citi	„II“-Sau așa
<u>R</u> OLISTENEAN	ROLIS TENE ANE	ROLIS TENE AN
<u>E</u> RENERTIL	RENE TIL TEANE	ER ENER TIL
TEAN		
<u>T</u> EANESKOR	SKOR RAZEA DO MANE	ESKOR RAZE
ADOMEAN		
<u>R</u> AZEADOM		
<u>E</u> ANTILEZV	TIL EZ VI ITTA	TIL EZ VI ITL TA
<u>I</u> ITTAAMINE	MINE RAZE-L TA	MINE RAZELTA
RAZ		
<u>E</u> LTA		

În acest grup trebuie să înțelegem că nu există spații între cuvinte, tot textul fiind scris pe pecetea unui inel cu diametrul de 3 centimetri. Cum traco-dacii-macedoneni atinseseră un rafinament poetic nemaîntâlnit la vechile popoare europene, să ne reamintim de orele de literatură și de acrostihuri. Vom regăsi, deci, pe

Fig.100. Inel, cu un diametru de trei centimetri, găsit în 1912 la Ezerova, teritoriu dac sud-dunărean, ocupat azi de bulgari. Vechimea lui este de 2.500-3.000 de ani, deci a fost făcut cu mult înainte de prezența romană sau grecească în această zonă. Să vedem ce este scris pe el, latinizând textul și făcând spații între litere:

Așa este scris pe inel

ROLISTENEAN
ERENERTIL
TEAN
TEANESKOR
ADOMEAN
RAZEADOM
EANTILEZV
IITTAAMINE
RAZ
ELTA

„I“-Așa se poate citi

ROLIS TENE ANE
RENE TIL TEANE
SKOR RAZEA DO MANE
TIL EZ VI ITTA
MINE RAZE-L TA

„II“-Sau așa

ROLIS TENE AN
ER ENER TIL
ESKOR RAZE
TIL EZ VI ITL TA
MINE RAZELTA

acest inel, geto-daco-macedonean, vechi de peste 2.500-3.000 de ani, un acrostih. Citind doar primele litere de sus în jos, găsim: „**RE TRE IRE**”, ceea ce în latina vulgară, ori mai corect în limba daco-traco-macedoneană înseamnă: „La al treilea (vers) oprește-te”.

Traducerea „I“: „Vulture, ține o literă din doina (poezie), pentru ca Trandafirul să dea rod! La acesta (inel, poezie) vei privi, dar la Trandafir și mai mult“.

Traducerea „II“: „Rolis, ține mereu inelul la tine. E scris de Raze cu dragoste. La el să privești, dar la Raze și mai mult!“ (vezi „*Dacia secretă*“, Adrian Bucurescu, Ed. Arhetip R.S., București, 1998).

Știind că ROLLIS (care înseamnă și vultur poate fi asimilat cu numele unui bărbat din acea vreme, iar RAZE (RA-ZE zeul RA, zeul Soare): Roza, Ruza, Trandafir, ar fi putut fi un nume de femeie (eventual soție a lui ROLLIS), să vedem înțelesul versurilor, atunci când facem despărțirea în cuvinte.

Coloana a II-a s-ar traduce: „Vulture” ține o literă din poezie (doina) pentru ca „Trandafirul” să dea rod. La acesta (inelul cu poezia - n.n.) vei privi, dar la „Trandafir” și mai mult.

Coloana a III-a s-ar putea traduce: Rollis, ține mereu inelul la tine. E scris de Raze cu dragoste. La el să privești, dar la Raze și mai mult.

Inelul se pare că a fost dăruit de Raze (Trandafirul) soțului ei Rollis (Vulturul) care a stăpânit Scythia Minor (Dobrogea de astăzi) și Moesia.

Să ne mai amintim că la Celei (în județul Olt), într-un mormânt de femeie a fost găsit un alt inel de aur pe care era scris: „VRO LY THRIIS VE INDRYN SOY A ROYLON”-„Floarea cu țepi” (Trandafirul) va fi culeasă numai de Vultur. Nu știi de ce trebuie să căutăm documente în care să se dovedească faptul că macedonenii nu erau greci și că vorbeau o limbă diferită.

Pe macedonenii, vlahi, aromâni, nimeni nu-i întreabă, nimeni nu le ascultă limba... nimeni nu vrea să-i asculte! Ei continuă să-și vorbească limba, veche de mii de ani cu schimbările și transformările pe care orice limbă le suferă în decursul mileniilor.

Să nu uităm că limba vechilor greci a devenit aproape de neînțeles pentru grecii de astăzi... dar încă își mai păstrează caracteristicile.

Iar dacă din dorințe politice Filip al II-lea, tatăl lui Alexandru Macedon, considerat la vremea lui „*cel mai mare dușman al grecilor*” cât și Alexandru Macedon „*cuceritorul absolut al tuturor grecilor și distrugător al Imperiului Persan*” au ajuns ca în zilele noastre să li se atribuie origine greacă, această eroare nu trebuie să persiste și trebuie denunțată.

Fig.101. Așa arăta Filip II, tatăl lui Alexandru Macedon, după un medalion de aur, din perioada romană, ce se găsește azi la Paris, Librăria Națională. Tatăl acestuia a fost Amyntes III, căsătorit cu traca Eurydice, cu care a avut trei băieți, unul dintre aceștia fiind și Filip II. Filip II s-a căsătorit cu Olimpia, fata regelui macosienilor, Neoptolemeus din Epir (traco-ilir), cu care a avut doi copii: pe Alexandru III, supranumit și Macedon și pe Cleopatra. Mama lui Alexandru, Olimpia, era o femeie foarte frumoasă dar și foarte violentă. După Hammond, *Alexander the Great*, University of North Carolina Press, US, 1997.

De ce oare Herodot scrie că lui Alexandru I, fiul lui Amintas, regele Macedoniei, care a trăit cu un secol înaintea lui Herodot, i s-a contestat dreptul de a participa la Jocurile Olimpice pentru că nu era grec? Iar Strabo susține în Geografia sa: „în Macedonia și în alte părți din Tessalia se află traci, iar în Acarnania și Etolia se află Epiroti.?!

Epirotii erau o ramură a ilirilor care la rândul lor făceau parte tot din marea familie tracică-pelasgică. În altă parte, tot Strabo spune: „în Macedonia, până la râul Strymon sunt macedoneni și peoni (iliri - n.n.). De la râul Strymon încolo, până la Pontul Euxin (Constanța și Hemus - Munții Balcani) sunt peste tot numai traci, exceptând coasta, locuită de greci”. Aceasta, spune Strabo, când Epirul și Macedonia erau provincii romane de 200 de ani, și deci... nu se romanizaseră, așa cum le place unora să spună. Mai mult, el, Strabo aduce o informație extrem de prețioasă, referindu-se la limba macedonenilor contemporani cu el, din care reiese că aceasta nu era limba greacă: „noi numim Macedonia până la Corcyra, asta pentru că oamenii de aici se tund ca macedonenii și se îmbracă cu mantii groase, de lână, ca macedonenii, vorbesc aceeași limbă cu ei” (nu greaca - n.n.).

Nici la nume nu s-au schimbat prea mult în cei aproape 2.000 de ani scurși de la Strabo încoace, în sensul că deși mulți macedoneni sunt azi bilingvi, nu vor să renunțe la limba lor, așa cum probabil ar dori mulți greci, bulgari ori sârbi.

Am adus doar câteva exemple din care să reiasă adevărul despre originea macedonenilor și a limbii lor, dar dacă aveți curiozitatea, îi puteți întâlni la ei acasă, în Macedonia, azi împărțită între greci, bulgari și iugoslavi, vorbindu-și limba neînțeleasă de nimeni decât de români!

Ei, macedonenii, nu au dreptul nici la un nume, nici la o țară a lor și nici la o limbă a lor. Grecii le neagă originea și existența, iar fraților daco-români nu prea le pasă.

ORIGINEA MACEDONENILOR

Spațiul Carpato-Dunărean, considerat leagănul vechii Europe, spațiul aryan care a dat naștere civilizației vedice, pelasgice, tracice este locul de unde și-au început roirea proto-europenii, carpato-danubienii, care vor cuceri lumea. Ei, macedonenii, nu sunt nimic altceva decât una dintre ramurile acelor carpato-danubieni. Limba macedonenilor, numită astăzi de către ei aromâna, vlacică, cum îi mai spun grecii, nu este nimic altceva decât soră cu daco-româna de astăzi.

De ce oare grecii țin așa de mult să mintă și să-i considere pe macedonenii greci (?) atunci când este atât de evident că greșesc? Este păcat, iar asta poate să ne facă să credem că de fapt întreaga lor „cultură” este poate un alt furt ascuns undeva demult, în a lor „istorie”.

Este absolut de neînțeles de ce 6.000 de greci care trăiesc în România pot avea dreptul la școală și presă în limba lor, iar 800.000 de macedonenii (aromâni) ce trăiesc în Grecia nu au dreptul la reciprocitate în „prietenia” Ellada!?

De ce macedonenii din Albania, Macedonia, Bulgaria, Serbia nu au dreptul să-și vorbească limba?

Românii timoceni din imediata noastră apropiere, de pe valea Timocului, de o parte și alta a râului, în Bulgaria și Serbia, în număr de nu mai puțin de 2 milioane, fără școli ori presă în limba română (exceptând anii 1859-1868) continuă să existe... dar pentru cât timp?

După ce am fost așa de „generoși” să cedăm Banatul iugoslavilor, astfel încât capitala lor Belgrad, să nu fie pe graniță.. ei ne-au închis școlile române.

Culmea, bulgarii odată cu eliberarea de sub jugul otoman multiseclar, pentru care la Plevna în 1877 ne-am dat sângele, în inima țării lor, în loc să ne arate mai multă prietenie, dacă nu chiar recunoștință, azi neagă existența macedonenilor.

Dar să vedem când au apărut macedonenii.

Sosirea grecilor în Peninsula Balcanică între anii 1.900 și 1.600 î.d.H., din estul Mării Caspice, în patru grupuri: aheii - blonzi, albi, cum îi descrie orbul Homer, 300-400 de ani mai târziu; dorienii care-i vor subjuga pe primii; și în sfârșit, eolienii și ionienii care-și vor găsi casa mai mult prin insulele Mării Tracice (Egee), ne vor găsi pe noi, pelasgii, „oamenii pământului“ la noi acasă. Aceștia vor disloca pe pelasgii carpato-danubieni, iar în Peninsula Balcanică îi vor împinge către nord. Prin anul 700 î.d.H., o parte dintre carpato-danubieni (pelasgii) se vor uni în jurul regelui Perdicas I, aparent fondatorul statului Macedonean (Perdicas fiind numit și Argeiades - de pe Argeș).

Unul dintre urmașii lui, Alexandru I al Macedoniei, vrând să participe la Jocurile Olimpice, a fost respins pe motiv că era barbar, nu grec. De fapt, jocurile olimpice de atunci, mai erau și o mare atracție homosexuală, mulți dintre învingători ajungând să fie învinși și sub o altă formă, mai puțin eroică și mai mult erotică.

Un alt urmaș al lui Perdicas I a fost și regele macedonean Amyntas III care s-a căsătorit cu Eurydice, din tribul tracilor. Din căsătoria lor au rezultat trei băieți, unul dintre ei fiind Filip II. Acesta s-a căsătorit cu Olimpia, fata regelui macosienilor, Neoptolemeus din Epir (traco-ilir) - după cum vedem, nici unul dintre ei nefiind de origine greacă. Ei vor avea doi copii: pe Alexandru III (supranumit Macedon) și pe Cleopatra.

Vă veți întreba de ce acest nume, Alexandru, este așa de frecvent la acești traco-pelasgi-carpato-danubieni (argeșeni).

În legendele traco-dacilor, preotesele Domnului Noptii din legendarul Kogaion, i-au tăiat acestuia capul și i l-au aruncat în râul ce curgea în apropiere. Legendele elene și romane spun că Orfeu era trac și că Mainades („dansatoarele sacre”) i-au tăiat acestuia capul și i l-au aruncat apoi în râu. Tot despre el se spune că era prințul Kycon-ilor, intonim apropiat de Kogaion.

Cetatea naturală a lui Orfeu era D-Ion („A Magnificului”). Pe una dintre cele mai vechi tăblițe din lut scrise - cele de la Tărtăria, România - un inițiat în tainele Kog-a-ion-ului a desenat o cruce, în vârful căreia se află un cap. Tăblița poartă urmatorul text, în traducere: „omul care știe tainele va merge în ceruri” - cel puțin așa spun unii.

Ca împărat ce a fost, Domnului Noptii, Magnificul (Orfeu de mai târziu) i-au fost consacrate jertfele rituale de animale: cerb, zimbru, bour etc. Pe sigiliul primei capitale a Moldovei, Baia (Fig. 102), apare un cerb cu capul tăiat, aluzie la decapitarea „Domnului Noptii” de către preotese. Astfel, „Domnului Noptii”, lui „Ion Magnificul” i se mai spunea și Dros Cerbul, iar în amintirea sacrificiului său a apărut teribila tradiție traco-dacă, getică, a trimiterii unui sol curat la ceruri, obicei ce s-a numit ALEXAN-DROS „Cel Jertfit Cerbului” (ori „Precum Cerbul”). Așadar, numele de Alexandros, Alexandru este un nume pur pelasgic, traco-dac. Tot de atunci se pare că a rămas la daco-romani straniul dans Ciuleandra sau Șuleandra, pe care în vechime îl începeau doar preotesele Ko-ga-ion-ului, când cel ales (Alexan-Dros) era trimis în sulite respectiv la ceruri, ca să ducă zeilor mesajul pământean.

Herodot are meritul de a fi descris pentru prima oară acest obicei al barbarilor.

Acum după ce am trecut în revistă lumea macedonilor, originea lor, originea lui Alexandru Macedon (tatăl - barbar, traco-macedonean, mama - barbară, traco-iliră) să-i vedem evoluția în istorie. Alexandros, fiu al „barbarului” macedonean Filip al II-lea și al traco-ilirei Olimpia, o altă barbară, s-a afirmat în istoria universală ca o figură proeminentă în plan organizator și militar, dar și ca o persoană cu gust artistic, răspândind cultura balcanică pe trei continente, conducându-și armata fără a cunoaște vreodată înfrângerea și construind un stat întins de la Dunăre la deșertul Nubiei și de la Marea Adriatică la Oceanul Indian, caracterul lui, contradictoriu și vulcanic, împletindu-se cu acela al unui tânăr pelasg, macedonean, iubitor de viață și petreceri, dar și cu duritatea caracteristică perioadei în care a trăit.

Născut în 356 î.d.H. la Pella, capitala regatului PELA-SGIC al Macedoniei, chiar în noaptea în care a luat foc vestitul templu al zeiței Artemis din Efes, el se va confrunta cu o societate condusă de legi de supraviețuire simple și barbare. La acel timp, regii care îi considerau pe macedoneni „barbari” își vedeau cetățile avariate și ocupate de forța penetrantă a armatelor macedonene avându-l în frunte pe Filip al II-lea. Pentru prima dată de la sosirea lor în Peninsula Balcanică, grecii au un stăpân care-i cotopește și-i

Fig.102. Pe sigiliul primei capitale a Moldovei, Baia, apare un cerb cu capul tăiat. Să fie asta o aluzie la decapitarea Domnului Noptii, a Magnificului Ion?
După Adrian Bunescu „Dacia secretă“, p. 22, Ed. Arhetip R.S., București, 1998

unește sub ai lui genunchi, sub statul macedonean al lui Filip al II-lea. Fiul acestuia Alexandros moștenește de la părinții lui nu numai sângele pelasgo-tracic, dar și calitățile excepționale de conducător, gânditor la care se adaugă temperamentul impulsiv aryan carpto-danubian.

În același timp, spre deosebire de tatăl său care nu s-a abținut în satisfacerea apetitului sexual în raport cu reprezentantele sexului opus, Alexandru a manifestat o oarecare rețineră în relațiile aventuroase amoroase, fiind considerat în mod eronat ori tendențios de unii istorici ca având tendințe sexuale diferite.

Deoarece ereditatea singură nu poate explica în întregime caracterul lui Alexandru, este bine să amintim aici și educația oferită de părinții acestuia. Ei i-au adus ca educator pe Aristotel, care la rândul său era elev al lui Platon, fiu al doctorului Nicomachus, doctorul lui Amyntas al Macedoniei.

Aristotel s-a născut la Stagira (teritoriu macedonean) și a fost macedonean după mamă și grec-macedonean după tată, fluent în limba macedoneană, dar și în cea greacă pe care și-o va îmbunătăți la școala lui Platon. La Pella revine la vârsta de 40 de ani, el fiind de fapt un apropiat al regelui Macedoniei Filip al II-lea (vezi Aulus Gellius în „Noaptele Attice”).

Filip al II-lea îl va însărcina pe Aristotel să-l învețe pe tânărul macedonean Alexandru astronomia, geografia, botanica, zoologia, medicina cât și metafizica, poezia și bazele gândirii politice așa cum le știa el, Aristotel, atunci, de mult, așa cum le învățase de la Platon. Pentru Alexandru, Aristotel a scris „Arta de a fi rege”, o lucrare care din nefericire nu a supraviețuit timpului (vezi N. G. L. Hammond, *The Genius of Alexander the Great*, p. 6).

Astfel, la vârsta de 13 ani (343 î.d.H.) Alexandru împreună cu câțiva tineri de aceeași vârstă vor sta în sătucul Mieza pentru o perioadă de 3 ani, avându-l ca profesor pe Aristotel. Acesta va avea o influență profundă asupra viitorului tânărului Alexandros (Alesul zeilor).

În anul 340 î.d.H., la vârsta de 16 ani, Alexandru trebuie să părăsească sătucul Mieza ca să devină regent al Pellei, atunci când tatăl său, Filip al II-lea, va pleca în campania împotriva Bizanțului. La 18 ani (338 î.d.H.) Filip îi dă comanda cavaleriei macedonene

în lupta decisivă de la Chaeronea. Dar numai la un an după aceste evenimente, buna relație tată-fiu ia sfârșit.

În 337 î.d.H., la reîntoarcerea de la Congresul de la Corint, Filip al II-lea se îndrăgostește de o macedoneancă - Cleopatra și o abandonează pe Olimpia. Alexandru, în semn de protest, părăsește Macedonia împreună cu mama sa, ducându-se la bunici, în Epirus, la traco-iliri... (cum de-o fi devenit ea, Olimpia, „grecoaică” azi, după 2.000 de ani, numai ei, „istoricii” greci, știu!).

Cu ajutorul unui oarecare Demarotus din Corint se face reconcilierea tată-fiu, Alexandru reîntorcându-se la Pella. Între timp, sora lui Alexandru - Cleopatra - este dată ca soție unchiului ei, regele Alexandru al molosianilor (din Epirul traco-iliric). Filip, mergând la nuntă, fără a fi păzit, ca de obicei, este înjunghiat de un tânăr nobil macedonean, Pausanias, motivul fiind o revanșă personală.

Sfârșitul tragic al lui Filip a fost atribuit de către unii neînțelegerii dintre acesta și soția sa Olimpia, dar complicitatea ei la omor nu a fost dovedită niciodată, iar ideea că Alexandru ar fi fost implicat în acel complot nu poate fi nimic altceva decât o calomnie. Alexandru și-a iubit și respectat tatăl, dovadă fiind și faptul că i-a răzbunat moartea.

Alexandru „Alesul zeilor” și-a început domnia într-un mod destul de sângeros și despotic. Pe nobilul macedonean care i-a omorât tatăl îl va da pe mâinile armatei Macedoniei care, după un tratament „deosebit”, îl va crucifica.

Mai târziu, în timpul ceremoniei funerare a lui Filip, el va ordona execuția a doi frați din familia princiară Lyncestian, pe Arhabaeus și Heromenes, acuzându-i că au provocat omorârea lui Filip. Dar pe al treilea frate, Alexandru Lyncestian l-a iertat, pentru că după moartea lui Filip acesta l-a salutat pe Alexandru Macedon ca rege și l-a însoțit peste tot cu respect.

În același context, să nu uităm că Darius al III-lea i-a propus lui Alexandru Lyncestian tronul Macedoniei dacă acesta îl va asista pe cel ce avea să rămână în istorie Alexandru Macedon. (Începem să ne încurcăm în acești Alexandri și să înțelegem că pentru neamul nostru carpato-danubian numele Alexandros era nu numai foarte frecvent, dar și foarte stimat și nobil, cum de altfel era și

numele de Cleopatra care aparține tot neamului nostru tracic, pelasgic). Dar securitatea tronului a necesitat și alte sacrificii. Amyntas, fiul regelui pelasgic de la care Filip a luat tronul, fiind încă în viață, a devenit un pericol pentru „micuțul” nostru Alexandros, așa că și acesta a fost redus la tăcere împreună cu un frate vitreg al lui Alexandru, Caranus (provenit dintr-o căsătorie a lui Filip, anterioară celei cu Olimpia). Dar Alexandru și în special mama acestuia, Olimpia, nu au uitat-o niciodată pe marea dragoste a lui Filip, Cleopatra, nepoata lui Attalus. Așa că Alexandru a dat o fugă până în Asia și i-a omorât pe toți bărbații din acea familie, iar mama lui, Olimpia, nevrând să rămână mai prejos, o va omorî pe infanta fiică a Cleopatrei cu Filip, în brațele acesteia, forțând-o pe Cleopatra la sinucidere. Tot acest „conflict” care a cauzat vărsare de sânge într-o măsură probabil mult mai mare decât ne putem noi închipui, nu a făcut decât să-i întărească siguranța tronului, fără să conteze dacă el se va afla în Persia, India sau Egipt.

Dar grecii ținuteți sub călcâiul „barbarilor” macedoneni, prin așa-numitul „Tratat de la Corint” și-au redeșteptat sentimentele de libertate și aversiune împotriva pelasgilor macedoneni. La Atena, conducătorul și sufletul mișcării de eliberare de sub jugul macedonean a fost oratorul Demostene (Fig. 103), care prin discursurile

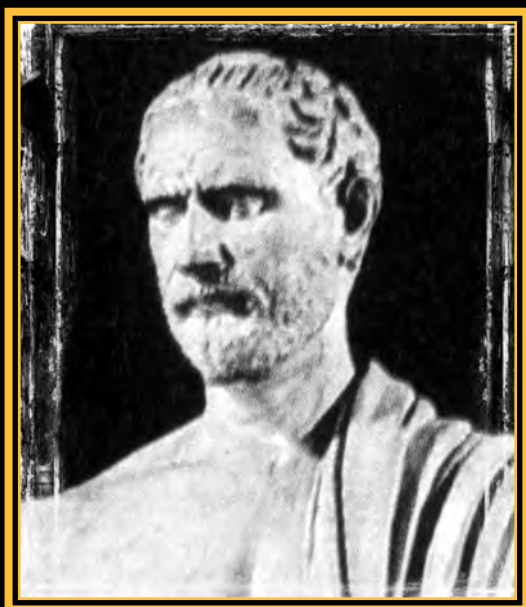

Fig.103. Statuie a oratorului Demostene, făcută de Polyuctus (muzeul Vatican), cel ce de două ori i-a ridicat pe greci la revoltă, împotriva „barbarilor” macedoneni. Pe vremea lui, cei mai mari dușmani ai grecilor erau ... macedoneni, care în frunte cu Filip II, și mai târziu cu Alexandru Macedon, îi țineau sub ocupație, luându-le tinerii în armată și forțându-i să moară pentru gloria Macedoniei. Azi este foarte greu să-i convingi pe greci că Alexandru Macedon nu le-a fost „prieten”, și că macedonenii nu sunt greci. Schimbul de populații făcut între greci și turci a facilitat, la mijlocul acestui secol, aducerea a sute de mii de greci din Turcia, repopulând Tesalonicul cu noii sosiți, populația locală, macedoneană, devenind străină la ea acasă, fără drepturi la limbă și cultură. A vorbi în limba macedonă, în vlacică, aromână, este un ultragiu adus Greciei și poporului care-i acceptă să mai trăiască în propria lor țară. Ce ironie ne rezervă de multe ori istoria!

sale îi refuza lui Alexandru Macedon dreptul de rege, de a fi stăpân peste greci (Demostene a fost recunoscut în timpul său pentru puterea de convingere a discursurilor sale). Ba chiar mai mult, el onorează pe Pausanias, ucigașul lui Filip. El, Demostene, îi cheamă pe toți grecii, pe toți helenii la unitate și libertate. Etolienii decid să-l asculte și ei pe Demostene și îi recheamă pe toți cei exilați de Filip, iar Ambraciotes izgonește garnizoana macedoneană. Tebanii își eliberează și ei Cadmeia. Peste tot, în Peloponese - în Argos, Elis și Arcadia - sunt mișcări împotriva cuceritorilor macedoneni, spiritul libertății îi cuprinde pe toți până în Asia, unde Demostene îl va contacta în secret pe Parmenio și pe Attalus. Demostene, grec șiret, nu-l va uita însă nici pe regele persan, cerându-i ajutorul.

De ce toți acești greci se unesc împotriva macedonilor, cerând ajutor chiar și de la perși, dacă - după cum susțin istoricii de astăzi - macedonenii erau greci?! Să nu uităm că Macedonia nu a fost niciodată teritoriu grecesc, decât după primul război balcanic, când s-a hotărât sfârșirea Macedoniei și împărțirea ei la prădători. Dar atunci, de mult, noi, macedonenii eram stăpânii nu numai ai Macedoniei, dar și ai Greciei și ai unei mari părți din Asia cuprinzând India, Persia și Egiptul. Unde ne-a dispărut azi mândria?

Auzind de incitarea la revoltă a grecilor și având probleme serioase în nordul țării, Alexandru Macedon pornește în fruntea armatei intrând în Hellas printr-un marș forțat și rapid, acest tip de acțiune continuând să-l caracterizeze de-a lungul timpului, determinarea, rapiditatea în acțiune însemnând succes. Apariția sa rapidă i-a făcut pe tessalieni să uite de dorințele de libertate și să-l proclame spontan și lingușitor „Archon” promițându-i asistența nelimitată în pedepsirea atenienilor. Alexandru se redescoperă nici mai mult nici mai puțin decât urmaș al pelasgului Achile. El, Alexandru Macedon se repede ca un fulger în fruntea trupelor de macedoneni asupra aenian-ilor, malian-ilor, dolopian-ilor, ocupând Termophile și răspândind spaimă și supunere în fața trupelor macedonene. Într-un marș forțat, intră în Beoția răspândind teroarea asupra tebanilor care, înspăimântați, nu vor să mai audă de atenieni și de gânduri de libertate. Spre spaima atenienilor, Alexandru Macedon le dă un ultimatum: război sau recunoașterea

Fig.104. Campaniile lui Alexandru Macedon din anii 335 î.d.H.

Campania nord-dunăreană, singura care nu i-a adus o victorie în întreaga lui carieră, frații geto-daci întorcându-i spatele și plecând în munți, l-au lăsat singur și „cu buza umflată“.

Campania contra grecilor, care s-au răsculat împotriva jugului macedonean, avându-l conducător pe Demostene, se va termina prin distrugerea de pe fața pământului a Tebei și poporului-teban. De fapt Alexandru le-a propus, la început, „iertare“ (ceea ce însemna supunere totală și predarea instigatorilor la libertate de sub macedoneni). Masacrul populației Tebei a fost făcut nu de trupele macedonele ci de grecii din Beoția și Foscia cărora el le-a promis „drepturile de jefuitori“. Cum de azi grecii și-l aleg pe Alexandru drept erou, pe el un străin care i-a îngenunchiat, umilit, cucerit și jefuit, este un mister! Unde le-o fi mândria, cinstea helenică?

Harta după Macedonia, History, V-I, p. 20, prof. A. Palioras, Hellenic national line, Athenas 1998.

hegemoniei macedonene. Atenienii, auzind de marșurile victorioase ale tânărului rege macedonean, uită la rândul lor de „setea de libertate” și se pleacă iar în jugul macedonean, trimițând o delegație avându-l ca membru chiar pe „viteazul” luptător grec pentru libertate, Demostene. Acesta, conștient de vinovăție, evită să dea ochii cu tânărul rege macedonean. Astfel, în toamna anului 336 î.d.H., tot Peloponezul se pleacă în jugul macedonenilor, mai puțin Sparta. Acum, când la sud de Macedonia nu mai existau inamici, cu un număr crescut de soldați în trupele sale - prin completarea efectivelor cu greci din teritoriile cucerite (așa cum și romanii o vor face mai târziu) - înainte de a porni spre Asia, Alexandru caută să-și asigure securitateagranitelor nordice printr-o campanie danubiană.

Campania Danubiană

După reîntoarcerea din Corint, în iarna anului 336-335 î.d.H., în loc să-și înceapă campania în Asia, Alexandru a dorit să-și asigure granițele nordice. Tribalii erau aparent cei care-l necăjeau cel mai mult și împreună cu aceștia și triburile tracice dintre Balcani și Dunăre, care spre deosebire de greci știuseră să-și apere libertatea. După ce tatăl lui Alexandru, Filip al II-lea, a desființat temporar regatul Odris, cucerind și toată Tracia de miazăzi, a întreprins în anul 339 î.d.H. o expediție în ținuturile Dunării de Jos, unde regele get Kothelas l-a întâmpinat cu daruri bogate și i-a dat-o pe fiica sa, Meda, de soție. (Oare cum o fi reacționat Olimpia, atunci, de mult, cu firea ei impulsivă?). Acea campanie a lui Filip al II-lea a fost foarte norocoasă în special după ce macedonenii reușiseră să-i învingă și pe sciți, de la care luaseră un număr mare de prizonieri și vite. La întoarcere, traversând munții Hemus (Balcani), oastea macedoneană a fost atacată de tracia tribali, care le-au luat toată prada și în plus, l-au rănit grav la picior pe regele Filip al II-lea. După patru ani de la evenimentele de mai sus, îl putem descoperi pe Alexandru de mai târziu, văzând cum își prepară o campanie. În primul rând, a trimis corăbii de luptă de la Byzantium pe Marea Getică (Marea Neagră) până prin Delta Dunării, pe Dunăre.

Negustorii greci erau pentru imperiul macedonean cei mai buni informatori, spioni trimiși pe teritoriul inamic spre a-i pregăti invazia. Ciudat este faptul că Alexandru nu îi va mai folosi pe vechii generali ai tatălui său, pe Parmenio și pe Antipater în expedițiile sale, dar îi va lăsa să aibă grijă de țară, de Macedonia și de ținuturile grecești subjugate.

În primăvara anului 335 î.d.H., Alexandru pleacă de la Amfipolis mărșăluind spre (Karasu) Nestos, ajungând la Kotca, unde i-a găsit pe tracii independenți pe înălțimile de la lipca (Shipka) la 7.800 ft altitudine, circa 2600 de metri, care-și consolidaseră poziția înconjurând-o cu căruțe, pe care mai târziu le vor rostogoli împotriva falangelor macedonene, fără succes. Când lipca (Shipka) a fost cucerită de macedoneni, regele tribalilor cu o parte din oamenii săi, cu neveste și copii, s-au baricadat pe o insulă a Dunării, Pacuiu lui Soare. Alexandru, în fruntea trupelor sale, s-a întors la corăbiile pătrunse pe Dunăre și a încercat să invadeze insula de pe apă, insula unde mândrul rege geto-dac Sarmos își găsisese refugiu. Dar, pentru prima și ultima dată în viața sa, Alexandru nu a reușit! Ce-i trece atunci prin minte... Cucereste de la daco-geți tot malul opus al Dunării și face o demonstrație de trupe în fața regelui Sarmos, convingându-l astfel să-i ceară prietenia.

Rațiuni logice și în special nelogice fac ca acțiunile lui de neînțeles, misterioase, să devină un succes. Atunci când se lupta cu frații lui nordici, probabil că nu avea în minte ideea cuceririi lumii. Traversarea Dunării de către soldații macedoneni s-a făcut simplu: corturile de campanie din piele au fost umplute cu fân și papură devenind adevărate plute pentru „înotătorii” macedoneni. Prin această metodă primitivă, în timpul nopții, peste 1500 de cavaleriști și 4.000 de infanteriști au ajuns pe malul geto-dacic unde lanurile de grâu erau mai înalte decât cavaleria macedoneană. Surprinși de apariția năvălitorilor, geții, superiori ca număr, își vor urca femeile și copiii pe cai, retrăgându-se în munți, lăsându-i pe macedoneni „să se bucure de victorie, singuri”. Astfel, Alexandru Macedon „Învingătorul” neavând cu cine să se mai lupte, va trece Dunărea înapoi în aceeași zi, „mândru” că nu a pierdut în luptă nici un soldat; dar nu și în apă, câțiva macedoneni înecându-se. Această campanie victorioasă a lui Alexandru i-a convins chiar și pe celți să-și trimită un ambasador care să-i ofere prietenia lor (prietenie care a ținut aproape 50 de ani, când celții vor invada

Macedonia și Grecia). Această campanie dunăreană a adunat 25.000 de soldați și 5.000 de cai. Dorința tânărului Alexandru a fost să izbutească acolo unde tatăl lui nu a putut. Așa că a reușit să calce dincolo de Dunăre... „pentru o zi“ cu 1.500 de cavaleriști și 4.000 de infanteriști!

După cum ne spune și N. G. L. Hammond (*The Genius of Alexander the Great*, p. 35) „succesul” său în Balcani, printre frații traci, a fost diferit de acela asupra grecilor. Aici triburile tracice au fost lăsate în pace, să se governeze singure, menținându-se legile și obiceiurile locale. Având armata proprie, nu s-au lăsat garnizoane macedonene care să-i supravegheze ca pe greci. S-a apreciat că pentru traci a fost mai bine să-i lase să-și păstreze obiceiurile, tradițiile și respectul personal.

De ce oare Alexandru nu a fost la fel de „indulgent” și cu grecii? Tatăl lui Alexandru, Filip, a înființat - potrivit obiceiului macedonean - orașul Filipos, unde populația traco-macedoneană împreună cu negustorii greci promovau interesele politice și economice ale imperiului macedonean. Acest oraș, Filipos, va deveni sub ocupația slavo-mongoloidă (bulgară) localitatea Plovdiv, în 611 d.H. Alexandru intenționa să se reîntoarcă în Macedonia prin Peonia, pe lângă Skopje de astăzi, trecând și pe la un trib tracic al Agrianilor, lângă actuala Sofia. Regele de acolo îi era prieten bun. În acest timp, a aflat că regele Iuyriei (Albania de astăzi) Cleitus s-a revoltat împotriva-i. Așa că, în luna august, pe o vreme foarte călduroasă, pornește într-un marș forțat (înaintând cam 32 de km pe zi) spre Erigon (Cerna) spre Cetatea Pelion, fără a ști că aceasta era deja în mâinile inamicului. Lucrurile s-au încurcat și mai rău prin sosirea unui rebel, regele taulantilor (ținut din vecinătatea Tiranei de azi). Glaucias era hotărât să-l ajute pe Cleitus în lupta sa împotriva macedonilor. În plus, vechii săi informatori l-au anunțat pe Alexandru că Autariatii (din Bosnia de azi) vor porni în luna martie a anului viitor împotriva Macedoniei. Mișcându-se foarte repede, Alexandru a sosit la Cleitus în zona Pelionului înaintea lui Glaucias. Pe dealurile din apropiere, Cleitus a sacrificat trei băieți, trei fete și trei bivolițe negre, pe care le-a abandonat în mijlocul ritualului grăbindu-se să se ascundă în cetate cu trupele sale. Sosirea lui Glaucias l-a scăpat numai temporar din mâinile macedonenilor. Cetatea sa va fi incendiată, iar cei doi regi învinși.

A DOUA REVOLTĂ A GRECILOR DIN TIMPUL JUGULUI MACEDONEAN

Aparent, atâta timp cât Alexandru Macedon a fost în Macedonia, grecii învinși au stat cumiți. Dar neliniștea, iritarea și în special dorința de libertate i-au făcut din nou să redevină doritori de luptă împotriva hegemoniei barbare, macedonene. Între timp, noul rege al Persiei, Darius al III-lea - venit pe tron în mai 336 î.d.H. conștient de inevitabilitatea unui conflict macedono-persan, a hotărât să-l prevină, atrăgându-i pe greci nu numai cu promisiunile sale, dar și cu aurul său. Astfel, Darius al III-lea a invitat statele grecești la revoltă împotriva jugului macedonean.

Demostene al Atenei, persoană fără scrupule, a acceptat imediat 300 de talanți și și-a început propaganda în favoarea cauzei persane. Grecii incitați și excitați de dorința de libertate, în special încurajați de absența foarte tânărului rege macedonean, plecat în luptele din nord, își încep răzmerița.

Demostene aduce un bărbat grec, rănit, care spunea că luptase lângă trupele macedonene și care susținea că Alexandru a căzut în luptele cu „tribalii” traci. Euforia, frenezia vitejilor greci la auzul morții lui Alexandru nu mai avea margini producând, în special în Atena, o furie în masă împotriva străinilor, barbarilor macedoneni.

Moartea lui Alexandru Macedon însemna anularea pactului corintian, Grecia recăpătându-și libertatea de care se bucurase înainte de bătaia căpătată la Cerone. Tebanii, pentru care garnizoana macedoneană de la Cadmeira era o adevărată insultă, au omorât

câțiva ofițeri macedoneni și s-au baricadat în cetate, bazându-se pe ajutorul frățesc al grecilor atenieni. Arcadienii s-au ridicat și ei împotriva macedonilor desfășurându-și armata spre Istamus, refuzând să o retragă, în ciuda mesajului primit de la Antipater - generalul macedonean, de pe timpul lui Filip al II-lea - lăsat de Alexandru să aibă grijă de imperiu pe perioada campaniei sale dunărene. Au început, de asemenea, mișcări de eliberare în Etolia și Elis. Aceste vești i-au parvenit tânărului macedonean, în vârstă de 21 de ani, în momentul bătăliei de la Pelion.

Deci, să-l judecăm în continuare nu numai ca rege al Macedoniei și cuceritor al Greciei, ci și ca pe... „un tânăr de 21 de ani” educat și arogant, mândru și intransigent, exploziv în deciziile sale, un adevărat macedonean.

Așadar el, regele macedonean, într-un marș forțat de 32 de km pe zi, în 13 zile va fi la Onchestus, în Beoția. Tebanii crezând că este doar Antipater sosit din Macedonia nu s-au prea neliniștit, iar când le-a fost anunțat Alexandru au crezut că era vorba de Alexandru Lyncestian care ar fi venit la tronul Macedoniei după moartea lui Alexandru Macedon. Greșeală fatală pentru ei, care o vor plăti foarte scump în fața tânărului de 21 de ani. Acesta, la început, dând dovadă de maturitate politică, le-a propus tebanilor să renunțe la luptă și să revină sub conducerea lui. Poate că Alexandru se gândea și la viețile ostașilor macedoneni ce ar fi putut pieri în bătălie. Dar tebanii, încrezători în sine și în frații greci, l-au atacat cu cavaleria.

Ziua următoare, Alexandru a înconjurat cetatea Tebei, oprindu-se în dreptul porții Electra, unde se termina și drumul dinspre Atena, dar care, în același timp, îl situa în poziția cea mai apropiată de garnizoana de macedoni de la Cadmeira. Și încă din acest moment, el, barbarul macedonean, le promite încă o dată iertare tebanilor, dacă aceștia renunță la luptă și îi predau pe conducătorii instigatori. Tebanii răspund cu obraznicie, cerând ca întâi să le fie predat lor generalul Antipater și comandantul garnizoanei macedonene din Cadmeira. Apoi, aceiași tebani prost inspirați au anunțat printr-un curier urcat pe cel mai înalt turn al cetății că oricine vrea să se alătore lor și marelui rege Darius al III-lea, în lupta pentru libertatea Greciei împotriva tiranului barbar Alexandru

Macedon, este binevenit. Și când te gândești că azi grecii îl consideră pe Alexandru grec! Iar pe macedoni nici mai mult, nici mai puțin decât „frați greci”!! Dacă grecii de acum 2.000 de ani ar auzi așa ceva le-ar fi rușine de urmașii lor, care pentru un petic de pământ ocupat după primul război balcanic își reneagă istoria. În loc să se mândrească cu eroii lor, cum ar fi Pericle, ei și-l aleg ca erou pe cel care i-a îngenunchiat, un străin, un barbar. Unde le-o fi mândria, cinstea grecească, helenică?

Dar să vedem ce le va face tânărul „erou grec” „fraților” tebani. Alexandru cheamă consiliul federației statelor aparținând ligii de la Corint.

În felul acesta, una o parte a grecilor împotriva altei părți, grecești, cruțând viețile soldaților macedoneni.

Este o rușine pentru greci că au acceptat așa ceva, iar de acest spectacol lamentabil al lipsei de unitate a grecilor va profita micuțul „barbar” trac macedonean. Masacrul populației tebane nu a fost făcut de macedoneni, ci de grecii din Beoția și Focia. Așa cum în 404 î.d.H., când colapsa imperiul atenian, iar tebanii și corintienii cereau deputaților lor distrugerea Atenei din temelii, la fel se cerea acum distrugerea de pe fața pământului a Tebei, iar acest lucru îl făceau grecii și nu macedonenii!

S-a cerut și s-a realizat, de asemenea, reîmpărțirea teritoriilor aparținând Tebei, cât și vinderea ca sclavi a femeilor și copiilor greci-tebani. Toți fugarii din Teba au fost declarați în afara legii. Desigur, Alexandru Macedon ar fi putut să-i tempereze pe „prietenii” greci în avântul lor de a-și arăta „dezgustul” față de nerușinații de tebani ce-și doreau libertatea, dar nefiind interesul lui, i-a lăsat pe greci să-și pedepsească ei înșiși frații doritori de independență. În final, el i-a lasat să distrugă Teba până în temelii și astfel, orașul lui Cadamus și Oedip, orașul lui Epaminonda, a fost ras de pe fața pământului.

Dar el, „barbarul” macedonean, veneticul, străinul, i-a oprit pe greci să distrugă casa lui Pindar, cel mai mare poet teban al timpurilor, arătându-le încă o dată deosebirea dintre demoni și... tiran. Odată terminată această teribilă execuție a nesupușilor, s-a trezit iar spaima de macedoneni peste teritoriile grecești. Pentru atenieni, veștile despre dispariția de pe fața pământului a cetății

tebane și a locuitorilor ei a căzut ca un fulger. Ei, atenienii, autorii intelectuali ai mișcării de eliberare, auzind de catastrofa Tebei, și-au uitat promisiunile făcute tebanilor și au trimis imediat mesageri la Alexandru să-l felicite și să-și arate supunerea. Comportamentul atenienilor a fost atât de josnic încât și Ulrich Wilcken în *Alexander the Great*, la p. 75 îi condamnă. Atenienii au arestat ei înșiși pe toți conducătorii anti-macedoneni, în frunte cu Demostene, predându-i „stăpânului barbar”. Mult mai înțelept, tânărul macedonean de 21 de ani, îi iartă din nou pe atenieni. Toate aceste întâmplări s-au petrecut la 3-4.000 de ani după ce carpto-dunărenii, Arieni, invadaseră deja lumea. Probabil cunoștințele lui Alexandru Macedon despre ei erau cam aceleași pe care noi le avem astăzi despre evenimentele petrecute acum 2-3.000 de ani. După „roirea” arienilor din spațiul carpto-danubian, același spațiu va da naștere marelui imperiu pelasgic, ai cărui urmași, tracii, vor continua tradiția înaintașilor lor în răspândirea culturii și aptitudinilor lor de luptători. Macedonenii, ramură a acestor carpto-danubieni, pelasgi (capitala lor a fost Pela), traci, au fost cei ce pentru un timp vor recuceri vechile teritorii pelasgice, tracice de la greci, la fel cum ceva mai târziu, o altă ramură a lor, latinii, o vor face din nou. Dacă răspândirea culturii lor înseamnă să pornească războaie, să distrugă cetăți și popoare, să le subjuge și să le forțeze să se închine la aceiași zei, atunci Alexandru Macedon a fost un adevărat „răspânditor de cultură”, cum la fel vor fi ceva mai târziu romanii, turcii musulmani și alții pe care nu-i menționez pentru a nu intra în polemica religiilor. Dar să-l vedem în continuare pe „micuțul” pelasg Alexandru cum va cuceri lumea antică:

- * Asia mică și Anatolia
- * Siria, Libanul, Palestina și Egiptul
- * India
- * Pakistan, Iran și Irak

În cele din urmă, îi va „cultiva” el pe aceștia!

CUCERIREA LUMII ANTICE

La vârsta de 20 de ani, Alexandru a devenit regele Macedoniei și al teritoriilor grecești cucerite de tatăl său, Filip al II-lea.

La 21 de ani a pornit în Campania Dunăreană cu rezultatele descrise mai înainte. Se pare, însă, că gustul de aventură la un tânăr de vârsta lui, înconjurat de tineri ofițeri macedoneni, bine educați, care știau să călărească, să vâneze, să participe la tot felul de jocuri sportive și să bea foarte mult vin, nu se putea opri numai la cucerirea Greciei.

Cunoscător al Iliadei, având chiar o copie a acesteia primită în dar de la profesorul său Aristotel, pe care o lua cu el peste tot (așa cum va face și H. Schliemann după 2000 de ani pornit în descoperirea Troiei), încă sub influența povestirilor despre războiul troian, unde tracii-troieni au fost învinși de grecii-ahei, El, Alexandru, decide să exploreze lumea antică în fruntea armatei sale, sporită ca număr prin absorbirea unui mare grup de soldați greci, de pe teritoriile cucerite de el, așa cum mai târziu o vor face romanii și turcii. Să nu uităm că aceste teritorii erau, de fapt, pelasgice, tracice la origine, ele fiind ocupate de greci prin sosirea acestora în 1900-1400 î.d.H. din estul Mării Caspice. Așa că, în primavara anului 334 î.d.H., la vârsta de 22 de ani, el, pelasgul Alexandru Macedon pornește în fruntea armatei sale spre Helespont (Dardanele), strâmtoare ce desparte Europa de Asia. El este însoțit de ingineri, constructori de poduri și turnuri de asalt mobile, aruncătoare de pietre, plus un mare număr de oameni de știință: botaniști, astronomi, filozofi, istorici și propagandiști (Calistenes, nepotul lui Aristotel, a fost unul dintre propagandiști și care în final va distruge relația bună dintre Alexandru și Aristotel). Cum medicina nu putea fi neglijată, Alexandru ia cu el un numeros corp medical plus tone de medicamente și materiale medicale.

Armata lui numărând 32.000 de soldați plus 12.000 soldați de avangardă care trecuseră deja cu un an în urmă Dardanelele, era gata de luptă. Probabil era una din cele mai de elită armate pe care le-a avut antichitatea, o armată invincibilă. La ea se mai adaugă elita aristocrației macedonene, cavaleria, plus armata de heleni adunați din teritoriile ocupate din sudul Greciei (50% din soldații lui, auxiliarii mai sus amintiți, totalizând, după Hammond, 90.000 de oameni).

Era o dimineață frumoasă (așa trebuie să fi fost), puțin răcoroasă, a lunii mai, anul 334 î.d.H. Un vânt răcoros sufla peste Strâmtoarea Helespontului (Dardanele), împingând vasele macedoneanului spre Asia, pe o apă alb-albastră, reflectând corăbiile pline cu tineri înflăcărați de aventura necunoscutului. Pe vasul din frunte, un tânăr nu prea înalt (1,55 m), slab, cu o bărbie mai pronunțată și cu un nas acvilin (ca al tatălui său), lăsa vântul să-i ridice părul lung arămiu. Ochii negri și puțin bulbucați străluceau de dorințe încă neîmplinite: vroia Troia, vroia Asia, Persia, India, vroia LUMEA!

Îmbrăcat într-o armură făcută din plăci mici metalice, strălucitoare, îmbinate cu curelușe de piele, pe piept având capul înfiorător al unei divinități uitate, scruta zarea, în timp ce preoții jertfeau un bou negru al cărui sânge îl aruncau în mare pentru îmbunarea zeilor. Ajungând la țărmul Asiei, el va sări primul din corabie, punând piciorul pe acest pământ, ca un stăpân.

Va merge în golful Besika unde va vizita mormântul lui Achile, beat de fericire și vin, va dansa gol, fără haine, avându-l în preajmă pe prietenul și iubitul lui Hefaistion. Alexandru a pus apoi o coroană de flori pe mormântul lui Achile, iar Hefaistion alta pe mormântul lui Patrocle, cei doi eroi, luptători și „iubiți” ai războinicului troian. Să nu-l judecăm însă după legile de comportament de azi, acum mai mult de 2000 de ani ele nu se aplicau.

Într-un vechi templu închinat zeiței Atena un ghid i-a arătat arme, lănci, scuturi care ar fi aparținut lui Achile. Alexandru a luat scutul lui Achile punându-l în loc pe al său. Acest scut îi va salva viața pe meleagurile de la Punjab, în drumul său spre cucerirea Indiei.

În continuare, drumul lui va fi vijelios și fără întoarcere. Invazia LUMII începea. Marea bătălie pentru cucerirea Asiei se va da pe râul Granicus, cunoscut azi în Turcia ca Kocabas Cay.

Marea Campanie a lui Alexandru

primăvara 334 î.d.H. - primăvara 324 î.d.H.

- Traseul lui Alexandru cel Mare
- - - - - Întoarcerea lui Kraterus
- - - - - Navigația lui Nearchus
- Bătălii importante
- Noi Orașe fondate de Alexandru

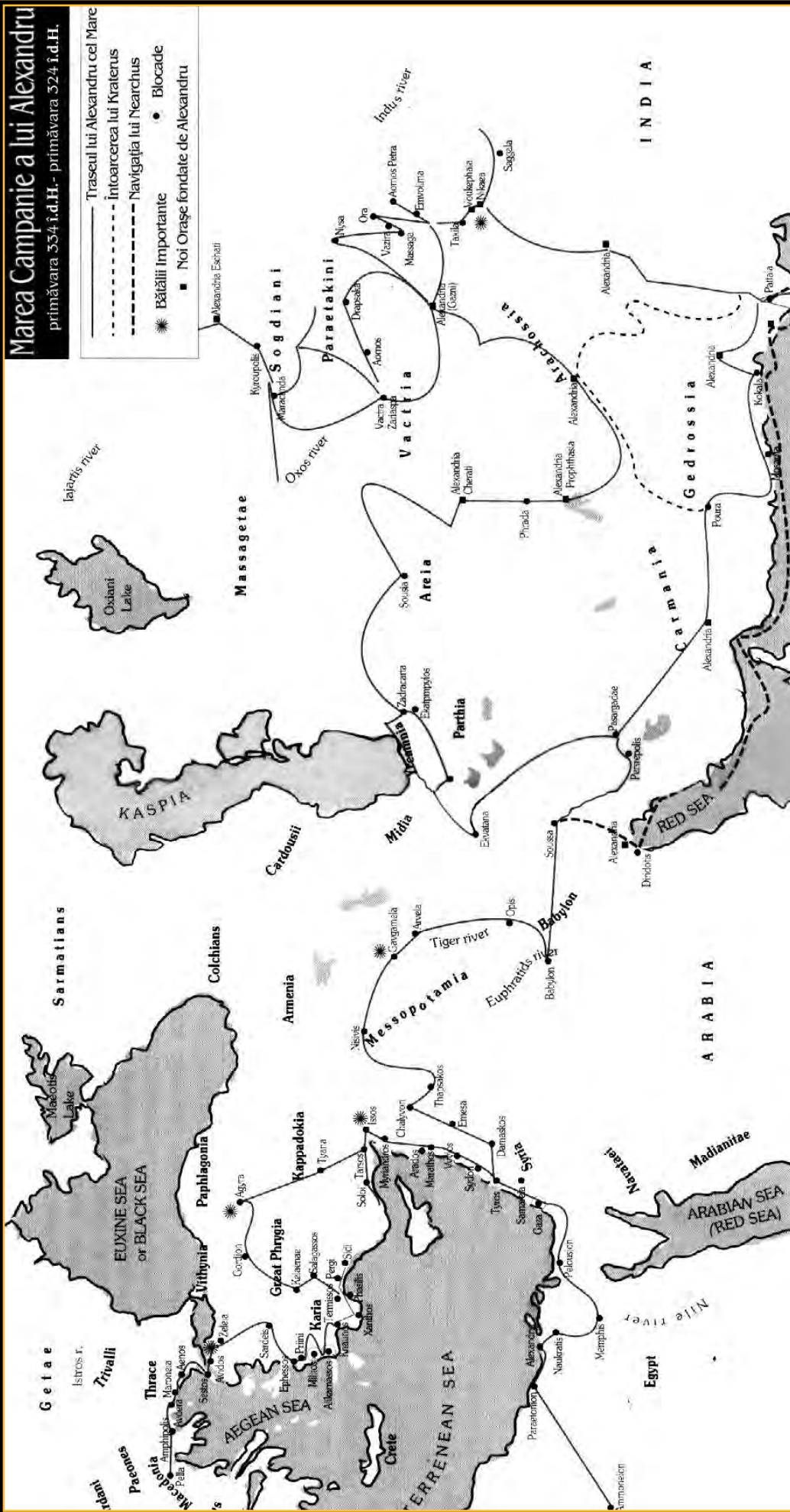

Fig.105. Harta cuceririi lumii a lui Alexandru Macedon. Pe acea vreme tracii dominau Peninsula Balcanică: geto-dacii, ilirii, vlahii-dardani (pe teritoriul Kosovo-ului de azi), tribalii, etc. Mai trebuiau să treacă 7-9 secole până la sosirea slavilor în sudul Dunării.

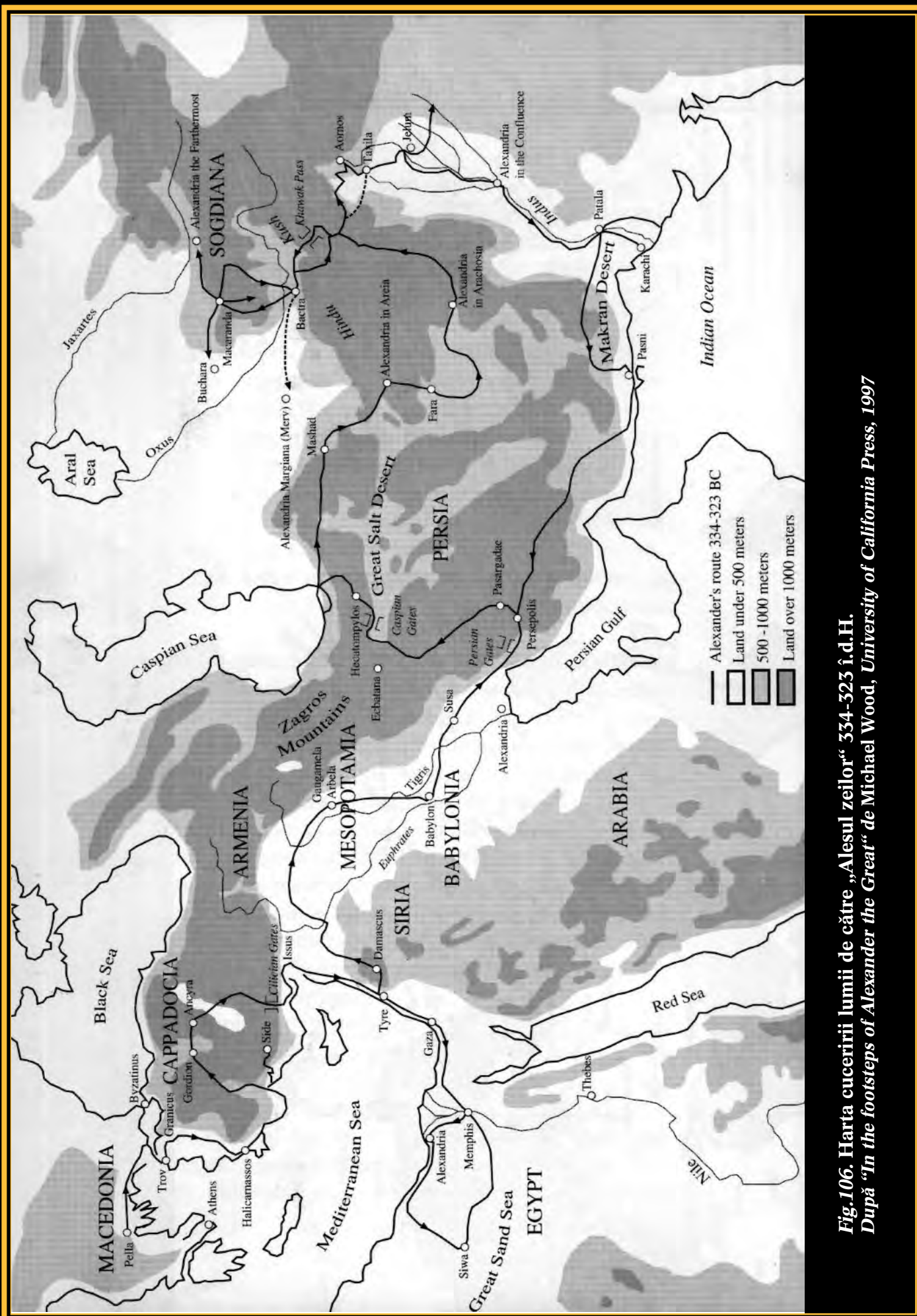

Fig.106. Harta cuceririi lumii de către „Alesul zeilor“ 334-323 î.d.H.
 După „In the footsteps of Alexander the Great“ de Michael Wood, University of California Press, 1997

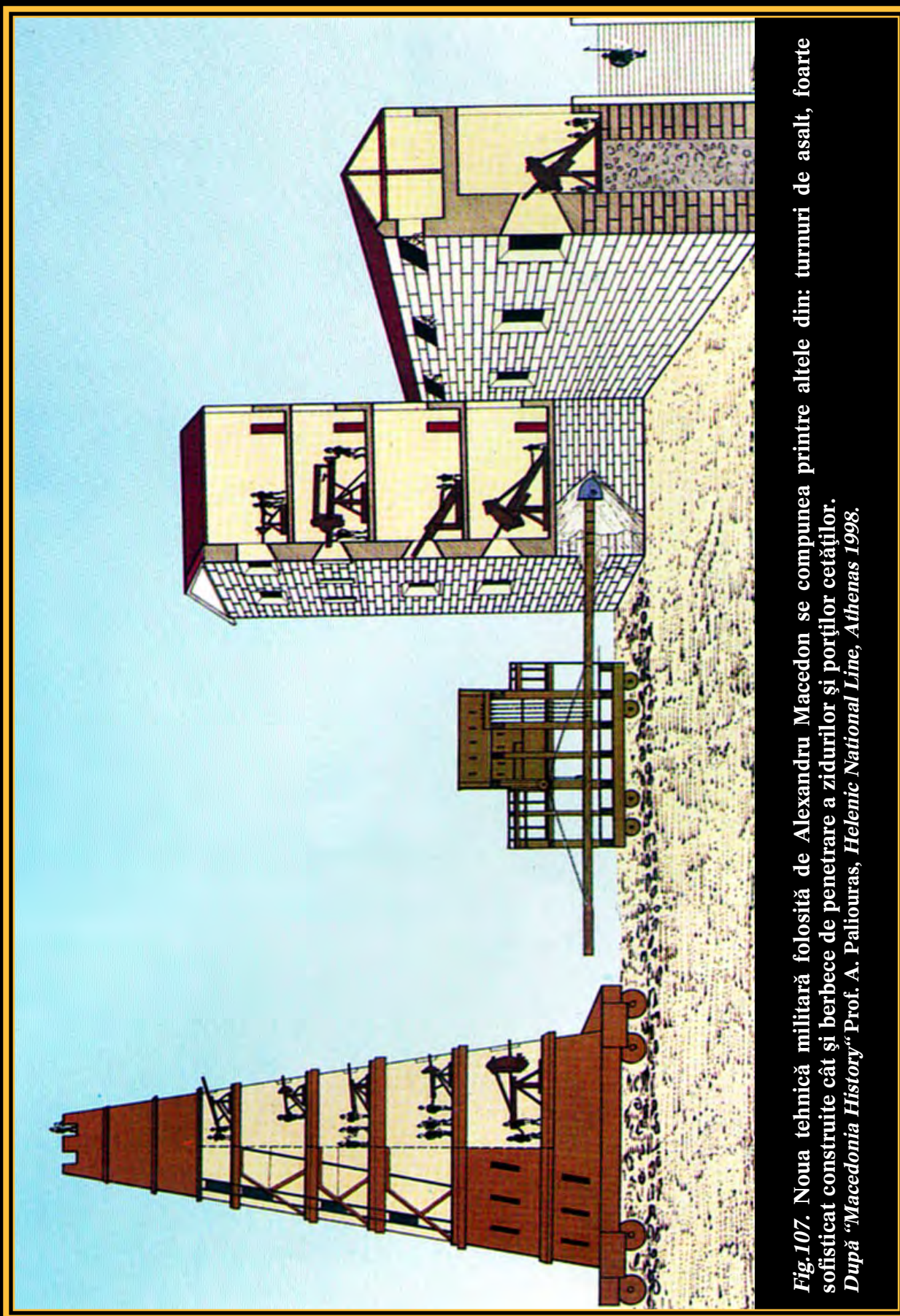

Fig.107. Noua tehnică militară folosită de Alexandru Macedon se compunea printre altele din: turnuri de asalt, foarte sofisticat construite cât și berbece de penetrare a zidurilor și porților cetăților.
După "Macedonia History" Prof. A. Paliouras, Hellenic National Line, Athenas 1998.

steps of Alexander the Great, p. 40) sosește cu numai 1.000 de cavaleriști și 500 de infanteriști peste râu. În praful ridicat și în confuzia creată, ei, macedonenii îi înving pe persani care înmărmuriți nu sunt în stare să se împotrivescă. Jumătate din grecii mercenari care erau de partea persanilor au fost macelăriți, iar supraviețuitorii greci au fost trimiși în lanțuri, în minele de argint din Tracia. Mesajul trimis astfel persanilor a fost șocant. Ei nu puteau înțelege cum o armată așa de mică i-a putut înfrânge. Victoria de la râul Granicus a deschis pentru Alexandru coasta Ionică, Asia Mică, micile cetăți și orașele așezate în acele locuri. Ele se supuneau unele după altele fără luptă, parcă hipnotizate de faima pelasgului macedonean. Doar câteva cetăți grecești i s-au împotrivit, una din acestea fiind și Miletul. Învinși, ei au beneficiat însă de mila lui Alexandru. Să nu uităm că jumătate din armata sa era formată din greci. Dificultățile de comunicare dintre ofițeri, soldați datorită limbilor diferite: macedoneana versus greceasca, la început nu au avut nici o însemnătate, dar nu și după moartea lui Alexandru.

O altă victorie, mică după unii, dar care l-a ajutat pe Alexandru să nu fie ținut pe loc în Anatolia, a fost cea de la Caria, unde același grec Memnon din Rodhos după ce și-a trimis soția persană (care mai târziu va deveni iubita lui Alexandru), Barsine, cu copiii la Darius pentru a fi în siguranță, va renunța la luptă fugind pe mare, crezând că în felul acesta se va descurca mai ușor. Înainte de plecare el pune foc cetății. Din nou, tânărul Alexandru se dovedește un tiran cult, salvând din flăcări una din cele 7 minuni ale Lumii antice, mormântul regelui Mausolus, „Mausoleum”. Dacă Memnon ar fi continuat să reziste, Alexandru probabil niciodată nu ar fi putut părăsi Anatolia. Poate Darius ar fi fost salvat, iar India și Egiptul, de asemenea. După cucerirea a peste 30 de orașe, numai în Lycia, Alexandru își îndreaptă trupele la 90 de grade spre Nord, ajungând până la localitatea Gordion.

Gordion a fost orașul lui Midas al cărui tată, Gordius, a fost un emigrant trac din Macedonia, sosit acolo într-o căruță de lemn, pe care a lăsat-o, ca pe un monument pentru posteritate, legată de un țărnuș cu un nod foarte complicat. Legenda spunea că cine va deznoda acel nod va fi „Domnul Asiei”. Alexandru, după un

moment de gândire și tăcere, va scoate sabia și va „tăia nodul Gordian”. Istoricul Arrian nu a fost sigur dacă povestea era chiar adevărată, dacă s-a întâmplat ori nu s-a întâmplat așa, cert este că nodul a fost „deznodat”.

Alexandru își continuă înaintarea, la început estică spre Ancyra (Ancara de azi), apoi trecând peste râul Nely, pătrunde în Capa-Dacia (Capa Docia), locuri cucerite de strămoșii săi carpato-danubieni cu câteva mii de ani înaintea lui. Între timp, unul din marii lui dușmani, grecul Memnon, care distrusese pe mare flota macedoneană, s-a îmbolnăvit și a murit. În Babilon, la 1.000 de km depărtare de mare, regele persan, Darius al III-lea, la aflarea veștii morții generalului său Memnon, nu ascultă de sfaturile unui alt comandant grec, mercenarul Caridemos, de a cumpăra cu aur pe grecii nemulțumiți și să-i pornească pe aceștia împotriva macedonilor; și nu numai că Darius nu l-a ascultat, dar în timpul unei discuții pline de insulte grave, a ordonat executarea lui Caridemos. Această decizie el o va regreta mai târziu însă nu și Alexandru căruia norocul îi surâde de două ori. Fără un general cu experiență, Darius va fi forțat să ia conducerea luptei împotriva macedoneanului și va fi pierdut în urma bătăliei de la Issus (Kinet Huyuk) din noiembrie 333 î.d.H. Ce s-a întâmplat cu familia sa constituie un întreg aranjament de povești: faptul că grecii îl descriu pe Alexandru ca un „gerontofil” îndrăgostit de mama lui Darius, femeie peste 60 de ani. Eu, personal, nu îi cred. Odată, învingător pe teritoriul Anatoliei, Alexandru își îndreptă armata (332-331 î.d.H.) spre teritoriile Siriei, Libanului și Egiptului de azi.

1. CUCERIREA TERITORIILOR SIRIEI, LIBANULUI, ISRAELULUI ȘI EGIPTULUI DE ASTĂZI

La 24 de ani (332-331 î.d.H.), Alexandru va începe cucerirea acestor teritorii. Folosesc numele locurilor așa cum sunt ele azi cunoscute pentru a ușura înțelegerea cititorilor mai puțin specialiști în nume de localități și teritorii necunoscute, pierdute în timp și în groapa neiertătoare a istoriei: „uitarea”.

*Fig.108. Alexandru a fost declarat Faraon, Fiu a lui Ammon fiind iubit de Zeul Ra. Descoperire hieroglifică în 1939 în oaza de la Baharya.
După "In the footsteps of Alexander the Great", Michael Wood – University of California Press 1997*

Pe teritoriile menționate mai sus s-au perindat triburi și popoare. Ele au schimbat doar numele localităților, dar nu și geografia. Cine știe cine va domina aceste locuri în anul 4000 și ce nume vor mai avea ele? Dar să revenim la tânărul nostru trac și la consecințele ce vor fi declanșate de acțiunile lui. După bătălia de la Issus, Alexandru l-a trimis pe bătrânul general Parmenia la Damasc pentru capturarea unor rămășițe persane dar, surpriză, el o va lua ca prizonieră pe Barsine, fată a unui nobil persan. Ea avea o educație grecească și fusese măritată până acum de două ori: o dată cu căpitanul de mercenari greci, Mentor din Rodos, a doua oară cu cel mai înverșunat adversar al lui Alexandru, generalul Memnon. Plutarh spunea că ea ar fi întreținut relații intime și cu Alexandru, având un băiat, numit Heracles. Ce s-a întâmplat cu acest copil al lui Alexandru nu se mai știe. Între timp, armata lui Alexandru se mobilizează în jos pe coasta Feniciei (Siria și Libanul de azi) unde toate orașele și cetățile îl recunoșteau pe Alexandru drept urmașul lui Darius al III-lea.

Singura cetate care a încercat politica neutralității a fost Tyrul. Ei i-au trimis lui Alexandru daruri și chiar o coroană de aur dar, nu l-au lăsat să pătrundă în cetate. Nu a fost o luptă ușoară pentru armata lui Alexandru, deoarece Tyrul era o insulă cu ziduri puternice și cu un port cu peste 83 de corăbii în el. După ce armata lui Alexandru nu a fost în stare să cucerească singură cetatea Tyrului, din nou invidia și gelozia „fraților” greci, vecini ai Tyrului, vor fi folosite de el. Cu ajutorul unor corăbii feniciene, al flotei din Rodos și în special al celor 120 de corăbii ale regelui Ciprului, rezistența populației Tyrului va fi înfrântă ori, mai corect spus, măcelărită sau trimisă în sclavie. Conducătorii Tyrului au fost executați împreună cu alți 2000 care au fost crucificați. După o rezistență de 6 luni Tyrul va dispărea de pe fața pământului. Aceasta este acțiunea „civilizatoare” a macedonenilor nu numai asupra grecilor, persanilor, indienilor ci și asupra tuturor celor cucerțiți, subjugăți de ei. Oare ne-am schimbat noi după 2000 de ani? Ferocitatea noastră s-a schimbat ea? Azi macedonenii trăiesc supuși sub greci, bulgari, iugoslavi și albanezi. Numai în patria mamă, Dacia-Romană, ei sunt azi liberi, cu dreptul de a scrie, publica și comunica în limba lor, macedoneană, aromână.

Alexandru, pătrunzând în cetatea Tyrului, s-a avântat cu sălbăticia celor 24 de ani ai săi și cu experiența câpătată în supunerea grecilor, omorând și rănind pe oricine-i stătea în cale. Curtius spune că peste 10.000 de bărbați au fost măcelăriți, dar și Alexandru a fost rănit la un picior, fiind nevoit să părăsească câmpul de luptă. Când guvernatorul Tyrului și al întregului teritoriu al Gazei de azi a fost prins, Alexandru a ordonat ca gleznele să-i fie găurite și legate de spatele unui car de luptă, și plimbat de viu, zbatându-se de durere și în chinurile morții, în jurul peretilor cetății; decizia lui Alexandru fiind parcă o imitație a tratamentului aplicat de Achile, tracului-raman Hector în timpul Războiului Troian.

În iarna aceluiași an, 332 î.d.H., Alexandru traversează Gaza pentru a intra în Egipt, fără nici o împotrivire din partea acestora. Ce-o fi simțit el atunci, la 24 de ani, în fața piramidelor? Cine știe? Pe urmele cui s-o fi simțit? O fi știut el de ai săi străbuni, carpato-danubieni, ga-ramani, cuceritori ai nordului Africii, cu 2000 de ani înaintea lui? Napoleon Bonaparte care-l va urma, știa că privește la aceleași piramide văzute cu 2000 de ani înaintea lui de Alexandru Macedon. Dar el, Alexandru, era copilul timpului său, religios și superstițios, ciudat pentru noi cei de azi.

El va lua o cale lungă de peste 250 de km călărind pe cămile cam 30 km pe zi, pentru a ajunge la Siwa unde preoții egipteni ai templului” Oracolul lui Ammon” îl vor recunoaște ca fiu al Zeului și îl vor numi chiar Faraon al Egiptului - în scris, după cum el a cerut (dar va fi scris nu în grecește ci în egipteana hieroglifică). De fapt, noi nu vom ști niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat acolo, ce schimbări asupra concepției lui religioase s-au produs. Un lucru este sigur că, profund impresionat de templul Oracol al Zeului egiptean de la Siwa, Alexandru s-a gândit poate pentru prima oară la moarte și i-a dat ordin lui Aridaeus, un prieten foarte apropiat, ca atunci când va muri să fie înmormântat lângă tata Ammon, la Siwa! Acest lucru nu a avut însă loc niciodată, se pare, el fiind înmormântat sub fundația noului oraș, Alexandria.

Dar în mod ciudat, Alexandru nu se reîntoarce pe același drum: plecând de la Siwa, el o va lua pe un drum sudic, străbătând deșertul. De ce o fi ales acest drum riscant? Arrian spune că, după

Ptolomeu (care se pare că l-a însoțit pe Alexandru în drumul spre Siwa), Alexandru a ales alt drum de întoarcere. De fapt, acel drum nu prea a fost cunoscut. 2000 de ani mai târziu, mai precis în vara anului 1942, generalul german Rommel, își va pune întrebarea: „Care a fost drumul sudic de reîntoarcere a lui Alexandru?” Generalul voia să găsească acel drum pentru a-i putea ocoli pe englezi în drumul său spre Egipt. Se pare că și el, precum Alexandru, s-a dus la Oracol cu o singură întrebare: care a fost aceea, și care a fost răspunsul oracolului, nimeni nu știe.

Alexandru auzise de la Herodot despre legendarul Siwa și încercarea lui Cambyses, fiul lui Cyrus - regele Persiei, de a cuceri și distruge Siwa, luând un drum sudic, dar întreaga armată a lui Cambyses a fost înghițită de nisip, a dispărut (poate studii arheologice viitoare vor redescoperi acea armată încă ascunsă sub nisip). Cine a elucidat parțial misteriosul drum de întoarcere al lui Alexandru, a fost un arheolog egiptean care, în anul 1939 a descoperit la oaza Bahariya un templu necunoscut, acoperit de nisip. Înlăturând nisipul din jurul pereților, descoperă alte cartușe de hieroglife menționând că templul era închinat faraonului Alexandru și patronat de doi zei: Horus și Isis.

Când a avut timp Alexandru în scurta sa viață să dărâme și să recucerească imperii, când a avut timp să construiască orașe, cetăți și temple? Ce o fi simțit acel băiat de 24 de ani, venit de departe, din Balcani, ca să-și construiască un templu acolo, în pustiu, în oaza Bahariya?

Pe această rută, probabil, s-a întors el de la Siwa, pe această rută, probabil, generalul său Ptolomeu, care mai târziu va conduce Egiptul, i-a marcat drumul cu acest templu? Poate Alexandru a ordonat construcția templului acesta mulțumind astfel zeilor pentru norocoasa întoarcere de la Siwa.

La sfârșitul lunii ianuarie 331 î.d.H., Alexandru decide construcția primului său oraș: Alexandria, precum al său tată a construit Filipopolis (Plovdiv-ul de azi). Acesta va fi primul din cele 30 de orașe care-i vor purta numele peste tot în lumea cucerită de el. Alexandria trebuia să fie un centru de cultură, acolo, pe coasta Mediteranei și așa a și fost. Alexandria a devenit un El-Dorado cultural și a stat așa aproape 1000 de ani, până la sosirea Islamului.

2. CUCERIREA ZONEI IRAKULUI ȘI IRANULUI

În primăvara anului 331 î.d.H., la vârsta de 25 de ani, Alexandru își continua marșul în cucerirea Lumii Antice, alergând după același Darius.

Acesta va încerca să-l cumpere pe tânărul macedonean oferindu-i, la început, recunoașterea unui imperiu cu limita în centrul Anatoliei, până la râul Halys. Apoi își extinde oferta, de astă dată limita noului imperiu oferit acestui tânăr de 25 de ani fiind, nici mai mult nici mai puțin decât fluviul Eufrat și în plus, fabuloasa sumă de 30.000 de talanți împreună cu una din fiicele sale. Săracul general Parmenia spunea „eu aș accepta această ofertă” dar nu și tânărul nostru trac-macedonean la care dorința de aventură și luptă era primordială și nu aceea de a se așeza cuminte la locul lui și să-și clădească o familie în liniște și pace. El îi va răspunde lui Darius: „cheamă-mă „Marele Rege” și te voi lăsa să trăiești pe lângă mine ca vice-rege, ori oprește-te din fugă și vino să ne luptăm”.

Este imposibil de înțeles incompetența lui Darius, care deși avea sub mână lui o uriașă armată, îi era frică de un grup de soldați macedoneni. Alexandru îl va sfărâma din nou în lupta de la Arbela (Gaugamela), unde va sosi cu 40.000 de infanteriști și 7.000 de cavaleriști. Darius îl va întâmpina cu peste 200.000 de infanteriști (după alții chiar 1.000.000) și mai mult de 34.000 de călăreți. Astfel, la sfârșitul verii anului 331 î.d.H., mai precis pe 1 octombrie, pe o vreme călduroasă și plină de praf și de un vânt fierbinte, alergând printre dealurile Kurdistanului, cei doi, Darius și Alexandru, se vor găsi din nou față în față (Fig. 109).

Bessul, șeful cavaleriei din nordul Afganistanului, lansează un atac asupra aripii drepte macedonene dar, spre ghinionul lui, în loc să se oprească la grecii pe care-i sfărâmasese, își continuă atacul nimerind în fața falangelor macedonene, trupe specializate în astfel de lupte, care într-un nor de praf, distrug cavaleria persană.

Alexandru aleargă după Darius care scapă din nou. Bătălia de la Arbela (Gaugamela) a fost poate una dintre cele mai decisive:

Fig.109. Alexandru și Darius în lupta de la Issu: după un mozaic la Pompei

numărul morților în armata lui Darius s-a ridicat, după unii, la 56.000 dar adevăratul număr al acestora nu se va ști, probabil, niciodată. Istoria e scrisă întotdeauna de învingător! Tânărul Alexandru își va continua drumul hărăzit de destin, va pătrunde în Babilon, unde se va odihni, apoi va continua invazia zonei Iranului de azi, va arde orașul „cel mai urât din lume”, va distruge Persepolis în fața armatei persane paralizată de frică. Alexandru va găsi comoara regilor persani, compusă din peste 120.000 talanți de aur. Armatei lui, obosite dar victorioase, îi oferă orașul spre jefuire – frumoasă recompensă. Ce vor fi simțit persanii despre aceasta este ușor de imaginat: și azi ei îl consideră pe Alexandru drept un măcelar, o făptură diabolică care le-a dărâmat templele și le-a ucis preoții, le-a distrus cea mai prețioasă carte religioasă „Avesta”, scrisă cu aur pe 12.000 de piei de animale.

Va urma fuga după Darius care se ascunsese la Ecbatana, 600 km nord de Persepolis, avându-i alături de el pe mercenarii greci, credincioși lui, cât și pe satrapul Bessus, conducătorul cavaleriei de la Arbela. În fierbinte lună iulie a anului 330 î.d.H., Alexandru afla că Darius a părăsit Ecbatana, îndreptându-se spre zona Afganistanului de azi. În 11 zile de marș forțat macedonenii ajung la Ray (vechiul Teheran), obosiți, însetați, aproape târându-se prin marea de nisip. Ciudată este și frica lui Darius; având o armată de zeci de ori mai mare și mai puternică, fugea de un grup nebun de macedoni care nu-i doreau nimic altceva decât să-l facă să dispară. Între timp, în tabăra lui Darius se propuneau schimbări; propunerea de înlocuire temporară a lui Darius cu Bessus, satrapul Batriei, va fi respinsă de Darius, care va muri, fiind ucis chiar de „credincioșii” săi, care-l vor părăsi, înjunghiat, într-o căruță. De aici istoricii, învingătorii, vor scrie iar istoria lor, a câștigătorilor. Ei vor descrie cum un soldat din armata lui Alexandru îl va găsi pe Darius, încă în viață, îi va aduce apă într-un coif, iar înainte să moară, marele rege al Imperiului persan, îl va întâlni pe Alexandru și îi va mulțumi pentru felul în care îi tratase familia. Ba chiar mai mult, cu limba de moarte îl va numi succesorul său la tronul Marelui Imperiu Persan. Istorici, istorici, istorici și atunci, ca și acum, scriau o istorie părtinitoare, o istorie a învingătorului fără scrupule și rușine în fața posterității!

Adevărul este că, Darius era deja mort la sosirea lui Alexandru iar corpul său a fost trimis înapoi la Persepolis, nu așa de mult din respect, cât pentru a arăta familiei acestuia și lumii persane corpul neînsuflețit al marelui Darius. Ce a urmat după aceea nu se deosebește de ce urmasse cu câțiva ani în urmă în regatul Macedoniei, după moartea lui Filip al II-lea.

De astă dată toți copiii lui Darius au fost fie „îndepărtați” pentru totdeauna din această lume, fie căsătoriți cu macedoneni - în felul acesta nelăsându-se nici un urmaș demn de a-l continua în viitor pe fostul rege al regilor, pe Darius.

Acum, după ce au cucerit Persia, se vor întoarce acasă acești macedoneni? Nu! Alexandru le va vorbi de zilele în care ei ar trebui să-l invingă pe Bessus, care între timp se declarase rege. El, Alexandru, îi va purta spre „sfârșitul” pământului pe aceleași drumuri ale istoriei pe care vor păși Genghis Han (Genghis Khan), ori Marco Polo. De la vârsta de 27 de ani până la 29 el îi va purta de pe întinderile Afganistanului, Uzbekistanului și Tadjikistanului de azi până la Samarkand. Se va căsători cu Roxana, cea mai frumoasă fată din Asia, nu înainte de a-l omorî, într-o criză de personalitate, pe vechiul său prieten și tovarăș de arme - Cleitus. Ce l-a făcut pe tânărul Alexandru să renunțe la farmecele Eunucului Bagoas, la tânărul Euxenippos sau la vechiul „prieten” Hephaestion și să se îndrăgostească de tânăra și frumoasa Roxana nimeni nu știe. Cert este că în urma unui banchet „splendid”, barbaric, cu mult consum de alcool, ea, Roxana, a fost adusă să danseze în compania altor fete, ca să aterizeze în „inima” lui Alexandru. Dar firea totalitară și despotică a tânărului „zeu” va exploda iarăși când un grup de paji, toți tineri, sub 20 de ani, sătui de alergături, au plănuit asasinarea lui. Aceștia vor fi descoperiți și torturați fără milă, până la moarte. În final, Alexandru îl va acuza pe nepotul lui Aristotel, pe Calisthenes, de a fi organizat complotul, istoricul, omul care i-a construit mitul, pe greul care a creat și realizat prin lingușitoriile lui „monstrul” Alexandru. Calisthene, în plus, a mai avut „tupeul” să-l compare cu Patrocle (Patroclus, din Iliada) prietenul și iubitul lui Achile. Cum adică, EL, Alexandru, să nu fie comparat cel puțin cu Achile! Ca urmare, Alexandru nu numai că l-a torturat dar l-a și crucificat.

3. CUCERIREA ZONEI PAKISTANULUI ȘI INDIEI 327-326 î.d.H. CHEMAREA STRĂBUNILOR

La vârsta de 29 de ani, când alți tineri nu știu încă de ce să se apuce în viață, EL, Alexandru, se vedea un „zeu”. Cucerise aproape toată lumea știută până la el dar - nu toată!

El vroia totul, așa că în primăvara anului 327 î.d.H. îl vom găsi pe pantele muntoase ale Hindu-Kush-ului, undeva între Pakistanul și Afganistanul Nuristan, plin de energie, mânat de o dorință demonică de a stăpâni toată lumea. Așa cum îl învățase Aristotel, el voia să vadă, din vârful acestor munți, sfârșitul, limita pământului. Ce o fi simțit el, oare, când a descoperit că „eminentul” lui învățător a calculat greșit? Probabil în acel moment dorința de cunoaștere și mai puțin cea de cucerire îl purta tot mai departe, sau poate nu era altceva decât o chemare a străbunilor care cu mai puțin de 2000 de ani înaintea lui, carpato-danubienii, vedicii, arienii, ori cum vreți să ne numiți, în urma măcelului de la Harrapa, pătrundeau în India pe cursul superior al Indusului.

Ei, carpato-danubienii-arieni, au cucerit India nu numai militar ci, în special spiritual.

Despre India, Alexandru nu știa prea mult, se pare că „serviciul lui secret” – format în majoritate din neguțătorii greci – nu pătrunsesese în această zonă. Cunoștințele lui se limitau la frontiera nord-vestică a Punjab-ului.

Tânăr, abuziv, căruia îi plăceau bețiile, orice se poate spune rău despre tânărul Alexandru, dar nu i se poate contesta seriozitatea și meticulozitatea în pregătirea unei invazii; la fel și de astă dată, după ce va studia cu atenție toate informațiile primite despre India, EL își va împărți armata în două: (1) grosul ei îl va pune sub conducerea „iubitului” lui prieten Hefaist-ion, iar o mică parte (2) o va conduce EL însuși, și va avea un caracter, mai curând de exploatare a Indiei.

Ei vor merge împreună de la Kandahar până la Kabul și de acolo până la Bactra (Balkh). Se vor reîntoarce la Kabul și de

acolo drumul lor se va despărți: Hefaistion își va conduce armata la sudul râului Kabul spre Taxila, al cărei rege va fi de partea macedonilor; nu la fel va face un alt rege din partea vestică a fluviului Indus, care la Charsadda va fi învins de Hefaistion și chiar omorât.

Alexandru se îndreaptă cu mica lui trupă, în nord spre Himalaia, trecând prin valea Kunarului, ajungând până la Pir Sar (Dornos), undeva pe la poalele acestor munți (din estul Afganistanului de azi până la frontiera nord-vestică a Pakistanului).

Ce-l mâna pe tânărul rege macedonean erudit pe aceste meleaguri, atunci în antichitate, atunci, în urmă cu mai bine de 2300 de ani? Poate acea chemare a străbunilor!

Undeva în văile Kunarului, între Afganistanul de azi și Pakistan a avut loc un incident extraordinar: în micul orașel Nysa localnicii au venit la armata macedoneană cerându-le protecția, spunându-le că ei sunt nimic altceva decât descendenți ai zeului Bachus, zeu tracic, preluat mai târziu de greci și de romani, Bachus, zeu al beției, vinului, extaziei (provocate de amestecarea în vin a unei vițe sălbatice), intoxicație care provoca acțiuni impredictibile la cei ce se „drogau” cu aceasta. Că Alexandru și ai lui macedoneni erau alcoolici este greu de spus, dar și de contestat. Pe atunci oamenii „aleși” nu aveau prea multe de făcut ca să se distreze, în plus macedonenii ca și mercenarii greci care-i însoțeau erau oamenii timpurilor lor: creduli, superstițiosi, religioși, posezați de demoni ori de zei.

De fapt, nici azi, după 2300 de ani, oamenii nu s-au schimbat prea mult, și chiar când trimit rachete pe alte planete, călătoresc pe Lună, sau simplu „în spațiu”, continuă să fie superstițioși ori să creadă în ființe supranaturale la care se închină cu evlavie; deci, ce le putem cere acelor oameni de acum 2300 de ani! Povestea acelor „străbuni” nu a făcut decât să-i confirme lui Alexandru, dreptul de a fi acolo și să-i crească și mai mult interesul în exploatarea acelei lumi. Să nu uităm că pentru timpul său, el era un om deosebit de educat, erudit, cult. După pasajul prin valea strămoșilor, el va ajunge la Massaga, în valea râului Swat, unde a întâmpinat rezistență, până când conducătorul armatei inamice a fost ucis. Atunci regina locală, o femeie foarte frumoasă, îi va deschide

porțile cetății și nu numai pe acestea; se pare că ea i-a adus pe lume și un copil. Alexandru le-a promis soldaților indieni, care luptaseră împotriva sa, libertatea, dar în timpul nopții, i-a măcelărit. El nu avea nevoie de soldați inamici în spatele său.

Comportamentul lui pare, de multe ori, cel al unui jucător, modern, de șah.

Alexandru își continuă campania spre centrul Indiei cu 80.000 de soldați, animale, care și turnuri de luptă, elefanți, plus oameni de știință, botaniști, istorici și topografi (care măsurau continuu distanța: Macedonia – capătul lumii). El traversează râuri și fluvii, văi, dealuri și munți, deșerturi și mări, spre a-și îndeplini destinul. El îl va întâlni pe ramanul, Rajah, Porus, împărat al Indiei, care îi va sta în față cu 30.000 de soldați și o cavalerie de 2.000 de oameni alături de care mai avea și un „regiment” de „tancuri ale antichității”, respectiv 300 de elefanți. Astfel, în jurul zilei de 21 mai a anului 237 î.d.H., într-o zi însorită, pe râul Jhelum (Hydaspes), umflat de apa topită a zăpezii cât și a ghețarilor din munții Hymalaia, Alexandru își va construi un pod de vase, surprinzându-l pe fiul lui Porus, care credea că, cu o cavalerie de 2.000 de oameni și 50 de carioțe (cărute de luptă) îl va speria pe macedonean. Dar el s-a înșelat și nu numai atât, dar a și fost omorât. În acele timpuri nu te puteai juca cu un macedonean! Ramanul Porus, probabil un urmaș al acelor strămoși carpato-danubieni, înalt de 1,80 m, un adevărat gigant pentru acea vreme, îl va întâlni în luptă pe macedonean. La început „divizia” de elefanți va face ravagii printre macedoneni și ale lor falange, dar nici asta nu va dura prea mult, ochii elefanților fiind principala țintă a sulitelor lungi, falangiste, dar și trompele lor tăiate de săbiile macedonene. Istoricul Arian îi descrie pe acești elefanți, arătând la sfârșit ca niște corăbii răsturnate pe mare. Tot același istoric, Arian, ne spune că numărul morților în tabăra lui Porus a fost de 20.000; Diodorus vorbește de 12.000 de morți, 9.000 de prizonieri și 80 de elefanți morți. Dacă după **măcelul de la Harrapa**, făcut de carpato-danubieni-vedici la 2.000 î.d.H. aceștia au pătruns pe valea Indus-ului, acum, după cca. 1.700 de ani (327 î.d.H.) un alt măcel a avut loc; Porus a scăpat masacrului. El îl va întâlni pe Alexandru, cerându-i, printr-un interpret, să-l „trateze ca pe un

rege”. Alexandru o va face și, chiar mai mult, îi va mări imperiul adăugându-i și teritoriile ocupate de la inamicii acestuia. Pentru macedonean, era mai bine să aibă un prieten decât un dușman.

O monedă din acele timpuri, făcută în Babilon, ni-l înfățișează pe Alexandru călare pe Bucefal, atacându-l pe Porus care se găsea pe spatele unui elefant. Pe cealaltă față a monedei avem portretul lui Alexandru care, asemănător zeului suprem al traco-dacilor, Gebeleizis, are în mâna dreaptă un fulger, iar cu stânga se sprijină într-o suliță. Bătălia de la Jhelum, deși câștigată, îl va mâhni profund pe tânărul de 29 de ani: el îl va pierde pe Bucefal, calul lui drag, care moare rănit în luptă (sau, după alții, de bătrânețe). Bucefal a fost animalul credincios care timp de 20 de ani l-a însoțit peste tot. Un monument va fi ridicat în cinstea cailor de luptă, de fapt, în cinstea credinciosului lui cal - Bucefal. Locul monumentului a fost identificat la Jalapur, loc pe care chinezii budiști îl vor numi mult mai târziu „orașul faimosului cal”.

După o lună de repaus pe malurile râului Jhelum, când au avut loc spectacole muzicale și competiții atletice, Alexandru își va ridica iar armata ducând-o mai departe „în inima Indiei”. La fel cum mai târziu Magelan și Cristofor Columb vor explora mările pentru a descoperi sfârșitul lor, el, Alexandru, voia să facă același lucru pe uscat, voia să vadă unde se sfârșea pământul! Botaniștii care-l însoțeau erau încântați de noua floră descoperită, de bumbacul care făcea posibilă obținerea de haine din astfel de plante. Musonul era observat și comentat de Theophasus, a cărui lucrare pierdută a fost regăsită, tradusă în limba persană într-o bibliotecă din nordul Indiei. Alexandru își împinge armata întâi spre Est până la râul Beas (Hyfastis), cel mai depărtat loc știut până atunci după istoricul Arrian. El auzise că, dincolo de acest râu, ar exista un regat, pe Gange, cu capitala la Patna, oraș ce rivaliza cu Babilonul, cu o populație de 400.000 de locuitori, 564 de turnuri de apărare și 60 de porți. Cine-i putea opri setea de aventură, de cucerire a acelei împărății? Cine? Dar armata era obosită de ploile din timpul perioadei musonice, îmbolnăvită de malarie (chinina se pare că au cunoscut-o atunci de la indieni), de dizenterie, speriată și decimată de șerpilor veninoși; soldații obosiți și uzi, nu mai visau ca în urmă cu 7 ani, când traversaseră Dardanelele în Asia, la aventuri și bogății.

Coenus, unul din cei mai devotați comandanți de falangă îi va spune că din armata originală au rămas foarte puțini: ”unii au murit în bătălii, alții sunt invalizi, mulți au fost lăsați în diferite părți ale Asiei, dar cei mai mulți au murit bolnavi de tot felul de boli; puținii supraviețuitori vor să vadă dacă părinții le mai sunt în viață, vor să-și vadă soțiile și copiii, vor să-și vadă locurile natale”. Nemulțumit, Alexandru le spune că va merge singur înainte numai cu voluntari, ceilalți se pot întoarce acasă, în Macedonia, să spună că și-au întors spatele la el, și l-au lăsat singur printre inamici. Dar nici aceste fraze nu au convins pe nimeni, așa încât se vor întoarce spre Jalapur. Dar dacă armata a acceptat aparent în a merge mai departe, spre Est, Alexandru va încerca să-i aducă „acasă” mergând spre sudul Indiei, continuând să traverseze locuri noi, să le exploreze. Între timp, Coenus va muri. Roxana, soția lui Alexandru îi va aduce pe lume un fiu care va muri însă în toamna anului următor. Alexandru își va pregăti o flotă de peste 2.000 de vase pe care o va comanda, cu intenția de a atinge Oceanul Indian. Prietenul său, Hefaistion, se va așeza în fruntea armatei de 200 de elefanți și îl va urma de-a lungul fluviului Indus. Infanteria și cavaleria, avându-l comandant pe Craterus va mărșălui și ea de-a lungul malurilor fluviului. Trebuie să fi fost un spectacol fantastic, grandios, să vezi mobilizându-se acele trupe, **cruciada împotriva Imperiului Persan** transformându-se într-una împotriva locuitorilor Asiei! Soldații macedoneni vânau, pedepseau, distrugeau orice împotrivire. Începuse teroarea contra oricărei împotriviri. Macedonenilor li s-a împotrivit o populație locală, în orașul Multan. Soldații, oboșiți și bolnavi, nu prea mai aveau chef să mai cucerească un oraș; Alexandru se va cățăra pe una din scările de asalt, care se va rupe. Văzând „roșu” în fața ochilor, tânărul macedonean uită cine este, se agață cu mâinile de zidul dușman sărind înăuntru cu alți trei însoțitori. Bucuria apărătorilor cetății, care au tăbărât pe ei, cu mic și mare, ba chiar o săgeată îi va străpunge pieptul în partea dreaptă. Cu acel scut al lui Achile, luat din Troia, cei trei tovarăși îl vor acoperi, încercând să-l scape de furia apărătorilor. Soldații macedoneni din afara zidurilor, înțelegând dezastrul, vor lupta nebunește și-i vor masacra pe luptătorii inamici până la unul. Ei credeau că Alexandru al lor era mort, dar el a fost adus, aproape mort, în tabăra unde doctorii se întrebau dacă să încerce sau nu să-i scoată

săgeata din piept. Într-un moment de luciditate, Alexandru deschide ochii și le cere să o facă. Doctorul Critobulos o va face: sânge și aer a țâșnit după scoaterea săgeții din rană din plămânul drept al „Zeului Macedonean”. Dar sănătatea de fier, cât și tinerețea sa vor învinge, și el va supraviețui. Totuși localnicii din zona Multan și Uchcr spun azi că, de fapt, „Alexandru a murit atunci și a fost înmormântat undeva pe acolo. Comandanții lui nu au vrut să descurajeze armata și au declarat că este încă în viață”. Adevărul este că Alexandru își va continua drumul pe apă încă 9 luni; în timpul acela ei au venit în contact cu filosofia Vedica, ce se practică în India de peste 2.000 de ani, adusă de carpato-dunăreni. Alexandru va fi intrigat de filosofia sceptică, rațională și materialistă vedică și de asemănarea ei cu ce se practica în acea vreme în Grecia (vezi p. 204 „*To the ends of the Earth*” de Michael Wood), în special în ceea ce privea legile naturale ale Universului. Este dificil pentru noi să speculăm azi dacă el știa sau nu că originea acelor filosofii vedice își avea era în spațiul Carpato-Dunărean, ca și cea grecească, de altfel. Nu numai indienii, dar și grecii se adăpaseră la același izvor al cunoașterii, amândouă civilizațiile construindu-și filozofiile pe baza celei pelasgice, ariene, carpato-danubiene, pe cea a strămoșilor noștri. De-a lungul Indusului, trupele lui Alexandru vor întâlni pe cele ale regelui Indian Musicanus care, prefăcându-se prieten, la început, mai târziu îl va ataca, dar va sfârși crucificat. Peste 80.000 din soldații lui fiind uciși de trupele macedonene. În vara anului 326 î.d.H. Alexandru a ajuns la Patala (Hyderabad); folosind notele amiralului lui, Nearchus, istoricul Arrian va publica o carte separată intitulată „India”. Ajungând la acest punct terminus, Alexandru a decis „întoarcerea acasă”.

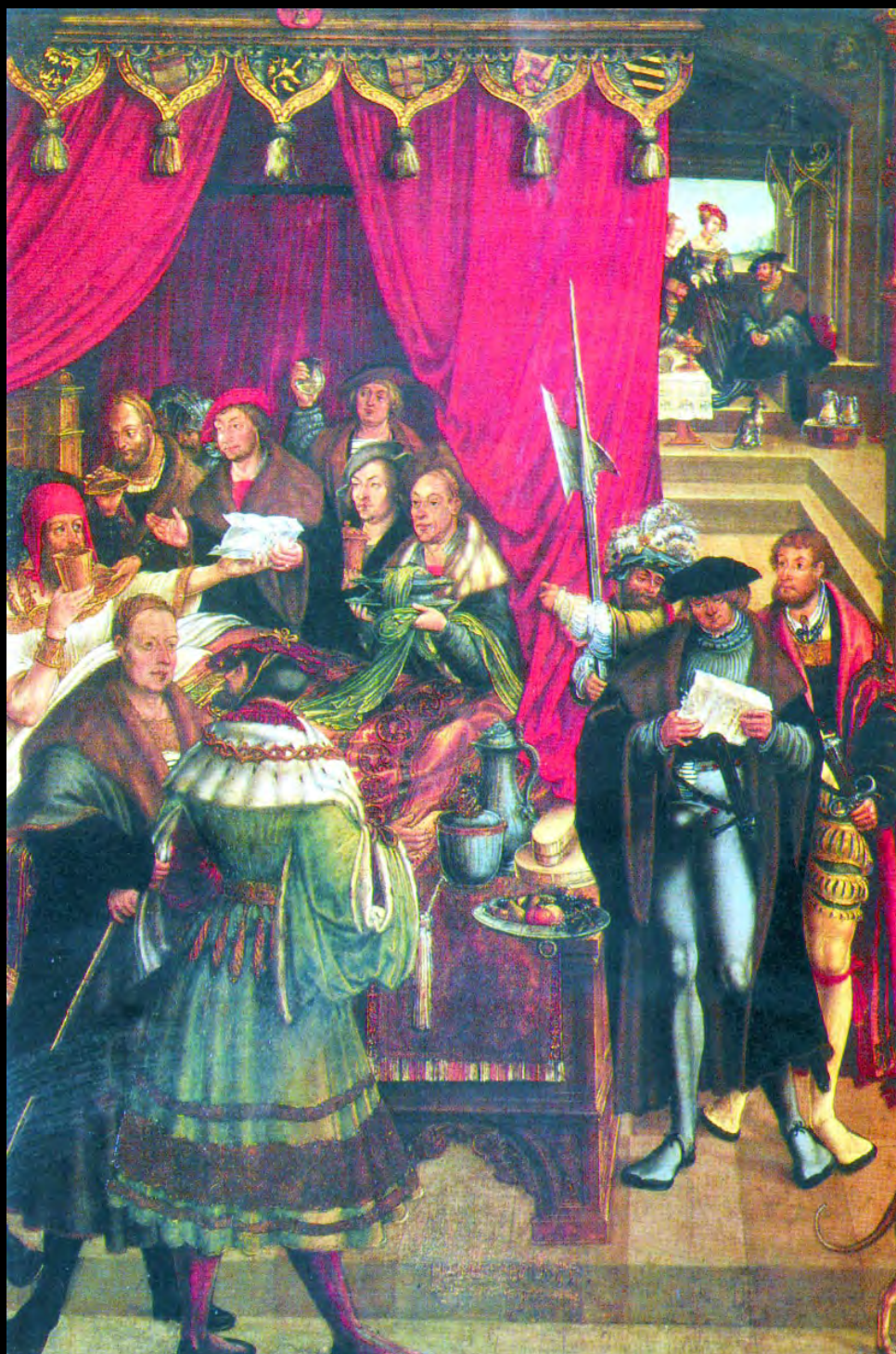

ÎNTOARCEREA ACASĂ (326-325 î.d.H.)

La vârsta de 30 de ani Alexandru decide să se întoarcă acasă. Astfel îl găsim în toamna anului 325 î.d.H. undeva pe lângă Karaci, îndreptându-se spre Babilon, care devenise între timp centrul lumii sale, centrul imperiului său. Armata și-a împărțit-o în trei grupuri:

1. Unul sub conducerea lui Craterus având 3 brigăzi de falange cu peste 10.000 de veterani (care de astă dată se întorceau acasă pentru a fi eliberați din armată); alături de aceștia mai erau 20.000 de soldați cu 200 de elefanți care din valea Indului vor merge în Iranul de azi, trecând prin Bolan Pass (în general un drum fără dificultăți).
2. Nearchus, în fruntea flotilei, va coborî de pe fluviul Indus, în Marea Arabiei mergând pe lângă țărm, trecând prin strâmtoarea Hormuz în Golful Persic până la Chrax (Alexandria), de asemenea, fără să întâmpine dificultăți, exceptând faptul că nu l-a putut întâlni pe Alexandru la Gwadar!
3. În sfârșit el, Alexandru, va alege un drum foarte ciudat de întoarcere acasă. El va străbate deșertul neospitalier al Makran-ului de-a lungul coastei Mării Arabice, undeva între Iranul și Pakistanul de azi, având cu el cam 80.000 de infanteriști și 18.000 de cavaleriști.

De la Karachi la Bampur sunt peste 1000 de km de ținut arid și ostil, lipsit de vegetație și în special de apă, când ai nevoie de ea. Asta nu înseamnă că, atunci când natura vrea, apa, ploile, torenții, inundațiile nu pot să apară; așa s-a întâmplat și cu armata lui Alexandru care în valea Kech-ului va fi izbită prin surprindere de un astfel de fenomen natural, potopul distrugându-i o parte din armată, arme, echipament. Ajungând în oaza fertilă a Turbat-ului, Alexandru își va odihni armata oferindu-i nu numai apă bună și hrană, dar și distracții. De la Turbat la Pasni sunt cam 140 km, dar traseul este foarte dificil. Aparent Alexandru a vrut să ajungă la mare pentru a-l întâlni pe Nearchus, cu vasele sale. Norocul însă nu-i mai surâde ca pe vremuri: armata sa obosită, chinuită de boli, nemâncată, lipsită de apă se va transforma într-o hoardă disperată, târându-se prin deșertul nemilos. Poate că Alexandru a vrut să-și pedepsească astfel armata necredincioasă care refuzase să-l urmeze dincolo de râul Beas. Ei își

*Fig.110. Curtea lui Alexandru Macedon prin luxul ei l-ar fi putut face gelos și pe Ludovic XV; în pictura de față Alexandru, bolnav, este înconjurat de doctori și prietenii săi.
După „Alexander the Great, Man of Action Man of Spirit“ – Pierre Briant, Harry N. Abrams, Inc. Publishers – New York 1996*

vor continua drumul de-a lungul Mării Arabice, până la Bandar-e-Abbas, unde Alexandru îl va întâlni pe Nearchus, întâlnire descrisă de istoricul Arrian ca foarte lacrimogenă. Armata lui Alexandru arsă de soare, bărboasă, cu plete lungi și nespălate, prost hrănită, o întâlnește pe cea condusă pe apă de Nearchus, sănătoasă, așa-zis „nezgâriată”. Plutarch îi descrie pe ofițerii macedoneni (nu greci), ca având o constituție solidă, cu un apetit nestăpânit pentru beții, sex și violență, îmbrăcați în costume elegante, umblând paralizați de băutură și gata de ceartă. El, Alexandru, va ajunge la Persepolis prin luna ianuarie a anului 324 î.d.H. unde, probabil, va regreta faptul că a distrus orașul. În februarie va fi la Susa. El își va schimba capitala imperiului la Babilon. Între timp, iubitul său prieten, Hefaistion, căsătorit și el cu o fată a lui Darius, va muri în condiții ciudate, după unii. Alexandru va forța aproape pe toți oamenii lui să se căsătorească cu femei locale creând astfel o nouă populație, un nou popor. Pe cei mai încăpățânați îi va plăti și îi va trimite acasă, înainte de vreme, ca veterani.

Personal, Alexandru o ținea din beție în beție, dacă ne luăm după fragmentele scrise de secretarul său, Eumenes din Cardia, datate din octombrie 324 î.d.H. El, Alexandru, era un exemplu clasic de alcoolic. Nici Plutarch nu-l va ierta și-l va descrie tot ca pe un alcoolic, aceasta explicând comportamentul său din acea perioadă: megalomanic, suspicios, maniac, depresiv, abuziv. Dacă-l analizăm azi din punct de vedere medical, considerând ca adevărat faptul că era un alcoolic, putem spune: (1) La alcoolici lipsa de vitamina B-1 (thiamin) se caracterizează prin tulburări mentale mergând până la stări confuzionale care se pot transforma într-o stare apatică, cunoscută ca encefalopatia Wernicke (care se poate asocia cu un mers specific, ataxic și cu paralizia nervului cranial 6). A suferit el, Alexandru, de așa ceva? Tot la alcoolici putem întâlni așa-zisul sindrom Korsakoff, o condiție așa-zis cronică de alcoolism care poate conduce la confuzie și confabulație. Afectarea ficatului (hepatita alcoolică) se manifestă cu vărsături, febră, gălbeneală (icter). Tot la alcoolici putem întâlni: din cauza lipsei de fosfat probleme cardiace asociate cu oboseala musculară, ori prin lipsa de magneziu tetania; și să nu-l uităm pe cel mai cunoscut efect al consumului cronic de alcool...delirium tremens: anxietate, tremurături ale extremităților, confuzie mentală și halucinații. Personal, consider că el suferea deja de psihoza Korsakoff, combinată cu lipsa de Thiamină (vitamina B) tipică la alcoolici, Wernicke, care duce la probleme mentale, depresie, leziuni cerebrale, encefalopatie și, în final, la moarte. El, Alexandru, va muri pe 10 iunie 323 î.d.H., la aproape 33 de ani, după ce a zăcut la pat cu febră mai

mult de o lună, apatie, slăbiciune musculară și stare de confuzie aproape permanentă. Unii îi vor acuza pe greci că l-au otrăvit. Plutarch spune că: „nimeni nu a avut nici o suspiciune că a fost otrăvit... Olimpia, mama lui, ar fi fost involvata în acest omor, ori Iolas, fiul bătrânului general Antipater, care i-ar fi administrat otrava. După alți scriitori, Aristotel l-a sfătuit pe Antipater să aranjeze moartea lui Alexandru...”. În 11 iunie, 1998, în *New England Journal of Medicine*, doctorul David W. Oldach de la Universitatea din Maryland, SUA, specialist în boli infecțioase, crede că Alexandru a murit în urma unei febre tifoide, care i-a produs o paralizie ascendentă, provocându-i o moarte aparentă de lungă durată (încercând astfel să explice de ce corpul lui Alexandru a suferit un proces de descompunere foarte lentă).

Marele orator al Atenei, Demostene, a propus public să se mulțumească lui Iolas pentru otrăvirea lui Alexandru și scăparea grecilor de sub ocupația barbarilor macedoneni. Faptul că Alexandru și prietenul său, Hefaistion, au murit în condiții aproape similare și la scurt interval unul de altul, sigur că ar putea întări această suspiciune. Botanistul Theophrastus, prietenul lui Aristotel, avea cunoștințe temeinice despre stricnină, dar, totodată, putem considera și o combinație: alcoolism și otrăvire. Să nu uităm însă, că acei oameni au străbătut lumea antică, îndurând foame și mizerii, boli ca malaria, difteria, dizenteria, au fost răniți și îngrijiți în condițiile vitrege de atunci. În plus, excesul de alcool nu i-a întărit, ci dimpotrivă. Diodorus, o sută de ani mai târziu, va spune: „pentru macedoneni, Alexandru a realizat ce nici un alt rege nu a mai făcut-o și nu o va mai face vreodată”; că a murit ca un alcoolic, ori ca un otrăvit, în final a contat mai puțin, mai mult a contat, însă, cine l-a urmat la conducerea imperiului. Aparent, cu limbă de moarte, avându-i împrejur pe generalii săi de bază, Ptolomeu, Seleucus, Nearchus și alții, el a spus să-l urmeze **CEL MAI PUTERNIC!**

Așa că, îl vom găsi pe Ptolomeu, rege al Egiptului, creând o dinastie macedoneană care se va sfârși cu arhicunoscuta Cleopatra. Seleucus, cu nevasta lui Apama din Bactrian, va reface Babilonul și-l va conduce cu succesorii săi. Astfel, „conchistadorii macedoneni” au devenit, nici mai mult nici mai puțin, decât regi.

Despre nevestele lui Alexandru se știe că Roxana o va omorî pe Stateira, fata lui Darius. La rândul ei, va fi și ea ucisă, împreună cu fiul ei, la 313 î.d.H. Despre Barsine și fiul ei, Heracles, nu se va ști ce s-a întâmplat. Olimpia, mama lui Alexandru, va dispărea și ea în războiul civil ce va fărâmița Macedonia.

DIN CUCERIȚI... CUCERITORI

Dacă grecii cuceriți de macedoneni, îngenunchiați, trimiși în armata macedoneană să moară pentru slava lui Alexandru, la început au avut numai de pierdut, ei vor fi câștigătorii de mai târziu. Ei vor străbate Egiptul, India și vor răspândi elenismul, pe drumurile străbătute înainte sub călcâiul ofițerilor macedoneni. Asia, India, Egiptul vor fi catalizate de cultura grecească.

În Egipt, Alexandria va deveni centru al civilizației. Inscripții în limba grecească se vor găsi peste toată Asia, India și Pakistan. Așa că grecii din cuceriți au devenit cuceritori. Ce s-a întâmplat cu corpul - sicriul lui Alexandru - nimeni nu știe precis. În drum spre Macedonia el a fost furat de Ptolomeu și dus în Egipt, la Memphis. De acolo la Sema, unde mii și zeci de mii de pelegriani au venit să-l vadă. Unde a fost dus după aceea nimeni nu mai știe. Interesant mi s-a părut ce a spus Michael Wood despre ce s-ar fi întâmplat în lume dacă Alexandru nu ar fi murit, care erau planurile lui de viitor:

1. Construcția unei piramide mai mari ca cea de la Giza, pentru tatăl sau Filip.
2. Construcția unei flote militare de peste 1000 de vase cu care să cucerească tot bazinul Mării Mediterane.
3. Construcția unui drum care să lege nordul Africii de Gibraltar, cu porturi și baze militare.
4. Construcția a 6 temple colosale în memoria prietenului Hefaistion, minuni ale lumii, amplasate pe teritoriul Macedoniei și Greciei.

Dacă azi îl descoperim pe Alexandru Macedon schimbat în Alexandru cel Mare devenit, nici mai mult nici mai puțin, erou bulgar, albanez sau, culmea, grecesc înseamnă că lumea încă admiră curajul tânărului macedonean care, acum mai mult de 2000 de ani, a pornit-o pe urmele strămoșilor carpato-dunăreni, arieni, pelasgi, ori cum vreți să ne numiți, hotărât să-și adjuce LUMEA.

Dar unde este El azi în manualele de istorie ale daco-românilor? Unde este El azi în inima și memoria aromânilor adevărații lui urmași!

Bibliografie

- * Bosworth, A. B., *From Arrian to Alexander*, Oxford, 1988.
- * Burn, A. R., *Alexander the Great and the Hellenistic World*, New York, 1962.
- * Green, P., *Alexander of Macedon*, London, 1974.
- * Hammond, N. G. L., *The Genius of Alexander the Great*, U. S. University of NC Press, 1997.
- * Snyder, John, W., *Alexander the Great*, New York, 1966.
- * Wilcken, Ulrich, *Alexander the Great*, W. W. Norton & Co., Inc., New York, London, 1967.
- * Wood, Michael, *In the Footsteps of Alexander the Great*, University of California Press, Berkely, Los Angeles, 1997.
- * Pierre Briant, *Alexander the Great, man of action, man of spirit*, Discoveries, 1997
- * Atanasios Paliouras, *Macedonia Archaeologi-Civilisation*, Hellenic National Line, Athens 1998.
- * D. Pandermalis, *Macedonia, Thessaloniki* 1992.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

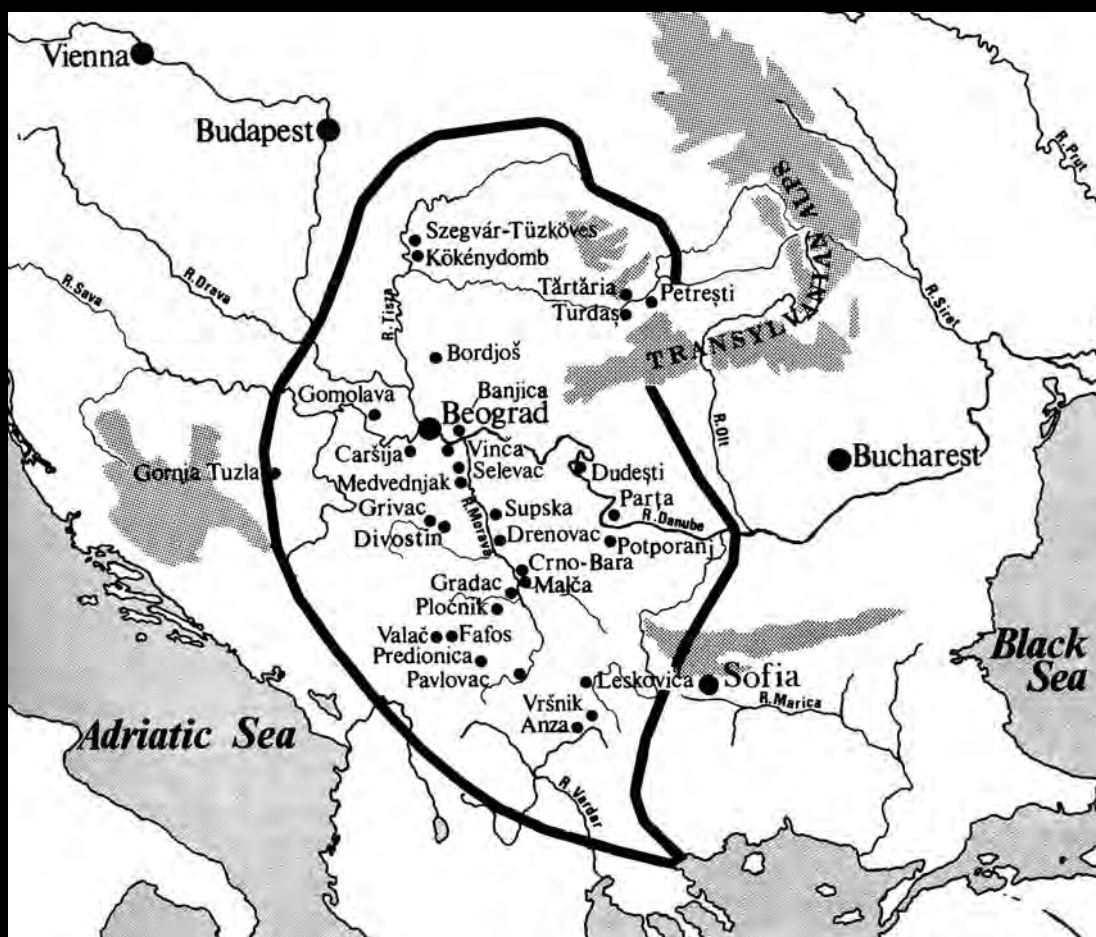
*Fig. 111. VECHEA EUROPA așa cum a început să existe
din anii 7000 - 3500 î.d.H.*

*Fig. 112. Distribuția COMPLEXELOR NEOLITICE
în anii 7000 - 6000 î.d.H*

*Fig. 113. PERIOADA COLITICĂ: EUROPA
 în perioada ei maximă de dezvoltare
 a anilor 5000 î.d.H. și grupele ei regionale*

*Fig. 114. Area de distribuție a civilizației VINČIA,
anii 5500 - 3500 î.d.H.*

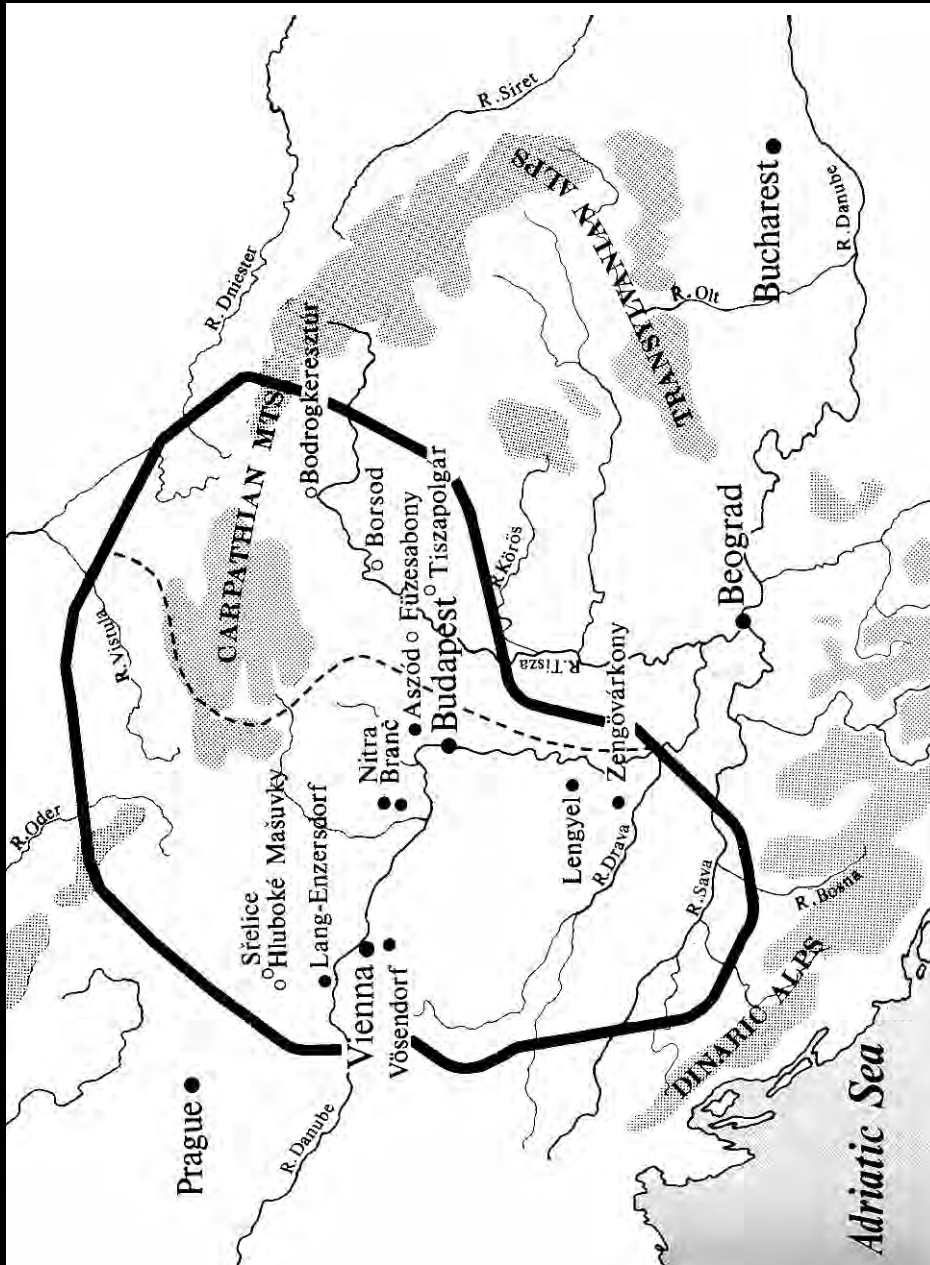
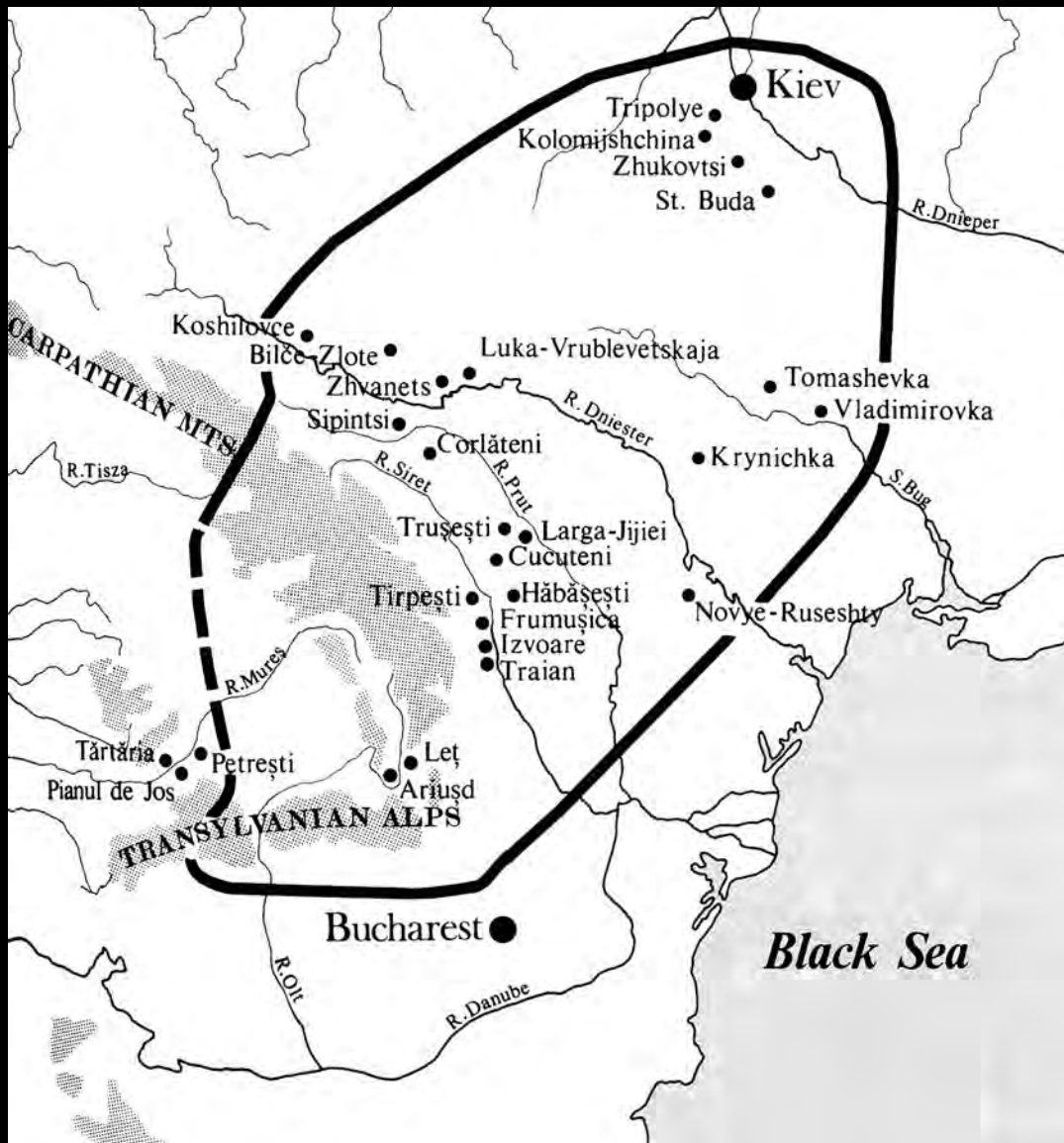

Fig. 115. Civilizațiile TISA și DUNĂREA MIJLOCIE, ale anilor 5000 - 4000 î.d.H.

*Fig. 116. Civilizația BALCANICĂ DE EST
a anilor 5500 - 4500 î.d.H.*

*Fig. 117. Civilizația CUCUTENI
a anilor 5000 - 3500 î.d.H.*

*Fig. 111-117 după Marija Gimbutas
„The GODDESSES and Gods of OLD EUROPE ”
University of California Press
BERKELEY, LOS ANGELES, 1996
p. 16 - 20 - 21 - 23 - 29 - 31 - 35*

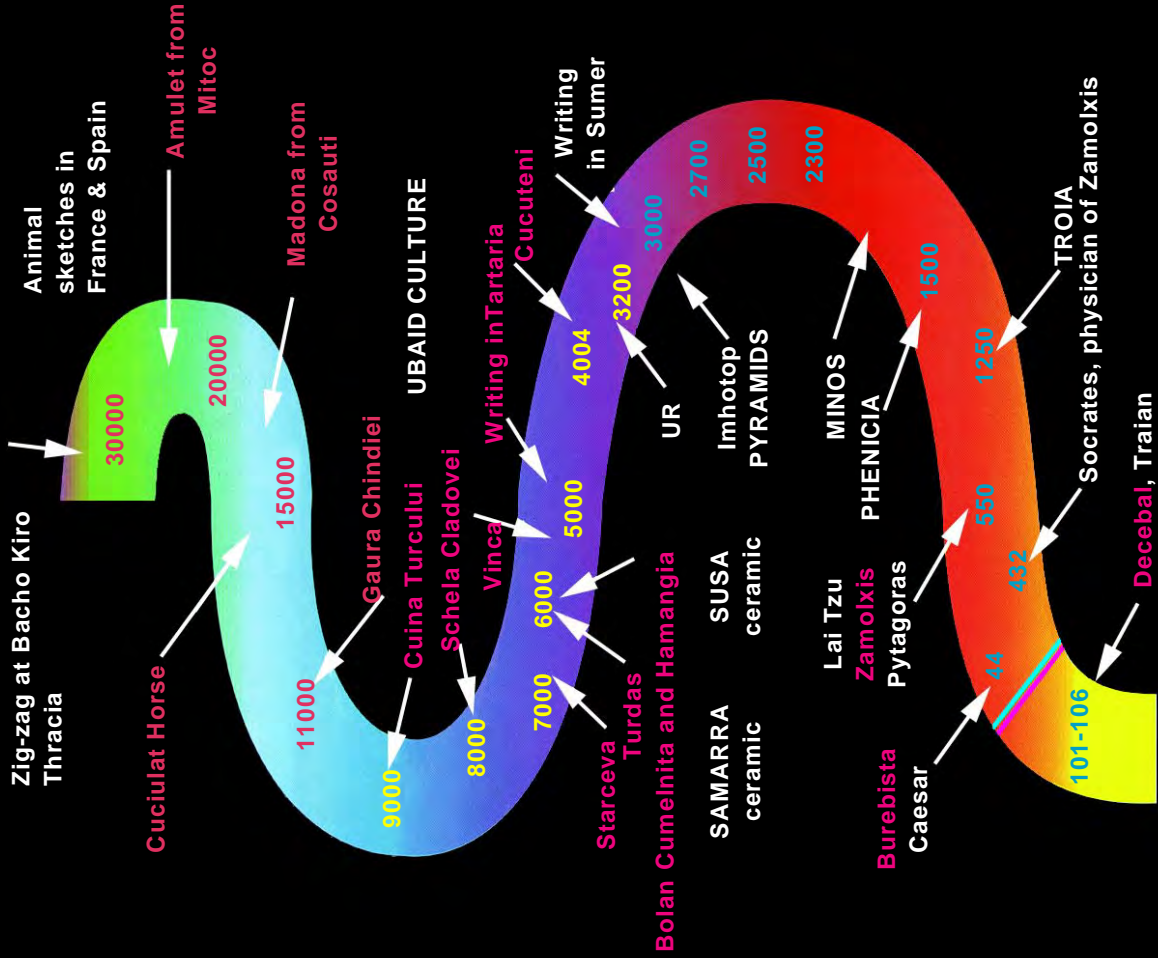
DACIA VIRTUAL MUSEUM

START TO KNOW YOUR HISTORY

Explore, Learn & Know

The Best Resources

„Columbia” from Branzeni

30.000 Years of Spirituality, Technology and Continuity

„... I believe Zamolxis have lived long before the time of Pitagoras” (Herodotus, book 4, 93-96, V BC) „Zamolixis, our king, who is also a god...” (Platon, Charmides) „He taught them logic and made them skilled in reasoning beyond all other races.” (Iordanes)

The Greatest Unknown Civilization of the World

The Dacians Time-Line Maps Symbols The First The Earliest Technology

Select a link

1-001

/ Dacian Cosmogeny and Topography /

/ Cucutenians - Renaissance of the Neolithic / Dava international /

/ The history began at Mitoc / The Encyclopaedia of Carpatho Danubian Symbols /

Spirituality History References